This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

UC-NRLF
B 3 487 750

LIBRARY
UNIVERSITY OF
CALIFORNIA

5 vol. —

ANTHOLOGIA GRAECA

CUM

VERSIONE LATINA

HUGONIS GROTII

EDITA

AB

HIERONYMO DE BOSCH.

ULTRAJECTI

E TYPOGRAPHIA B. WILD & J. ALTHEER,

MDCCXCV.

PA3458
A2
1795
v. 1

HUGONIS GROTII

GENIO

S.

Tempore jam longo quem coelum agnovit alumnum,
  Quique beatorum ſede quietus agis,
Jam Groti, in medio lucis ſplendore locate,
  Rebus ab humanis ſi tibi cura venit,
Aſſuetoque choris, plus quam mortalia doctis,
  Senſus adhuc noſtrae ſi pietatis adeſt;
Accipias quae dona fero, tellure moranti
  Haec tibi jucundos ſaepe tulere dies;
Scriptaque cum belli, cum pacis jura fuiſſent,
  Doctrinaeque dares tot monumenta tuae;
Quae mea nunc volvit, quae poſtera perleget aetas,
  Lumen ut ingenuis artibus inde trahat:
Haec indefeſſi poſtrema fuere laboris
  Munera, Cecropiis munera lecta jugis.
Mentis ubi humanae ſuccrevit copia florum,
  Germine quos crebro terra Pelasga tulit:
Quos debent doctis Byzantia moenia Athenis,
  Aeneadum imperii facta ſuperba domus.
Hic ubi cum ſpinis, ubi certavere rubetis,
  Vixque peregrino ſe tenuere ſolo:
Donec ab Iſmariis revocata eſt finibus exul
  Graecia, & Auſoniis tuta reſedit agris.
Qualis, Amaltheae quae manant divite cornu,
  Florea componit ſerta perita manus:

Ta-

Talis Grajugenûm Meleagri dextra Coronae
Impoſuit vatum mellea dicta ſuae.
Talis Theſſalius relegens haec dona Philippus
Artis Apollineae floribus auxit opes.
Iſta Corona licet, multis diſtincta corymbis,
Nunc hoc nunc illo ſit variata modo;
Nobilis interea permanſit teſtis, Achivûm
Gratia in exiguo carmine quanta feret.
Haec te Graecorum tenuit facundia, quos dum
Romano velles plenius ore loqui,
Mox tua ab Argivis Epigrammata condita juſſit
Currere Romanis lingua diſerta modis.
Quale brevem verſum ingenii moderatur acumen!
Qualis nativus provenit uſque lepor!
Non Veneri Grajae cedit Romana venuſtas,
Utraque adaequatum littera pondus habet.
Aut potius videas, ubi languent dicta Pelasgis,
Apta Latinorum verba coire loco.
Quae docuit te Muſa potens, ſuaviſſime Groti,
Ex Graeco Auſonium ducere fonte melos?
Regnat ubique color, veterum quo ſcripta probantur,
Pandit Athenarum pagina quaeque ſales.
Magna ſit in lepido, ſit gratia magna ſevèro
Carmine, ſed major verſibus uſus ineſt.
Hiſtoria ſi quis capiatur temporis acti,
Invenit hic ſtudiis pabula opima ſuis.
Qualia fata Deûm, fuerint quae fata Dearum,
Voce ſacri vates liberiore canunt.
Saepius auſtero incedat ſapientia vultu,
Eſt tamen a blandis non aliena jocis.

Hic

Hic Venus atque Charis certant de laude triumphi,
Telaque ab Idalio vertice figit Amor.
Nunc diſco aut jaculo media certatur arena,
Nunc pede: nunc curſu palma refertur equi.
Luminibus nutuque loquax quid foemina poſſit,
Ingenioſa brevi carmine Muſa docet;
Monſtrat & exemplis prudentia quanta virorum,
Nota quibus patriae gloria & aucta fuit.
Qualiter Eleo perfuſus pulvere victor
Arva triumphanti quadrupedante quatit;
Non aliter virtutis amans virtute triumphat,
Atque renidenti concutit ore comas.
Socratico qui melle madet, qui dicta Platonis
Imbibit, aut magnum legit Ariſtotelem;
Diogenis praecepta colens verſusve Epicharmi;
Aurea ſive probans carmina Pythagorae,
Caſtraque Epicteti qui vel praeclara ſecuti,
Quosque juvant Graji maſcula verba ſenis;
Omnes hic uno cenſentur in ordine; quales
Navibus ad Trojam qui properare duces.
Acri Grammaticus riſu excipiatur ineptus;
At non legitimo doctus honore caret.
Laudibus extollat facundi Rhetoris artem
Muſa, ſed & poenam garrula lingua ſubit.
Legum vindicibus viret hic jurisque peritis
Laurea; quae medico non minus apta datur:
Hippocratis ſit fama prior, non nocte teguntur
Gloria Nicandri, nomen Oribaſii.
Signa Polycleti memorantur & aera Myronis,
Marmora Lyſippi, Praxitelisque lapis.

Parrhaſii tabulae, tabulae laudentur Apellis,
At quoque Phidiacum nobile vivit ebur.
Oppida, ruderibus quamvis ſubmerſa vetuſtis,
Surgere in antiqua ſede videntur humo.
Templorum manifeſta vides veſtigia & aras,
Quas pia detrivit munere larga manus.
Triſtis amicorum luctus perfertur ad aures,
Quaeque parentis arant ora, fluunt lacrymae.
Clamor & auditur, quem conjux, conjugis urnam
Dum tenet, abruptis edit anhela ſonis.
Sic patet humanae ratio veriſſima vitae,
Quod decus in rebus, flebile quidquid ineſt.
His ſapias meliora licet, melioraque captes
Praemia, mortalis quam dabit ulla manus;
Haec Groti accipias, tibi quae non propter amorem
Carminis, humanas aut fero propter opes.
Sunt majora, quibus tua me coeleſtis imago
Cepit, & intacta tollit ad aſtra via.
Iſta minus dominis quondam tua cognita virtus,
Quae, furor o ſecli! carcere clauſa fuit,
Me movet, & quoties tua contigit ora tueri,
Neſcio qui toties me ſacer horror agit.
Ah votis precibusque tuam dum proſequor umbram,
Signa habeant animi carmina noſtra tui!
Te ſequar, atque meam libertas aurea mentem
Imbuat, & Belgis quae data ſancta fides!
Sic mihi, ſic felix quaevis ruat hora *diei,*
Quaque ſciam recte vivere, quaque mori.

HIERONYMUS DE BOSCH.

AEQUO LECTORI.

S.

Utar iis ad te verbis, quibus Jo. Georgius Graevius uſus eſt ante doctiſſimum librum Francisci Junii F. F. de Pictura Veterum. Haec ſcripta *jacuerunt aliquamdiu temporum iniquitate & fatuitate quorundam hominum ſua bona non intelligentium: Quamvis autem ſerius ſpe tua, Lector, meisque votis prodeant, gratulaberis tamen tempori huic, ingenuis artibus tam infeſto, cum nec claſſicorum feralis cantus, nec horridus militum clamor, qui ubique gentium illis obſtrepit, potuerit deterrere Regnerum Leerſium, eximium virum, ab inſtituto magnis impenſis et perquam nitide hoc opus publicandi*: quo in loco ſi pro Regnero Leerſio ſubſtituas B. Wild & J. Altheer, viros eximios, plane habes, quod tibi hoc tempore dicere voluerim.

Si quid amplius deſideres, & qua ſpe, quo conſilio fretus, quibus copiis inſtructus ad hanc Anthologiae Graecae editionem acceſſerim, ſcire velis, cum ad eum locum pervenerim, qui erit in Tomo tertio hujus operis, tibi diligenter & accurate admodum enarrabo.

Interim gaudeas, quaeſo, Hugonis Grotii verſione Latina Anthologiae Graecae, tam diu ab omnibus eruditis viris deſiderata atque exoptata, quae eo carior tibi eſſe debet, quoniam in hoc negotio occupati nos re vera intelleximus, Grotium non tantum egregii interpretis munere functum eſſe, ſed etiam ipſos Graecos auctores interpretatione ſua illuſtraſſe,

ſe, atque iis auxilium tuliſſe; cum ſaepius iis veram lectionem reſtituerit, & quod mirum videri debet nonnunquam ea, quae Graeci quidem dicere voluerunt, non autem potuerunt, divino ſuo ingenio breviter & eleganter expreſſerit. Quare ne exſpectes, de quibus in deſcriptione Anthologiae Graecae edendae mentionem fecimus, aliorum magnorum virorum verſiones Latinas. Nunquam eas cum GROTII verſione comparavimus, quin nobis apparuerit, GROTIUM ad hanc rem bene agendam unice fuiſſe natum: alii, ut ipſe Auſonius, nonnulla tantum epigrammata, ad quae Latine reddenda ſe pares eſſe putabant, ſibi elegerunt, neque hoc modo GROTIUM, qui eorum omnium verſionem in ſe ſuſcepit, adaequare potuerunt. Quod in iis obſervationibus, & notis, quas & ad GROTII praefationem explicandam & inprimis ad haec Epigrammata illuſtranda atque emendanda ſuo tempore prodere ſtatuimus, ei, qui harum rerum cognitione delectatur, manifeſtum fiet.

Fruere his itaque lector, & nobiscum D. O. M. ardentiſſimis precibus ora, ut patriae, externis et internis malis nimis diu conquaſſatae & oppreſſae, ſuccurrat, pacem, & mutuam animorum benevolentiam, tamque neceſſarium illud ad mores emolliendos & formandos humaniorum litterarum ſtudium, quo ſe quondam Belgae omnibus nationibus probaverunt, reducat.

Scribebam Amſtelaedami die 23 Martii 1795.

HIERONYMUS DE BOSCH.

HU-

HUGONIS GROTII

PROLEGOMENA

AD HANC

ANTHOLOGIAE

EDITIONEM.

Epigrammatum quae ſit origo, vox ipſa indicat, quamquam uſu, ut fit, latiorem in poſſesſionem inducta. Qui Diis Gentium donaria ſacrabant, nomen ſuum Deique breviter ſignabant, aut ſoluta oratione, ut Nauſicrates in Delphica Plinio memorata, aut, quod legentium memoriae expeditius, ſermone vincto. Antiquisſimi in Græcia verſus fuere, quos nunc Heroicos dicimus, tunc Pythii vocabantur, quod eis Pythia vates reſponſa ederet. Talis eſt illa antiquisſima inſcriptio ab Amphitryone, Herodoto memorata, dactylos ſpondeo claudens. Nam ſerius irrepſit licentia ipſos dactylos ſpondeis compenſandi, ut in iis quae Scaeus Hippocoontis & Laodamas Eteoclis filii poſuere. Et quia ſenſum ſaepe unus verſus non exprimeret, nec duos locus commode reciperet, adjuncti ſaepe verſui excurrentes pedes aliquot, quod Pauſaniae notatum, & in illo Cypſelino de Helena a Tyndaridis recuperata, aliisque exemplis apparet. Frequentisſimum,

ut

ut pars verſus caeſuram usque adderetur, idque repetitum fecit pentametrum. Jambi ſenarii recti ab Archilocho demum, quales in Peloponneſi & Joniae diſterminatione, & parte ultima inverſi, quos claudicantes dicimus, ab Hipponacte coeperunt, ut a Phalaeco hendecaſyllabi. Nec ferme alia verſuum genera inſcriptionibus frequentata. Quod in donariis receptum fuerat, facile ad ipſa quoque templa in foribus notanda tranſiit, quod in Oneae templo, Cadmi opere, non multo poſt ejus tempora factum videmus. A templorum dicationibus exemplum ſumpſere, qui opera publica alia poſuerant, Diisve aut praeclaris hominibus effigies, ſicut ſub Helenae imagine Homericos verſus poſuit Zeuxis. A vivis honos ad mortuos ſe tranſtulit, qualem habuere antiquiſſimum occiſi ad Thermopylas Spartiatae, & ante eos Rex Midas Homeri carmine, multoque prius apud barbaros Semiramis. Grata res legentibus manavit longius in epiſtolia, quibus amici aut amicae ſalutarentur, ſemelque recepto hoc velut colloquii invitamento, nulla jam materia fuit ſeria ſeu jocoſa, quae non epigramma admitteret, nec aliud jam a prima origine manſit quam brevitas. Apud Latinos poëtas epigrammatarios habemus boni illius ſaeculi (nam perierunt alii) Catullum & Martialem. Catulli ſimplex & inelaboratus lepor a communi ſermone minimum diſcedit.

Poſt ejus aetatem coepit declamatorium dicendi genus, crebrum acutis punctimque ferientibus dictis, quae vocabulo veteri, ſed in alium ſignificatum deflexo, ſententias appellavere. Accommodatum id ſaeculi illius delicati auribus, ſicut acida faſtidioſis ſtomachis expetuntur, arripuere avide Hiſpanorum ingenia

acria

acria & excitata. Ac ſicut in controverſiis, ubi nata erat nova haec eloquentia, feliciter eam uſurparunt Seneca pater, & poſt eum Quintilianus; ita ad ſcripta maxime gravia traducere eam ſubtilitatem auſi ex Annaea domo, Seneca filius in Philoſophiam & Tragoedias, Florus in Hiſtorias. His fortuna non ingenio minor Bilbilitanus Martialis epigrammata illo ſapore feliciter condiit, fecitque ut haec illorum velut propria laus fieret. Sed hanc gloriam jam occupaverat Graecia, quae declamare pariter cum Latinis coeperat. Vetuſtiora quae ſunt Graecorum epigrammata perſpicuo nitore ſe magis & viva affectuum expreſſione commendant. Affectuum validiſſimi, amor & luctus. Ideo percellendos ad animos vis plurima in ſepulchralibus & amatoriis.

Jam vero ut in omne, quo contenderint, mira eſt Graecis ingeniis felicitas, acceſſerunt hyperbolae audaces, tranſlationes curioſae, iſocola, antiſtoecha, paronomaſiae, apoſtrophae, luſus ex ambiguo, & ab inexſpectato, & omne illud a dicendi magiſtris late tractatum deliciarum genus. Illud ſupra caetera miror, quod res artium, quae ſoluto quoque ſermone tractari vix ſe patiuntur, ſub verſuum leges ita aperte libereque veniant. Nusquam aeque obſerves ubertatem illam Graeci ſermonis, cui Latini toties invident, &, quod Horatius dixit, *datum illis ore rotundo loqui*, aut quod Martialis, *nihil illis negatum.*

Felicitatis noſtrae eſt, quod non unus hic alterve Epigrammatum ſcriptor, ſed innumeri, & ipſa quoque varietate, ut diſtincta floribus prata, ſpectabiles.

Nam, ut rancidam omittam vetuſtatem & ultimi temporis faeces,

ces, a Platonis aevo ad Agathiam, quique alii Juſtiniani imperio vixere, mille admodum ſunt anni.

Tanto temporis ſpatio per colonias, & non una ex cauſa peregrinationes; ſparſo per omnem terrarum orbem Graeco nomine, nemo fuit ingenio valens ſtudiisve clarus, qui non in epigrammatis ſemet experiretur.

Jam vero ipſa ſcriptorum nomina quae & quanta? Si fortunam ſpectamus, Reges & Imperatores, Philippus Macedo, Caeſar Germanicus, Adrianus Imperator, & Julianus, Magnus, niſi magnitudinem ſuam Chriſtianismi deſertione deſtruxiſſet: Deinde Praefecti Praetorio aut urbi, Romae veteris aut novae, Conſules, Praeſides, Magiſtratus plurimi.

Sed juſtior ab animi dote cenſus, qua praecellunt ipſa ſapientiae lumina, Plato, Ariſtoteles, Crates, Themiſtius & alii. Caeteri omnes, ita ſolertes, ita eruditi, ut eruditiſſimi Latinorum ſatis ſe laudis crediderint aſſequi, ſi eorum ſenſus aut imitari aut etiam in Romanum ſermonem transferre non infeliciter poſſent, Cicero, Virgilius, Ovidius, Caeſar Germanicus, Martialis, & langueſcente jam Latina poëſi Auſonius.

Utilitas e lectione communis haec omnibus, quod & linguae Graecae elegantia inde hauritur, & acuitur ingenium, & ad ornate dicendum praeparatur. Specialiora ut tangam, nulla ſcientia eſt, nulla ars, cujus ſtudioſi non hinc aut inſtrui poſſint, aut oblectari. Quos ad ſe extulit rerum divinarum ſublimitas, ſive contemplationi licet vacare, de Deo hic, deque ejus natura trifariam conſideranda, ac nominatim de aeterna ejus ratione pie

ſa-

ſapienterque dicta invenient, ſive ad actus referre pietatem neceſſarium, ut eſt, exiſtimant, bonitatis miſericordiaeque in homines praeclara hic conſpicient, tum exempla, tum hortamenta. Quisquis aequi bonique cultum iudicando, conſulendo, orando exerciturus eſt, gaudebit lectis juſtitiae laudibus & contrarii vitii inſectatione. Diluet & fori taedium jocoſis litium commemorationibus; nec inſuave erit Juſtiniani, legum immortalium Conditoris, & res illuſtres ſub eo magiſtratus compendio noſcere.

Idem de omni morum parte dictum volo, nullam eſſe, cujus non egregia hinc depromi poſſint praecepta, ad quae tum privatim, inque ordinanda domo, tum in regenda Republica formemur: Nec minus profutura praeceptis ipſa Philoſophorum vita, accedentibus & cujusque placitis. Jam de ſiderum nominibus, poſitu, curſu, ac in non pauca ſplendide dicta; nec immerito irriſi, quibus ea cognitione abuti, ac futura ab hominum arbitrio, cauſisve occultis pendentia praedicere ambitio eſt, aut quaeſtus illudens credulis. Ars menſoria & numeri ſua agnoſcent problemata & ſolvent; Neque Muſica ſive illa voce, ſive fidibus, ſive etiam vento aquave peragitur, praeteritam ſe conqueri poterit. Ubi hoc obiter monuerim Cteſibii hydraulica, de quibus egregium habemus epigramma, apud Vitruvium deſcribi. Grammaticorum minutiae & gloſſemata non minus quam Rhetorum flores & dialecticae illationes paſſim ſe oſtendent.

In Hippocratis, Nicandri, Oribaſii Magni laudibus ſemet agnoſcent medendi Profeſſores; nec facetiae deerunt, quibus improbos circulatores & ciniflones, artis ſuae dehoneſtamenta, irrideant. Habent & Mechanici veteris ſollertiae egregia ſpecimina,

ita luculente deſcripta, ut vel hinc in noſtrae aetatis uſum reſti-tui cum ipſorum gloria poſſint. Praecipue quae ſe Poëſi dant ingenia, materiam hinc, & alimenta accipient, conſpectis illuſtribus Deorum, Dearum, Heroum, Heroinarum imaginibus, hymnis, laudibusque lectis, & toto fabularum choragio, quae in ΑΙΤΙΟΙΣ tractaverat Callimachus, libro, qui & his Epigrammatis & Martiali ac Servio memoratur. Ipſa Poëtarum veterum ingenia & opera nusquam feliciore colore depicta. Quos ad ſcrutandum naturam rerum fert alta vis animi, lecta alibi cum voluptate quaedam penitus impriment animo, ita ut nequeant elabi.

Guſtum aliquem dabo ex iis, quae aliis praeterita: cui addet innumera diligens obſervatio. Quod de lupis dixit Bianor, in librum primum hic relatus in titulo de Animalibus, id de cervis dixit Plinius, nare per aquas recto ordine & capita imponentes praecedentium clunibus. Apud eumdem reperies Plinium, quod alterius epigrammatis argumentum eſt, caprae inditum, oculos ut ſuffuſos *junci* puncto ſanguine exoneret. Aquilam in Rhodo non cerni idem nos docet & Suetonius, qui addit pro felici oſtento Tiberio habitum, quod in eadem inſula, & quidem culmini domus Tiberii, aſſederit; unde diſcimus Neronem in Apollonidae carmine memoratum illum ipſum eſſe Tiberium.

In Palladae verſibus, quae ſint Zizypha ex eodem Plinio non uno loco eſt diſcere, & pulegii vim ad recreandos defectos animo, ad quam alludit Lucillius: & bromon, Juliano Imperatori memoratum in Zythi deſcriptione, ſemen eſſe ſpicam ferentis herbae. Tum vero Puteolanorum pulverem undique inexpugnabi-

bi-

bilem, quia, ut Seneca dixit, ſi aquam attigerit, ſaxum fiat: & arbores in Proteſilai monumento poſitas inareſcere, cum in tantum excrevere, uti Jlium aſpiciant; quod & Philoſtratus teſtatur. Aquae in Cryſtallo incluſae, de quo graecum eſt Claudiani epigramma, explicationem pleniorem in ejusdem Poëtae Latinis habes. Locorum poſitus & nomina qui amat, ut difficiliora quaedam attingam; laudatas adeo Poëtis Pythias aquas in Bithynia eſſe, ex Zonara in Conſtantino, Procopio de operibus, Niceta Choniate & aliis diſcet. Damalim, quam ut amicam celebrat Agathias, amoenum eſſe locum in Peraea ad Conſtantinopolim, ob ſtantem ibi juvencae effigiem, idem docebit Nicetas. In eadem fuiſſe Conſtantinopoli Zeuxippum, juxtaque balneum, Procopius operibus Juſtiniani & Suidas. Hic & Magnauram ibidem expoſitum ventis, atque inde dictum Palatium, ignorare non ſinit.

Conſtantinopoli urbi datum a Graecis nomen Sionis novae, quod in verſibus reperitur, Leo in vaticiniis & in Chryſobulo Emanuel Comnenus docent. Veteris Hiſtoriae ſtudioſis affirmare licet, nihil in ea eſſe illuſtrius, quod non hic vividas habeat notas. Multa talia diligenter obſervavit vir inter eruditiſſimos habendus, etiam ſi hoc natus eſſet ſeculo, Johannes Brodaeus. Addam quaedam minus obvia, ut juventutem ad ſimilia excitem. Praetidas a Melampode purgatas, infecto fonte ubi ſolitae erant bibere (herbam, quae inſaniae ſubvenit, nominat Plinius) etiam ex Servio ad eclogam ſextam diſcas. Babylon Nymphae nomen, ut in laude operis Herodici, ita apud Plinium libro ſeptimo legitur. De ſono audito ex Ajacis monumento, qui heroi convitiantem terruit, narratio apud Philoſtratum eſt.

Beſa, in epigrammate hydraulico memoratus, videtur eſſe, quem in Thebaide pro Deo cultum narrat libro XIX Ammianus Marcellinus. De Scylli, qui Perſicae claſſi ſub aquis natans anchoras praecidit, apud Plinium; de Helice & Buri merſis urbibus hiſtoria eſt apud Strabonem, Pauſaniam, Plinium, Senecam in naturalibus. Quis Piſonum ſit, qui hic celebratur, Agricolae Tacitine ſocer, an alius, Dioni ad Severi tempora memoratus, ex Poëtarum aetate quaeratur. Ille ipſe Dion in Nerva narrat, quod an idem ſit, an ſimile ei quod in epigrammate eſt, de milite in pugnam reverſo, cum ſe ad mortem vulneratum ſentiret, ut alii videant, indico. Aureoli ejus, cujus Sepulcro inſcriptum carmen ex Gruteri collectione deſumſimus, hiſtoria & ejusdem carminis Latina verſio, noſtra liberior ampliorque eſt apud Trebellium Pollionem. Ablabium praefectum fuiſſe praetorio ſub Conſtantio, Ammianum Marcellinum, & Euſebium in Chronico teſtes habemus & Zoſimum: & ejus puto fuiſſe Gothica, quorum Jornandes meminit. Eumdem Zoſimum, ſimulque Zonaram vide de verſibus Libanii inſcriptis Juliani tumulo. Cyrum illum, qui praetoriana functus eſt praefectura, Theodoſii minoris & Valentiniani vixiſſe temporibus, oſtendunt leges titulis de Aquaeductu & de principibus Agentium in rebus, & Novellarum, quae Codici Theodoſiano ſubjunguntur, ea quae eſt de Alluvionibus. Eumdem praefectum factum urbis Conſtantinopoleos, ejusque urbis prolataſſe ambitum, facto a mari ad mare pertinente muro, teſtis eſt Zonaras; Conſulem factum in Chronico Marcellinus notat. Rhodo & Cycladibus proprium fuiſſe praeſidem, Juſtiniani novella una & quadrageſima docebit. De illo μὴ θάψῃς τὸν ἄθαπτον, de

Beryto terrae motu collapſa, de Daphniacis ſuis, Agathiam interroga. Zonaram de ponte in Sangari, deque portu, quem Sophiam ex uxoris ſuae nomine dixit Juſtinus minor, de quibus epigramma ejus, quem dixi, Agathiae habemus.

Polycleti & Polygnoti ſaepe inter ſe librariis mixta ſunt nomina. Facile ſua cuique reſtitues, ſi ex Plinio & Dionyſio Halicarnaſſenſi in Demosthenis laudatione notaveris Polycletum ſtatuis, Polygnotum argento caelato & pictura floruiſſe.

Calamitas illa, quam lugens Alpheus titulo de fluminibus inducitur, ad quae tempora referri debeat, dubitavi. Facit Nicetas Choniates, ut putem morientis Graeciae eſſe foetum, cum Balduini circa tempora noſtrates homines Elidem bello vaſtarunt. Merentur & aliae artes, quae manu oſtendunt ingenium, ab oblivione vindicari. Myronem Eleutheris natum, ut ait Plinius, bucula maxime nobilitavit, celebratis verſibus laudata: quam ſuo tempore Romae fuiſſe in foro Pacis docet nos Gothicorum quarto Procopius. In eam triginta & ſeptem habemus hic epigrammata, quorum nobiliora vertit & Auſonius. Stratonico Plinius adſcribit, quod Diodoro poëta, Satyrum in phiala dormientem. Aquila, ſentiens quid in Ganymede rapiat, Leocrae erat opus. Ad matris morientis e vulnere mammam arrepens infans Ariſtis Thebani. Qui Ajacem & Medeam arte pinxit eximia, Timomachus Caeſaris dictatoris aetate vixit: opera ipſa ante aedem Veneris Genitricis dedicavit Caeſar Augustus. Cnidia Venus e marmore erat Praxitelis. Ejusdem Cupido objectus a Cicerone Verri, ille, propter quem Theſpiae viſebantur. Et alter Cupido nudus in Pario Propontidis colonia. Incertum, an ejusdem, an Scopae

cum

cum liberis moriens Niobe. Horum omnium index nobis Plinius, qui & Laocoontem memorat cum liberis & draconum mirandis nexibus uno ex lapide & ex topario Arſinoës ſtatuam. Mores pro ſaeculis locisque varios noſſe, tanta voluptas eſt, ut ea deliniti non pauci alia ſtudia, in commune utiliora, negligant. Melius qui auſteriora his ſuavioribus condiunt, obiterque notant haec talia: puta, ne a noſtrorum Epigrammatum argumentis abeam, Thymelicis quae vitae licentia fuerit ex Codice Juſtinianeo, Titulo de Spectaculis, & altero de Epiſcopali audientia. Monemerium quod ſit editionis genus ex Novella centeſima & quinta. Tabla alveolum, in quo alea luditur, ſignificari, ex Suida, Moſchopulo, aliis. Diploidem in Cynicorum habitu frequentem eſſe, quem duplicem pannum Horatius vocet, Servius abollam. Theſſalorum inventum equo juxta quadrupedante, intorta cornu cervice taurum necare, diſces ex Plinio & Suetonio vita Claudii. Stadium olim curſoribus, poſt etiam gladiatoribus aliisque datum ex Procopio Gothicorum ſecundo. Ex parvis lapillis coloris varii contexi imagines ſolitas, ex eodem Procopio de operibus & Gothicorum primo, & ex Niceta Choniate, tum ubi res Alexii Comneni, tum ubi Iſaaci Angeli narrantur. Die natali barbam primum tonderi ſolitam, ex Martiali. Perſis nefas habitum, ut ignem, ſic & aquas, ullis impuritatibus violare, quod Dioſcorides memorat in Euphratis Perſae Epitaphio, habes & apud Plinium Hiſtoriae naturalis Libr. XXX. Cap. II.

Haec in exemplum tantum protuli, ut diligentiam excitarem. Omnium explere deſideria, & abſtruſiora quoque evolvere, ejus ſit, cui plurima & legere antehac vacaverit & ſcribere nunc

etiam

etiam vacet. Et cujus potius hoc tempore, quam Claudii Salmaſii, viri in his ſtudiis eminentiſſimi, & qui hujus operae pridem ex chirographo publico eſt debitor, ſimulque addendi magnam epigrammatum aliorum copiam ex iis, quas in bibliotheca Palatina vidit, collectionibus antiquis, Meleagri primum, inde Philippi, deinde Agathiae. Nam quae vulgata eſt hactenus, & quam nos hic verſam exhibemus, a Maximo Planude eſt, qui ex tribus illis ſelegit quae voluit, inque libros ſeptem, & diſpoſitos literarum ordine titulos, digeſſit. Conſilium Planudi fuit, omittere plebeja, qualia tamen judicio deceptus reliquit non pauca: reſecare impia, cujusmodi itidem nonnulla, praeſertim Diogenis Laërtii & Palladae, ignorantem aut non obſervantem tranſierunt: amovere quoque a juventutis oculis obſcaena. Et hujus tamen cenſus quaedam, ſed figuratius dicta irrepſerunt. Ego in alieno opere nihil auſus ſum omittere. Lectori opto, ut ſic ea legat, ſicut Menandri Thaidem Paulus Apoſtolus. Videat cum dolore, quantum luxata fuerit etiam inter eos, qui Chriſtiani videbantur, diſciplina, cum talia ſcriberentur. Ego, quidquid mihi ab injunctis laboribus ſuperfuit temporis, id illis ſemper oblectamentis quaeſivi impendere, quae ab utilitate publica non nimium abſcederent. Talia autem vel maxime ea eſſe judicavi, quae ſub mellitis veluti verborum cruſtulis ſapientiae praecepta nec ſentienti juventuti ingererent. Hoc animo quae Poëtarum dicta apud Stobaeum exſtant & correximus & Latina dedimus. Praeſtitimus idem in iis, quae digna infigi memoriae apud Graecos Tragoediarum Comoediarumque ſcriptores repere-

ramus, ſive in manentibus operibus, ſive in eorum, quae periere, reliquiis.

Accedat ergo ad illos duos, velut fratres ſuos, tertius hic liber, fructu, quantum ex ante dictis colligi poteſt, magisque ipſa lectione apparebit, nihilo illis minor. Damus autem haec Epigrammata & emendatiora, quam antehac fuerunt, & Latinis verſibus, quam proxime potuimus ad Graecum exemplar expreſſa. Emendationes partim a nobis ſunt, partim ab eo, quem honoris, ut debeo, cauſa nominare ſaepe ſoleo, Cl. Salmaſio, qui editos cum manu vetere exaratis codicibus contulit, quorum codicum auctoritas plurima firmavit, quae mihi conjectura ſuggeſſerat. Eodem monitu quaedam fálſis adſcripta veris reddidimus auctoribus, ne quam juſtitiae exercendae occaſionem perire pateremur: & ſuam cuique reddidimus dialectum velut colorem nativum, multa incruſtatione corruptum. Epigrammata verterunt multi, & quidem viri noſtra parentumque aetate illuſtres, dignitate alii, ut Hermannus Comes a nova Aquila, Thomas Morus, Adolphus Merkerchus; alii literarum principes, Politianus, Erasmus, Alciatus, Scaligeri duo. Lubetne plurium audire non obſcura nomina? Marullus, Beatus Rhenanus, Laurentius Valla, Lilius Gyraldus, Jacobus Sannazarius, Johannes Auratus, Georgius Buchananus, Philippus Melanchton, Joachimus Camerarius, Hadrianus Junius, Henricus Stephanus, Joachimus Myſingerus, Johannes Sleidanus, Janus Secundus, Paulus Meliſſus, Bonaventura Vulcanius.

Ad hos accedant, vel ipſo conatu laudandi, Franciscus Bel-

lica-

ſicarius, Raphaël Volaterranus, Philippus Beroaldus, Petreius Tiara, Petrus Crinitus, Paulus Leopardus, Natalis Comes, Nathan Chytraeus, Lucas Fruterius, Janus Pannonius, Janus Cornarius, Gulielmus Canterus, Domitius Calderinus, Vincentius Opſopaeus.

Me neque horum numerus, neque illorum fulgor abſterruit, ſperata ab aequis judicibus venia ex ipſa laboris in ſolidum a nemine ſuſcepti laſſitudine. Nam ut Martialis verba leviter immutata excuſationi praetendere liceat,

—— Facile eſt epigrammata cuivis
Vertere, ſed libros vertere difficile eſt.

Aliud eſt ſeligere quae ſua venuſtate abblandiuntur, quaeque ſequentem ducunt facili itinere, aliud per ſalebras non minus quam per amoena ad finem pergere. Hoc nos praeſtitimus primi, addidimusque, praeter appendices duas, alteram Aldinam, alteram Stephanicam, quaecumque epigrammata in praeclariſſimo Inſcriptionum a Grutero editarum leguntur opere, praeterea alia ſparſim reperta. Nolim eo moveri lectorem, quod quaedam horum epigrammatum verbis interdum nonnihil disſidentibus apud Athenaeum, Diogenem Laërtium, alioſque reperiet. Cum enim verum ſenſum haberet illa ſcriptura, quam in veteribus libris olim Planudes conſpexit, deinde Salmaſius, temerarium fuerat, eam immutare ad illorum recitationes, qui ſaepe, libris inconſultis, ingenio quam memoria feliciore

poſuerunt quod non ſcriptum fuerat, ſed quod ſcribi aeque potuerat. Sunt & quaedam ſub alienis titulis a Planude collocata, in parte ſepulchrali maxime, ſed illa ſuis reſtituere locis, & addere quae in acceſſiones, fortuito ordine ut ſe dabant, a nobis conjecta ſunt, arbitrarium cuique eſto. Quo facilius ſit reperire, ſi quid lectum requirit animus, ſcriptorum nomina cum ſuis operibus; & res, perſonas, loca denotata elenchi exhibebunt, ante editis non paulo meliores auctioresque.

ἈΝΘΟΛΟΓΊΑ
ΔΙΑΦΌΡΩΝ
ἘΠΙΓΡΑΜΜΆΤΩΝ,

FLORILEGIUM
VARIORVM
EPIGRAMMATVM,

LATINIS VERSIBUS

REDDITUM

AB

HUGONE GROTIO.

ἘΝ ΤΩ͂Ι ΠΡΩ͂ΤΩΙ ΤΜΗ͂ΜΑΤΙ ΤΗ͂Σ	IN PRIMO LIBRO
ἈΝΘΟΛΟΓΙ͂ΑΣ	ANTHOLOGIAE
ἘΠΙΓΡΑΜΜΑ͂ΤΩΝ ΠΕΡΙΈΧΕΤΑΙ	EPIGRAMMATUM CONTINENTUR
ΚΕΦΑ͂ΛΑΙΑ ΤΑ͂ΔΕ.	HI TITULI.

Κεφ. α.	Εἰς ἀγῶνας.	Titulus I.	De Certaminibus & Certantibus.
β.	Εἰς ἄμπελον.	II.	De Vite.
γ.	Εἰς ἀναθήματα.	III.	De Donariis.
δ.	Εἰς ἀναπήρους.	IV.	De parte corporis defectis.
ε.	Εἰς ἀνδρείους	V.	De Fortitudine & fortibus.
ϛ.	Εἰς ἀνταπόδοσιν.	VI.	De Talione.
ζ.	Εἰς ἀπειλήν.	VII.	In Minas.
η.	Εἰς ἀρετήν.	VIII.	In Virtutem.
θ.	Εἰς ἀσεβεῖς.	IX.	In Impios.
ι.	Εἰς ἀσώτους.	X.	De Prodigis.
ια.	Εἰς αὐλητάς.	XI.	De Tibicinibus & Saltatoribus.
ιβ.	Εἰς αὐτάρκειαν.	XII.	De Frugalitate.
ιγ.	Εἰς βίον ἀνθρώπινον.	XIII.	De Vita humana.
ιδ.	Εἰς βρέφη.	XIV.	De Infantibus.
ιε.	Εἰς γάμον.	XV.	De Nuptiis.
ιϛ.	Εἰς γῆρας.	XVI.	De Senectute & ſenibus.

Κεφ. ιζ.	Εἰς γραμματικούς.	XVII.	De Grammaticis.
ιη.	Εἰς γραφίδα.	XVIII.	De Graphiario.
ιθ.	Εἰς γυναῖκας.	XIX.	In Foeminas.
κ.	Εἰς δένδρα.	XX.	De Arboribus.
κα.	Εἰς δικαιοσύνην.	XXI.	De Juſtitia.
κβ.	Εἰς δίκην.	XXII.	De Vindicta divina, ubi & de Providentia.
κγ.	Εἰς δυστυχίαν.	XXIII.	De Infortunio.
κδ.	Εἰς ἔλεον.	XXIV.	De Miſeratione.
κε.	Εἰς ἐλπίδας.	XXV.	De Spe.
κς.	Εἰς ἐπαίνους.	XXVI.	Laudes.
κζ.	Εἰς ἔρωτα.	XXVII.	De Amore.
κη.	Εἰς εὐσέβειαν.	XXVIII.	De Pietate.
κθ.	Εἰς εὐτυχίαν.	XXIX.	De Felicitate.
λ.	Εἰς εὐχαρίστους.	XXX.	De Gratis & Ingratis.
λα.	Εἰς εὐχήν.	XXXI.	De Precibus.
λβ.	Εἰς ἐχθρούς.	XXXII.	De Inimicis.
λγ.	Εἰς ζῶα.	XXXIII.	De Animalibus.
λδ.	Εἰς ζωήν.	XXXIV.	De Vita.
λε.	Εἰς ἠχώ.	XXXV.	De Echo.
λς.	Εἰς θάλασσαν.	XXXVI.	De Mari.
λζ.	Εἰς θάνατον.	XXXVII.	De Morte & Mortuis.
λη.	Εἰς θεούς.	XXXVIII.	De Diis.
λθ.	Εἰς ἰατρούς.	XXXIX.	De Medicis.
μ.	Εἰς ἰχθύας.	XL.	De Piſcibus.
μα.	Εἰς κάλλος.	XLI.	De Pulchritudine.
μβ.	Εἰς κόλακας.	XLII.	De Aſſentatoribus.
μγ.	Εἰς κριτάς.	XLIII.	De Judicibus.
μδ.	Εἰς λογογραφίαν.	XLIV.	De his, qui verſibus vel ſoluto ſermone ſcribunt.

Κεφ. με.	Εἰς μαινομένους.	XLV.	De Furentibus.
μϛ.	Εἰς μαθήματα.	XLVI.	De Diſciplinis.
μζ.	Εἰς μέθην.	XLVII.	De Ebrietate.
μη.	Εἰς μετριότητα.	XLVIII.	De Mediocritate.
μθ.	Εἰς μῖσος.	XLIX.	De Odio.
ν.	Εἰς μητρυιάν.	L.	De Noverca.
να.	Εἰς μνήμην.	LI.	De Memoria.
νβ.	Εἰς μυστήριον.	LII.	De Arcano.
νγ.	Εἰς μέμψιν.	LIII.	De Reprehenſione.
νδ.	Εἰς ναούς.	LIV.	De Templis.
νε.	Εἰς ναυάγιον.	LV.	De Naufragio.
νϛ.	Εἰς ναυτιλίαν.	LVI.	De Navigatione.
νζ.	Εἰς νῆας.	LVII.	De Navibus.
νη.	Εἰς νήσους.	LVIII.	De Inſulis.
νθ.	Εἰς οἶνον.	LIX.	De Vino.
ξ.	Εἰς ὄρνις.	LX.	De Avibus.
ξα.	Εἰς παιδιάν.	LXI.	De Luſu.
ξβ.	Εἰς πανούργους.	LXII.	De Vafris.
ξγ.	Εἰς παραμυθίαν.	LXIII.	De Conſolatione.
ξδ.	Εἰς πατρίδα.	LXIV.	De Patria.
ξε.	Εἰς πηγήν.	LXV.	De Fontibus.
ξϛ.	Εἰς πλουτοῦντας.	LXVI.	De Divitibus.
ξζ.	Εἰς ποιητάς.	LXVII.	De Poëtis.
ξη.	Εἰς ποιμένας.	LXVIII.	De Paſtoribus.
ξθ.	Εἰς πόλεμον.	LXIX.	De Bello & pace.
ο.	Εἰς πόλεις.	LXX.	De Urbibus.
οα.	Εἰς πονηρούς.	LXXI.	De Improbis.
οβ.	Εἰς πόρνας.	LXXII.	De Scortis.
ογ.	Εἰς ποταμούς.	LXXIII.	De Amnibus.
οδ.	Εἰς πτωχούς.	LXXIV.	De Pauperibus.
οε.	Εἰς σιωπήν.	LXXV.	De Silentio.
οϛ.	Εἰς σοφίαν.	LXXVI.	De Sapientia.

Κεφ. οζ.	Εἰς σύγκρισιν.	LXXVII.	De Comparatione.
οη.	Εἰς σωφροσύνην.	LXXVIII.	De Temperantia.
οθ.	Εἰς τιμήν.	LXXIX.	De Honore.
π.	Εἰς τύχην.	LXXX.	De Fortuna.
πα.	Εἰς ὑπεροψίαν.	LXXXI.	De Superbia.
πβ.	Εἰς φήμην.	LXXXII.	De Fama.
πγ.	Εἰς φθόνον.	LXXXIII.	De Invidia.
πδ.	Εἰς φιλαργύρους.	LXXXIV.	De Avaris.
πε.	Εἰς φιλίαν	LXXXV.	De Amicitia.
πϛ.	Εἰς φιλοσόφους.	LXXXVI.	De Philoſophis.
πζ.	Εἰς φιλοστοργίαν.	LXXXVII.	De Amore prolis.
πη.	Εἰς φρόνησιν.	LXXXVIII.	De Prudentia.
πθ.	Εἰς φροντίδας.	LXXXIX.	De Curis.
ϙ.	Εἰς χρόνον.	XC.	De Tempore.
ϙα.	Εἰς ὥρας.	XCI.	De Menſibus aliisque temporis partibus.

ἈΝΘΟΛΟΓΙ'ΑΣ ΔΙΑΦΟ'ΡΩΝ ἘΠΙΓΡΑΜΜΑ'ΤΩΝ

ΤΟ' ΠΡΩ͂ΤΟΝ ΒΙΒΛΙ'ΟΝ.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Α.

ΕΙ'Σ ἈΓΩ͂ΝΑΣ ΚΑΙ' ἈΓΩΝΙΣΤΑ'Σ.

ἈΡΧΙ'ΟΥ

εἰς τοὺς τέσσαρας ἀγῶνας.

Τέσσαρές εἰσιν ἀγῶνες ἀν Ἑλλάδα, τέσσαρες ἱροί,
Οἱ δύο μὲν θνητῶν, οἱ δύο δ' ἀθανάτων·
Ζηνὸς, Λητοΐδαο, Παλαίμονος, Ἀρχεμόροιο,
Ἆθλα δὲ τῶν, κότινος, μῆλα, σέλινα πίτυς.

ΔΙΟΤΙ'ΜΟΥ

εἰς Ἡρακλῆν καὶ Ἀνταῖον.

Τὰν ἥβαν ἐς ἄεθλα πάλας ἤσκησε κραταιᾶς
Ἅτε Ποσειδῶνος, καὶ Διὸς ἁ γενά.
Κεῖται δέ σφιν ἀγὼν οὐ χαλκέου ἀντὶ λέβητος,
Ἀλλ' ὅστις ζωὰν οἴσεται, ἢ θάνατον.

Ἀν-

FLORILEGII GRAECI VARIORUM EPIGRAMMATUM

LIBER PRIMUS,

Qui habet laudes & monita.

TITULUS PRIMUS,

De Certaminibus & Certantibus.

I. ARCHIAE,

de quatuor Certaminibus.

Bis duo Grajugenae certamina ſacra celebrant,
 Sunt duo, nempe hominum: ſunt duo, nempe Deûm.
Eſt Jovis, eſt Phoebi, Portumnique Archemorique;
 Dona apium, pinus, mala, feraeque oleae.

II. DIOTIMI,

de Hercule & Antaeo.

In lucta vires exploravere juventae,
 Neptuno ſatus hic, & ſatus ille Jove:
Non ex aere lebes pretium certaminis hujus,
 Sed ſuperaret uter, ſed moreretur uter.

Oc-

Ἀνταίου τὸ πτῶμα. πρέπει δ' Ἡρακλέα νικᾷν
Τὸν Διός. Ἀργείων ἁ πάλα, οὐ Λιβύων.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ

εἰς Ἀρίαν.

Ὁ σαδιεὺς Ἀρίης ὁ Μενεκλέος οὐ κατελέγχει
Περσέα, σὸν κτίσην, Ταρσὲ Κίλισσα πόλι.
Τοῖοι γὰρ παιδὸς πτηνοὶ πόδες· οὐδ' ἂν ἐκείνῳ
Οὐδ' αὐτὸς Περσεὺς νῶτον ἔδειξε θέων.
Ἢ γὰρ ἐφ' ὑσπλήγγων, ἢ τέρματος εἶδέ τις ἄκρου
Ἠΐθεον, μέσσῳ δ' οὐ ποτ' ἐνὶ σαδίῳ.

ΛΕ'ΟΝΤΟΣ φιλοσόφου

εἰς τὸ μονημέριον.

Τοξότα, Πιερίδων μεδέων, ἑκατηβόλε Φοῖβε,
Εἰπὲ κασιγνήτῃ κρατεροὺς ἵνα θῆρας ἐγείρῃ,
Ὅσσον ἐπιψαῦσαι μερόπων δέμας, ὅσσον ἀΰσαι
Λαῶν τερπομένων ἱερὸν σόμα· μηδὲ νόησαι
Ζηνὸς μειλιχίοιο λαχὼν θρόνον, ἀνέρος οἶτον.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Ταύρου βαθὺν τένοντα, καὶ σιδαρέους
Ἄτλαντος ὤμους, καὶ κόμαν Ἡρακλέους,
Σεμνάν θ' ὑπήναν, καὶ λέοντος ὄμματα
Μιλησίου γίγαντος οὐδ' Ὀλύμπιος
Ζεὺς ἀτρόμητος εἶδεν, ἄνδρας ἡνίκα
Πυγμὴν ἐνίκα Νικοφῶν Ὀλύμπια.

Occidit Antaeus, par eſt Jove vincere natum,
Lucta quoque Argivûm gloria, non Libyum.

III. Antipatri,

de Aria.

Tarſe domus Cilicum, non qui te condidit, illi
Dedecori eſt Arias iſte Meneclëides.
Aligeros ſed & iſte pedes habet: ipſe nec unquam
Currenti Perſeus terga videnda daret.
Hunc juvenem poſſis in carcere, vel prope calcem,
At medio nunquam cernere curriculo.

IV. Leonis, *Philoſophi*,

de Spectaculo Venationis.

Arcitenens, bona Pieridum tutela, ſorori
Dic precor ipſa feras agitet, ſed corpora tantum
Ut tangant hominum, populi quo laetus ad aures
Clamor eat, mihi nulla virûm ſit cernere fata,
Juppiter ipſe ſua placidus quem ſede locavit.

V. Antipatri.

Tauri ferocis colla, ferratos ſimul
Humeros Atlantis, Herculis torvi comam
Barbaeque pondus, & leonis lumina
Mileſii gigantis Eleus Deûm
Rex ipſe cernens horruit, cum tot viros
Pugnis domaret Nicophon Olympiis.

ΔΑΜΑΓΗ'ΤΟΥ.

Οὔτ' ἀπὸ Μεσσάνας, οὔτ' Αργόθεν εἰμὶ παλαιςάς·
Σπάρτα μοι Σπάρτα κυδιάνειρα πατρίς.
Κεῖνοι τεχνάεντες· ἔγωγε μὲν (ὡς ἐπέοικε
Τοῖς Λακεδαιμονίων παισὶ) βίᾳ κρατέω.

ΣΙΜΩΝΙ'ΔΟΥ.

Γνῶθι Θεόκριτον προσιδὼν τὸν ὀλυμπιονίκαν
Παῖδα, παλαισμοσύνας δεξιὸν ἡνίοχον,
Κάλλιςον μὲν ἰδεῖν, ἀθλεῖν δ' οὐ χείρονα μορφῆς,
Ὃς πατέρων ἀγαθῶν ἐςεφάνωσε πόλιν.

ΤΟΥ 'ΑΥΤΟΥ.

Ἴσθμια καὶ Πυθοῖ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα,
Ἅλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Β.

Εἰς ἄμπελον.

ΦΙΛΙ'ΠΠΟΥ.

Τίς σε πάγος δυσέρημος, ἀνήλιος, ἐξέθρεψεν;
Ἢ Βορέου Σκυθίης, ἄμπελον ἀγριάδα,
Ἢ Κελτῶν νιφοβλῆτες ἀεὶ κρυμώδεες Ἄλπεις,
Τῆς τε σιδηροτόκου βῶλος Ἰβηριάδος;

Ἢ τοὺς

VI. Damageti.

Ad luctas genuit neque me Meſſena nec Argos.
Sparta mihi patria eſt; Sparta beata viris.
Artifices illi: non ſic ego: ſed, (quod alumnum
Taygeti monſtret,) vi ſuperare meum eſt.

VII. Simonidae.

Ecce Theocritum: puer eſt, ſed Olympia vicit:
Vernantes tanta temperat arte manus.
Sic facie primus, certamine primus, honeſtis
Natus avis, patriae ſplendida ſerta refert.

VIII. Ejusdem.

Victorem Delphis Diophonta Philonis & Iſthmo
Diſcus habet, ſaltus, lucta, pedes, jaculum.

TITULUS II.

De Vite.

I. Philippi.

Quae fera te vitis genuit procul invia tellus
Solibus? an Scythico ſub Jove ſemper hyems,
An gelidis ſeſe miſcentes nubibus Alpes,
An gravidus ferro viſcera campus Iber?

Ἢ τοὺς ὀμφακοράγας ἐγείναο, τοὺς ἀπεπάντους
  Βότρυας, οἳ στυφελὴν ἐξέχεον σταγόνα.
Δίζημαι, Λυκοεργὲ, τεὰς χέρας, ὡς ἀπὸ ῥίζης
  Κλήματος ὠμοτόκου βλαστὸν ὅλον θερίσης.

ἌΔΗΛΟΝ.

Τίς ποτ' ἀκηδέστως οἰνοτρόφον ὄμφακα Βάκχου
  Ἀνὴρ ἀμπελίνου κλήματος ἐξέταμεν;
Χείλεα δὲ στυφθεὶς, χαμάδις βάλεν, ὡς ἂν ὁδίταις
  Εἴη νεισομένοις ἡμιδαὲς σκύβαλον.
Εἴη οἱ Διόνυσος ἀνάρσιος οἷα Λυκούργῳ,
  Ὅττι μιν αὐξομέναν ἔσβεσεν εὐφροσύναν.
Τοῦδε γὰρ ἂν τάχα τὶς διὰ πώματος ἢ πρὸς ἀοιδὰς
  Ἤλυθεν, ἢ γοεροῦ κήδεος ἔσχε λύσιν.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Γ.

εἰς ἀναθήματα.

ΛΕΩΝΙ'ΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙ'ΝΟΥ.

Οὐκ ἐμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ θριγκοῖσιν ἀνάψας
  Ἄρηος ταύταν τὰν ἄχαριν χάριτα;
Ἄκλαστοι μὲν κῶνοι, ἀναίμακτοι δὲ γανῶσαι
  Ἀσπίδες, ἄκλαστοι δ' αἱ κλαδαραὶ κάμακες.
Αἰδοῖ πάντα πρόσωπ' ἐρυθαίνομαι, ἐκ δὲ μετώπου
  Ἱδρὼς πιδύων στῆθος ἐπισταλάει.
Παστάδα τὶς τοιοῖσδε, καὶ ἀνδρεῶνα, καὶ αὐλὰν
  Κοσμείτω, καὶ τὸν νυμφίδιον θάλαμον·

Ἄρευς

Usque adeo triſtes quae fers incerta racemos
Stillantes duri fontis amaritiem.
O utinam redeat nobis tua dextra, Lycurge,
Eruat ut crudi palmitis omne genus.

II. Incerti.

Qui ferus ille fuit crudi qui palmitis uvam
Intempeſtivo pollice deſecuit.
Tentatus ſimul ora, via projecit in ipſa
Semeſas Bromii, triſte videre, dapes.
Sit Deus huic talis, qualis fuit ante Lycurgo,
Gaudia qui juſſit vix bene nata mori.
Unde bibens aliquis potuit vel amabile carmen
Fundere, vel curas pellere mente graves.

TITULUS III.

De Donariis.

I. Leonidae, Tarentini.

Haec ſpolia haud mea ſunt, quis enim de pariete Martis
Munera ſuſpendit non placitura Deo?
Illaeſae galeae: clypei ſine ſanguine fulgent,
Fragminibus nullis diſſiliere ſudes.
Haec ego cum video, vultum pudor occupat, inque
Pectora dejectus manat ab ore liquor.
Qui volet, his donis coenacula lauta, vel aulam
Inſtruat, aut thalamum, quem nova nupta ſubit;

Ἄρευς δ' αἱματόεντα δυσξίπποιο λάφυρα
Νηὸν κοσμοίη· τοῖς γὰρ ἀρεσκόμεθα.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ

εἰς τὸ αὐτό.

Τίς θέτο μαρμαίροντα βοάγρια; τίς δ' ἀφόρυκτα
Δούρατα, καὶ ταύτας ἀῤῥαγέας κόρυθας,
Ἀγκρεμάσας Ἄρηϊ μιάστορι κόσμον ἄκοσμον;
Οὐκ ἀπ' ἐμῶν ῥίψει ταῦτά τις ὅπλα δόμων;
Ἀπτολέμων τάδ' ἔοικεν ἐν οἰνοπλῆξι τεράμνοις
Κεῖσθαι, οὐ θριγκῶν ἐντὸς Ἐνυαλίου.
Σκῦλά μοι ἀμφίδρυπτα, καὶ ὀλλυμένων ἅδε λύθρος
Ἀνδρῶν, εἴπερ ἔφυν ὁ βροτολοιγὸς Ἄρης.

ΜΝΑΣΑ'ΛΚΟΥ

τῇ Ἀφροδίτῃ.

Ἆ σύριγξ, τί τοι ὧδε παρ' Ἀφρογένειαν ὄρουσας;
Τίπτ' ἀπὸ ποιμενίου χείλεος ὧδε πάρει;
Οὔτοι πρῶνες ἔθ' ὧδ', οὐδ' ἄγκεα, πάντα δ' ἔρωτες,
Καὶ πόθος. ἁ δ' ἀγρία Μοῦσ' ἐν ὄρει νέμεται.

ἙΡΜΟΚΡΕ'ΟΝΤΟΣ

ταῖς Νύμφαις.

Νύμφαι ἐφυδριάδες, ταῖς Ἑρμοκρέων τάδε δῶρα
Εἴσατο, καλλινάου πίδακος ἀντιάσας,

Χαί-

Ad ſacra Gradivi ſtillantes ſanguine ferte
  Exuvias: haec nos, haec bona ſola juvant.

II. ANTIPATRI,

de eodem.

Scuta quis hic poſuit ſplendentia, quis ſine ſorde
  Spicula, cur nusquam vulnera caſſis habet?
Indecori cultu Martem decoraſſe putaſtis,
  Nemone has nugas tollet ab aede mea?
Haec juvenum poterant tabulata madentia vino,
  Non bellatoris tecta decere Dei.
At mihi perfoſſus thorax, ſaniesque virorum
  Dulcia, ſi merito Mars homicida vocor.

III. MNASALCAE,

ad Venerem.

Fiſtula quid facis hic? quid Cypridis ora petiſti?
  Quid tibi paſtorum linquere labra fuit?
Non juga, non valles hic ſunt, ſed amoris amoenae
  Deliciae, ſaltus ruſtica Muſa cupit.

IV. HERMOCREONTIS,

ad Nymphas.

Naïdes, Hermocreon iſto quas munere donat
  Manantis vitreo fonte repertor aquae.

Vi-

Χαίρετε, καὶ ϛείβοιτ᾽ ἐρατοῖς ποσὶν ὑδατόεντα
Τόνδε δόμον, καθαροῦ πιμπλάμεναι πόματος.

ΛΕΩΝΙ´ΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙ´ΝΟΥ

τοῖς ἀγρόταις θεοῖς.

Αὖλια, καὶ Νυμφέων ἱερὸς πάγος, αἵθ᾽ ὑπὸ πέτρῃ
Πίδακες, ἥθ᾽ ὕδασιν γειτονέουσα πίτυς,
Καὶ σὺ τετράγλωχιν μηλοσσόε Μαιάδος Ἑρμᾶ,
Ὅς τε τὸν αἰγιβότην Πὰν κατέχεις σκόπελον,
Ἵλαοι τὰ ψαιϛὰ, τό τε σκύφος ἔμπλεον οἴνης
Δέξασθ᾽, Αἰακίδεω δῶρα Νεοπτολέμου.

ΚΕΦΑ´ΛΑΙΟΝ, Δ´.

εἰς Ἀναπήρους.

ΦΙΛΙ´ΠΠΟΥ, οἱ δὲ ἸΣΙΔΩ´ΡΟΥ.

Πηρὸς ὁ μὲν γυίοις, ὁ δ᾽ ἄρ᾽ ὄμμασιν· ἀμφότεροι δὲ,
Εἰς αὐτοὺς τὸ τύχης ἐνδεὲς ἠράνισαν.
Τυφλὸς γὰρ λιπόγυιον ἐπωμάδιον βάρος αἴρων,
Ταῖς κείνου φωναῖς ἀτραπὸν ὀρθοβάτει.
Πάντα δὲ ταῦτ᾽ ἐδίδαξε πικρὴ πάντολμος ἀνάγκη
Ἀλλήλοις μερίσαι τοὐλλιπὲς εἰς ἔλεον.

ΛΕΩΝΙ´ΔΟΥ

εἰς τὸ αὐτό.

Τυφλὸς ἀλητεύων χωλὸν πόδας ἠέρταζεν,
Ὄμμασιν ἀλλοτρίοις ἀντεραν[ί]ζόμενος.

Ἀμ-

Vivite, &, huc placidos greſſus afferte, nec iſtam
Deſtituant unquam pocula pura domum.

V. Leonidae Tarentini,

Diis agreſtibus.

O ſtabula, o rupes Nymphis ſacra, tuque ſub illa
Fons & fontanae proxima pinus aquae,
Tuque ovium cuſtos, Maja ſate, imagine quadra
Et qui cum capreis haec juga, Faune, tenes,
Hos vini latices, haec mellea liba volentes
Sumite ab Aeacida dona Neoptolemo.

TITULUS IV.

De parte corporis defectis.

I. Philippi, *aut, juxta alios* Isidori

Luminibus caret ille, gradu caret alter, utrique
Quod fortuna negat praeſtat amicitia.
Fert humeris pedibus defectum lumine captus,
Claudus item coeco voce gubernat iter.
Sic docuit, quae dura nihil non tentat, egeſtas,
Auxilia in tantis mutua ferre malis.

II. Leonidae,

de Eodem.

Coecus inops inopem claudum cervice ferebat:
Munus is aequabat luminis officio.

Ἄμφω δ' ἡμιτελεῖς πρὸς ἑνὸς φύσιν ἡρμόσθησαν,
Τοὐλλιπὲς ἀλλήλοις ἀντιπαρασχόμενοι.

ΠΛΑ'ΤΩΝΟΣ νεωτέρου

εἰς τὸ αὐτό.

Ἀνέρα τις λιπόγυιον ὑπὲρ νώτοιο λιπαυγὴς
Ἦγε, πόδας χρήσας, ὄμματα χρησάμενος.

ἈΝΤΙΦΙ'ΛΟΥ

εἰς τὸ αὐτό.

Ἄμφω μὲν πηροὶ καὶ ἀλήμονες, ἀλλ' ὁ μὲν, ὄψεις,
Ὃς δὲ, βάσεις· ἄλλου δ' ἄλλος ὑπηρεσίη.
Τυφλὸς γὰρ χωλοῖο κατωμάδιον βάρος ἄρας,
Ἀτραπὸν ὀθνείοις ὄμμασιν ἀκροβατεῖ.
Ἡ μία δ' ἀμφοτέροις ἤρκει φύσις. ἐν γὰρ ἑκάστῳ
Τοὐλλιπὲς, ἀλλήλοις εἰς ὅλον ἠράνισαν.

Εἰς ἡμίξηρον αἰτήσαντα Ἀδριανὸν τὸν
βασιλέα τροφήν.

Ἥμισύ μου τέθνηκε, τὸ δ' ἥμισυ λιμὸς ἐλέγχει.
Σῶσον μου βασιλεῦ μουσικὸν ἡμίτονον.

Ἀπόκρισις τοῦ βασιλέως.

Ἀμφοτέρους ἀδικεῖς, καὶ Πλουτέα καὶ Φαέθοντα,
Τὸν μὲν, ἔτ' εἰσορόων, τοῦ δ' ἀπολειπόμενος.

ἈΝ-

Qui duo defecti fuerant : ſunt integer unus,
Quod deerat, ſocia dum reparatur ope.

III. Platonis Junioris,

de Eodem.

Damnati tenebris humeros pede mancus utroque
Inſidet : hic oculos commodat, ille pedes.

IV. Antiphili,

de Eodem.

Ambo ſunt inopes, inopes & luminis ille,
Hic pedis; alterius ſed viget alter ope.
Quippe vehens humeris mancum vir lucis egenus
Invenit, hac uti, quae data, luce, viam.

V. Pro Semisiderato, *qui* Adrianum

Imperatorem alimenta poſcebat.

Parte mei perii : pars eſurit altera, ſerva
Rex bone concentus hunc mihi ſemitonum.

VI. Responsum Imperatoris.

Sol habet, orcus habet, de te quod jure querantur,
Ille jubar quod adhuc conſpicis, hic quod abes.

ἈΝΤΙΦΊΛΟΥ.

Εἰς τυφλὸν ἀναβάντα εἰς
τὸ ἐν Ἐλευσῖνι ἱερόν.

Σκίπων με πρὸς νηὸν ἀνήγαγεν, ὄντα βέβηλον
Οὐ μοῦνον τελετῆς, ἀλλὰ καὶ ἠελίου.
Μύστην δ' ἀμφοτέρων με θεαὶ θέσαν, οἶδα δ' ἐκείνῃ
Νυκτὶ καὶ ὀφθαλμῶν νύκτα καθηράμενος.
Ἀσκίπων δ' εἰς ἄστυ κατέστιχον, ὄργια Δηοῦς
Κηρύσσων γλώσσης ὄμματι τρανοτέρῳ.

ἙΡΥΚΊΟΥ.

Αὐά τοι ἐκτάμνοντι γεράνδρυα κάμμορε Μείδων,
Φωλὰς ἀραχναίη σκαιὸν ἔτυψε πόδα,
Νειόθεν ἀντιάσασα· χύδην δ' ἔβρυξε μελαίνη
Σηπεδόνη χλωρὴν σάρκα καὶ ἀστραγάλους.
Ἐτμήθη δ' ἀπὸ τῆς στιβαρὸν γόνυ, καί σε κομίζει
Μουνόποδα, βλωθρῆς σκηπάνιον κοτίνου.

ΚΕΦΆΛΑΙΟΝ, Ε΄.

Εἰς ἀνδρίαν καὶ ἀνδρείους.

ἌΔΗΛΟΝ

εἰς Λάκαιναν.

Γυμνὸν ἰδοῦσα Λάκαινα παλίντροπον ἐκ πολέμοιο
Παῖδ' ἑὸν ἐς πάτραν ὠκὺν ἱέντα πόδα,
Ἀντίη ἀΐξασα, δι' ἥπατος ἤλασε λόγχην,
Ἄῤῥενα ῥηξαμένη φθόγγον ἐπὶ κταμένῳ.
Ἀλλότριον Σπάρτας (εἶπεν) γένος, ἔῤῥε ποθ' ᾅδαν.
Ἔῤῥ', ἐπεὶ ἐψεύσω πατρίδα καὶ γενέταν.

ΠΑΛ-

VII. Antiphili,

De Coeco adſcendente in Eleuſinis templum recuperato viſu.

Duxerat ad templum me ſcipio ; non modo ſacris
Ipſe , ſed & Soli quippe profanus eram.
Sed fecere Deae myſtam Solisque ſuumque :
Nox oculis noctem depulit iſta meis.
Ut duce me redii , te jam Ceres alma celebro
Non lingua , ſed quod certius eſt , oculis.

VIII. Erycii.

E veteri dum ligna ſecas miſer arbore Midon ,
Imitus inſidias fecit araneola.
Hinc cruris laevi de vulnere paſcitur artus
Corporis , hoc talos qua tegit atra lues.
Praeciſum juvenile genu quoque : pes ſuper unus ,
Sed frondoſa novum praeſtat oliva pedem.

TITULUS V.

De Fortitudine & Fortibus.

I. Incerti,

de Lacaena.

Femina cum natum Spartana videret inermem
Ex duro celerem Marte referre pedem.
Irruit atque jecur transegit vindice ferro ,
Inſultansque mares edidit ore ſonos:
Non recipit tales Spartae domus : i , pete manes ,
I cito , majorum proditor & patriae.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Φεῦγε Δάκων ποτὲ δῆριν. ὑπαντιάσασα δὲ μήτηρ
Εἶπε, κατὰ στέρνων ἆορ ἀνασχομένη,
Ζώων μὲν, σέο ματρὶ διαμπερὲς αἶσχος ἀνάπτεις,
Καὶ κρατερᾶς Σπάρτας πάτρια θέσμα λύεις.
Ἢν δὲ θάνῃς παλάμῃσιν ἐμαῖς, μάτηρ μὲν ἀκούσω
Δύσμορος, ἀλλ' ἐν ἐμῇ πατρίδι σωζομένα.

ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ.

ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίου, ὅμοιον.

Μήτηρ υἷα λιπόντα μάχην μετὰ πότμον ἑταίρων
Ἔκτανεν, ὠδίνων μνῆστιν ἀπηναμένη.
Καὶ γὰρ γνήσιον αἷμα διακρίνει Λακεδαίμων
Ἀλκῇ μαρναμένων, οὐ γενεῇ βρεφέων.

ἈΓΑΘΙΟΥ σχολαστικοῦ.

Εἰς τὸν Αἴαντος λίθον.

Μή με τὸν Αἰάντειον ἀνοχμάσσειας, ὁδῖτα,
Πέτρον, ἀκοντιστὴν στήθεος Ἑκτορέου.
Εἰμὶ μέλας, τρηχύς τε· σὺ δ' εἴρεο θεῖον Ὅμηρον
Πῶς τὸν Πριαμίδην ἐξεκύλισσα πέδῳ.
Νῦν δὲ μόλις βαιόν με παροχλίζουσιν ἀρούρης
Ἄνθρωποι, γενεῆς αἴσχεα λευγαλέης.
Ἀλλά με τὶς κρύψειεν ὑπὸ χθονός· αἰδέομαι γὰρ,
Παίγνιον οὐτιδανοῖς ἀνδράσι γιγνόμενος.

II. Palladae,

De Eâdem.

Spartanus pugna deceſſerat; obvia duro
 Enſe premens illi pectora mater ait.
Si ſuperes, matri nil tu niſi dedecus affers,
 Diſſolvisque ſacrum jus Lacedaemonium.
Quod ſi noſtra necem tibi fert manus, haud ego felix
 Mater, at in patria ſoſpite ſoſpes ero.

III. Juliani, Aegyptii,

ex genere Praefectorum Auguſtalium;
Ejusdem argumenti.

Dum fugit a multa ſociorum clade, repertum
 Interimit, partus immemor, ipſa parens:
Mos etenim Spartae eſt, hoſtili ex ſanguine fuſo,
 Non ex materno ſanguine noſſe ſuos.

IV. Agathii, Scholastici,

in lapidem Ajacis.

Ajacis lapidem me tangere parce viator,
 Incuſſum quondam pectus in Hectoreum.
Sum ſcaber atque niger, fateor: ſed dicat Homerus
 Ut vis Priamiden ſtraverit iſta ſolo.
At qui nunc vivunt homines, opprobria ſecli
 Vix ab humo modicum pondera noſtra levent.
Nunc aliquis condas me pulvere, namque puſillis
 Usque adeo ludum me pudet eſſe viris.

V. Bas-

ΒΑ'ΣΣΟΥ

Εἰς Γερμανικόν.

Οὔρεα Πυρηναῖα, καὶ αἱ βαθυάγκεες Ἄλπεις
Αἳ Ῥήνου προχοὰς ἐγγὺς ἀποβλέπετε,
Μάρτυρες ἀκτίνων Γερμανικὸς ἃς ἀνέτειλεν,
Ἀϛράπτων Κελτοῖς πουλὺν ἐνυάλιον.
Οἱ δ' ἄρα δουπήθησαν ἀολλέες. εἶπε δ' Ἐνυὼ
Ἄρεϊ, τοιαύταις χερσὶν ὀφειλόμεθα.

ΚΡΙΝΑΓΟ'ΡΟΥ

Εἰς Ῥώμην.

Οὐδ' ἢν Ὠκεανὸς πᾶσαν πλημμῦραν ἐγείρῃ,
Οὐδ' ἢν Γερμανίη Ῥῆνον ἅπαντα πίῃ,
Ῥώμης οὐδ' ὅσσον βλάψει σθένος, ἄχρι κε μίμνῃ
Δεξιὰ σημαίνειν Καίσαρι θαρσαλέη.
Οὕτω καὶ ἱεραὶ Ζηνὸς δρύες ἔμπεδα ῥίζαις
Ἑϛᾶσιν, φύλλων δ' αὖα χέουσ' ἄνεμοι.

ΠΑΡΜΕΝΙ'ΩΝΟΣ.

Τὸν γάης καὶ πόντου ἀμειφθείσαισι κελεύθοις,
Ναύτην ἠπείρου, πεζοπόρον πελάγους,
Ἐν τρισσαῖς δοράτων ἑκατοντάσιν ἔϛεγεν Ἄρης
Σπάρτης. αἰσχύνεσθ' οὔρεα καὶ πελάγη.

ἈΡΧΙ'ΟΥ.

Ον πόλεμος δεδιὼς οὐκ ὤλεσε, νῦν ὑπὸ νούσου
Θλίβομαι· ἐν δ' ἰδίῳ τήκομ' ὅλος πολέμῳ.

Ἀλ-

V. Bassi,

De Germanico.

Pyrenaea juga, & depreſſis vallibus Alpes,
  Flumina queis Rheni prima videre datum,
Vos habuit teſtes Germanicus acre coruſcans,
  Celtica dum ritu fulminis arma ferit.
Cum denſi caderent, Mavorti dixit Enyo,
  Non alias quaerunt numina noſtra manus.

VI. Crinagorae,

De Roma.

Non ſi vel totum biberit Germania Rhenum,
  Oceanusque aeſtus tollat in aſtra ſuos,
Eſt quod Roma ſibi timeat, dum Caeſare freta
  Illius imperiis perſtat habere fidem.
Sic & ſacra Jovi quercus radicibus haeret;
  At levis arentes decutit aura comas.

VII. Parmenionis.

Hunc qui naturae rerum gravis omnia vertit,
  Qui velis terras, qui pede transit aquas,
Suſtinuit virtus haſtis Spartana trecentis:
  Non vos, o montes, hoc pudet, & maria?

VIII. Archiae.

Mars ferus extimuit toties quem perdere morbo,
  Atteror & proprio nunc ego Marte petor.

Ἀλλὰ διὰ στέρνων ἴθι φάσγανον. ὡς γὰρ ἀριστεὺς
Θνήξομ', ἀπωσάμενος καὶ νόσον ὡς πόλεμον.

ΠΑΝΤΕΛΕΙ'ΟΥ

εἰς Καλλίμαχον καὶ Κυναίγειρον.

Ὦ κενεοῦ καμάτοιο καὶ ἀπρήκτου πολέμοιο.
Ἡμετέρῳ βασιλῆϊ τί λέξομεν ἀντιάσαντες;
Ὦ βασιλεῦ, τί μ' ἔπεμπες ἐπ' ἀθανάτους πολεμιστάς;
Βάλλομεν, οὐ πίπτουσι· τιτρώσκομεν, οὐ φοβέονται.
Μοῦνος ἀνὴρ σύλησεν ὅλον στρατὸν, ἐν δ' ἄρα μέσσῳ
Ἁιματόεις ἕστηκεν ἀτειρέος Ἄρεος εἰκών.
Δένδρον δ' ὥς, ἕστηκε σιδηρείαις ὑπὸ ῥίζαις,
Κ'οὐκ ἐθέλει πεσέειν· τάχα δ' ἔρχεται ἔνδοθι νηῶν.
Λῦε κυβερνῆτα, νέκυος προφύγωμεν ἀπειλάς.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Πύῤῥος
ἐπιβὰς τῆς Τροίας.

Μόχθος ἐμοῦ γενετῆρος ἀμύμονος οὐ τέλος εὗρεν·
Αὐτὰρ ἐγὼ Τρώεσσι φόνον πάντεσσι κορύσσων
Ἤλυθον. ἠνορέῃ γὰρ ὑπέρτερον εὖχος ἀείρω,
Καὶ Πρίαμον βασιλῆα, καὶ οὓς προλέλοιπεν Ἀχιλλεὺς,
Πάντας ὁμοῦ κατὰ μῶλον ἐμὸν μένος οἶδεν ὀλέσσαι,
Καὶ Τροίης πτολίεθρον ἀρήϊον ἐξαλαπάξαι,
Καὶ Δαναοῖς δεκέτηρον ἐμὸν δόρυ μόχθον ἀνήσει.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Δηϊδάμεια, τοῦ Πύῤῥου
πορθήσαντος τὴν Τροίαν.

Πᾶσαν ἐμῆς κραδίης χαλεπὴν ἀπέπαυσας ἀνίην,
Ὑμετέρου γενετῆρος Ἀχιλλέος εἵνεκα πότμου,

Ον

Enſis ades, pectus mihi tranſige: ſic ego victor
 Jam morbi moriar, victor ut hoſtis eram.

IX. Pantelii,

De Callimacho & Cynaegiro.

O vanus labor & tanti vis irrita belli,
Turba quid Eoo narrabimus obvia regi?
Quid me immortales miſiſti rector in hoſtes?
Non telis gens iſta cadit, non vulnera curat.
Unus homo totas acies fugat: inde cruentus
Conſtat adhuc campi medio, velut indomitus Mars,
Aut ut ferratis haeret radicibus arbor,
Et labi negat, & claſſi jam forte minatur:
Solve gubernator: quid enim pugnamus in umbras?

X. Quid Pyrrhus dixerit, *cum ad Trojam veniret.*

Fine ſuo patris noſtri caruere labores;
Aſt ego Dardanidûm populo fata ultima portans
En adſum: vocat hanc major victoria dextram.
Regnantem Priamum, & tantas genitoris Achilli
Relliquias noſtro tandem manet exitus enſe.
Decretum eſt dare te, bellatrix Troja, ruinae,
Annorumqne decem Danais abſolvere pugnas.

XI. Quid Deidamia dixerit, *cum Pyrrhus Trojam excidiſſet.*

Omnes tu noſtro pepuliſti corde dolores,
Quos mihi concierat dilecti funus Achilli;

Οἱ Τροίη στονόεσσα κατέκτανεν. ἀλλὰ σὺ πᾶσαν
Ἴλιον ἐξαλάπαξας: ἐελδομένοισι δ' Ἀχαιοῖς
Ἄφθιτον ὤπασας εὖχος, ὃ μὴ δεκέτηρος Ἐνυοῦς
Πάντεσι μαρναμένοις Δαναοῖς χρόνος εὗρεν ἀνύσσαι.

Τίνας ἂν Ἀγαμέμνων, ὁπλισθέντος
Ἀχιλλέως.

Ἴλιος ὀφρυόεσσα κατήριπεν· ἄρτι δὲ πᾶσαν
Ληΐδιην Δαναοῖσι θεὸς πόρεν, ὁππότ' Ἀχιλλεὺς
Μῆνιν ἀποῤῥίψας φθισήνορα, χεῖρα κορύσσει.

Τίνας ἂν Ἕλενος, ὁπλισθέντος
τοῦ αὐτοῦ.

Πηλείδην κοτέουσα πάλιν θώρηξεν Ἀθήνη
Ἔντεσιν ἀθανάτοισι. τί ῥίγιον ἔσσεται ἄλγος
Αἰνομόροις Τρώεσσι, καὶ Ἕκτορι, καὶ γενετῆρι,
Ὁππόταν ἔντεα ταῦτα θεὸς πόρεν ἀνέρι τῷδε;

Τίνας ἂν Ἕκτωρ πρὸς Πάτροκλον μὴ
δυνηθέντα φέρειν τὸ δόρυ τοῦ
Ἀχιλλέως.

Ἐζημίωσας σὺ σθένων τὸν Ἕκτορα.
Φέρεις γὰρ ἡμῖν ἐλλιπῆ σκυλεύματα.

Τοῦ Πατρόκλου ἀπόκρισις.

Ὤνησα. θᾶττόν σ' εἷλε Πηλιῷον δόρυ.

Ἀλ-

Illum Troja quidem dederat, ſed moenia Trojae
Tu das exitio: per te laetantur Achivi;
Immortale decus partum tibi, tradere quantum
Non anni potuere decem, non mille carinae.

XII. Quid dixerit Agamemnon, *cum ſe Achilles armaret.*

Jam deſerta Diis ruit alto a culmine Troja,
Jam Danais vaſtanda datur, dum vertit in hoſtem
Crudeles furias nobis placatus Achilles.

XIII. Quid dixerit Helenus, *cum idem ſe armaret.*

Æaciden iterum coeleſtibus induit armis
Infenſa Iliadis nimium Dea: triſtius ecquid
Exſpectare queant Troësque Hectorque paterque,
Arma Minerva viro quam cum dat talia tali?

XIV. Quid Hector Patroclo dixerit, *qui haſtam Achillis ferre non potuerat.*

Tua imbecillis Hectori damno eſt manus,
Quae, plena ne jam ſpolia nanciſcar, facit.

XV. *Reſponſum Patrocli.*

Lucro eſt. Achillis te haſta prendet ſerius.

"Αλλη.

Ἀλλ' εἰ τὸ δέρας κεῖνο πάλλειν ἔσθενον,
Οὐδ' ἂν τάδ' Ἕκτωρ ἔσχεν. ἀλλ' ἡμῖν δαμεὶς
Πάντ' ἂν τά γ' αὐτοῦ σκῦλ', ἀφῆκ' ἀνέλλιπῆ.

"Αλλη.

ἈΡΣΕΝΙΌΥ.

Ἀλλ' ἤν γ' ἐν παλάμῃσιν ἐμαῖς δόρυ χάνδαν ἐκεῖνο,
Ἕκτορ, ἂν ἀντ' ἐμέθεν ἤλυθες εἰς Ἀΐδην.

Τίνας ὁ αὐτὸς Ἕκτωρ τιτρωσκόμενος
ὑπὸ Ἑλλήνων.

Βάλλετε νῦν μετὰ πότμον ἐμὸν δέμας, ὅττι καὶ αὐτοὶ
Νεκροῦ σῶμα λέοντος ἐφυβρίζουσι λαγωοί.

Τίνας Θέτις, Τηλέφου σκελισθέντος
ὑπ' ἀμπέλου.

Ἄμπελε, τί πρήξωμεν, ὅταν δαφναῖος Ἀπόλλων
Πτόρθον ἐμὸν κλίνῃ ἐν Ἀλεξάνδροιο βελέμνοις;

ἈΛΚΑΊΟΥ ΜΕΣΣΗΝΊΟΥ.

Μακύνου τείχη, Ζεῦ Ὀλύμπιε, ῥέξε Φίλιππος
Ἀμβατά· χαλκείας κλεῖε πύλας μακάρων.
Καὶ γὰρ χθὼν καὶ πόντος ὑπὸ σκάπτροισι Φιλίππου
Δέδμανται, λοιπὰ δ' ἁ πρὸς Ὄλυμπον ὁδός.

XVI. *Aliter.*

Quin ſi fuiſſet noſtra par haſtae manus,
Non haec haberet Hector: ego haec de Hectore
Victrice plena ſpolia retuliſſem manu.

Aliter.

XVII. Arsenii.

Illud ſi telum caperet mea dextera, pro me
Iviſſes ſtygios ipſe videre lacus.

XVIII. Quid Hector ipse dixerit, *cum cadaver ejus a Graecis vulneraretur.*

Nunc cum ſenſus abeſt telis me figite, nam ſic
Exanimo lepores inſultant ſaepe leoni.

XIX. Quid Thetis dixerit, *cum Telephus a vite impediretur.*

Vinea quid facies, cum lauri cultor Apollo
Figet Alexandri de me ſata viſcera telis?

XX. Alcaei, Messenii.

Macyni portas potuit ſuperare Philippus,
Juppiter, aetheriis obdere clauſtra, tuum eſt.
Cum mare, cum tellus agnoſcant ſceptra Philippi,
Quid praeter coeli reſtat inire viam?

XXI. Dio-

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ.

Καλλιόπη, πολύμυθε μελισσοβότου Ἑλικῶνος,
Τίκτε μοι ἄλλον Ὅμηρον, ἐπεὶ μόλεν ἄλλος Ἀχιλλεύς.

ἈΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Κλεῖε, θεὸς, μεγάλοιο πύλας ἀκμῆτας ὀλύμπου,
Φρούρει, Ζεῦ, ζαθέαν αἴθερος ἀκρόπολιν.
Ἤδη γὰρ καὶ πόντος ὑπέζευκται δορὶ Ῥώμης,
Καὶ χθών. οὐρανίη δ' οἶμος ἔτ' ἐστ' ἄβατος.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Πουλὺ Λεωνίδεω κατιδὼν δέμας αὐτοδάϊκτον
Ξέρξης, ἐχλαίνου φάρεϊ πορφυρέῳ.
Κὰκ νεκύων δ' ἤχησεν ὁ τᾶς Σπάρτας μέγας ἥρως,
Οὐ δέχομαι προδόταις μισθὸν ὀφειλόμενον.
Ἀσπίς μοι τύμβου κόσμος μέγας· αἶρε τὰ Περσῶν·
Ἥξω κ' εἰς ἀΐδην ὡς Λακεδαιμόνιος.

ΒΑΣΣΟΥ.

Ληθαίης ἀκάτοιο τριηκοσίους ὅτε ναύτας
Δεύτερον ἔσχ' ἀΐδης πάντας ἀρηϊφάτους,
Σπάρτας ὁ στόλος εἶπεν. ἴδ' ὡς πάλι πρόσθια πάντα
Τραύματα, κὴν στέρνοις δῆρις ἔνεστι μόνοις.
Νῦν γε μόθου κορέσασθε, καὶ εἰς ἐμὸν ἀμπαύσασθε
Ὕπνον, ἀνικήτου δῆμος Ἐνυαλίου.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ὀθρυάδην Σπάρτης τὸ μέγα κλέος, ἢ Κυνέγειρον
Ναύμαχον, ἢ πάντων ἔργα καλιπτολέμων;

Ἄρε-

XXI. Dionyſii.

Calliope, quae dulce ſonas Heliconis in umbra,
Fac ſit ut alter Homerus; adeſt en alter Achilles.

XXII. Alphaei Mitylenaei.

Tempus erit, ſuperas jam ſerves cautius arces,
Juppiter: aeternas obiice claude fores.
Omne mare & tellus armis ceſſere latinis;
Nec reſtat niſi quod ſidera quaerat iter.

XXIII. Philippi.

Factam ſponte necem Xerxes ut viderat, artus
Purpurea texit veſte Leonideos.
Ipſe vetat, mediisque ſonans e manibus heros,
Non ſumo pretium proditionis, ait.
Grande decus tumuli, clipeus mihi. Perſica tolle,
Orcus ut agnoſcat me Lacedaemonium.

XXIV. Baſſi.

Confectos iterum ſaevo cum Marte trecentos
Dis pater inferno cerneret amne vehi.
Spartanum genus eſt, facile eſt agnoſcere, dixit,
Frontibus & tantum pectore vulnus habent.
Jamque laboratum ſatis eſt, gens Martia, noſter
Promerita donat vos requiete ſopor.

XXV. Crinagorae.

Quid nunc Othryades, quid nunc Cynegirus in undis
Decertans, quid tot facta vetuſta virûm?

Ἄρεος αἰχμητὴς Ἰταλὸς παρὰ χεύμασι Ῥήνου
Κλινθεὶς, ἐκ πολλῶν ἡμιθανὴς βελέων,
Αἰετὸν ἁρπασθέντα φίλου στρατοῦ ὡς ἴδ' ὑπ' ἐχθροῖς,
Αὖτις ἀρηϊφάτων ἄνθορεν ἐκ νεκύων·
Κτείνας δ' ὅς σφ' ἐκόμιζεν, ἑοῖς ἀνεσώσατο ταγοῖς,
Μοῦνος ἀήττητον δεξάμενος θάνατον.

ἈΔΗΛΟΝ.

Αἴαντος παρὰ τύμβον ἀταρβήτοιο παραστὰς
Φρὺξ ἐπέων κακῆς ἦρχεν ἐπεσβολίης.
Αἴας δ' οὐκ ἔτι μίμνεν, ὁ δ' ἀντιγέγωνεν ἔνερθε·
Μίμνειν δ' οὐκ ἔτλη ζωὸς ἀποφθίμενον.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἀχιλλεὺς Ἀγαμέμνονος τρωθέντος.

Ἔγνως νῦν, Ἀγάμεμνον, ἐμὸν φθισήνορα θυμόν;
Ἔγνως ἐν σταδίησιν ὅσον σθένος Ἕκτορός ἐστι;
Νῦν γὰρ πάντες ὄλοντο τεῇ πολυπήμονι λώβῃ·
Σοὶ δ' αὐτῷ μέγα πῆμ' ἥκει θανάτοιο χέρειον.
Ἀφροσύνης κακὰ ἔργα, καὶ ἄσχετα πήματα πάσχεις,
Ὃς πᾶσιν Δαναοῖσιν ἀρήϊον ἕρκος ἐτύχθης.

ἈΛΚΑΙΟΥ.

Ἄγαγε καὶ Ξέρξης Πέρσαν στρατὸν Ἑλλάδος ἐς γᾶν,
Καὶ Τίτος εὐρείας ἄγαγ' ἀπ' Ἰταλίας.
Ἀλλ' ὁ μὲν, Εὐρώπᾳ δοῦλον ζυγὸν αὐχένι θήσων
Ἦλθεν, ὁ δ', ἀμπαύσων Ἑλλάδα δουλοσύνας.

ἈΔΗ-

Italus ad Rhenum telorum grandine merſus,
Jamque ſolum vita deficiente premens,
Ereptam ſociis aquilam conſpexit ab hoſte,
Et ſimul e mediis ſtragibus exſiluit.
Mox aquilam ducibus caeſo raptore reportat,
Huic ſoli licuit vincere, dum moritur,

XXVI. Incerti.

Ad tumulum, belli fulmen quo conditus Ajax,
Phryx adſtans coepit carmine probra loqui.
Ajax non manet, inquit; at ille exclamat ab umbris,
Et vivus functum morte manere nequit.

XXVII. Quid Achilles dixerit, *vulnerato Agamemnone.*

Tandem, credo, vides, Agamemnon, quid mea portet
Ira mali, quantum ſeſe ferat Hector in armis:
Crimine quippe tuo Grajae periere phalanges,
Et te quae ſequitur morte eſt infamia pejor.
Has merito poenas das pro dementibus auſis,
Qui ſolus Danaûm credi tutela volebas.

XXVIII. Alcaei.

In Danaûm terras Xerxes e Perſide duxit,
Et Titus ingenti duxit ab Italia.
Ille jugo cupiens Europae ſubdere colla,
Hic Grajûm cupiens colla levare jugo.

ἌΔΗΛΟΝ.

Κοίρανος Εὐρώπας, ὁ καὶ εἰν ἁλὶ καὶ κατὰ χέρσον
Τόσσον ἄναξ θνατῶν, Ζεὺς ὅσον ἀθανάτων,
Εἰνοδίᾳ τὰ λάφυρα κατὰ θρασέος Κιροάδα,
Καὶ τέκνων, καὶ ὅλας γᾶς ἔθετ' Ὀδρυσίδος,
Υἱὸς ἐϋμμελίω Δαματρίου. ἁ δε Φιλίππου
Δόξα πάλαι θείων ἄγχι βέβακε θρόνων.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ϛ'.

Εἰς ἀνταπόδοσιν.

'ΕΥΗ'ΝΟΥ 'ΑΣΚΑΛΩΝΙ'ΤΟΥ.

Κἤν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω,
Ὅσσον ἐπισπεῖσαί σοι, τράγε, θυομένῳ.

ΛΕΩΝΙ'ΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙ'ΝΟΥ.

Ἴξαλος εὐπώγων αἰγὸς πόσις ἔν ποτ' ἀλωῇ
Οἴνης τοὺς ἁπαλοὺς πάντας ἔδαψε κλάδους.
Τῷ δ' ἔπος ἐκ γαίης τόσον ἄπυε: Κεῖρε κάκιϛε
Γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα τὸ καρποφόρον.
Ῥίζα γὰρ ἔμπεδος οὖσα πάλι γλυκὺ νέκταρ ἀνήσει,
Ὅσσον ἐπισπεῖσαί σοι, τράγε, θυομένῳ.

ΠΑΡΜΕΝΙ'ΩΝΟΣ ΜΑΚΕΔΟ'ΝΟΣ.

Οἱ κόρις ἄχρι κόρου κορέσαντό μου· ἀλλ' ἐκορέσθην,
Ἄχρι κόρου καὐτὸς τοὺς κόρις ἐκκορίσας.

'ΑΝΤΙ-

XXIX. Incerti.

Europae dominus, qui quantum eſt Juppiter in Dîs,
  Tantum eſt per terras & freta vaſta maris,
Has Triviae exuvias dat de Ciroade feroci,
  Et natis & de finibus Odryſiis.
Huic genitor fortis Demetrius; ipſa Philippi
  Aetherias pridem laus iit usque domos.

TITULUS VI.

De Talione.

I. Eveni, Ascalonitae.

Rode caper vitem, tamen hinc cum ſtabis ad aras,
  In tua quod ſpargi cornua poſſit, erit.

II. Leonidae, Tarentini.

Vir caprae barba bonus, exſultator, amabat
  Pampineas tenerae rodere vitis opes.
Sed fuit e terra vox reddita: palmite farci
  Frugifero quantum nunc lubet ora meo.
Viva manet radix: ſatis hinc, ubi victima fies,
  In caput infundi quod tibi poſſit, erit.

III. Parmenionis, Macedonis.

Cimicibus noctu ſatiatis de cute noſtra,
  Sumſi ego mox ſatura de cute ſupplicium.

ΑΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Αὔην με πλατάνιϛον ἐφερπύζουσα καλύπτει
 Ἄμπελος, ὀθνείῃ δ' ἀμφιτέθηλα κόμῃ,
Ἡ πρὶν ἐμοῖς θαλέθουσιν ἐνιθρέψασ' ὀροδάμνοις
 Βότρυας, ἢ ταύτης οὐκ ἀπετηλοτέρη.
Τοίην μέντοι ἔπειτα τιθηνείσθω τὶς ἑταίρην,
 Ἥτις ἀμείψασθαι καὶ νέκυν οἶδε μόνη.

'ΑΠΟΛΛΩΝΙ'ΔΟΥ.

Ξεῖνον ὁπηνίκα θαῦμα κατείδομεν 'Ασὶς ἅπασα,
 Πῶλον ἐπ' ἀνδρομέαν σάρκα φρυασσόμενον,
Θρηϊκίης φάτνης πολιὸς λόγος εἰς ἐμὸν ὄμμα
 Ἤλυθε· δίζημαι δεύτερον Ἡρακλέα.

ἌΔΗΛΟΝ.

Τλῆθι λέων ἄτλητα παθὼν, τετληότι θυμῷ.
Οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδικῶν τίσιν οὐκ ἀποτίσει.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Ζ'.

Εἰς 'Απειλήν.

ΜΟΥΣΙΚΙ'ΟΥ, οἱ δὲ, ΠΛΑ'ΤΩΝΟΣ.

Ἁ Κύπρις Μούσαισι· Κοράσια τὰν 'Αφροδίταν
 Τιμᾶτ', ἢ τὸν Ἔρον ὔμμιν ἐφοπλίσομαι.
Χ' αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν· Ἄρει τὰ ϛωμύλα ταῦτα,
 Ἡμῖν δ' οὐ πέταται τοῦτο τὸ παιδάριον.

ἈΔΗ-

IV. Antipatri, Sidonii.

Arida ſum platanus quam circum palmite vitis
  Plectitur, &, quae non eſt mea, fronde tegor.
Quae prius umbravi ramis viridantibus uvas,
  Nec minus hac ipſa vite comata fui.
Hoc quis ab exemplo talem ſibi quaerat amicam,
  Quae ſit & exſtincto reddere fida vicem.

V. Apollonidae.

Trux equus humana quaerit de carne ſaginam,
  Res nova; ſed teſtes nos ſumus atque Aſia.
Threïcii quando redeunt praeſepia regis,
  Alciden debes quaerere, terra, novum.

VI. Incerti.

Fortiter haec leo fer, quamvis fera, quando ferendum eſt,
Injuſtos homines fero, cito, poena ſequetur.

TITULUS VII.

In Minas.

I. Musicii, *aut ut alii volunt*, Platonis.

Blanda Venus Muſis: Venerem celebrate puellae,
  Ne meus hic in vos arma capeſſat Amor.
At Veneri Muſae: Marti jactare memento
  Talia: nam nobis non volat iſte puer.

IN-

ἌΔΗΛΟΝ.

Ὁ Ζεὺς πρὸς τὸν Ἔρωτα· Βέλη τὰ σὰ πάντ᾽ ἀφελοῦμαι.
Χ᾽ ὠ πτανὸς· Βρόντα, καὶ πάλι κύκνος ἔσῃ·

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Η'.

Εἰς Ἀρετήν.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ω ςωϊκῶν μύθων εἰδήμονες, ὦ πανάριςα
Δόγματα ταῖς ἱεραῖς ἐνθέμενοι σελίσιν,
Τὰν ἀρετὰν, ψυχᾶς ἀγαθὸν μόνον· ἅδε γὰρ ἀνδρῶν
Μοῦνα καὶ βίοτον ῥύσατο καὶ πόλιας.
Σαρκὸς δ᾽ ἡδυπάθημα φίλον τέλος ἀνδράσιν ἄλλοις
Ἡ μία τῶν Μνήμης ἤνυσε θυγατέρων.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἥρα, ἀποθεωθέντος Ἡρακλέους.

Σῆς ἀρετῆς ἱδρῶτι καλὴν ἀπέδωκεν ἀμοιβὴν
Σὸς γενέτης, Ἡρακλες, ἐπεὶ πόνος ἄσπετον εὖχος
Ἀνδράσιν οἶδεν ἄγειν μετ᾽ ἀπείρονα κύκλον ἀέθλων.

Εἰς τὸ αὐτό.

Σοὶ χάριν ἐξετέλεσσε πόνος καὶ ἀθέσφατος ἱδρὼς,
Χῶρον ἔχειν πολύολβον, ὃν οὐ πάρος ἔλλαχεν ἀνήρ.

ΟΝΕ'Σ·

II. Incerti.

Juppiter, eripiam tibi ſpicula, dixit Amori:
Ille, tona: fies, cum volo, rurſus olor.

TITULUS VIII.

In Virtutem.

I. Incerti.

O quos inſtituit ſacra porticus, optima quorum
Fortibus in libris nos monumenta docent,
Unica virtutem mentis bona: ſcilicet una
Soſpitat illa urbes, ſoſpitat illa viros.
Aſt aliis pro fine ſequi quae dulcia ſenſu
Monſtrat Mnemoſynes de grege blanda ſoror.

II. Quid dixerit Juno Herculi, *in Deos relato.*

Magna tibi, ſed enim viruti debita tantae
Dat pater, Alcide: nam poſt certamina longa
Dant hominum generi decus immortale labores.

III. *De Eodem.*

Te labor & virtus, tot deſudata periclis,
Ante datum nulli, coelesti in ſede locarunt.

ὈΝΕ'ΣΤΟΥ.

Ἀμβαίνων Ἑλικῶνα μέγαν, κάμες· ἀλλ' ἐκορέσθης
Πηγασίδος κρήνης νεκταρέων λιβάδων.
Οὕτω καὶ σοφίης πόνος ὄρθιος· ἢν δ' ἄρ' ἐπ' ἄκρον
Τέρμα μόλῃς, ἀρύσῃ Πιερίδων χάριτας.

ΠΑΥ'ΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙ'ΟΥ.

Μήτε βαθυκτεάνοιο τύχης κουφίζεο ῥοίζῳ,
Μήτε σέο γνάμψῃ φροντὶς ἐλευθερίην.
Πᾶς γὰρ ὑπ' ἀσταθέεσσι βίος πελεμίζεται αὔραις.
Τῇ καὶ τῇ θαμινῶς ἀντιμεθελκόμενος.
Ἡ δ' ἀρετὴ, σταθερόν τι καὶ ἄτροπον· ἧς ἐπὶ μούνης
Κύματα θαρσαλέως ποντοπόρει βιότου.

ΠΑΡΟΙΜΙ'Α

ἐπὶ τῶν ψευδῆ δόξαν ἐχόντων.

Πολλοί τοι ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε Βάκχοι.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Θ'.

εἰς Ἀσεβεῖς.

Εἰς τὸν φθείραντα τὴν ἑαυτοῦ μητρυιάν.

Μὴ θάψῃς τὸν ἄθαπτον, ἔα κυσὶ κύρμα γενέσθαι.
Γῆ μήτηρ πάντων μητροφθόρον οὐ δέχετ' ἄνδρα.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους πρὸς Πρόκνην
τὴν ἀδελφὴν Φιλομήλη.

Σός με πόσις κακοεργὸς ἐνὶ σπήλυγγι βαθείῃ
Μαινώσας, βαρύποτμον ἐμὴν ἀπέκειρε κορείην.

Στυ-

IV. ONESTAE.

Scandenti gravis eſt Helicon labor: inde ſed hauſtu
Nectareo ſedat Pegaſis unda ſitim.
Ardua ſic quamvis res eſt ſapientia: culmen
Qui tenet, Aonidum dulcia dona bibet.

V. Pauli Silentiarii.

Nec ridens fortuna ſuo te ſublevet aeſtu,
Nec libertatem ſequior aura domet.
Cogitur adverſis haec vita obnoxia ventis
Nunc huc, nunc illuc, tracta, retracta ſequi.
Virtus ſola manet, non mobilis: haec tibi praeſtat
Securum vitae per mare navigium.

VI. Adagium,
de his, qui falſo in bona exiſtimatione ſunt.

Multi thyrſigeri: pauci quos Evius afflat.

TITULUS IX.

In Impios.

I. *In eum, qui novercam ſtupro polluerat.*

Ne ſepelite canem: canibus ſed linquite praedam,
Terra parens probrum negat acceptare parentis.

II. Quid dixerit ad Procnen
ſororem Philomela.

Me tuus heu! conjux coeco crudelis in antro
Clauſit, & eripuit miſerae germana pudorem,

 Et

Στυγνὰ δέ μοι πόρεν ἕδνα πολυτλήτοιο γάμοιο,
Γλῶσσαν ἐμὴν ἐθέρισσε, καὶ ἔσβεσεν Ἑλλάδα φωνήν.

Εἰς τὸ αὐτό.

Χαῖρε Πρόκνη παρὰ σεῖο κασιγνήτης Φιλομήλης,
Χαίρειν εἴ τόδε γ' ἐστίν· ἐμοῦ δέ σοι ἄλγεα θυμοῦ
Πέπλος ἀπαγγείλειε, τά μοι λυγρὸς ὤπασε Τηρεύς.
Ὅς μ' ἔρξας βαρύποτμον ἐν ἕρκεσι μηλονομήων,
Πρῶτον παρθενίης, μετέπειτα δ' ἐνόσφισε φωνῆς.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Ι'.

εἰς Ἀσώτους.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τὸν πατρικὸν πλοῦτον νέος ὢν Θήρων ὁ Μενίππου
  Αἰσχρῶς εἰς ἀκρατεῖς ἐξέχεεν δαπάνας.
Ἀλλά μιν Εὐκτήμων πατρικὸς φίλος ὡς ἐνόησεν
  Ἤδη καρφαλέῃ τειρόμενον πενίῃ,
Καί μιν δακρυχέων ἀνελάμβανε, καὶ πόσιν αὐτὸν
  Θῆκε θυγατρὸς ἑῆς, πολλ' ἐπιμείλια δούς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Θήρωνι παρ' ἐλπίδας ἤλυθε πλοῦτος,
  Αὐτίκα ταῖς αὐταῖς ἐτρέφετ' ἐν δαπάναις,
Γαστρὶ χαριζόμενος πᾶσαν χάριν οὐ κατὰ κόσμον,
  Τῇ θ' ὑπὸ τὴν μιαρὰν γαστέρα μαργοσύνῃ.
Οὕτως μὲν Θήρωνα τὸ δεύτερον ἀμφεκάλυψεν
  Οὐλομένης πενίης κῦμα παλιρρόθιον.
Εὐκτήμων δ' ἐδάκρυε τὸ δεύτερον, οὐκ ἔτι κεῖνον,
  Ἀλλὰ θυγατρὸς ἑῆς προῖκά τε καὶ θάλαμον,

Ἔγνω

Et mihi triſte dedit violenti munus amoris,
Evellens linguamque ſimul Grajamque loquelam.

III. *De Eadem.*

Mitto tibi Procne ſoror hanc Philomela ſalutem,
Si qua ſalus nobis. Luctus tibi tela loquetur,
Iſta meos, quae ſola poteſt, & crimina Terei,
Qui mihi, decerptum post virginitatis honorem,
Nigris in ſtabulis uſum quoque vocis ademit.

TITULUS X.

De Prodigis.

LUCIANI.

Luxuria marcens juvenili more Menippi
  Theron cum patrias dilaceraſſet opes,
Euctemon doluit quondam genitoris amicus
  In miſerâ juvenem vivere pauperie.
Quin dedit & lacrymas, atque in ſua tecta recepto
  Noſter eris, dixit, non ſine dote gener.
Ille ſed adſpecto, quod non ſperaverat, auro
  Ad veteres ſumtus notaque damna redit:
Dilapidat cenſus, concedens omnia ventri,
  Et quae ſub ventrem deteriora latent.
Atque ita Theronem miſerum mala rurſus egeſtas
  Abſorpſit reflui gurgitis illuvie.
Iamque flet Euctemon non hunc, quem fleverat ante,
  Sed dotem & natae flebile conjugium.

Ἔγνω δ' ὡς οὐκ ἔστι κακῶς κεχρημένον ἄνδρα
Τοῖς ἰδίοις, εἶναι πιστὸν ἐν ἀλλοτρίοις·

ΚΕΦΑ΄ΛΑΙΟΝ, ΙΑ΄.

Εἰς Αὐλητὰς, καὶ τοὺς Ὀρχηστάς.

ΦΙΛΙ΄ΠΠΟΥ.

Ἵμερον αὐλήσαντι πολυτρήτων διὰ λωτῶν,
Εἶπε λιγυφθόγγῳ Φοῖβος ἐπὶ Γλάφυρα,
Μαρσύη, ἐψεύσω τεὸν εὕρεμα. τοὺς γὰρ Ἀθήνης
Αὐλοὺς ἐκ Φρυγίης οὗτος ἐληΐσατο.
Εἰ δὲ σὺ τοιούτοις τότ' ἐνέπνεες, οὐκ ἂν Ὕαγνις
Τὴν ἐπὶ Μαιάνδρῳ κλαῦσε δύσαυλον ἔριν.

ΒΟΗΘΟΥ͂.

Εἰ τοῖος Διόνυσος ἐς ἱερὸν ἦλθεν Ὄλυμπον
Κωμάζων Λήναις σύν ποτε καὶ Σατύροις,
Οἷον ὁ τεχνήεις Πυλάδης ὠρχήσατο κεῖνον,
Ὀρθὰ κατὰ τραγικῶν τέθμια μουσοπόλων,
Παυσαμένη ζήλου Διὸς ἂν φάτο σύγγαμος Ἥρη,
Ἐψεύσω, Σεμέλη, Βάκχον ἐγὼ δ' ἔτεκον.

ἈΝΤΙΠΑ΄ΤΡΟΥ.

Ὀρφεὺς θῆρας ἔπειθε, σὺ δ' Ὀρφέα· Φοῖβος ἐνίκα
Τὸν Φρύγα, σοὶ δ' εἴκει μελπομένῳ Γλαφύρα.
Οὔνομα καὶ τέχνης, καὶ σώματος: οὐκ ἐν Ἀθήνη
Ἔρριψεν λωτοὺς τοῖα μελιζομένη,
Οἷα σὺ ποικιλότερπε· σάφ' ὑπνῶσαι κεν ἀκούων
Αὐτὸς Πασιθέης Ὕπνος ἐν ἀγκαλίσιν.

ἈΛ-

Doctus ab exemplo, quam, qui ſua perdidit, illi
Non ſit in alterius rebus habenda fides.

TITULUS XI.

De tibicinibus & ſaltatoribus.

I. Philippi.

Dulcia multifori modulantem carmina loto,
Miratus Glaphyram, Marſya, Phoebus ait,
Inventum mentitus eras: a Pallade venit
Ad Phrygis iſtius tibia prima manus.
Tam bene ſi quondam flasſes, non fleſſet Hyagnis
Certamen, Tmolo judice, triſte tuum.

II. Boethi.

Si talis ſuperûm Liber veniſſet in aulam
Saltans cum Satyrûm Baſſaridumque choro,
Qualem Romuleo Pylades ſpectare theatro
Melpomenes ſectans ſcita modosque dedit,
Diceret abjectis odiis regina Deorum
Mentiris, meus hic filius eſt, Semele.

III. Antipatri.

Orpheus ante feras, ſed tu nunc Orphea mulces,
Et Phryga qui vicit, cedit Apollo tibi.
O Glaphyra tam re quam nomine: credo, nec eſſet
Palladia quondam tibia jacta manu;
Tam bene ſi caneret tua quam canit: audiat iſtam,
Paſitheae in gremio dormiet ipſe Sopor.

IV. Al-

ἈΛΚΑΙ'ΟΥ.

Σύμφωνον μαλακοῖσι κερασσάμενος θρόον αὐλοῖς
  Δωρόθεος, γοεροὺς ἔπνεε Δαρδανίδας,
Καὶ Σεμέλας ὠδῖνα κεραύνιον, ἔπνεε δ' ἵππου
  Ἔργματ', ἀειζώων ἁψάμενος χαρίτων.
Μοῦνος δ' εἰν ἱεροῖσι Διονύσοιο προφήταις
  Μώμου λαιψηρὰς ἐξέφυγε πτέρυγας,
Θηβαῖος γενεὴν, Σωσικλέος. ἐν δὲ Λυαίου
  Νηῷ φόρμιγγα θήκατο καὶ καλάμους.

Τοῦ αὐτοῦ, εἰς στήλην Σατύρου.

Οὐκ ἔτ' ἀνὰ Φρυγίην πιτυοτρόφον ὥς ποτε μέλψεις,
  Κροῦμα διὰ τρητῶν φθεγγόμενος δονάκων,
Οὐδ' ἐνὶ σαῖς παλάμαις Τριτωνίδος ἔργον Ἀθάνας,
  Ὡς πρὶν, ἀπανθήσει, νυμφογενὲς Σάτυρε.
Δὴ γὰρ ἀλυκτοπέδαις σφίγγῃ χέρας, οὕνεκα Φοίβῳ,
  Θνατὸς ἐὼν, θείαν εἰς ἔριν ἀντίασας.
Λωτοὶ δ' οἱ κλάζοντες ἴσον φόρμιγγι μελιχρὸν
  Ὤπασαν ἐξ ἀέθλων, οὐ στέφος, ἀλλ' αἴδαν.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΙΒ'.

Εἰς Αὐτάρκειαν.

ΠΑΡΜΕΝΙ'ΩΝΟΣ ΜΑΚΕΔΟ'ΝΟΣ.

Ἀρκεῖ μοι χλαίνης λιτὸν σκέπας· οὐδὲ τραπέζαις
  Δουλεύσω, μουσέων ἄνθεα βοσκόμενος.
Μισῶ πλοῦτον ἄνουν, κολάκων τροφόν. οὐδὲ παρ' ὀφρὺν
  Στήσομαι. οἶδ' ὀλίγης δαιτὸς ἐλευθερίην.

ἈΛ-

IV. Alcaei.

Multiforem ſocians vocis modulamine lotum,
  Dorotheus laudes concelebravit equi,
Fataque dura Phrygum, Semeleſque in fulmine partum:
  Quanta virûm illecebra eſt, quanta ſecuta Venus!
Unus hic ex numero, tot habet quot ſcena miniſtros,
  Effugit pennas, improbe Mome, tuas.
Soſicles pater eſt, Thebae domus: aede Lycaei
  Nunc feſſus calamos conſecrat atque fides.

V. Ejusdem,
in ſimulacrum Marſyae Satyri.

Non Phrygiae poſthac tu per pineta ſonabis,
  Multiforis fingens carmen arundinibus.
Nec tua Palladium faciet manus apta repertum
  Vivere, Muſarum, Marſya, progenies.
Heu quam dura manus ſtringunt tibi vincla, quod auſus
  Te mortalis eras aequiparare Deo.
At tenues citharis certantes carmine loti
  Pro tibi ſperata fronde tulere necem.

TITULUS XII.

De Frugalitate.

I. Parmenionis, Macedonis.

Sat mihi palliolum pro tegmine: non ego menſis
  Servio, qui paſcor floribus Aonidum.
Triſte & adulantes & nutus triſte potentum
  Ferre mihi, in modica libera vita dape eſt.

ἈΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Οὐ στέργω βαθυληΐους ἀρούρας,
Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον, οἷα Γύγης.
Αὐτάρκους ἔραμαι βίου, Μακρῖνε.
Τὸ μηθὲν γὰρ ἄγαν ἄγαν με τέρπει.

ἈΔΗΛΟΝ.

Ἐλθὼν εἰς ἀΐδην, ὅτε δὴ σοφὸν ἤνυσε γῆρας,
Διογένης ὁ κύων, Κροῖσον ἰδὼν ἐγέλα.
Καὶ στρώσας ὁ γέρων τὸ τριβώνιον ἐγγὺς ἐκείνου,
Τοῦ πολὺν ἐκ ποταμοῦ χρυσὸν ἀφυσσαμένου,
Εἶπεν. Ἐμοὶ καὶ νῦν πλείων τόπος. ὅσσα γὰρ εἶχον,
Πάντα φέρω σὺν ἐμοὶ, Κροῖσε, σὺ δ' οὐδὲν ἔχεις.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἐλπίδος οὐδὲ τύχης ἔτι μοι μέλει, οὐδ' ἀλεγίζω
Λοιπὸν τῆς ἀπάτης. ἤλυθον εἰς λιμένα.
Εἰμὶ πένης ἄνθρωπος, ἐλευθερίῃ δὲ συνοικῶ,
Ὕβριστὴν πενίης πλοῦτον ἀποστρέφομαι.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Μὴ σύγ' ἐπ' ἀλλοτρίης, ὦ 'νθρωφ' ἵζοιο τραπέζης,
Ψωμὸν ὀνείδειον γαστρὶ χαριζόμενος,
Ἄλλοτε μὲν κλαίοντι καὶ ἐστυγνωμένῳ ὄμμα
Συγκλαίων, κ'αὖθις συγγελόωντι γελῶν,
Οὔτε σύ γε κλαυθμοῖο κεχρημένος οὔτε γέλωτος,
Καὶ κλαίω Μιλίῃ, καὶ γελόω Μιλίῃ.

II. Alphaei, Mitylenaei.

Non quaero ſegetis feracis arva,
Nec Gygis rutilum potentis aurum;
Aequo quod ſatis eſt, amo, Macrine,
Nam mi nil nimis, ah nimis, probatur.

III. Incerti.

Riſit, ut infernis Croeſum conſpexit in umbris,
Nimirum ſapiens tunc quoque, Diogenes,
Pallioloque ſenex ſtrato ſe proximat illi,
Cui dederat faciles aurifer amnis opes:
Hic quoque plus, inquit, ſpatii fero, nam mea porto
Omnia, cum reſtet nil tibi, Croeſe, tui.

IV. Palladae.

Fraudum jam ſatis eſt; ſpes & fortuna valete:
Navigat in portu jam mea cymba ſuo.
Pauper ero, ſed liber & haud obnoxius ulli,
Spernentes alios, ſpernere certus opes.

V. Lucillii.

Ne tibi ſit tanti ventri ſervire, potentum
Ut menſis inhians ſordida fruſta petas,
Et lacrymes, quoties rex triſtia contrahit ora,
Riſurus, ſimul ac riſerit ipſe, magis,
Cum tibi laetandi neque ſit neque cauſſa dolendi.
Aſt ego tam Miliae rideo quam lacrymo.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ὡς τεθνηξόμενος, τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυε,
Ὡς δὲ βιωσόμενος, φείδεο σῶν κτεάνων.
Ἔστι δ' ἀνὴρ σοφὸς οὗτος, ὃς ἄμφω ταῦτα νοήσας
Φειδοῖ καὶ δαπάνῃ μέτρον ἐφηρμόσατο.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Βέλτερόν ἐστι τύχης καὶ θλιβομένης ἀνέχεσθαι,
Ἢ τῶν πλουτούντων τῆς ὑπερηφανίης.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ τοῦ Φιλοσόφου.

Χαῖρε θεὰ δέσποιν', ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀγάπημα,
Εὐτελίη, κλεινῆς ἔκγονε Σωφροσύνης.
Σὴν ἀρετὴν τιμῶσιν ὅσοι τὰ δίκαι' ἀσκοῦσιν.

ΘΕΟΓΝΙΔΟΥ.

Οὐκ ἐθέλω πλουτεῖν, οὐκ εὔχομαι· ἀλλά μοι εἴη
Ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ζῆσον λογισμῷ, καὶ μενεῖς ἀνενδεής.

ΑΔΗΛΟΝ.

Σώματα πολλὰ τρέφειν, καὶ δώματα πολλ' ἀνεγείρειν,
Ἀτραπὸς εἰς πενίην ἐστὶν ἑτοιμοτάτη.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ὦ γαστὴρ κυνόμυια, δι' ἣν κόλακες παράσιτοι
Ζωμοῦ πωλοῦσι θεσμὸν ἐλευθερίης.

KE-

VI. Luciani.

Mors quaſi ſit vicina tibi, ſic utere rebus,
  Et quaſi mors longe ſit tibi, parce tuis.
Ille vir eſt ſapiens haec qui duo cogitat, & ſic
  Sumens ac retinens ſervat utrimque modum.

VII. Palladae.

Fortunam multo ſatius tolerare prementem,
  Quam faſtus hominum, quos comitantur opes.

VIII. Cratetis, *Philoſophi.*

Vive, Fave, Dea Sancta, piis gratiſſima, frugi
  Vita, parit nobis quam bona temperies:
Te venerantur enim, queis cordi eſt jusque piumque.

IX. Theognidis.

Nec cupio nec opes opto mihi: ſit mihi parvo
  Laeta, ſed a duris libera vita malis.

X. Incerti.

  Nil deeſſe tibi vis? vive rationis modo.

XI. Incerti.

Aedificare domos multas, dare vivere multis,
  Ad paupertatem perbrevis iſta via eſt.

XII. Incerti.

Vah venter, nam tu paraſitos, ſordide, cogis
  Jus libertatis vendere jure coqui.

ΚΕΦΑ´ΛΑΙΟΝ, ΙΓ΄.

Εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον.

ἈΡΧΙ´ΟΥ.

Θρήϊκας αἰνείτω τις, ὅτι στοναχεῦσι μὲν υἷας
　Μητέρος ἐκ κόλπων πρὸς φάος ἐρχομένους,
Ἔμπαλι δ᾽ ὀλβίζουσιν ὅσους αἰῶνα λιπόντας
　Ἀπροϊδὴς κηρῶν λάτρις ἔμαρψε μόρος.
Οἱ μὲν γὰρ ζώοντες, ἀεὶ παντοῖα περῶσιν
　Ἐς κακὰ, τοὶ δὲ κακῶν εὗρον ἄκος φθίμενοι.

ἌΔΗΛΟΝ.

Τὸν βίον, Ἡράκλειτε, πολὺ πλέον ἤπερ ὅτ᾽ ἔζης,
　Δάκρυε· νῦν ὁ βίος ἔστ᾽ ἐλεεινότερος.
Τὸν βίον ἄρτι γέλα, Δημόκριτε, τοπλέον ἢ πρίν·
　Νῦν ὁ βίος πάντων ἐστὶ γελοιότερος.
Εἰς ὑμέας δὲ καὶ αὐτὸς ὁρῶν, τὸ μεταξὺ μεριμνῶ
　Πῶς ἅμα σοὶ κλαύσω, πῶς ἅμα σοὶ γελάσω.

ΠΟΣΕΙΔΙ´ΠΠΟΥ, οἱ δὲ, ΚΡΑ´ΤΗΤΟΣ τοῦ Κυνικοῦ.

Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον; εἰν ἀγορῇ μὲν,
　Νείκεα καὶ χαλεπαὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις
Φροντίδες· ἐν δ᾽ ἀγροῖς καμάτων ἅλις· ἐν δὲ θαλάσσῃ
　Τάρβος· ἐπὶ ξείνης δ᾽, ἢν μὲν ἔχῃς τι, δέος.
Ἢν δ᾽ ἀπορῇς, ἀνιηρόν. ἔχεις γάμον; οὐκ ἀμέριμνος
　Ἔσσεαι. οὐ γαμέεις; ζῇς ἔτ᾽ ἐρημότερον.
Τέκνα, πόνοι· πήρωσις, ἄπαις βίος· αἱ νεότητες
　Ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ᾽ ἔμπαλιν ἀδρανέες.

Ἢν

TITULUS XIII.

De vita humana.

I. Archiae, Mitylenaei.

Thracum facta probo, qui tunc ſua pignora lugent,
Cum primum cernunt de genitrice diem.
Contra felices celebrant, e limine vitae
Quos improviſo turbine Parca rapit.
Innumeris nam vita malis fons eſt & origo:
At mors innumeris eſt medicina malis.

II. Incerti.

Nunc magis, Heraclite, tuo quam tempore, vitam
Fle, precor, eſt etenim nunc miſerabilior.
Tu quoque nunc illam magis, o Democrite, ride,
Nam riſu nunquam dignior illa fuit.
Vos ego ſed ſpectans heic haereo, quomodo poſſim
Te ridendo ſequi, te lacrymando ſequi.

III. Posidippi, *aut ut alii volunt*, Cratetis, *Cynici.*

Quod vitae ſectemur iter? fora plena moleſtis
Litibus: inſedit morbida cura domos.
Rure labor multus, multusque in fluctibus horror.
Qui peregre vivunt, his & habere metus,
Et nec habere dolor: tum ducta conjuge ſemper
Anxius, in vita coelibe ſolus eris.
Qui pater eſt, fatagit: vivit non ſuaviter orbus,
Aetas eſt juvenum ſtulta, vieta ſenum.

Nil

Ἦν ἄρα τοῖνδε δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον.

ΜΗΤΡΟΔΩ'ΡΟΥ.

Ἐκ τοῦ ἐναντίου πιθανά.

Παντοίην βιότοιο τάμοις τρίβον. εἰν ἀγορῇ μὲν
Κύδεα, καὶ πινυταὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις
Ἄμπαυμ'· ἐν δ' ἀγροῖς φύσιος χάρις· ἐν δὲ θαλάσσῃ
Κέρδος· ἐπὶ ξείνης, ἢν μὲν ἔχῃς τὶ, κλέος·
Ἢν δ' ἀπορῇς, μόνος οἶδας. ἔχεις γάμον; οἶκος ἄριστος
Ἔσσεται· οὐ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐλαφρότερον.
Τέκνα, πόθος· ἄφροντις, ἄπαις βίος· αἱ νεότητες
Ῥωμαλέαι· πολιαὶ δ' ἔμπαλιν εὐσεβέες.
Οὐκ ἄρα τῶν δισσῶν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν. πάντα γὰρ ἐσθλὰ βίου.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Θνητὰ τὰ τῶν θνητῶν, καὶ πάντα παρέρχεται ἡμᾶς.
Ἢν δὲ μὴ, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτὰ παρερχόμεθα.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Γῆς ἐπέβην γυμνὸς, γυμνός θ' ὑπὸ γαῖαν ἄπειμι.
Καὶ τί μάτην μοχθῶ, γυμνὸν ὁρῶν τὸ τέλος;

ΤΟΥ͂ 'ΑΥΤΟΥ͂.

Πλοῦς σφαλερὸς τὸ ζῆν· χειμαζόμενοι γὰρ ἐν αὐτῷ,
Πολλάκι ναυηγῶν πταίομεν οἰκτρότερα.
Τὴν δὲ τύχην βιότοιο κυβερνήτειραν ἔχοντες,
Ὡς ἐπὶ τοῦ πελάγους, ἀμφίβολοι πλέομεν.

Οἱ

Nil igitur ſatius quam nunquam cernere lucem,
Vel, modo conſpecta luce, repente mori.

IV. Metrodori.
in Contrarium.

Quamvis ſume tibi vitam: fora fulgida doctis
Actibus: at requies eſt ſua cuique domus.
Lucra mari capies, naturae munera ruri:
Qui peregri vivunt, his & habere decus,
Et nec habere lubet, tum ducta conjuge res eſt
Et genus: in vita coelibe liber eris.
Patribus eſt, quod ament: curis caret orbus; & aetas
Tam valida eſt juvenum quam veneranda ſenum.
Non eſt cur igitur natum non eſſe morive,
Exoptes: plena eſt undique vita bonis.

V. Luciani.

Omnia mortali mortalia: praetereunt res,
Aut homo res, vita praetereunte, fugit.

VI. Palladae.

Nudus in hanc veni tellurem, nudus abibo:
Quid ſatago nudum natus ad exitium?

VII. Ejusdem.

Navigium vita eſt quae tempeſtatibus actos
Naufragio cogit non leviora pati.
Fortuna clavum moderante volubilis aevi,
Erramus, veluti per vada vaſta maris.

Οἱ μὲν, ἐπ' εὐπλοΐην, οἱ δ' ἔμπαλιν. ἀλλ' ἅμα πάντες
Εἰς ἕνα τὸν κατὰ γῆς ὅρμον ἀπερχόμεθα.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος, καὶ παίγνιον· ἢ μάθε παίζειν,
Τὴν σπουδὴν μεταθεὶς, ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Εἰ τὸ φέρον σε φέρει, φέρε καὶ φέρου· εἰ δ' ἀγανακτεῖς,
Καὶ σαυτὸν λυπεῖς, καὶ τὸ φέρον σε φέρει.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Δακρυχέων γενόμην, καὶ δακρύσας ἀποθνήσκω·
Δάκρυσι δ' ἐν πολλοῖς τὸν βίον εὗρον ὅλον.
Ὦ γένος ἀνθρώπων πολυδάκρυτον, ἀσθενὲς, οἰκτρὸν,
Συρόμενον κατὰ γῆς, καὶ διαλυόμενον.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ὦ γένος ἀνθρώπων ἀνεμώλιον, αὐτοχόλωτον,
Μέχρι τέλους βιότου μηδὲν ἐπιστάμενον.

Ἰ Ο Υ Λ Ι Α Ν Ο Υ͂.

Ἡδέα πάντα κέλευθα λάχεν βίος. ἄστεϊ μέσσῳ,
Εὖχος, ἑταιρεῖαι· κρυπτὰ δόμοισιν ἄχη.
Ἀγρὸς τέρψιν ἄγει, κέρδος πλόος· ἀλλοδαπὴ χθὼν
Γνώσιας. ἐκ δὲ γάμων οἶκος ὁμοφρονέει.
Τοῖς δ' ἀγάμοις ἄφροντις ἀεὶ βίος· ἕρκος ἐτύχθη
Πατρὶ, τέκος· φροῦδος τοῖς ἀγόνοισι φόβος.
Ἠνορέην νεότης, πολιὴ φρένας οἶδεν ὀπάζειν.
Ἔνθεν θάρσος ἔχων, ζῶε, φύτευε γένος.

ΑΔΗ-

Aura favens aliis, aliis contraria, portus
  Unus erit cunctis denique ſubter humum.

VIII. Ejusdem.

Vita nihil niſi res eſt ludicra: ludere diſce
  Depoſitis curis, aut mala multa pati.

IX. Ejusdem.

Si quem fors agat atque ferat, ferat atque feratur.
  Ni ferat & feret hunc fors magis & feriat.

X. Ejusdem.

Naſcebar lacrymans: lacrymo moriturus, & in te,
  Heu! nihil inveni, vita, niſi lacrymas.
Infirmum eſt hominum genus & miſerabile, raptum
  Quod ſubter terram ſolvitur in cineres.

XI. Ejusdem.

Nil niſi ventus homo eſt, hoſtis ſibi maximus ipſe,
  Et toto vitae ſcit nihil in ſpatio.

XII. Juliani.

Omnis in hac vita ſuavis via: dant fora noſci,
  Dant decus: abſcondit, ſiqua moleſta, domus.
Nectit amicitias terra hoſpita: dat mare quaeſtum,
  Gaudia rus: dulcis copula conjugii:
Caelebs vita caret curis, munimina patri
  Progenies; orbis libera corda metu.
Robur adeſt juveni, ſenibus ſapientia, quare
  Pectore ſecuro vive, genusque ſere.

ἌΔΗΛΟΝ.

Πῶς τις ἄνευ θανάτου σε φύγοι βίε; μυρία γάρ σευ
Λυγρά· καὶ οὔτε φυγεῖν εὐμαρὲς, οὔτε φέρειν.
Ἡδέα μὲν γὰρ σοῦ τὰ φύσει καλὰ, γαῖα, θάλασσα,
Ἄςρα, σεληναίης κύκλα καὶ ἠελίου·
Τἆλλα δὲ πάντα, φόβοι τε καὶ ἄλγεα. κἤν τι πάθῃ τις
Ἐσθλὸν, ἀμοιβαίην ἐκδέχεται Νέμεσιν.

ἌΔΗΛΟΝ.

Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδέν.
Πάντα γὰρ ἐξ ἀλόγων ἐςὶ τὰ γιγνόμενα.

ἌΔΗΛΟΝ.

Φροντίδες οἱ παῖδες· μέγα μὲν κακὸν, εἴτι πάθοιεν·
Εἰσὶ δὲ καὶ ζῶντες φροντίδες οὐκ ὀλίγαι.
Ἡ γαμετὴ, χρηςὴ μὲν ἔχει τινὰ τέρψιν ἐς αὐτήν·
Ἡ δὲ κακὴ πικρὸν τὸν βίον ἀνδρὶ φέρει.

ἈΔΕ´ΣΠΟΤΟΝ.

Ὦ θηρῶν, βροτὲ, μᾶλλον ἀνήμερε, πάντα σε μισεῖ
Παντολέτορ· πάντη δ' ἐκδέχεταί σε μόρος.
Ἢν ἐπὶ γῆς φεύγῃς, ἀγχοῦ λύκος· ἢν δὲ πρὸς ὕψος
Δενδροβατῆς, ἀσπὶς δῦμ' ὑπὲρ ἀκρεμόνων.
Πειράζεις καὶ Νεῖλον; ὁ δ' ἐν δίναις κροκόδειλον
Ἔτρεφεν, εἰς ἀσεβεῖς θῆρα δικαιότατον.

XIII. Incerti.

Quae fuga vita tui, letho ſine? plurima tecum
  Vita tui mala fers aſpera, dura pati.
Dulcia quae natura tibi dedit: aurea coeli
  Signa, jubar Phoebi, Cynthia, terra, fretum.
Caetera ſunt tantum metus & dolor: & bona ſiqua
  Contingent, tergum quae premat eſt Nemeſis.

XIV. Incerti.

Omnia ſunt riſus, cinis omnia, & omnia nil ſunt,
  Nam conſtant ex his quae ratione carent.

XV. Incerti.

Cura gravis, nati: fato rapiente dolores.
  Quod ſi vita manet, ſic quoque cura gravis.
Si bona contigerit conjunx, nonnulla voluptas:
  Sin mala, nulla viro finis amaritiae

XVI. Incerti.

Res omnes te odere, feris homo ſaevior, & te,
  Omnia cum perdes, undique fata manent.
Si terra fugias, juxta lupus: arboris altae
  Si ſcandas ramos, heic timor aſpis adeſt.
Si tentare tibi Nilum placet, inſidet ultor
  Juſtus in injuſtos has Crocodilus aquas.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΙΔ'.

Εἰς βρέφη.

'ΑΡΧΙ'ΟΥ.

Λυσίππης ὁ νεογνὸς ἐπὶ κρημνοῦ πάϊς ἑρπων,
Ἀστυανακτείης ἤρχετο δυσμορίης·
Ἡ δὲ μεθωδήγησεν, ἀπὸ στέρνων προφέρουσα
Μαζὸν, τὸν λιμοῦ λύτορα καὶ θανάτου.

'ΑΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Δμώϊον Ἱπποκράτευς ἔθανε βρέφος, ἐς πλατὺ πόντου
Χεῖλος γειτοσύνης ἑρπύσαν ἐκ καλύβης,
Πλεῖον ἐπεὶ μαζῶν ἔπιεν ποτόν. ἔῤῥε θάλασσα,
Ἣ βρέφος ὡς μήτηρ ψεύσαο δεξαμένη.

ΒΙΑ'ΝΟΡΟΣ.

Ηριπεν ἐξ ἄκρης δόμος ἀθρόος, ἀλλ' ἐπὶ παιδὶ
Νηπιάχῳ, ζεφύρου πολλὸν ἐλαφρότερος,
Φείσατο κουροσύνης καὶ ἐρείπιον. ὦ μεγάλαυχοι
Μητέρες, ὠδίνων καὶ λίθος αἰσθάνεται.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΙΕ.

Εἰς γάμον.

ΑΔΗΛΟΝ.

Εἴ τις ἅπαξ γήμας πάλι δεύτερα λέκτρα διώκει,
Ναύηγος πλώει δὶς βυθὸν ἀργαλέον.

'ΑΠΟΛ-

TITULUS XIV.

De Infantibus.

I. Archiae.

Serpſerat in ſcopulum Lyſippae parvulus infans,
Nec procul a fatis Aſtyanactos erat:
Sed retrahit genitrix oſtenſa a pectore mamma,
Quae mortem pepulit, pellere ſueta famem.

II. Antipatri, Sidonii.

De lare progreſſus vicina ad littora ponti
Occidit, Hippocrates, heu tibi verna puer.
Quippe bibens plus quam dant ubera. Trux aqua, ſicne
Maternis puerum fallis imaginibus?

III. Bianoris.

Tota domus cecidit ſubter ludente puello,
Et levior Zephyro tanta ruina fuit,
Aetati tenerae parcens. O gloria matrum,
Concedit quorum partubus ipſe lapis.

TITULUS XV.

De Nuptiis.

I. Incerti.

Altera quiſquis adit connubia, par facit, ac ſi
Naufragus aequoreas puppe retentet aquas.

ἈΠΟΛΛΩΝΊΔΟΥ.

Πρὸς παίδων, εἶπεν, γουνάζομαι, ἥν με θανοῦσαν
Στείλῃς, μὴ σπείσαις δεύτερα φίλτρα γάμου.
Εἶπεν. ὁ δ' εἰς ἑτέρην ἐσπούδασεν. ἀλλα Φίλιννα
Διογένη λήθης τίσατο καὶ φθιμένη.
Νυκτὶ γὰρ ἐν πρώτῃ θάλαμον σχάσε μῆνις ἄφυκτος,
Ὡς μὴ λέκτρον ἰδεῖν δεύτερον ἠέλιον.

ΠΑΎΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΊΟΥ.

Καλὰ τὰ παρθενίης κειμήλια. παρθενίη δὲ,
Τὸν βίον ὤλεσεν ἂν, πᾶσι φυλαττομένη.
Τοὔνεκεν ἐνθέσμως ἄλοχον λάβε, καί τινα κόσμῳ
Δὸς βροτὸν ἀντὶ σέθεν. φεῦγε δὲ μαχλοσύνην.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἑλένη, μονομαχούντων
Μενελάου καὶ Πάριδος.

Εὐρώπης Ἀσίης τε δορυσθενέες βασιλῆες,
Ὑμῖν ἀμφοτέροισιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμὴ,
Τίς κεν ἐμὲ τλήθυμος ἕλοι δύστηνον ἀκοίτης·
Ζεὺς δὲ πατὴρ δικάσειεν, ἄνευθε δὲ Κυπρογενείης,
Μὴ πάλιν ἄλλος ἕλῃ με γαμοκλόπος αἶσχος Ἀχαιοῖς.

ΔΙΟΝΥΣΊΟΥ.

Ὥρη ἐρᾷν, ὥρη δὲ γαμεῖν, ὥρη δὲ πεπαῦσθαι.

ἈΥΤΟΜΈΔΟΝΤΟΣ.

Εὐδαίμων πρῶτον μὲν ὁ μηδενὶ μηδὲν ὀφείλων,
Εἶτα δ' ὁ μὴ γήμας, τὸ τρίτον, ὅστις ἄπαις.
Ἢν δὲ μανεὶς γήμῃ τὶς, ἔχει χάριν, ἢν κατορύξῃ
Εὐθὺς τὴν γαμετὴν, προῖκα λαβὼν μεγάλην.

Ταῦτ'

II. Apollonii.

Si mihi tu ſuperes, nova ne connubia quaeras,
  Dixerat, ah! per te pignora noſtra rogo.
Dixerat: ille novam ſed duxit, at ipſa Philinna
  Puniit oblitum mortua Diogenem.
Tam grave diſſidium prima nam nocte ſubortum eſt,
  Cerneret ut thalami gaudia nulla ſequens.

III. Pauli Silentiarii.

Virginitas pretioſus honos: ſed vita periret,
  Si foret in cunctis virginitatis amor.
Legibus uxorem ſocia tibi: ſic dabis orbi
  Pro te hominem, purus turpis adulterii.

IV. Quid Helena dixerit, *dimicantibus Menelao & Paride.*

Europae atque Aſiae reges, duo, fortia corda,
Hoc quaeri video tanto diſcrimine veſtro,
Dicar utrius, uter miſera me conjuge vivat:
Iudicet hoc divûm genitor, ſine Cypride tantum,
Ne probrum Grajis alius me raptet adulter.

V. Dionysii.

Tempore ama, nuptam duc tempore, tempore ceſſa.

VI. Automedontis.

Quisquis in aere ſuo eſt, primum, me judice, felix,
  Alter ab hoc coelebs, tertius orbus erit.
Duxerit uxorem ſi quis cum dote, beatus,
  Illam ſi tumulo condat, & hanc teneat.

Ταῦτ' εἰδὼς, σοφὸς ἴσθι· μάτην δ' Ἐπίκουρον ἔασον
Ποῦ τὸ κενὸν ζητεῖν, καὶ τίνες αἱ μονάδες.

ΑΔΗΛΟΝ.

Οὐκ ἔστι γήμας, ὅς τις οὐ χειμάζεται,
Λέγουσι πάντες, καὶ γαμοῦσιν εἰδότες.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ἄχρις ἂν ἧς ἄγαμος, Νουμήνιε, πάντα δοκεῖ σοι
Ἐν τῷ ζῆν εἶναι τἀγαθὰ τῶν ἀγαθῶν.
Εἶθ' ὅταν εἰσέλθῃ γαμετὴ, πάλιν εὐθὺ δοκεῖ σοι
Ἐν τῷ ζῆν εἶναι πάντα κακῶν τὰ κακά.
Ἀλλὰ χάριν τεκνίων; ἕξεις, Νουμήνιε, τέκνα,
Χαλκὸν ἔχων· πτωχὸς δ' οὐδὲ τὰ τέκνα φιλεῖ.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Ιϛ'.

Εἰς γῆρας, καὶ γέροντας.

ΜΕΝΕΚΡΑ'ΤΟΥΣ.

Γῆρας ἐπὰν μὲν ἀπῇ, πᾶς εὔχεται· ἢν δέ ποτ' ἔλθῃ,
Μέμφεται· ἔστι δ' ἀεὶ κρεῖσσον ὀφειλόμενον.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ'ΟΥ.

Εἴ τις γηράσας ζῆν εὔχεται, ἄξιός ἐστι
Γηράσκειν πολλῶν εἰς ἐτέων δεκάδας.

ΘΕΟ'ΓΝΙΔΟΣ.

Ὤμοι ἐγὼν ἥβης, καὶ γήραος οὐλομένοιο·
Τοῦ μὲν, ἐπερχομένου, τῆς δ' ἀπονισομένης.

Α'ΔΕΣ-

Haec ſat, ſi ſcieris, ſapiens eris: aſt Epicurum
Tu ſine, ubi vacuum, quaerere, quid monades.

VII. Incerti.

Omnis maritus in procelloſo eſt mari,
Dicunt id omnes: cum ſciant, ducunt tamen.

VIII. Lucillii.

Donec eris coelebs, Numenie, cuncta putabis
Vitae non aliud, quam bona plena bonis.
Intrârit conjunx tua limina, cuncta putabis
Vitae non aliud quam mala plena malis.
At ſobolis cauſa. Fueris nummatus habebis
Et ſobolem, ſi non, eſt gravis & ſoboles.

TITULUS XVI.

De ſenectute & ſenibus.

I. Menecratis.

Quaerimus abſentem, praeſentem plangimus, & quae
Ventura eſt nobis ſola ſenecta placet.

II. Lucillii.

Decrepitus ſi quis tamen optat vivere, dignus
Eſt annos centum vivere decrepitus.

III. Theognidis.

Hei mihi pubertas dulcis, triſtisque ſenectus,
Quod fugit illa a me, quod venit illa mihi.

ἈΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἂν περιλειφθῇ μικρὸν ἐν ἄγγεσιν ἡδέος οἴνου,
Εἰς ὄξυ τρέπεται τοῦτο τὸ λειπόμενον.
Οὕτως ἀντλήσας τὸν ὅλον βίον, εἰς βαθὺ δ' ἐλθὼν
Γῆρας ὁ πρεσβύτης, γίγνεται ὀξύχολος.

ἘΠΙΓΟΝΟΥ ΘΕΤΤΑΛΟΥ.

Ἡ πάρος εὐπετάλοισιν ἐν ἀνάνθαις νάσασα,
Καὶ πεπανῶν βοτρύων ῥᾶγα κομισσαμένη,
Νῦν οὕτω γραιοῦμαι. ἴδ' ὁ χρόνος οἷα δαμάζει·
Καὶ σταφυλὴ γήρως αἰσθάνεται ῥυτίδων.

ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Χειμερίην καίουσαν ἐφ' ἑστίῃ ἄνθρακα Γοργὼ
Τὴν γρηῦν βροντῆς ἐξεπάταξε φόβος·
Πνεύμονα δὲ ψυχθεῖσα κατήμυσεν. ἦν ἄρα μέσση
Γήρως καὶ θανάτου λειπομένη πρόφασις.

ΦΙΛΩΝΟΣ.

Αἱ πολιαὶ σὺν νῷ, γεραρώτεραι· αἱ γὰρ ἄτερ νοῦ,
Μᾶλλον τῶν πολλῶν εἰσὶν ὄνειδος ἐτῶν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἱ τρίχες, ἢν σιγᾷς, εἰσὶ φρένες· ἢν δὲ λαλήσῃς,
Ὡς αἱ τῆς ἥβης, οὐ φρένες, ἀλλὰ τρίχες.

IV. INCERTI.

Si quid adhuc modicum ſervat vetus amphora vini,
Hoc ſubit abſumto nectare triſtis acor.
Haud ſecus exhauſto vitae qui flore profundum
Venerit in ſenium, nil niſi bilis erit.

V. EPIGONI, THESSALONICENSIS.

Quae prius in pulchris viridabam laeta racemis,
Frondiferis ſpargens brachia palmitibus;
En ut anus fiam. Quid non tibi cedere cogis
Longa dies? rugas ſentit & uva ſenex.

VI. ANTIPATRI.

Urit in hiberno prunas dum tempore Gorgo,
Pavit anus ſubito mota tonante Jove;
Pulmoniſque perit prae frigore: nempe ſenectam
Et mortem limes tam brevis inter erat.

VII. PHILONIS.

Canities prudens venerabile: quae ſine mente eſt
Aetatis longae triſte fit opprobrium.

VIII. EJUSDEM.

Cani, ſi taceas, mens ſunt: ſi ſtulta loquaris,
Non mens, ſed tantum crinis, ut in pueris.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΙΖ'.

Εἰς Γραμματικούς.

ΠΑΛΛΑΔΑ

εἰς τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Ἀνδρομάχην.

Μῆνιν οὐλομένην γαμετὴν ὁ τάλας γεγάμηκα,
Καὶ παρὰ τῆς τέχνης μήνιδος ἀρξάμενος.
Ὤμοι ἐγὼ πολύμηνις, ἔχων διχόλωτον ἀνάγκην,
Τέχνης γραμματικῆς καὶ γαμετῆς μαχίμης.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μῆνις Ἀχιλλῆος καὶ ἐμοὶ πρόφασις γεγένηται
Οὐλομένης πενίης γραμματικευσαμένῳ.
Εἴθε δὲ σὺν Δαναοῖς με κατέκτανε μῆνις ἐκείνη,
Πρὶν χαλεπὸς λιμὸς γραμματικῆς ὀλέσῃ.
Ἀλλ' ἵν' ἀφαρπάξῃ Βρισηΐδα πρὶν Ἀγαμέμνων,
Τὴν δ' Ἑλένην ὁ Πάρις, πτωχὸς ἐγὼ γενόμην.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὄργανα Μουσάων, τὰ πολύστονα βιβλία πωλῶ,
Εἰς ἑτέρας τέχνης ἔργα μετερχόμενος.
Πιερίδες σώζοισθε. λόγοι, συντάσσομαι ὑμῖν,
Σύνταξις γὰρ ἐμοὶ καὶ θάνατον παρέχει.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀρχὴ γραμματικῆς, πεντάστιχός ἐστι κατάρα·
Πρῶτος, Μῆνιν ἔχει· δεύτερος, Οὐλομένην.

Καὶ

TITULUS XVII.

De Grammaticis ſeu Literatis.

I. PALLADAE,

in uxorem ſuam Andromachen.

Iram peſtiferam miſer heu pro conjuge duxi:
  Artis principium nec minus ira mihi eſt.
Sic gemino gravis ira tenet me compede vinctum,
  Artis Grammaticae, conjugis indomitae.

II. EJUSDEM.

Ira tua, Aeacide, nam tracto poëmata pauper,
  Olim aliis, ſed nunc pernitioſa mihi eſt.
O utinam me cum Danais occideret illa,
  Ne gravior veniat mors mihi, docta fames.
Quod Paris ante Helenam, Briſeïda cepit Atrides,
  Haec mihi nunc cauſa eſt, cur ego nil capiam.

III. EJUSDEM.

Emptorem miſeris Muſarum quaero libellis,
  Utilioris enim molior artis opus.
Cyrrha vale atque Helicon, nam malo dicere cauſas
  Quam mortis cauſam dicere Grammaticam.

IV. EJUSDEM.

Diras quinque tenent primordia Grammaticorum;
  Ira etenim prima eſt: altera pernities.

Et

Καὶ μετὰ δ' Οὐλομένην, Δαναῶν πάλιν ἄλγεα πολλά.
  Ὁ τρίτατος ψυχὰς εἰς ἀΐδην κατάγει.
Τοῦ δὲ τεταρταίου, τὰ Ἑλώρια, καὶ Κύνες ἀργοί.
  Πέμπτου δ', Οἰωνοὶ, καὶ χόλος ἐστὶ Διός.
Πῶς οὖν γαμματικὸς δύναται μετὰ πέντε κατάρας,
  Καὶ πέντε πτώσεις, μὴ μέγα πένθος ἔχειν;

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Καλλίμαχον πωλῶ καὶ Πίνδαρον, ἠδὲ καὶ αὐτὰς
  Πτώσεις γραμματικῆς, πτῶσιν ἔχων πενίης.
Δωρόθεος γὰρ ἐμὴν τροφίμην σύνταξιν ἔλυσεν,
  Ὥς τέ με τοῦ τε πιεῖν τοῦ τε φαγεῖν ἀπορεῖν.
Ἀλλὰ σύ μου πρόστηθι, Θεῶ φίλε, μηδέ μ' ἐάσῃς
  Συνδέσμῳ πενίης τὸν βίον ἐξανύσαι.

ΕΥ̓ΠΙΘΙ΄ΟΥ ἈΘΗΝΑΙ΄ΟΥ,

τοῦ στίξαντος τὴν Καθόλου.

Ταυτολόγων κανόνων φεῦ πληθύος, ἠδ' ἀϊδήλων
  Ξυσμάων, λεπτὸς τὰς ἐχάραξε δόναξ.
Ὄμματά μευ κέκμηκε, τένων, ῥάχις, ἰνίον, ὦμοι·
  Τῆς καθόλου δὲ φέρω τὴν ὀδύνην καθόλου.

ΠΑΛΛΑΔΑ͂.

Λίτραν ἐτῶν ζήσας μετὰ γραμματικῆς βαρυμόχθου
  Βουλευτὴς νεκύων πέμπομαι εἰς ἀΐδην.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ἐνθάδε παιδεύουσιν ὅσοις κεχόλωτο Σάραπις,
  Τοῖσιν ἀπ' οὐλομένης μήνιδος ἀρχομένοις.

Ἔνθα

Et cum pernitie Danaorum mille dolores:
  At pars ad Stygias tertia mittit aquas.
Verſus habet quartus praedamque canesque rapaces,
  Quintus aves monſtrat juſſaque ſaeva Jovis.
Et qui Grammaticus poſt tam laeva omina quinque,
  Caſibus implicitus quinque, ſit absque malis?

V. Ejusdem.

Callimachum vendo, caſus quoque, Pindare, tecum
  Grammaticos. caſus nam mihi pauperies.
Dorotheus nobis Syntaxin deſtruit omnem,
  Ut quid edam dubium ſit mihi, quidve bibam.
Tu ſed amate Deo fer opem mihi, nec ſine vitam
  Demat egeſtatis copula dura mihi.

VI. Eupithii Atheniensis,
qui librum Catholon dictum interpunxerat.

Multiplices normae! quam veſtri me piget, & tot
  Quas levis obſcuras finxit arundo notas.
Dorſum, oculos, humeros, nervos, cerebrumque fatiſco!
  At tota totum corpus ab arte dolet.

VII. Palladae.

Pulvere Grammatico vitae cum tota peracta
  Libra ſit, ad Ditis regna ſenator eo.

VIII. Ejusdem.

Hic docet irato quicumque Sarapide natus,
  Principium ex ira pernitieque capit.

Ἔνθα τροφὸς κατὰ μῆνα φέρει μισθὸν μετ' ἀνάγκης,
Βίβλῳ καὶ χάρτῃ δησαμένη πενίην.
Ὡς δὲ κάπνισμα τιθεῖ παρὰ τὸν θρόνον, ὡς παρὰ τύμβον
Τὸν σμικρὸν χάρτην, τὸν παραριπτόμενον.
Κλέπτει δ' ἐξ ὀλίγου μισθὸν, καὶ χαλκὸν ἀμείβει,
Καὶ μόλιβον μίσγει, καὶ τὸ ἔθος δέχεται.

Στίχοι ἔχοντες τὰ εἰκοσιτέσσαρα στοιχεῖα.

Ἀβροχίτων δὲ φύλαξ, θηροζυγοκαμψιμέτωπος.
Ἀβρὸς δ' ἐν προχοαῖς Κύκλωψ φθογγάζετο μύρμηξ.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΙΗ'.

Εἰς γραφίδα.

Ἤμην ἀχρεῖον κάλαμος φυτόν· ἐκ γὰρ ἐμεῖο
Οὐ σῦκ', οὐ μῆλον φύεται, οὐ σταφυλή·
Ἀλλά μ' ἀνὴρ ἐμύησ' Ἑλικωνίδα, λεπτὰ τορήσας
Χείλεα, καὶ στεινὸν ῥοῦν ὀχετευσάμενος.
Ἐκ δὲ τοῦ, εὖτε πίοιμι μέλαν ποτὸν, ἔνθεος οἷα,
Πᾶν ἔπος ἀφθέγκτῳ τῷδε λέγω στόματι.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΙΘ'.

Εἰς γυναῖκας.

ΠΑΛΛΑΔΑ'.

Ὀργὴ τοῦ Διός ἐστι γυνὴ, πυρὸς ἀντιδοθεῖσα,
Δῶρον ἀνίηρον, τοῦ πυρὸς ἀντίδοτον.
Ἄνδρα γὰρ ἐκκαίει ταῖς φροντίσιν, ἠδὲ μαραίνει,
Καὶ γῆρας προπετὲς τῇ νεότητι φέρει.

Οὐδ'

Exacto pretium fert menſe coacta Juventus,
Pauperiem charta pelliculaque tegens.
Fumus ut ad tumulum, ſic charta a triſtibus illis
Ad ſolium fertur projiciente manu.
Demit & ex modico mutat puer aeſcula, plumbum
Admiſcet, cum, quod mos habet, inde capit.

IX. *Verſus qui Latinas literas omnes continent.*

Zeuxis erat pictor, quem flebat dura Phrygum gens,
Zenodoti phyſicam quaerebat Graecia felix.
Quaecumque Zephyrum lux fatigato dabis.

TITULUS XVIII.

I. *De Graphiario.*

Nec ficus mihi ferre datum, nec mala, nec uvas,
Nilque ego caſſa niſi frugis arundo fui.
Sed famulam fecit Muſis, qui tenuia labra
Finxit & anguſtum, qua fluit humor, iter.
Nunc atro ſuffuſa mero velut enthea vates
Elingui verbum quodlibet ore loquor.

TITULUS XIX.

In Feminas.

I. Palladae.

Ira Jovis pretiumque ignis miſerabile rapti
Femina, & hinc in ſe, quo nocet ignis, habet.
Sic urit curis animum pereditque, facitque,
Qui juvenes fuerant, eſſe repente ſenes.

Οὐδ' ὁ Ζεὺς ἀμέριμνος ἔχει χρυσόθρονον Ἥρην·
Πολλάκι γοῦν αὐτὴν ῥίψειν ἀπ' ἀθανάτων,
Ἠέρι καὶ νεφέλῃσι μετήορον. οἶδεν Ὅμηρος,
Καὶ Δία συγγράψας τῇ γαμετῇ χόλιον.
Οὕτως οὐδέποτ' ἐστὶ γυνὴ σύμφωνος ἀκοίτῃ,
Οὐδὲ καὶ ἐν χρυσέῳ μιγνυμένη δαπέδῳ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πᾶσαν Ὅμηρος ἔδειξε κακὴν σφαλερήν τε γυναῖκα,
Σώφρονα καὶ πόρνην, ἀμφοτέρας ὄλεθρον.
Ἐκ γὰρ τῆς Ἑλένης μοιχευσαμένης, φόνος ἀνδρῶν·
Καὶ διὰ σωφροσύνην Πηνελόπης, θάνατοι.
Ἰλιὰς οὖν τὸ πόνημα, μιᾶς χάριν ἐστὶ γυναικός,
Αὐτὰρ Ὀδυσσείῃ Πηνελόπη πρόφασις.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὁ Ζεὺς ἀντὶ πυρὸς πῦρ ὤπασεν ἄλλο, γυναῖκας.
Εἴθε δὲ μήτε γυνὴ, μήτε τὸ πῦρ ἐφάνη.
Πῦρ μὲν δὴ ταχέως καὶ σβέννυται. ἡ δὲ γυνὴ, πῦρ
Ἄσβεστον, φλογερὸν, πάντοτ' ἀναπτόμενον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἂν πάνυ κομπάζῃς προστάγματι μὴ ὑπακούειν
Τῆς γαμετῆς, ληρεῖς· οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς εἶ,
Οὐδ' ἀπὸ πέτρης, φασίν. ὃ θοὶ πολλοὶ κατ' ἀνάγκην
Πάσχομεν, εἰ πάντες, καὶ σὺ γυναικοκρατῇ.
Εἰ δ', οὐ σανδαλίῳ, φὴς, τύπτομαι, οὐδ', ἀκολάστου
Οὔσης μοι γαμετῆς, χρή με μύσαντα φέρειν,
Δουλεύειν σε λέγω μετριώτερον, εἴγε πέπρασαι
Σώφρονι δεσποίνῃ, μηδὲ λίην χαλεπῇ.

Magnus & ipſe ſuam, quando non eſſe moleſta
  Deſiit, ejectam Juppiter arce poli
Suspendit nebulis atque aëre: novit Homerus,
  Iratum ſcripſit qui tibi, Juno, Jovem.
Nunquam igitur concors vivet matrona marito,
  Si nec in aetherio praeſtitit hoc thalamo.

II. Ejusdem.

Femineum genus omne nocens. Ita cenſet Homerus:
  Grande malum moecha eſt, grande pudica malum.
Multas eſſe neces Helene dat adultera: verum
  Caſta dat & multas Penelopea neces.
Ilias inmenſum carmen verſatur in una,
  Unaque Odysſeae femina materia eſt.

III. Ejusdem.

Ab Jove pro flamma data nobis altera flamma eſt
  Femina, at o ſi non illa, nec illa foret.
Sedari tamen illa poteſt cito: femina nunquam,
  Undique inardeſcens, undiqe ſemet alens.

IV. Ejusdem.

Si nimium jactas te non uxoria ferre
  Juſſa, procul vero es; nam neque petra tibi,
Nec quercus genitrix, perfer quod ferre neceſſe eſt.
  Sunt cuncti, quid ni tu quoque, ſub domina?
At non ſandalio, dicis, commulceor: at non
  Uxoris patior mutus adulteria.
Servitium fers ergo minus grave, quando pudica
  Et non difficilis te nimis emit hera.

ΜΑΚΕΔΟΝΙ'ΟΥ, 'ΥΠΑ'ΤΟΥ.

"Επταρον ἄγχι τάφοιο, καὶ ἤθελον αὐτὸς ἀκοῦσαι
Οἷά περ ᾠϊσάμην μοῖραν ἐμῆς ἀλόχου.
"Επταρον εἰς ἀνέμους. ἄλοχον δέ μοι οὔτι κιχάνει
Λυγρὸν ἐν ἀνθρώποις, οὐ νόσος, οὐ θάνατος.

Εἰς Ἀγαμέμνονα.

Ἑλλάδος ἐνναετῆρες, ἀμεμφέες ἡγεμονῆες,
Μηκέτι πιστὰ φέροιτε γυναιξὶ δολοφρονεούσαις.
Θηλυτέρη μ' ἐδάμασσε, τὸν οὐ κτάνε δήϊος Ἕκτωρ.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Κ'.

Εἰς δένδρα.

'ΑΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ, οἱ δὲ, ΠΛΑ'ΤΩΝΟΣ.

Εἰνοδίην καρύην με παρερχομένοις ἐφύτευσαν
Παισὶ λιθοβλήτου παίγνιον εὐστοχίης·
Πάντας δ' ἀκρέμονάς τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμνους
Κέκλασμαι, πυκιναῖς χερμάσι βαλλομένη.
Δένδρεσιν εὐκάρποις οὐδὲν πλέον. ἦ γὰρ ἔγωγε
Δυσδαίμων ἐπ' ἐμὴν ὕβριν ἐκαρποφόρουν.

ΚΥΛΛΗΝΙ'ΟΥ.

Ἡ πάρος ἐν δρυμοῖσι νόθης ζείδωρος ὀπώρης
Ἀχρὰς, θηροβότου πρέμνον ἐρημοσύνης.
Ὀθνείοις ὄζοισι μετέμφυτος, ἥμερα θάλλω,
Οὐκ ἐμὸν ἡμετέροις κλωσὶ φέρουσα βάρος.

Πολ-

V. Macedonii, Consulis.

Sternueram tumulum juxta, jam jamque putabam
Audire uxoris fata ſuprema meae.
Sternueram ventis: ſenſit nihil ipſa malorum,
Et mors & morbi ſemper ab hac fugiunt.

VI. *Agamemnonis verba.*

Ductores Danaûm, fortiſſima corda, doloſum
Femineum genus eſt: illarum credite nulli:
Me, quem trux Hector non abſtulit, abſtulit uxor.

TITULUS XX.

De Arboribus.

I. Antipatri, *ut alii volunt*, Platonis.

Ludibrium pueris lapides jaculantibus arte,
Nux ego ſum tritae non bene juncta viae:
Totque ſimul manibus ſaevum repetentibus ictum
Deſtituor ramis deſtituorque coma:
Heu nulla arboreos comitatur gratia partus,
Foecundae tuto non licet eſſe mihi.

II. Cyllenii.

Quae prius in ſaltu media inter luſtra ferarum
Sponte tuli nulla proſata lege pira,
Arte nova genitrix, alienis inſita ramis,
Munus adoptivum, mitia poma, fero:

Ruſti-

Πολλή σοι Φυτοεργὲ πόνου χάρις· εἵνεκα σεῖο
'Αχρὰς ἐν εὐκάρποις δένδρεσιν ἐγγράφομαι.

ΛΕΩΝΙ'ΔΟΥ.

Μὴ μέμψη μ' ἀπέπειρον ἀεὶ θάλλουσαν ὀπώρην
'Αχράδα, τὴν καρποῖς πάντοτε βριθομένην.
'Οππόσα γὰρ κλάδοισι πεπαίνομεν, ἄλλος ὑφέλκει·
'Οππόσα δ' ὠμὰ μένει, μητρὶ περικρέμαται.

ΦΙΛΙ'ΠΠΟΥ.

Τὸν Φιλοπωριστὴν Δημόκριτον ἤν που ἐφεύρῃς
῏Ω 'νθρωπ', ἄγγειλον τοῦτο τὸ κοῦφον ἔπος,
'Ως ἡ λευκοόπωρος ἐγὼ καὶ ἐφώριος ἤδη,
Κείνῳ συκοφορῶ τὰς ἀπύρους ἀκόλους.
Σπευσάτω· οὐκ ἐχυρὴν γὰρ ἔχω στάσιν, εἴπερ ὀπώρην
'Ακρήτου χρήζει δρέψαι ἀπ' ἀκρέμονος.

ΛΕΩΝΙ'ΔΟΥ.

Αὐτοθελὴς καρποὺς ἀποτέμνομαι, ἀλλὰ πεπείρους
Πάντοτε· μὴ σκληροῖς τύπτετε χερμαδίοις.
Μηνίσει καὶ Βάκχος ἐνυβρίζοντι τὰ κείνου
Ἔργα· Λυκούργειος μὴ λαθέτω σε τύχη.

'ΑΝΤΙΦΙ'ΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙ'ΟΥ.

Κλῶνες ἀπηόριοι ταναῆς δρυὸς, εὔσκιον ὕψος
'Ανδράσιν ἄκρητον καῦμα φυλασσομένοις,
Εὐπέταλοι, κεράμων στεγανώτεροι, οἰκία φωτῶν,
Οἰκία τεττίγων, ἔνδιοι ἀκρέμονες,

Κά-

Ruſtice magna tibi ſit gratia; folia ſilvae;
Hortorum poſthac incola dives ero.

III. Leonidae.

Ne temere incuſa, quod praegnans undique pomis
Porto tamen ſemper non bene cocta pira,
Maturos alii furantur ab arbore foetus:
Matri cruda mihi ſola relicta manent.

IV. Philippi.

Sic ubi ruris amans tibi ſe Democritus offert,
Haec illi pro me paucula verba refer.
Paſſa diu ſoles, autumni munere ficus
Candida nativas has tibi ſervo dapes.
Sed propera: (patet inſidiis locus undique,) ſi vis
Arboris intactae carpere primus opes.

V. Leonidae.

Sponte mea ſoleo dare, cum maturuit, uvam,
Quid miſeram ſaxis turba proterva petis?
Ultorem Bromium neſcis & fata Lycurgi?
Contemni graviter fert ſua dona Deus.

VI. Antiphili, Byzantii.

Sublimis quercus pendentes aëre rami,
Quae tegis a nimiis aeſtibus, umbra, viros:
Fida magis tectis homini domus, apta cicadis,
Celſaque condecorans brachia frondis honos,

Κἀμὲ τὸν ὑμετέρῃσιν ὑποκλινθέντα κόμῃσι
  Ῥύσασθ', ἀκτίνων ἠελίου φυγάδα.

ΖΩΝΑ.

Ὦ'νερ, τῶν βαλάνων τὰν ματέρα φείδεο κόπτειν,
  Φείδεο· γηραλέαν δ' ἐκκεράϊζε πίτυν,
Ἢ πεύκαν, ἢ τάνδε πολυστέλεχον παλίουρον,
  Ἢ πρῖνον, ἢ τὰν αὐαλέαν κόμαρον.
Τηλόθι δ' ἴσχε δρυὸς πέλεκυν· κοκυαὶ γὰρ ἔλεξαν
  Ἁμῖν ὡς πρότεραι ματέρες ἐντὶ δρύες.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Παλλάδος εἰμὶ φυτόν. Βρομίου τί με θλίβετε κλῶνες;
  Αἴρετε τοὺς βοτρύας, παρθένος οὐ μεθύω.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Φοῖβον ἀνηναμένη ποτὲ Δάφνη, νῦν ἀνέτειλε
  Καίσαρος ἐκ βωμοῦ κλῶνα μελαμπέταλον.
Ἐκ δὲ Θεοῦ Θεὸν εὗρεν ἀμείμονα. Λητοΐδην γὰρ
  Ἐχθήρασα, φίλει Ζῆνα τὸν Αἰνεάδην.
Ῥίζαν δ' οὐκ ἀπὸ γῆς μητρὸς βάλεν, ἀλλ' ἀπὸ πέτρης.
  Καίσαρι μὴ τίκτειν οὐδὲ λίθος δύναται.

Εἰς δάφνην ἀξίνῃ κοπτομένην.

Ποῖ Φοῖβος πεπόρευτο, Ἄρης ὅτ' ἐμίγνυτο Δάφνῃ;

Εἰς κλινάριον πόρνης ἀπὸ δάφνης.

Λέκτρον ἑνὸς φεύγουσα, λέχος πολλοῖσιν ἐτύχθην.

ΕΡ-

Suſcipite ardenti profugum me ſolis ab ira,
Ut lateam ſupplex ſub miſerante coma.

VII. Zonae, Sardiani.

Glandiferum robur noli vexare, viator:
Eſt quam concutias hic prope pinus anus.
Eſt picea, eſt ſpinis ſurgens paliurus acutis,
Ilexque & cunctis arbutus aridior.
A quercu ferrum prohibe, ſi credere quicquam
Fas aviis, hominum quercus & ipſa avia eſt.

VIII. Incerti.

Quid gravis es Bacchi palmes mihi? Palladis ito
Hinc procul a ramis, non bibo virgo merum.

IX. Philippi.

Caeſaris ex ara fundit ſua germina Daphne,
Quam fruſtra Phoebi ſollicitarat amor;
Mutatus meliore Deo Deus: oderat olim
Latoïden: Latium nunc amat ecce Jovem.
Radicem non fundit humus, ſed ſaxea moles
Caeſaribus partum non negat ipſe lapis.

X. *In Laurum ſecuri praeciſam.*

Tunc ubi Phoebus erat, cum Daphnen opprimeret Mars?

XI. *In lectum ſcorti e lauru.*

Unius effugi, multis ſum facta cubile.

ἙΡΜΟΚΡΕΌΝΤΟΣ.

Ἵζευ ὑπὸ σκιερὰν πλάτανον, ξένε, τάνδε παρέρπων,
Ἇς ἁπαλῷ ζέφυρος πνεύματι φύλλα δονεῖ.
Ἔνθα με Νικαγόρας κλυτὸν εἵσατο Μαιάδος Ἑρμᾶν
Ἀγροῦ καρποτόκου ῥύτορα καὶ κτεάνων.

Ὡς ἀπὸ Πανός.

Ἔρχεο, καὶ κατ' ἐμὰν ἵζευ πίτυν, ἃ τὸ μελιχρὸν
Πρὸς μαλακοὺς ἠχεῖ κεκλιμένα ζεφύρους.
Ἠνὶ δὲ καὶ κρούνισμα μελισταγὲς, ἔνθα μελίσδων,
Ἡδὺν ἐρημαίοις ὕπνον ἄγω καλάμοις.

ΠΛΆΤΩΝΟΣ.

Ὑψίκομον παρὰ τάνδε καθίζεο φωνήεσσαν
Φρίσσουσαν πυκνοῖς κῶμον ὑπὸ ζεφύροις.
Καί σοι καγχλάζουσιν ἐμοῖς παρὰ νάμασι σύριγξ
Θελγομένῳ, ἄξει κῶμα κατὰ βλεφάρων.

Εἰς τινὰ θανόντα ὑπὸ πλησμονῆς Περσικῶν μήλων.

Ἐκ φονίων Περσῶν φόνιον φυτὸν ἤγαγε Περσεὺς,
Παιδὶ Θεογνώστου τοῦ θανάτου πρόφασιν.

Εἰς ἀναδενδράδα.

Ὄγχνη χειρὸς ἐμῆς γλυκερὸς πόνος· ἣ μὲν ἐφ' ὑγρῷ
Φλοιῷ φλοιὸν ἔδησα θέρει· πτόρθον δ' ἐπὶ δένδρῳ
Ῥιζώθη. δένδρου δὲ τομὴ καὶ καρπὸν ἄμειψεν·
Νέρθε μὲν ἀχρὰς ἔτ' ἐστὶν, ὕπερθε δ' ἄρ' εὔπνοος ὄγχνη.

ΘΕΟ-

XII. Hermocreontis.

Quiſquis iter carpis, platani requieſce ſub umbra,
Quae Zephyro frondes exagitata tremit.
Hic ubi me rerum cuſtodem & fertilis agri
Nicagorae poſuit dextera Mercurium.

XIII. *Ex Panos perſona.*

Haec mea te pinus monet heic reſidere, viator,
Quae blandum Zephyro leniter acta ſonat;
Et qui tam gratum fons murmurat, & mea ſomnum
Quae dabit in ſolis fiſtula docta locis.

XIV. Platonis.

Haec evecta comis arbor, quae concita crebros
Murmurat ad Zephyros, te rogat ut ſedeas:
Et ſimul haec tam lene ſonans aqua, noſtraque cantans
Fiſtula mox ſomno lumina victa dabunt.

XV. *De eo, qui mortuus erat nimio eſu Perſicorum malorum.*

Nate Theognoſti, mortis tibi cauſa fuere
A Perſis Perſeus quae mala mala tulit.

XVI. *De arbore inoculata.*

O pira grata manus noſtrae labor: ipſe per aeſtus
Applicui ramum ramo: ſic inſitus haeſit
Surculus, & gaudet mutatis foetibus arbor,
Quae ſubter fera poma gerit, fragrantia ſupra.

ΘΕΟΚΡΙ'ΤΟΥ.

Δάφναις καὶ μύρτοισι καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ,
"Ενθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι
"Αμπελος. εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·
Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀντιαχεῦσι,
Μέλποισαι ςόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα.

"ΑΔΗΛΟΝ.

"Ιζευ ἅπας ὑπὸ τῆσδε δάφνης εὐθαλέα φύλλα,
Ὡραίου τ' ἄρυσαι νάματος ἡδὺ πόμα,
"Οφρά τοι ἀσθμαίνοντα πόνοις θέρεος φίλα γυῖα,
'Αμπαύσῃς, πνοιῇ τυπτόμενα ζεφύρου.

'ΑΝΤΙΦΙ'ΛΟΥ.

Μῆλον ἐγὼ ςρούθειον ἀφ' ὁπλοτέρης ἔτι ποίης,
Ὥριον ἐν νεαρῷ χρωτὶ φυλασσόμενον,
"Ασπιλον, ἀρρυτίδωτον, ἰσόχνοον ἀρτιγόνοισιν,
'Ακμὴν εὐπετάλοις συμφυὲς ἀκρέμοσιν,
Ὥρης χειμερίης σπάνιον γέρας. εἰς σὲ δ' ἄνασσα
Τοίην χὼ νιφόεις κρυμὸς ὀπωροφορεῖ.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΚΑ'.

Εἰς δικαιοσύνην.

"ΑΔΗΛΟΝ.

Τίς σε, δικαιοσύνη, βροτὸς ἤκαχεν; οὗτος ὁ κλέπτης
'Ενθάδε με ςήσας, οὐδὲν ἔχων πρὸς ἐμέ.

XVII. Theocriti.

Lauribus & myrtis & odorifera cupreſſu,
 Quas circumplecti palmite vitis amat:
At circum tremulis mulcentes cantibus auras
 Ingeminant merulae murmura, veris aves.
Flava nec adverſum ramis Philomela dolores
 Dulciſono ceſſat molliter ore queri.

XVIII. Incerti.

Quisquis es hac lauri reſide frondentis in umbra,
 Grataque de pulchro pocula fonte bibe.
Solibus ut feſſos artus pariterque labore
 Mulceat e zephyri frigore grata quies.

XIX. Antiphili.

Servor ego in foliis ſtruthea ex arbore malum,
 Et mea jam tanto tempore forma manet.
Non maculae, non ruga mihi: lanugine velor,
 Ut quae maternus pondera ramus habet.
Rarus honor brumae: tibi ſed regina placere
 Dum ſtudet, autumnum frigida reddit hyems.

TITULUS XXI.

De Juſtitia.

I. Incerti.

Juſtitia ah quaeſo quid triſtis es? hoc fleo, quod fur,
 Et cui nil mecum, me tamen heic poſuit.

II. Ju-

ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ.

ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίου.

Ἤθελε μὲν βασιλεύς σε βοηθόον εἰσέτι πέμπειν
  Ἄστεσι τειρομένοις δευομένων μερόπων,
Τιτιανὲ χρύσειε· σὺ δ' ἐν βιότοιο γαλήνῃ
  Πατρίδα καὶ κλῆρον σὸν προβέβουλας ἔχειν,
Αὔξων σῶν προγόνων κτέρας ἔνδικον. ἀρχομένων γὰρ
  Πλοῦτον ὅτι στυγέεις, σύνθρονος οἶδε δίκη.

ΛΕΩΝΙ'ΔΟΥ.

Εἰς τραπεζίτην ΚΑ'ΪΚΟΝ διασυρτικόν.

Ἀστοῖς καὶ ξείνοισιν ἴσον νέμει ἅδε τράπεζα.
  Θεὶς, ἀνελεῦ, ψήφου πρὸς λόγον ἐρχομένης.
Ἄλλος τις πρόφασιν λεγέτω· τὰ δ' ὀθνεῖα Καΐκος
  Χρήματα καὶ νυκτὸς βουλομένοις ἀριθμεῖ.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΚΒ'.

Εἰς δίκην, ἐν ᾧ καὶ εἰς πρόνοιαν.

ἌΔΗΛΟ'Ν.

Ἀσπίδ' Ἀχιλλῆος τὰν Ἕκτορος αἷμα πιοῦσαν,
  Λαερτιάδης Δαναῶν εἷλε κακοκρισίῃ·
Ναυηγοῦ δὲ θάλασσα κατέσπασε, καὶ παρὰ τύμβον
  Αἴαντος νηκτὴν ὥρμισεν, οὐκ Ἰθάκῃ.
Καὶ κρίσιν Ἑλλήνων στυγερὴν ἀπέδειξε θάλασσα,
  Καὶ Σαλαμὶς ἀπέχει κῦδος ὀφειλόμενον.

Εἰς

II. Juliani, Aegyptii,
ex genere Praefectorum Auguſtalium.

Mittere te regnator adhuc, Titiane, parabat
Gentibus oppreſſis auxiliare jubar:
At tibi vita placet tranquillior, & domus, et res,
Quam foveas, per tot quae tibi venit avos:
Namque ex commiſſis tibi quam diteſcere nolis,
Scit conſors ſolii Diva ſevera tui.

III. Leonidae.

Invectivum in Caicum Menſularium.

Civibus haec par jus menſa exhibet hoſpitibusque:
Da, cape: verba celer calculus aſſequitur.
Cauſam alius jam dicat: ego hoc: externa Caicus
Annumerat, ſi vis, aera vel in tenebris.

TITULUS XXII.

De Vindicta Divina, ubi & de providentia.

I. Incerti.

Aeacidae clypeum, quem tinxit ab Hectore ſanguis,
Non veris Ithacus ceperat arbitriis.
Amiſit captum male naufragus: adnatat ille
Ajacis tumulo per mare, non Ithacae.
Quod male decrerant Danaï, bene reſcidit aequor,
Jam Salamin, virtus quod ſibi poſcit, habes.

Εἰς τὸ αὐτό.

Καλὰ Ποσειδάων δίκασεν πολὺ μᾶλλον Ἀθήνης.
Ἀσπὶς ἐν αἰγιαλοῖσι βοᾷ, καὶ σῆμα τινάσσει,
Αὐτόν σ' ἐκκαλέουσα τὸν ἄξιον ἀσπιδιώτην,
Ἔγρεο, παῖ Τελαμῶνος, ἔχεις σάκος Αἰακίδαο.

ἌΔΗΛΟΝ.

Κρανίον ἐν τριόδοισι κατοιχομένου τις ἐσαθρῶν
Εἰκόνα τὴν κοινὴν οὐκ ἐδάκρυσε βίου·
Δεξιτερὴν δ' ἔῤῥιψεν ἐπὶ χθόνα, καὶ λίθον ἧκε,
Κωφὸν μὲν δοκέοντ', ἀλλὰ πνέοντα δίκης.
Ὀστέον ὡς γὰρ ἔπληξεν, ἀφήλατο, καὶ τὸν ἀφέντα
Πήρωσε, γλυκεροῦ βλέμματος ὀρφανίσας.
Καὶ πάλιν εἰς ἀΐδην ἐκολάζετο· τὴν ἰδίην δὲ
Ἔκλαυσεν χειρῶν εὔστοχον ἀφροσύνην.

ΒΙΆΝΟΡΟΣ.

Ἀγγελίην πὰρ Ζηνὸς ἐπεὶ φέρει ἠεροδίνης
Αἰετὸς, οἰωνῶν μοῦνος ἐνουράνιος,
Οὐκ ἔφθη τὸν Κρῆτα, θοὴν δ' ἐνετείνατο νευρήν·
Πτηνὸν δ' ὁ πτερόεις ἰὸς ἐληΐσατο.
Ζηνὸς δ' οὔτι δίκην ἔλαθεν νόμος, ἔμπεσε δ' ὄρνις
Ἀνδρὶ, τὰ δ' εὐστοχίης ἀντάπετισε βέλη·
Αὐχένι δ' ἰὸν ἔπηξεν, ὃν ἤπατι κοίμισεν αὐτός.
Εἷς δὲ βέλος δισσῶν αἷμ' ἔπιεν θανάτων.

ΦΙΛΊΠΠΟΥ.

Βαιὸν ἀποπλανίῃ λιπομήτορα παῖδα κορύπτων
Κριὸς ἑλιξόκερως, θεῖνε θρασυνόμενος.

Κά-

II. *Ejusdem Argumenti.*

Aequius arbitrium Neptunus Pallade dixit,
Teſtis adeſt clypeus tumulumque in littora pulſat
Et velut inclamat dignum te talibus armis:
Surge, genus Telamonis, habes quod geſſit Achilles.

III. Incerti.

Viderat in trivio calvam qui forte jacentem,
Debuit humanam qui lacrymare vicem,
In dextram projecit humum, ſaxoque petivit:
Muta fuit vindex attamen illa ſui,
Ictaque diſſiliens oculi ſe mittit in orbem,
Et facit hunc lucis triſtia damna pati:
Imprudens laeſae ſic ille ſatisfacit umbrae
Tamque ſuas rectum flet feriiſſe manus.

IV. Bianoris.

Neſcio quae ſuperum domini mandata ferebat,
Quae ſecreta poli ſola pererrat avis.
Velox illa; ſed eſt Cretis velocior arcus:
Alite de telo quo cadat ales habet.
Sed juſtum patet eſſe Jovem; namque ales in ipſum
Decidit, & repetunt vulnera miſſa virum.
Viſceribus volucris tulit, auceps vulnera collo,
Unaque de gemina morte ſagitta madet.

V. Philippi.

Errantem puerum procul a genitrice petebat
Corniger, adverſa fronte, maritus ovis.

Κάπρος δ' Ἡράκλειος ἀποῤῥήξας ἀπὸ δεσμῶν,
  Ἐς τηδὺν κριοῦ πᾶσαν ἔβαψε γένυν·
Ζωὴν νηπιάχῳ δ' ἐχαρίσσατο. ἆρ' ἀπὸ Ἥρης
  Ἡρακλέης βρεφέων ᾤκτισεν ἡλικίην;

ἈΠΟΛΛΩΝΊΔΟΥ.

Γήθησαν περὶ παιδὸς Ἀριστίπποιο τοκῆες,
  Καὶ κλαῦσαν· μοίρης δ' ἦμαρ ἐν ἀμφοτέρης.
Εὖτε γὰρ αἰθόμενον δόμον ἔκφυγεν, ἰθὺ κεραυνοῦ
  Ζεὺς κατά οἱ κεφαλῆς ἄσπετον ἧκε σέλας.
Τοῦτο δ' ἔπος τότ' ἔλεξαν ὅσοι νέκυν ὠδύροντο,
  Ὦ πυρὶ δαιμονίῳ τλῆμον ὀφειλόμενε.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ἰστυπὴς Διὸς ὄρνις ἐτίσατο Κρῆτα Φαρέτρης,
  Οὐρανόθεν τόξῳ τόξον ἀμυνόμενος.
Κεῖνον δ' εὐθὺς ἄκοντι παλινδρομέοντι κατέκτα.
  Ἠερόθεν πίπτων δ' ἔκτανεν, ὡς ἔθανε.
Μηκέτ' ἐφ' ὑμετέροις ἀψευδέσι Κρῆτες ὀϊστοῖς
  Αὐχεῖτ'· ὑμνείσθω καὶ Διὸς εὐστοχίη.

ἈΡΧΊΟΥ.

Ἔν ποτε παμφαίνοντι μελάντερος αἰθέρι νωμῶν
  Σκορπίον ἐκ γαίης εἶδε θορόντα κόραξ,
Ὃν μάρψαν ὤρουσεν, ὁ δ' ἀΐξαντος ἐπ' αὖδας
  Οὐ βραδὺς εὐκέντρῳ πέζαν ἔτυψε βέλει,
Καὶ ζωῆς μιν ἄμερσεν. ἴδ' ὅσσον ἔτευχεν ἐπ' ἄλλῳ,
  Ἐκ κείνου τλήμων αὐτὸς ἔδεκτο μόρον.

Vincula ſed modò jam quī ruperat Herculeus ſus,
  Lanigeri ſaevo viſcera dente petit.
Sic puer evaſit: memor an Junonis iniquae
  Aetati tenerae fert Jove natus opem?

VI. Apollonidae.

Propter Ariſtippum vidit laetosque parentes
  Maerentesque iterum (quis putet?) una dies.
Exierat tectis ardentibus: injicit illi
  Juppiter in medium fulmina torta caput.
Exanimem triſtes ſic affabantur amici:
  Heu ſuperum telis debite care puer.

VII. Ejusdem.

Creta pharetrigerum ſic eſt Jovis armiger ultus,
  Vulnere ut accepto vulnus & ipſe daret.
Occidit occiditque ſimul; nam lapſus ab alto
  Aethere ſaeva retro tela necemque tulit.
Ne nimium veſtris poſthac gens Creſſa ſagittis
  Fidite: non minor eſt dextera certa Jovi.

VIII. Archiae, Mitylenaei.

Dum niger ex celſo terras videt aethere corvus,
  Ecce nepam ſeſe tollere cernit humo.
Involat hanc: ſed dum proſternitur, agmine caudae
  Raptoris pupugit beſtia ſaeva pedem.
Id vulnus lethale fuit: dumque imminet ales
  Alterius morti, repperit ipſe ſuam.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἀνδροφόνῳ σαθρὸν παρὰ τειχίον ὑπνώοντι
Νυκτὸς ἐπιστῆναι φασὶ Σάραπιν ὄναρ,
Καὶ χρησμῳδῆσαι· Κατακείμενος οὗτος ἀνίστω,
Καὶ κοιμῶ μεταβὰς, ὦ τάλας, ἀλλαχόθι·
Ὃς δὲ διϋπνισθεὶς μετέβη· τὸ δὲ σαθρὸν ἐκεῖνο
Τειχίον ἐξαίφνης εὐθὺς ἔκειτο χαμαί.
Σῶστρα δ' ἕωθεν ἔθυε θεοῖς χαίρων ὁ κακοῦργος,
Ἥδεσθαι νομίσας τὸν Θεὸν ἀνδροφόνοις.
Ἀλλ' ὁ Σάραπις ἔχρησε πάλιν διὰ νυκτὸς ἐπιστὰς,
Κήδεσθαί με δοκεῖς, ἄθλιε, τῶν ἀδίκων;
Εἰ μὴ νῦν σε μεθῆκα θανεῖν, θάνατον μὲν ἄλυπον
Νῦν ἔφυγες, σταυρῷ δ' ἴσθι φυλαττόμενος.

ΤΥΛΛΙΟΥ ΓΕΜΙΝΟΥ.

Σμινθὸς ὁ παντοίης δαιτὸς λίχνος, οὐδὲ μυάγρης
Δειλὸς, κἀκ θανάτου κέρδεα ληϊζόμενος,
Νευρολάλον Φοίβου χορδὴν θρίσεν· ἡ δ' ἐπὶ πῆχυν
Ἑλκομένη, θηρὸς λαιμὸν ἀπεβρόχισεν.
Τόξων εὐστοχίην θαυμάζομεν· ὃς δὲ κατ' ἐχθρῶν
Ἤδη καὶ κιθάρην εὔστοχον ὅπλον ἔχει.

ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Ἰχθύσι καὶ ποταμῷ Κλειτώνυμον ἐχθρὸς ὅμιλος
Ὦσεν, ὅτ' εἰς ἄκρην ἦλθε τυραννοφόνος.
Ἀλλὰ Δίκα μιν ἔθαψεν. ἀποσπασθεῖσα γὰρ ὄχθη
Πᾶν δέμας ἐς κορυφὴν ἐκ ποδὸς ἐκτέρισεν.
Κεῖται δ' οὐχ ὑδάτεσσι διάβροχος· αἰδομένα δὲ
Γᾶ κεύθει τὸν ἐᾶς ὅρμον ἐλευθερίας.

IX. Palladae.

Dicitur in ſomnis vidiſſe homicida Sarapim:
(Forte ruinoſo pariete nixus erat)
Et dixiſſe Deus: Surge hinc dormitor, abique
Ocius, atque aliud quaere cubile tibi.
Excitus inde loco migrat: ſimul ille pereſus
Se paries magno pondere fundit humi.
Ille, Deo cordi cum crederet eſſe nocentes,
Prolixas grates & ſacra mane parat.
Tunc ait in ſomno rurſum Deus: Ergo putabas
Tutelae ſontes, heu miſer, eſſe meae?
Non eſt iſta ſalus, facili quod morte negatum
Defungi: crux eſt poena parata tibi.

X. Tullii Gemini.

Mus media de morte petens quo vivere poſſet,
Dum nullos caſus inſidiasque timet,
Roſit Apollineae nervum fidis: illa reſultans
In juga, conſtrinxit, mus tibi parve, gulam.
Ecquis adhuc arcus Phoebi mirabitur, arcus
Irato praeſtet cum lyra tenſa vicem.

XI. Bianoris.

Te captum in media, Clitonyme, caede tyranni
Piſcibus & fluvio gens inimica dabat:
Non tulit invidiam tantam Deus arbiter aequi,
Ripaque te totum lapſa repente tegit.
Non igitur vir fortis aquis agitabere: juſta
Pro libertatis vindice fecit humus.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΚΓ'.

Εἰς δυσπραγίαν.

ΦΙΛΙ'ΠΠΟΥ.

Ἕβρου Θρηϊκίου κρυμῷ πεπεδημένον ὕδωρ
Νήπιος εἰσβαίνων, οὐκ ἔφυγεν θάνατον.
Ἐς ποταμὸν δ' ἤδη λαγαρούμενον ἴχνος ὀλισθὼν,
Κρυμῷ τοὺς ἁπαλοὺς αὐχένας ἀμφεκάρη.
Καὶ τὸ μὲν ἐξεσύρη λοιπὸν δέμας· ἡ δὲ μένουσα
Ὄψις ἀναγκαίην εἶχε τάφου πρόφασιν.
Δύσμορος ἧς ὠδῖνα διείλετο πῦρ τε καὶ ὕδωρ·
Ἀμφοτέρων δὲ δοχῶν, οὐδενός ἐστιν ὅλος.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Εἶχεν Ἀριστείδης ὁ βοχέῤῥιος οὐκ ἀπὸ πολλῶν
Πολλὰ, μιῆς δ' ὄϊος καὶ βοὸς εὐπορίην.
Ἀλλὰ γὰρ οὐδ' ὁ πένης ἔφυγε φθόνον· ἤματι δ' αὐτῷ
Θῆρες ὄϊν, τὴν βοῦν δ' ὤλεσε δυστοκίη.
Μισήσας δ' ἀβληχὲς ἐπαύλιον, ἅμματι πήρης
Ἐκ ταύτης βιοτὴν ἀχράδος ἐκρέμασεν.

ΤΟΥ῀ Α'ΥΤΟΥ῀.

Εἰς τὸ αὐτό.

Πλοῦτος Ἀριστείδῃ δάμαλις μία, καὶ τριχόμαλλος
Ἦν ὄϊς· ἐκ τούτων λιμὸν ἔλαυνε θύρης.
Ἤμβροτε δ' ἀμφοτέρων· ἀμνὴν λύκος, ἔκτανεν ὠδὶς
Τὴν δάμαλιν. πενίης δ' ὤλετο βουκόλιον.

Πηρο-

TITULUS XXIII.

De Infortunio.

I. PHILIPPI.

Thrax puer adſtricto glacie dum ludit in Hebro,
  Eripuit vitam mors inopina brevem.
Nam minuente gelu cum pondere rumperet amnem,
  Abſcidit infelix lubrica teſta caput.
Caetera vis fluvii rapuit, ſervataque tantum
  Funereo mater repperit ora rogo.
Heu miſerae partum diviſerat ignis & unda;
  Qui neutrius erat ſic utriusque fuit.

II. ANTIPATRI.

Paſtor Ariſtides habuit non multa Bocerrae,
  Res ovis una viro bosque ſed una fuit.
Nec tamen invidia caruit; nam luce ſub una
  Eripuit vaccam partus, ovemque ferae.
Ille piro ex iſta perae lethalia nectit
  Vincula, ne muto viveret in ſtabulo.

III. EJUSDEM.

De eodem argumento.

Omnis Ariſtidae res haec erat, una juvenca,
  Una ovis, eſuriem quae pepulere domo.
Excidit hoc etiam grege paupere, namque juvencam
  Partus, ovem necuit dente rapace lupus.

Πηροδέτῳ δ' ὅγ' ἱμάντι κατ' αὐχένος ἅμμα λυγώσας,
  Οἰκτρὸς ἀμυκήτῳ κάτθανε πὰρ καλύβῃ.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἠρίθμει πολὺν ὄλβον Ἀριςείδης ὁ πενιχρὸς,
  Τὴν ὄϊν, ὡς ποίμνην, τὴν βόα δ' ὡς ἀγέλην.

Τὰ λοιπὰ ὡς τὰ πρὸ τούτου Ἤμβροτε, καὶ ἑξῆς.

ἌΔΗΛΟΝ.

Αἱ τρισσαί ποτε παῖδες ἐν ἀλλήλῃσιν ἔπαιζον
  Κλήρῳ, τίς προτέρη βήσεται εἰς ἀΐδην·
Καὶ τρὶς μὲν χειρῶν ἔβαλον κύβον, ἦλθε δὲ πασέων
  Ἐς μίαν. ἡ δ' ἐγέλα κλῆρον ὀφειλόμενον.
Ἐκ τεγέος δ' ἄρ' ἄελπτον ἀπωλίσθησε πέσημα.
  Δύσμορος. εἰς ἀΐδην δ' ἤλυθεν ὡς ἔλαχεν.
Ἀψευδὴς ὁ κλῆρος, ὅτῳ κακόν. ἐς δὲ τὸ λῷον
  Οὔτ' εὐχαὶ θνητοῖς εὔςοχοι, οὔτε χέρες.

ἈΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Δειματόεις ἐλάφων κεραὸς λόχος, εὖτε κρυώδεις
  Πλῆσαν ὀρῶν κορυφὰς χιόνεαι νιφάδες,
Δείλαιαι ποταμοῖσιν ἐφώρμισαν ἐλπίσι χρηςαῖς,
  Χλίηναι νοτεροῖς ἄσθμασιν ὠκὺ γόνυ.
Τὰς δὲ περιφράξας ἐχθρὸς ῥόος ἀθρόον ἄφνω,
  Χειμερίη ςυγεροῦ δῆσε πάγοιο πέδῃ.
Πληθὺς δ' ἀγροτέρων ἀλίνου θοινήσατο θήρης,
  Ἣ φύγεν ἀρκυδόνης πολλάκι καὶ ςάλικας.

ἈΝ-

Infelix laqueum perae ſibi vincula fecit,
Dum ſine balatu neſcit ovile pati.

IV. Philippi.

De eodem argumento.

Pauper Ariſtides, ſed erat ſe judice dives,
Armentum dum bos, grex ovis una fuit.

Reliqua ut ſupra. Excidit hoc etiam; *& quae ſequuntur.*

V. Incerti.

Experiebantur tenerae tres ſorte puellae,
Quae peteret ſtygias ordine prima domos.
Teſſera ter jacta eſt, damnatur de tribus una,
Et ridet, vanas dum putat eſſe minas.
Lapſa ſed infelix alto de culmine tecti
Ad ſtyga, ſors veluti ſignificarat, abit.
Veridica eſt, quoties nocet alea: proſpera nobis
Ut ſint fata, nihil vota manusve juvant.

VI. Apollonidae.

Cornigeri pavidum cervi genus, obruta montes
Abſcondunt gelida dum juga ſumma nive,
Spe ſubeunte petunt fluvios, velocia crura
Mitior ut ſurgens aura tepefaceret.
Strictus at in glaciem miſeros circumſtetit amnis,
Et tenuit captos frigida teſta pedes.
Quae varas toties, quae retia fugerat, ecce
Venit in agreſtes praeda parata manus.

ἈΝΤΙΦΑ´ΝΟΥΣ.

Δυσμοίρων θαλάμων ἐπὶ παστάσιν οὐχ Ὑμέναιος,
  Ἀλλ' Ἀΐδης ἔστη πικρογάμου Πετάλης.
Δείματι γὰρ μούνην πρωτόζυγα Κύπριν ἀν' ὄρφνην
  Φεύγουσαν, ξυνὸν παρθενικῇσι φόβον,
Φρουροδόμοι νηλεῖς κύνες ἔκτανον. ἣν δὲ γυναῖκα
  Ἐλπὶς ἰδεῖν, αἴφνης ἔσχομεν οὐδὲ νέκυν.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τοῖσι μὲν εὖ πράττουσι πᾶς ὁ βίος βραχύς ἐστι·
  Τοῖς δὲ κακῶς, μία νὺξ ἄπλετός ἐστι χρόνος.

ΚΕΦΑ´ΛΑΙΟΝ, ΚΔ´.

Εἰς ἔλεον.

ΦΙΛΙ´ΠΠΟΥ.

Καὶ τὸν ἀρουραῖον γυρητόμον αὔλακα τέμνει
  Μηροτυπεῖ κέντρῳ πειθομένη δάμαλις,
Καὶ μετ' ἀροτροπόνου ζεύγλας πάλι τῷ νεοθηλεῖ
  Πινομένη μόσχῳ, δεύτερον ἄλγος ἔχει.
Μὴ θλίψῃς αὐτὴν ὁ γεωμόρος· οὗτος ὁ βαιὸς
  Μόσχος, ἐὰν φείσῃ, σοὶ τρέφεται δάμαλις.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Μελέαγρος, βοὸς μέλλοντος
  θύεσθαι τῷ Διΐ, καὶ μυκωμένου.

Αὐτὸς ὁ βοῦς, ἱκέτης ἐπιβώμιος, αἰθέριε Ζεῦ,
  Μυκᾶται, ψυχὴν ῥυόμενος θανάτου.

VII. Antiphanis.

In thalamis Petalae nimis infelicibus auſpex
Ipſe, reor, Pluto, non Hymenaeus erat.
Nam dum multa pavens cupidos fruſtratur amores
Conjugis, & Venerem ſola puella fugit,
Nocte canum praeda eſt. mulier ſperata videri,
Ecce nec exanimis conſpicienda datur.

VIII. Luciani.

Quantum vita patet, brevis eſt felicibus: una
Nox miſeris ingens temporis eſt ſpatium.

TITULUS XXIV.

De Miſeratione.

I. Philippi.

Puncta latus ſtimulo ſcindentes jugera ſulcos
Quamlibet aeſtivo ſole juvenca ſecat,
Laſſaque ferre jugum vitulo potanda miniſtrat
Ubera, ſic duplici preſſa labore gemit.
Ne ſaevi, poſſeſſor agri: ſi parcere matri
Non vis, at vitulo parce, juvencus erit.

II. Quid Meleager dixerit, *cum bos Jovi ſacrificandus mugiret.*

Supplicat ipſe tibi taurus, qui mugit ad aram,
Juppiter, & dones triſtia fata, rogat.

Ἀλλὰ μέθες, Κρονίδη, τὸν ἀροτρέα· καὶ σὺ γὰρ αὐτὸς
Πορθμεὺς Εὐρώπης ταῦρος, ἄναξ, ἐγένου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, ΚΕ'.

Εἰς ἐλπίδας.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΠΟΛΥΑΙΝΟΥ.

Ἐλπὶς ἀεὶ βιότου κλέπτει νόον· ἡ πυμάτη δὲ
Ἠὼς τὰς πολλὰς ἔφθασεν ἀσχολίας.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ἐλπὶς καὶ σὺ Τύχη μέγα χαίρετε· τὴν ὁδὸν εὗρον.
Οὐκ ἔτι γὰρ σφετέροις ἐπιτέρπομαι· ἔρρετε ἄμφω,
Οὕνεκεν ἐν μερόπεσσι πολυπλανέες μάλα ἐστέ.
Ὅσσα γὰρ ἀτρεκέως οὐκ ἔσσεται, ὕμμες ἐν ἡμῖν
Φάσματα ὡς ἐν ὕπνῳ ἐμβάλλετε οἷα τ' ἐόντα.
Ἔρρε κακὴ γλήνη, πολυώδυνε· ἔρρετε ἄμφω.
Παίζοιτε, στροφέοιτε ὅσους ἐμεῦ ὕστερον ὄντας
Εὕροιτ' οὐ νοέοντας ὅπερ θέμις ἐστὶ νοῆσαι.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν εὕνους παρὰ βωμὸν ἔτευξα·
Τὴν μὲν, ἵν' ἐλπίζῃς· τὴν δ' ἵνα μηδὲν ἔχῃς.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ, ΥΠΑΤΟΥ.

Εἰ βίον ἐν μερόπεσσι τύχης παίζουσιν ἑταῖραι
Ἐλπίδες, ἀμβολάδην πάντα χαριζόμεναι,
Παίζομαι, εἰ βροτός εἰμι· βροτὸς δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς
Θνητὸς ἐὼν, δολίχαις δ' ἐλπίσι παιζόμενος,

Αὐ-

Servet aratorem clementia numinis: olim
  Portitor Europae tu quoque taurus eras.

TITULUS XXV.

De Spe.

I. Julii Polyaeni.

Perpetuo vitae ſpe fallimur, ultima cunctis
  Multa relictura eſt ſemiperacta dies.

II. Incerti.

Vera reperta via eſt: Spes & Fortuna valete:
Ite procul: nil me tot gaudia veſtra morantur,
Unde venit multus miſeris mortalibus error.
Nam velut in ſomnis quae non ſunt eſſe putamus,
Sic per vos rerum ſpecie nos verſat imago.
Lumen abi fallax plenumque doloribus, & vos
Ite duae: poſthac aliis illudite, qui non
Mente ſua teneant, debent quae mente teneri.

III. Incerti.

Spem Nemeſinque ſimul poſui, ceu cernis, ad aram:
  Iſta dat ut ſperes: haec nihil ut capias.

IV. Macedonii, Consulis.

Fortunae ſpes blanda comes mortalia ludit
  Pectora, quae vel nil vel dare tarda ſolet.
Mortalem ſcio me: ludi me ſentio: vita
  Eſt brevis, in longum ſpem tamen ire ſino.

Αὐτὸς ἑκόντι γέγηθα πλανώμενος. οὐδὲ γενοίμην
 Εἰς κρίσιν ἡμετέρην πικρὸς Ἀριστοτέλης.
Τὴν γὰρ Ἀνακρείοντος ἐνὶ πραπίδεσσι φυλάσσω
 Παρφασίην, ὅτι δεῖ φροντίδα μὴ κατέχειν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πανδώρης ὁρόων γελόω πίθον, οὐδὲ γυναῖκα
 Μέμφομαι, ἀλλ' αὐτῶν τὰ πτερὰ τῶν ἀγαθῶν.
Ὡς γὰρ ἐπ' οὐλύμποιο μετὰ χθονὸς ἤθεα πάσης
 Πωτῶνται, πίπτειν καὶ κατὰ γῆν ὄφελον.
Ἡ δέ γυνὴ μετὰ πῶμα κατωχρήσασα παρειὰς,
 Ὤλεσεν ἀγλαΐην ὧν ἔφερε χαρίτων.
Ἀμφοτέρων δ' ἥμαρτεν ὁ νῦν βίος, ὅττι καὶ αὐτὴν
 Γηράσκουσαν ἔχει, καὶ πίθος οὐδὲν ἔχει.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Κϛ'.

Ἔπαινοι.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ'ΟΥ.

Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' ἀείδειν,
 Ἔγραφε ποιμαίνων (ὡς λόγος) Ἡσίοδος.
Μῆνιν ἄειδε Θεὰ, καὶ, Ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα,
 Εἶπεν Ὁμηρείῳ Καλλιόπη ϛόματι.
Κἀμὲ δὲ δεῖ γράψαι τὶ προοίμιον. ἀλλὰ τί γράψω
 Δεύτερον, ἐκδιδόναι βιβλίον ἀρχόμενος;
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς, οὐκ ἂν ἐσώθην,
 Εἰ μή μοι Καῖσαρ χαλκὸν ἔδωκε Νέρων.

Decipior ſed ſponte mea: procul abſit ut in me
  Ipſe ego ſim Cenſor qualis Ariſtoteles.
Parebo potius tibi Teïa Muſa monenti:
  Moeſtitiae nemo debet adeſſe ſuae.

V. Ejusdem.

Rideo ſaepe cadum quem fert Pandora, nec ipſam
  Arguo: ſed pennas, queis bona fulta volant.
Sicut enim caelo ſublimia dona feruntur,
  Sic utinam ſaltem pars cecidiſſet humi.
Palleſcens etiam puto tunc cum tegmen apertum eſt,
  Corrupit rerum quas tulit omne decus.
At quae nunc agitur bis pejor vita, quod ipſa
  Eſt anus & plane nil cadus intus habet

TITULUS XXVI.

Laudes.

I. Lucillii.

Dent Heliconiades nobis primordia Muſae,
  Ut fama eſt, paſtor dixerat, Aſcra, tuus.
Calliope verbis facundi dixit Homeri:
  Iram Diva refer: Dic mihi Muſa virum:
Et mihi principio quodam eſt opus: unde ſed, oro,
  Ordiar, ut ſurgat charta ſecunda mihi?
O Heliconiades, ſoboles Jovis aurea, ſalvus
  Non eſſem, Caeſar ni daret aera Nero.

ΔΙΟΔΩ'ΡΟΥ ΣΑΡΔΙΑΝΟΥ.

Τοῦ Διοπείθους.

Αἰγιβότου Σκύροιο λιπὼν πέδον, Ἴλιον ἔπλω
Οἷος Ἀχιλλείδης πρόσθε Νεοπτόλεμος,
Τοῖος ἐν Αἰνεάδῃσι Νέρων ἀγὸς ἄςυ Ῥέμοιο
Νεῖται, ἐπ' ὠκυρόην Θύμβριν ἀμειψάμενος,
Κοῦρος ἔτ' ἀρτιγένειον ἔχων χνόον. ἀλλ' ὁ μὲν ἔγχει
Θῦεν· ὁ δ' ἀμφοτέροις, καὶ δορὶ καὶ σοφίῃ.

Ἀ Π Ο Λ Λ Ω Ν Ι' Δ Ο Υ.

Ἡδὺ παρηΐδων πρῶτον θέρος ἤματι τούτῳ
Κείρεο, καί γενύων ἠϊθέους ἕλικας,
Γάϊε. σὸν δὲ πατὴρ χερὶ δέξεται εὐκτὸν ἴουλον
Λεύκιος, αὐξομένου πουλὺν ἐς ἠέλιον.
Δωρεῦνται χρυσέοισιν, ἐγὼ δ' ἱλαροῖς ἐλέγοισιν.
Οὐ γὰρ δὴ πλούτου Μοῦσα χερειοτέρη.

Π Α Λ Λ Α Δ Α.

Ἐσθλὰ λέγειν αἰεὶ πάντας, καλόν· αἰσχρὰ δὲ, δεινόν·
Κἂν ὦσιν τούτων ἄξιοι ὧν λέγομεν.

Ἀ Ν Τ Ι Π Α' Τ Ρ Ο Υ.

Σοί με Θρηϊκίης σκυληφόρε, Θεσσαλονίκη,
Μήτηρ ἡ πάσης πέμψε Μακηδονίης.
Ἀείδω δ' ὑπὸ σοὶ δεδμημένον ἄρεα Βέσσων,
Ὅσσ' ἐδάην πολέμου πάντ' ἀναλεξάμενος.
Ἀλλά μοι ὡς Θεὸς ἔσσο κατήκοος, εὐχομένου δὲ
Κλῦθι. τίς ἐς Μούσας οὔατος ἀσχολίη;

II. Diodori Sardiani,

Diopithis filii.

Qualis Achillides Scyri ſcopuloſa relinquens
In Phrygiam rexit vela Neoptolemus,
Talis tecta Remi repetit, magnique fluenta
Tybridis, Aeneadum duxque caputque, Nero.
Huic quoque prima viret lanugo: ſed ille valebat
Armis, hic armis ingenioque ſimul.

III. Apollonidae.

Malarum, Caji, flos jam tibi primus, & oris
Caeſaries docta falce reciſa cadit.
Accipit ipſe comam dextra pater, atque precatur
Lucius, in multos creſcat ut illa dies.
Aurea dent alii, nos blandae ſola Camenae
Munera: divitiis non valet illa minus.

IV. Palladae.

De cunctis res pulchra loqui bene ſemper: honeſtum
Probra nec, in meritum cum jaciuntur, habent.

V. Antipatri.

Threicii ductor populi clariſſime, miſit
Me genitrix Macedûm Theſſalonica tibi.
Te cano Marte tuo Martis genus acre domantem,
Nullaque de bello pars mihi nota perit.
Jam precibus veneror placidum te numen, & aures
Des rogo. quae Muſis cura vacare vetet?

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΚΖ'.

Εἰς Ἔρωτα.

ΜΕΛΕΑ'ΓΡΟΥ.

Τρισσαὶ μὲν Χάριτες, τρεῖς δὲ γλυκυπάρθενοι Ὧραι,
Τρεῖς δέ με θηλυμανεῖς οἰστροβολοῦσι πόθοι.
Ἦ γάρ τοι τρία τόξα κατήρυσεν, ὡς ἄρα μέλλων
Οὐχὶ μίαν τρώσειν, τρεῖς δ' ἐν ἐμοὶ κραδίας.

ἈΔΗΛΟΝ.

Αὐτὸ τὸ πῦρ καύσειν διζήμενος οὗτος, ὁ νύκτωρ
Τὸν καλὸν ἱμείρων λύχνον ἀναφλογίσαι,
Δεῦρ' ἀπ' ἐμῆς ψυχῆς ἅψον σέλας. ἔνδοθι γάρ μου
Καιόμενον, πολλὴν ἐξανίησι φλόγα.

ἈΔΗΛΟΝ.

Τίς θεὸν εἶπεν Ἔρωτα; θεοῦ κακὸν οὐδὲν ὁρῶμεν
Ἔργον· ὁ δ' ἀνθρώπων αἵματι μειδιάει.
Οὐ θοὸν ἐν παλάμαις κατέχει ξίφος. ἠνὶ δ' ἄπιστα
Τῆς θεοδηλήτου σκῦλα μιαιφονίης.
Μήτηρ μὲν σὺν παιδὶ κατέφθιτο· αὐτὰρ ἐπ' αὐταῖς
Ποίνιμος ἔκτεινεν φῶτα λιθοκτονίη.
Καὶ ταῦτ' οὔτ' Ἀΐδος, οὔτ' Ἄρεος, ἔργα δ' Ἔρωτος
Λεύσσομεν, οἷς παίζει κεῖνος ὁ νηπίαχος.

ΛΕΩΝΙ'ΔΟΥ.

Τοξοβόλον τὸν Ἔρωτα τις ἔξεσεν ἐκ λιβανωτοῦ,
Τὸν ποτὲ μηδ' αὐτοῦ Ζηνὸς ἀποσχόμενον;

Ὀψέ

TITULUS XXVII.

De Amore.

I. Meleagri.

Temporibus praeſunt tria numina, Gratia trina eſt,
  Virginibus pariter me tribus urit amor.
Unum me triplici furiavit arundine, tamquam
  Eſſet non unum, ſed tria corda mihi.

II. Incerti.

Heu vigilem qui nocte paras accendere flammam,
  Et facibus velles lumen habere tuis.
Sume meo flammam de pectore: nam mea plena
  Semper inexhauſtis ignibus eſt anima.

III. Incerti.

Cur Deus eſſet Amor? nec enim malefacta Deorum
  Novimus; humano ſanguine gaudet Amor.
Non armata quidem gladio manus: & tamen, ecce,
  Quae dedit immani funera ſaevitia!
Stratus enim cum matre puer jacet, & ſuper ipſos
  Vir ſaevis lapidum jactibus interiit.
Non opus hoc Martis Ditisve, Cupidinis omne eſt:
  Cernite quo luſu gaudeat ille puer.

IV. Leonidae, Tarentini.

Quis de ture pio nobis effinxit Amorem,
  De quo multa queri Juppiter ipſe proteſt?

Ὀψέ ποθ' Ἡφαίστῳ κεῖται σκοπὸς, ὃν καθορᾶσθαι
Ἔπρεπεν οὐκ ἄλλως ἢ πυρὶ τυφόμενον.

ἈΡΓΕΝΤΑΡΊΟΥ.

Αὐγάζω τὸν ἄφυκτον ἐπὶ σφραγῖδος Ἔρωτα
Χερσὶ λεοντείαν ἀνιοχεῦντα βίαν·
Ὃς τᾷ μὲν μάστιγα κατ' αὐχένος, ᾇ δὲ χαλινοὺς
Εὐθύνει· πολλὰ δ' ἀμφιτέθηλε χάρις·
Φρίσσω τὸν βροτολοιγόν· ὁ γὰρ καὶ θῆρα δαμάσδων
Ἄγριον, οὐδ' ὀλίγον φείσεται ἀμερίων.

ἈΝΤΙΠΆΤΡΟΥ.

Μὴ κλαίειν τὸν Ἔρωτα δόκει, Τηλέμβροτε, πείσειν,
Μηδ' ὀλίγῳ παύσειν ὕδατι πῦρ ἀπνεές.
Χρυσὸς Ἔρωτος ἀεὶ παιώνιος· ἐσβέσθη δὲ
Οὐδὲ τότ' ἐν πολλῷ τικτόμενος πελάγει.

ΠΑΎΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΊΟΥ.

Μήποτε καλλύνῃς Παφίῃ νόον. ἀντιτύπου γὰρ
Εὐθὺς ἀποθρώσκει κοῦφος Ἔρως κραδίης.
Οἶστρος ὀλισθήεσσαν ἔχει φύσιν· ἤν τις οἴστρου
Ἄκρον ἕλῃ φλογέου, δύεται ἐντὸς ὅλος.
Ἐλπίδι μὴ θέλξῃς φρένα μαχλάδι. γυιοβόρον γὰρ
Πῦρ ὑποριπίζει, θυμὸν ἐφελκομένη.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους ὁ Ἔρως, ἐρῶν.

Τίς πυρὶ πῦρ ἐδάμασσε; τίς ἔσβεσε λαμπάδι πυρσόν;
Τίς κατ' ἐμῆς νευρῆς ἑτέρην ἐτανύσσατο νευρήν;
Καινὸς Ἔρως κατ' Ἔρωτος ἐμῷ μένει ἰσοφαρίζει.

ΜΌΣ-

Sed bene Vulcano quod jam datur ille, videri
  Qui puer in ſolo debuit igne rogi.

V. Argentarii.

Miror in hac gemma ſpectans immane Leonis
  Robur, ut aurigae more gubernet Amor.
Illa manus frenum docta regit arte, flagellat
  Iſta jubam: puero blandus in ore decor.
Hunc ego crudelem metuo; nam parcet, opinor,
  Ille homini talis, cui fera ludus erat.

VI. Antipatri.

Vincere te lacrymis, Telembrote, credis Amorem?
  Tantillo tantas ſcilicet imbre faces?
Semper flagrat Amor; extingui neſcius ille,
  Tunc etiam magno cum ſatus in pelago eſt.

VII. Pauli Silentiarii.

Ne Veneri pandas animi penetrale caveto:
  Nam ferus a duro corde reſultat Amor.
Lubricus ille furor: minima vel parte recepta
  Ignescens venas tota ſagitta ſubit.
Nec ſpes corruptum te mulceat: influit in cor,
  Atque ibi tabificam ventilat illa facem.

VIII. Quid dixerit Cupido, amans.

Quis face fervidiore facem domat? igne quis ignem?
Unde meo nervo nervus contrarius alter?
Orbus Amor novus eſt ipſi qui bellat Amori.

IX. Mos-

ΜΟΣΧΟΥ,

Ἔρως δραπέτης.

Ἁ Κύπρις τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα μακρὸν ἐβώστρει·
Εἴτις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
Δραπετίδας ἐμός ἐστιν· ὁ μανυτὰς γέρας ἕξει.
Μισθός τοι τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος· ἢν δ' ἀγάγῃς νιν,
Οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμα. τὶ δ', ὦ ξένε, καὶ πλέον ἕξεις.
Ἔστι δ' ὁ παῖς περίσαμος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν·
Χρῶτα μὲν ου λευκὸς, πυρὶ δ' εἴκελος· ὄμματα δ' αὐτοῦ,
Δριμύλα καὶ φλογόεντα· κακαὶ φρένες, ἁδὺ λάλημα·
Οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται. ὡς μέλι, φωνά·
Ἢν δὲ χολᾷ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος, ἠπεροπευτάς,
Οὐδὲν ἀλαθεύων. δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδει.
Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον.
Μικκύλα μὲν τήνῳ τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει·
Βάλλει κεὶς Ἀχέροντα, καὶ ἐς Ἀΐδεω βασιλῆα.
Γυμνὸς μὲν τό γε σῶμα, νόος δὲ οἱ ἐμπεπύκασται.
Καὶ πτερόεις ὅσον ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους
Ἀνέρας, ἠδὲ γυναῖκας. ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται.
Τόξον ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμνον.
Τυτθὸν ἐστι τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται·
Καὶ χρύσεον περὶ νῶτα φαρέτριον· ἔνδοθι δ' ἐντὶ
Τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κἀμὲ τιτρώσκει.
Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα· πολὺ πλεῖον δέ οἱ αὐτῷ
Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα, τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει.
Ἢν τύ γ' ἕλῃς τῆνον, δάσας ἄγε, μηδ' ἐλεήσῃς.
Κἢν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ·
Κἢν γελάᾳ, τύ νιν ἕλκε· καὶ ἢν ἐθέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φάρμακον ἐντί.

Ἢν

IX. Moschi,

Cupido fugitivus.

Amiſſum nuper clamans Venus anxia natum,
Ecquis, ait, triviis palantem vidit Amorem?
Ille erro meus eſt. Pretium grande auferet index,
Baſiolum Veneris. Sed enim non baſia tantum
Ille feret, puerum quicumque adduxerit, hoſpes.
Viginti in pueris facilis puer ille notatu.
Igneus in vultu color eſt, non candidus: igne
Lumina bina micant: mens improba, blanda loquela:
Non quod ſentit, idem fatur quoque: mellea vox eſt,
At cor inplacidum, quoties furit, inſidiatur,
Numquam vera loquens, pravus puer, aſpera ludit.
Criſpula caeſaries: nulla eſt reverentia fronti:
Utraque ſaeva manus, ſed longe docta ferire
Ipſas usque fores Orci atque Acheruſia regna.
Corpore nudus agit, mens quaerit tecta latebras,
Alitis huc illuc inſtar volat, inque puellas
Inque viros fertur; ſedet intra viſcera tandem.
Arcus parvus adeſt, & in arcu miſſile telum,
Hoc quoque non magnum: ſummum ſed in aethera fertur.
Auratam dorſo pharetram gerit: intus acerba
Spicula conduntur, queis me quoque vulnerat ipſam.
Haec crudelia cuncta: ſed eſt crudelior illis
Fax, quae, parva licet, novit tamen urere ſolem.
Hunc ſi tu invenias, ſtrictum rape, parcere noli,
Si flentem videas, ne decipiare, caveto.
Subridet; tanto trahe fortius; oſcula libat;
Oſcula ſint ſuſpecta: madent & labra veneno.

Ἢν δὲ λέγῃ, λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα,
Μή τι θίγῃς· πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους πρὸς Ἔρωτα
Πασιφάη, ἐρῶσα τοῦ ταύρου.

Εἰ ποθέειν μ' ἐδίδαξας ἐν οὔρεσι ταῦρον ἀλήτην,
Μυκηθμόν με δίδαξον, ὅπως φίλον ἄνδρα καλέσσω.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Οὐχ ὁ Ἔρως ἀδικεῖ μερόπων γένος, ἀλλ' ἀκολάστοις
Ψυχαῖς ἀνθρώπων ἐσθ' ὁ Ἔρως πρόφασις.

ἌΔΗΛΟΝ.

Παρθενικῷ, Θρασύβουλε, σαγηνευθεὶς ὑπ' ἔρωτι
Ἀσθμαίνεις, δελφὶς ὥς τις ἐπ' αἰγιαλοῦ,
Κύματος ἱμείρων. δρέπανον δέ σοι οὐδὲ τὸ Περσέως
Ἀρχεῖ ἀποτμῆξαι δίκτυον, ᾧ δέδεσαι.

ΚΡΆΤΗΤΟΣ.

Ἔρωτα παύει λιμός· εἰ δὲ μή, χρόνος.
Ἐὰν δὲ μηδὲ ταῦτα τὴν φλόγα σβέσῃ,
Θεραπεία σοι τολοιπὸν ἠρτήσθω βρόχος.

ΖΗΝΟΔΌΤΟΥ.

Τίς γλύψας τὸν Ἔρωτα παρὰ κρήνῃσιν ἔθηκεν;
Οἰόμενος παύσειν τοῦτο τὸ πῦρ ὕδατι.

Haec cape, quae geſto, tibi do, ſi dixerit, arma,
Ne cape, tincta feris etenim ſunt omnia flammis.

X. Quid dixerit Pasiphaë,

Taurum amans.

Doctor, amatricem qui me bovis eſſe docebas,
Et mugire doce, trahitur ſic ille maritus.

XI. Luciani.

Non Veneris puer eſt, laedit qui corda, ſed illum
Praeſcribit vitiis mens male ſana ſuis.

XII. Incerti.

Virgineis, Thraſybule, plagis innixus anhelas,
In ſicco qualis littore quaeris aquas,
Aequoreus Delphin. reſecet nec Perſeos harpe
Captivum quae te ſubdola fila tenent.

XIII. Cratetis.

Fames amorem ſedat, aut ſedat dies:
Quod ſi nec iſtis flamma cedat contumax,
Medicina reſtat laqueus extrema loco.

XIV Zenodoti.

Ad fontes puerum poſuit quis ſculptor Amorem?
Extingui ſperans flumine poſſe faces.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΚΗ'.

Εἰς Εὐσέβειαν.

ΚΑΡΦΥΛΛΙ'ΔΟΥ.

Ἰχθύας ἀγκίστρῳ τὶς ἀπ' ἠόνος εὔτριχι βάλλων,
Εἵλκυσε ναυηγοῦ κρᾶτα λιποτριχέα.
Οἰκτείρας δὲ νέκυν τὸν ἀσώματον, ἐξ ἀσιδήρου
Χειρὸς ἐπισκάπτων, λιτὸν ἔχωσε τάφον·
Εὗρε δὲ κευθόμενον χρυσοῦ κτέαρ. ἦ ῥα δικαίοις
Ἀνδράσιν εὐσεβίης οὐκ ἀπόλωλε χάρις.

ΘΕΟΚΡΙ'ΤΟΥ.

εἰς Ἄγαλμα Οὐρανίας Ἀφροδίτης.

Ἁ Κύπρις οὐ πάνδημος· ἱλάσκεο τὰν Θεὸν, εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἁγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας
Οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον ἔσχε
Ξυνὸν, ἀεὶ δέ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν,
Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὦ πότνια. κηδόμενοι γὰρ
Ἀθανάτων, αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

ΚΡΙΝΑΓΟ'ΡΟΥ.

Εἰ καί σοι ἑδραῖος ἀεὶ βίος, οὐδὲ θάλασσαν
Ἔπλως, χερσαίας τ' οὐκ ἐπάτησας ὁδοὺς,
Ἔμπης Κεκροπίης ἐπιβήμεναι, ὄφρ' ἐν ἐκείναις
Δήμητρος μεγάλας νύκτας ἴδῃς ἱερῶν.
Τῶν ἄπο, κἂν ζωοῖσιν ἀκηδέα, κ' εὖτ' ἂν ἵκηαι
Ἐς πλεόνων, ἕξεις θυμὸν ἐλαφρότερον.

TITULUS XXVIII.

De Pietate.

I. Carphylidis.

Crinigera quidam dum captat arundine piſces,
Naviſragum ducit jam ſine crine caput:
Et, quia non aderat ferrum, pia dextera ſupplens
Officium tumulo condidit oſſa levi.
Invenit hic auri pondus grave. Gratia jure
Non perit, & pretium pro pietate datur.

II. Theocriti.

In ſimulacrum Veneris Coeleſtis.

Non haec vulgivaga eſt: Coeleſtem dicere fas eſt
Hanc Venerem, poſuit quam bona Chryſogone
Amphiclis in laribus, communia pignora, queiscum
Eſt vita in melius tempore progrediens.
Dum tibi primitias dant rerum, Diva, ſuarum:
Plus etenim, ſuperos qui venerantur, habent.

III. Crinagorae.

Quamquam vita domi tua ſubſtitit, & tibi canum
Nec mare, nec longae conſcia terra viae;
Viſere Cecropiam ne taedeat, ut ſacra noris,
Quae fieri tacita vult ſibi nocte Ceres.
Unde & vita tibi fluet haec ſecurior, & poſt
Funera, ſpes vitae te melioris alet.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΚΘ'.

Εἰς Εὐτυχίαν.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Ἡ καὶ ἔτ' ἐκ βρέφεος κοιμωμένη Ἀντιοδημὶς,
Πορφυρέων Παφίης νοσσὶς ἐπὶ κροκίδων,
Ἡ ταχεραῖς λεύσσουσα κόραις μαλακώτερον ὕπνου,
Λυσίδος ἀλκυὼν τερπνὸν ἄθυρμα μέθης·
Ὑδατίνους φορέουσα βραχίονας, ἣ μόνη ὀστοῦν
Οὐ λάχεν· (ἦν γὰρ ὅλη τοὺν ταλάροισι γάλα)
Ἰταλίην ἤμειψεν, ἵνα πτολέμοιο καὶ αἰχμῆς
Ἀμπαύσῃ Ῥώμην μαλθακίῃ χάριτι.

ἈΝΤΙΦΙ'ΛΟΥ.

Ἐκ θοίνης φάος ἔσχεν ἐπ' ἀχράδα μηκὰς ἰοῦσα,
Ἐκ δ' ἐφάνη τυφλὴν μηκέτ' ἔχουσα κόρην.
Δισσῶν τὴν ἑτέρην γὰρ ἐκέντρισεν ὀξὺς ἀκάνθης
Ὄζος. ἴδ' ὡς τέχνης δένδρον ἐνεργότερον.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ὅταν θέλῃ τὶς ἡμέραν ἰδεῖν καλὴν,
Συντυγχάνων σοι, γίγνεται καλήμερος.
Τοὐναντίον δὲ, καί τις εἰ μέλλει παθεῖν,
Μὴ τυγχάνων σοι, γίγνεται καχήμερος.

ΚΕ-

TITULUS XXIX.

De Felicitate.

I. Antipatri.

Quae primis etiam ſolet Antiodemis ab annis
Purpureo Veneris pupa cubare toro:
Molle tuens oculis plusquam ſopor ipſe, quieta
Alcedo, ludum ſe dare ſueta mero:
Eſt in qua nihil oſſis, aqua nam brachia conſtant,
In calathis preſſi cetera lactis habet:
Nunc abit Italiam, ſaevos tibi, Roma, tumultus
Bellaque blanditiis compoſitura ſuis,

II. Antiphili.

Capra pirum ſubiens ibi repperit ex dape lucem,
Hoc ſpectans oculo qui modo caecus erat.
Punctus enim ſpina tectis ex orbibus alter
Panditur, & medica plus valet arbor ope.

III. Incerti.

Bene auſpicatam ſi quis exoptat diem,
Quod vult habebit, obvius factus tibi,
Contrariumque, quamlibet nolit, tamen,
Si non videt te, nactus eſt atram diem.

TI-

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Λ.

Εἰς Εὐχαρίστους καὶ Ἀχαρίστους.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Ἀντίπατρος Πείσωνι γενέθλιον ὤπασε βίβλον
Μικρὴν, ἐν δὲ μιῇ νυκτὶ ποιησάμενος·
Ἵλαος ἀλλὰ δέχοιτο, καὶ αἰνήσειεν ἀοιδὸν
Ζεὺς μέγας, ὡς ὀλίγῳ πειθόμενος λιβάνῳ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ͂.

Ὠκεῖαι χάριτες, γλυκερώτεραι· ἢν δὲ βραδύνῃ,
Πᾶσα χάρις κενεὴ, μηδὲ λέγοιτο χάρις.

ἈΔΕ'ΣΠΟΤΟΝ.

Τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μαζῶν τρέφω οὐκ ἐθέλουσα,
Ἀλλά μ' ἀναγκάζει ποιμένος ἀφροσύνη.
Αὐξηθεὶς δ' ὑπ' ἐμοῦ, κατ' ἐμοῦ πάλι θηρίον ἔσται.
Ἡ χάρις ἀλλάξαι τὴν φύσιν οὐ δύναται.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ͂.

Φαῦλος ἀνὴρ πίθος ἐστὶ τετρημένος· εἰς ὃν ἀπάσας
Ἀντλῶν τὰς χάριτας, εἰς κενὸν ἐξέχεας.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Κλυταιμνήστρα,
μέλλοντος αὐτὴν σφάξαι Ὀρέστου.

Πῇ ξίφος ἰθύνεις; κατὰ γαστέρος, ἢ κατὰ μαζῶν;
Γαστὴρ, ἥ σ' ἐλόχευσεν, ἀνεθρέψαντο δὲ μαζοί.

ἈΓΑ-

TITULUS XXX.

De Gratis & Ingratis.

I. Antipatri.

Natali dat, Piſo, tuo non grandia dona
  Antipater, ſed quem nox dabit una librum.
Accipe ſed facilis: nec dedignare poëtam,
  Conciliat thuris ſic data mica Jovem.

II. Luciani.

Quae properat, grata eſt ea gratia: ſi qua moratur,
  Languida, nec tanto nomine digna venit.

III. Incerti.

Non hunc ſponte lupi catulum tamen ubere paſco:
  Sic jubet inſano pectore paſtor herus.
At meus hic creſcens, in me fera fiet alumnus:
  Mutare ingenium nec benefacta valent.

IV. Luciani Samosatensis.

Pertuſus cadus eſt homo non probus: omnis in illum
  Quae collata fuit gratia, vana perit.

V. Quid dixerit Clytemnestra,

cum eam occidere pararet Oreſtes.

Quam partem feries, crudelis, an uber, an alvum?
Alvus te genuit: genitum te nutriit uber.

ἈΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς τὸν ἐν Ἰλίῳ ναὸν Ἀθηνᾶς.

Ἰλήκοις πολιοῦχε, σὲ μὲν χρυσαυγέι νηῷ,
Ὡς θέμις, ἡ τλήμων Ἴλιος ἠγασάμην.
Ἀλλὰ σύ με προλέλοιπας ἐλώριον· ἀντὶ δὲ μήλου
Πᾶσαν ἀπεδρέψω τείχεος ἀγλαΐην.
Ἄρχιον ἦν θνήσκειν τὸν βουκόλον· εἰ γὰρ ἄθεσμος
Ἔπλετο, τῆς πάτρης οὐκ ἀλίτημα τόδε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, ΛΑ΄.

Εἰς Εὐχήν.

ἸΟΥΛΙΟΥ ΠΟΛΥΑΙΝΟΥ.

Εἴ καί σευ πολύφωνος ἀεὶ πίμπλησιν ἀκουὰς,
Ἢ φόβος εὐχομένων, ἢ χάρις εὐξαμένων,
Ζεῦ Σχερίης ἐφέπων ἱερὸν πέδον, ἀλλὰ καὶ ἡμέων
Κλῦθι, καὶ ἀψευδεῖ νεῦσον ὑποσχεσίῃ,
Ἤδη μοι ξενίης εἶναι πέρας, ἐν δέ με πάτρῃ
Ζώειν, τῶν δολιχῶν παυσάμενον καμάτων.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Πηρὸς, ἄπαις, ἢ φέγγος ἰδεῖν, ἢ παῖδα τεκέσθαι
Εὐξαμένη, δοιῆς ἔμμορεν εὐτυχίης·
Τίκτε γὰρ εὐθὺς ἄελπτα μετ' οὐ πολὺ, καὶ τριπόθητον
Αὔτημαρ γλυκερὸν φέγγος ἐσεῖδε φάους.
Ἄρτεμι ἀμφοτέραισιν ὑπήκοος, ἥ τε λοχείης
Μαῖα, καὶ ἀργεννῶν φωσφόρος ἡ σελάων.

ΔΙΟ-

VI. Agathii, Scholastici,

in templum Minervae, quod erat Trojae.

Da veniam dictis: ego te, Tritonia, ſupplex
 Ilios auratis ſum venerata tholis:
Tu miſeram prodens pomum decerpis ob unum
 Heu tibi confiſis moenibus omne decus.
Nonne ſatis fuerat, periit quod paſtor, iniquus
 Si fuit, ipſe fuit. Patria quid potui?

TITULUS XXXI.

De Precibus.

I. Julii Polyaeni.

Quamquam perpetuo ſacras tibi perſtrepit aures,
 Quae facere aut votum reddere turba venit.
O Scheriae praeſes tamen & me Juppiter audi,
 Et firma nutu vera loquente mihi;
Errandi nunc eſſe modum finemque laboris,
 In patria ut, vitae quod breve reſtat, agam.

II. Antipatri Macedonis.

Orba carens viſu, parere aut admittere lucem,
 Alterutrum precibus poſcit, utrumque refert.
Namque brevi peperit, partusque puerpera vidit
 Tempore, quem nunquam viderat ante, diem.
Experta eſt pariter vires utriusque Dianae,
 Quaeque uterum ſolvit, quaeque videnda micat.

ΔΙΟΔΏΡΟΥ.

Ἀδρήστειά τε δῖα καὶ ἰχναίη σε φυλάσσοι
Παρθένος, ἡ πολλοὺς ψευσαμένη Νέμεσις.
Δείδια σόν τε φυῆς ἐρατὸν τύπον, ἠδὲ σὰ κοῦρε
Δήνεα, θεσπεσίης καὶ μένος ἠνορέης,
Καὶ σοφίην, καὶ μῆτιν ἐπίφρονα. τοιάδε τέκνα,
Δροῦσε, πέλειν μακάρων πευθόμεθ᾽ ἀθανάτων.

ἈΔΈΣΠΟΤΟΝ.

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλὰ καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις
Ἄμμι δίδου· τὰ δὲ λυγρὰ καὶ εὐχομένων ἀπερύκοις.

ΦΙΛΟΔΉΜΟΥ.

Κύπρι γαληναίη, φιλονύμφιε, Κύπρι δικαίοις
Σύμμαχε, Κύπρι πόθων μῆτερ ἀελλοπόδων.
Κύπρι, τὸν ἡμίσπαστον ἀπὸ κροκέων ἐμὲ παστῶν,
Τὸν χιόσι ψυχὴν Κελτίσι νιφόμενον,
Κύπρι, τὸν ἡσύχιόν με, τὸν οὐδὲν κωφὰ λαλεῦντα,
Τὸν σέο πορφυρέῳ κλυζόμενον πελάγει,
Κύπρι φιλορμίστειρα, φιλόργιε, σῶζέ με, Κύπρι,
Ῥωμαϊκοὺς ἤδη, δεσπότι, πρὸς λιμένας.

ΦΙΛΊΠΠΟΥ.

Ὅτ᾽ ἐκ ζαήτου λίβυος, ἐκ ζαοῦς νότου
Συνεζοφώθη πόντος, ἐκ δὲ νειάτων
Μυχῶν βυθῖτις ψάμμος ἐξηρεύγετο.
Ἱστὸς δὲ πᾶς ὤλισθεν εἰς ἅλα πτύσας,
Φορτὶς δ᾽ ἐσύρετ᾽ ἐς ἀΐδαν πλανώμενος,
Ἀργοναύτας δαίμονας Λυσίστρατος

Ἐλπ-

III. Diodori.

Adraſtea Dea, & multos quae ſaepe fefellit,
  Ne gravis ah Nemeſis ſit tibi, care puer.
Namque facit formae rarum decus, & ſacra linguae
  Eloquia & nimium Martia corda metum,
Et prudens vigor atque animi ſapientia: tale,
  Druſe, genus magnis creditur eſſe Deis.

IV. Incerti.

Summe parens, nobis, ſileamus ſive precemur,
Da bona; quae mala ſunt, quamvis orantibus, arce.

V. Philodemi.

Conjugii praeſes, laetiſſima mater Amorum,
  Iuſtorum precibus quae, Venus, alma faves;
Abreptum thalamo me conjugis, intus habentem
  Pectora Teutonica frigida facta nive:
Me placidum vita, preſſo nihil ore precantem,
  Horrida quem jactat nunc maris ora tui,
Tu, rogo, nam cordi requies tibi blanda jocusque,
  Da Latios portus, Diva, ſubire cito.

VI. Philippi.

Saevus procellis Africus, ſaevus mare
Turbabat Auſter, aeſtibusque concita
Tantis arenas ima ructabant unda:
Jam lapſa malus incubabat fluctibus,
Hians ad orcum jam trahebatur ratis;
Deos faventes navitis Lyſiſtratus

Ἐλιπάρησεν· οἱ δὲ τῷ νηχόρῳ
Μούνῳ θάλασσαν ἀγρίαν ἐκοίμισαν.

ΠΟΛΥΑΙΝΟΥ.

Πολλάκις εὐξαμένῳ μοι ἀεὶ θυμῆρες ἔδωκας
Τέκμαρ ἀκυμάντου, Ζεῦ πάτερ, εὐπλοΐης.
Δοίης μοι καὶ τοῦτον ἔτι πλόον, ἠδὲ σαώσαις
Ἤδη, κάκκαμάτων ὅρμισον εἰς λιμένας.

ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ.

ἀπὸ ὑπάρχων Ἀιγυπτίου.

Οἶκος καὶ πάτρη, βιότου χάρις· αἱ δὲ περισσαὶ
Φροντίδες ἀνθρώποις, οὐ βίος, ἀλλὰ πόνος.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΛΒ'.

Εἰς Ἐχθρούς.

ΣΤΑΤΙΛΛΙ'ΟΥ ΦΛΑ'ΚΚΟΥ.

Πένθιμον ἡνίκα πατρὶ Πολυξείνης ὑμέναιον
Ἤνυσεν ὀγκατοῦ Πύῤῥος ὕπερθε τάφου,
Ὧδε πολυκλαύστοιο κόμας λακίσασα καρήνου
Κισσηῒς τεκέων κλαῦσε φόνους Ἑκάβη.
Πρόσθε μὲν ἀξονίοις φθιτὸν εἴρυσας Ἕκτορα δεσμοῖς,
Νῦν δὲ Πολυξείνης αἷμα δέχῃ φθίμενος,
Αἰακίδη. τί τοσοῦτον ἐμὴν ὠδύσσαο νηδύν;
Παισὶν ἔφυς γὰρ ἐμοῖς ἤπιος οὐδὲ νέκυς.

ἈΝΤΙΦΙ'ΛΟΥ, ΒΥΖΑΝΤΙ'ΟΥ.

Πορφυρέαν τοι τάνδε, Λεωνίδα, ὤπασε χλαῖναν
Ξέρξης, ταρβήσας ἔργα τεᾶς ἀρετᾶς.

Οὐ

Adorat. illi concitum ſedant fretum;
Unius hoc valuere cultoris preces.

VII. Polyaeni.

Saepe meis precibus felicia flabra dediſti
Juppiter, & faciles per vada ſalſa vias.
Hunc etiam curſum placidus rege, poſtque labores
Da ſalvum terris figere poſſe pedem.

VIII. Juliani, Aegyptii,

Ex genere Praefectorum Auguſtalium.

Gaudia ſunt vitae patria & domus. illa negoti.
Plurima res, non eſt vita, ſed ipſe dolor.

TITULUS XXXII.

De Inimicis.

I. Statillii Flacci.

Sera patris tumulo reddens connubia Pyrrhus,
Caede Polyxenia cum maculaſſet humum,
Ciſſeis miſero vellens e vertice canos
Sic ſua degemuit funera moeſta parens.
Ante tui lacerum traxerunt Hectora currus:
Nunc datur inferias heu mea nata tibi.
Cur meus eſt odio tanto tibi venter, Achilles?
Pignoribus parcis quippe nec umbra meis.

II. Antiphili Byzantii.

Purpurea Xerxes te veſte, Leonida, donat,
Miratus dextrae fortia facta tuae.

Non

β. Οὐ δέχομαι. προδόταις αὕτα χάρις. ἀσπὶς ἔχει με
Καὶ νέκυν. ὁ πλοῦτος δ' οὐκ ἐμὸν ἐντάφιον.
α. Ἀλλ' ἔθανες. τί τοσόνδε καὶ ἐν νεκύεσσιν ἀπεχθὴς
Πέρσαις; β. οὐ θνάσκει ζᾶλος ἐλευθερίας.

ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Εἰ μὲν τοὺς ἀπὸ ἄλφα μόνους κέκρικας κατορύσσειν,
Λούκιε, βουλευτὰς, καὶ τὸν ἀδελφὸν ἔχεις.
Εἰ δ' (ὅπερ εὔλογόν ἐστι) κατὰ στοιχεῖον ὁδεύεις,
Ἤδη σοὶ προλέγω, Ὠριγένης λέγομαι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, ΛΓ.

Εἰς Ζῶα.

ΠΟΛΥΑΙΝΟΥ.

Δορκάδος ἀρτιτόκοιο τιθηνητήριον οὖθαρ
Ἔμπλεον εἰδυῖα πικρὸς ἔτυψεν ἔχις.
Νεβρὸς δ' ἰομιγῆ θηλὺν σπάσε, καὶ τὸ δυσαλθὲς
Τραύματος ἐξ ὀλοοῦ πικρὸν ἔβρωξε γάλα.
Ἄδην δ' ἠλλάξατο, καὶ αὐτίκα νηλέϊ μοίρῃ
Ἣν ἐπόρει γαστὴρ, μαστὸς ἀφεῖλε χάριν.

ΤΙΒΕΡΙΟΥ ἸΛΛΟΥ.

Κεμμάδος ἀρτιτόκοο μαζοῖς βρίθουσι γάλακτος
Ἡ φονίη δακετῶν ἰὸν ἐνῆκεν ἔχις.
Φαρμαχθὲν δ' ἰῷ μητρὸς γάλα νεβρὸς ἀμέλξας,
Χείλεσι τὸν κείνης ἐξέπιεν θάνατον.

ΤΟΥ

Non cupio: neque enim ſum proditor; una peremto
  Parma ſat eſt: tumulo tolle Laconis opes.
Mortuus at nunc es; quid adhuc iraſcere Perſis?
  Libertatis amor, ſcis puto, non moritur.

III. Ammiani.

Sola Senatorum ſi nomina quaeris ab Alpha,
  Quos perimas, Luci, frater Alauda tibi eſt.
At ſi, quod ratio eſt, elementa per omnia pergis
  Ordine, praedico, nominor Origenes.

TITULUS XXXIII.

De Animalibus.

I. Polyaeni Sardiani.

Cerva recens mater (quis talia credat) in ipſo
  Ubere vipereis dentibus icta fuit.
Hinnulus exſuxit totum cum lacte venenum,
  Dum fluit ex ſaevo vulnere tracta lues.
Contulerat venter quod munus, id abſtulit uber,
  Et vivit ſobolis morte redemta parens.

II. Tiberii Illi.

Uberibus cervae gravidae, modo ventre ſolutae,
  Immiſit virus vipera ſaeva ſuum.
Hinnulus, inde trahens corrupti pocula lactis,
  Maternam tenero combibit ore necem.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Οὐ κύνες, οὐ ςάλικές με κατήνυσαν, οὐχὶ κυνηγοὶ
Δορκάδα, τὸν δ' ἀπὸ γῆς εἰν ἁλὶ πλῶτα μόρος.
Ἐξ ὕλης πόντῳ γὰρ ἐπέδραμον· εἶτα με πλεκταὶ
Ἕλξαν ἐπ' αἰγιαλοὺς δικτυβόλων παγίδες·
Ἤλιτον ἡ χέρσοιο μάτην φυγάς· οὐκ ἀδίκως με
Εἷλε σαγηνευτὴς τἀμὰ λιποῦσαν ὄρη.
Οὔποτ' ἄγρης ἁλιῆες ἔτ' ἄςοχοι οἴσετε χεῖρα,
Χέρσῳ καὶ πελάγει κοινὰ πλέκοντες ὕφη.

ΦΙΛΙ'ΠΠΟΥ.

Νηδύϊ βριθομένην βάμαλιν Λητωΐδι χοίρην
Στῆσαν νηοκόροι, θῦμα χαριζόμενοι.
Ἧς ἀΐδην μέλλοντα προέφθασεν εὔςοχος ὠδίς·
Πέμφθη δ' εἰς ἀγέλην τεκνογονεῖν ἄφετος.
Ἡ θεός, ὠδίνων γὰρ ἐπίσκοπος, οὐδ' ἐδίκαζε
Τικτούσας κτείνειν ἃς ἐλεεῖν ἔμαθεν.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ταῦροι πρηϋτένοντες, ἀροτρευτῆρες ἀρούρης,
Εἰν ἁλὶ τοὺς γαίης ἀντέχομεν καμάτους.
Αὔλακα τὴν ἀσίδηρον ἐν ὕδασιν ἕλκομεν ἀμφω,
Μακροτέρων σχοίνων ἅμμα σαγηνόδετον.
Ἰχθῦσι δ' ἐκ ςαχύων λατρεύομεν οἱ ταλαεργοί.
Ἤδη κἀν πελάγει καρπὸν ἀροῦσι βόες.

ΛΕΩΝΙ'ΔΟΥ ἈΛΕΞΑΝΔΡΕ'ΩΣ.

Οὐ μόνον εὐάροτοι βόες οἴδαμεν αὔλακα τέμνειν,
Ἀλλ', ἴδε, κἠκ πόντου νηὸς ἀφελκόμεθα.

Ἔργα

III. Ejusdem.

Capta procul varis canibusque canumque magiſtris,
In pelago terris debita fata tuli;
Me namque, e ſylvis mare dum peto, littus in ipſum
Squamnigero generi lina parata trahunt.
Cur ego vos, montes, cur te, mea terra, reliqui?
Piſcator dicit non ſine jure ſuam.
Praeda deeſſe nequit, gens o Neptunia, vobis:
Per mare, per terras, retia veſtra valent.

IV. Philippi Thessalonicensis.

Foeta trahebatur bos ad Latoïdos aras,
Inſtabant jugulo turba cruenta popae:
Ante necem ſubiti partus venere dolores;
Ut melius pareret, redditur illa gregi.
Nam Dea, materni nixus tutela, recuſat
Mortem ferre, quibus ferre ſolebat opem.

V. Ejusdem.

Ante jugo domiti verſavimus arva juvenci,
At nunc pro terris aequor arare datur.
Fluctibus in pelagi facimus ſine vomere ſulcos,
Dum nos verriculi vincula longa ligant.
* * * * * * *
* * * * * * *

VI. Leonidae Alexandrini.

Scindere non tantum terras, ſed ab aequore naves
Reddere telluri novimus ecce boves.

Ἔργα γὰρ εἰρήνης δεδιδάγμεθα. καὶ σὺ θάλασσα
Δελφῖνας γαίῃ ζεῦξον ἀροτροφορεῖν.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ͂, ΚΑΙ͂ΣΑΡΟΣ.

Οὔρεος ἐξ ὑπάτοιο λαγὼς πέσεν ἔς ποτε βένθος,
Ἐκπροφυγεῖν μεμαὼς τρηχὺν ὀδόντα κυνός.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἤλυξε κακὸν μόρον· αὐτίκα γάρ μιν
Εἰνάλιος μάρψας πνεύματος ὠρφάνισεν.
Ἐκ πυρὸς ὡς αἰνῶς πέσες ἐς φλόγας· ἦ ῥά σε δαίμων
Κὴν ἁλὶ, κὴν χέρσῳ θρέψε κύνεσσι βορήν.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ἐκ κυνὸς εἷλε κύων με. τί τὸ ξένον; εἰς ἐμὲ θῆρες
Ὑγροὶ καὶ πεζοὶ θυμὸν ἔχουσιν ἕνα.
Αἰθέρα λοιπὸν ἔχοιτε λαγοὶ βατόν· ἀλλὰ φοβοῦμαι,
Οὐρανὲ, καὶ σὺ φέρεις ἀστερόεντα κύνα.

ΤΙΒΕΡΙ͂ΟΥ.

Δίκτυον ἐκθρώσκοντα πολύπλοκον ἄρτι λαγωὸν,
Σεῦε κύων θερμοῖς ἴχνεσιν ὠκυπόδην.
Τρηχὺν ὁ δ' ἐκνεύσας ταχινῶς πάγον, ἐς βαθὺ πόντου
Ἥλατ', ἀλυσκάζων κῦμα παρακτίδιον.
Εἰνάλιος τὸν δ' αἶψα κύων βρυχηδὸν ὀδοῦσι
Μάρψε. κυσὶ τλήμων ἦν ἄρ' ὀφειλόμενος.

ΦΙΛΙ͂ΠΠΟΥ.

Νηὸς ἐπειγομένης ὠκὺν δρόμον ἀμφεχόρευον
Δελφῖνες, πελάγους ἰχθυφάγοι σκύλακες·

Κα-

Pacis opus nullum fugimus: ſed tu quoque, Nereu,
  Delphinum ferro rura ſecare doce.

VII. Germanici, Caesaris.

Decidit in pelagus ſummo de culmine montis,
  Evitare canum dum cupit ora, lepus:
Huc quoque perſequitur mala ſors, & in aequora lapſum
  Arripit aequoreus dilaceratque canis.
Ex igne in flammam ruis. an fuit hoc tibi fatum,
  Ut canibus terra praeda marive fores?

VIII. Ejusdem.

De cane ſervatum canis arripit, aequore nata
  Vel terris pariter me premit ira canum.
Nil vobis tutum, lepores, niſi ſidera: verum
  Tuta nec haec, quando eſt inter & aſtra canis.

IX. Tiberii.

Retia vitarat, ſed non genus acre moloſſos
  Ut fugeret, lepori ſpes erat ulla ſuper.
Deſilit in fluctus, fluctus quia ſaevior inſtat
  In ſcopulo preſſans undique turba canum.
Sed canis heic miſerum laceravit dente marinus,
  Omnino canibus debitus ille fuit.

X. Philippi.

Dum circumſiliunt ſulcantes Nerea puppes
  Delphini, piſces ſueta vorare cohors;

Καπροφόνος δὲ κύων θηρσὶ κείνους ἰκελώσας,
Δύσμορος, ὡς ἐπὶ γῆν εἰς βυθὸν ἐξέθορεν.
Ὤλετο δ' ἀλλοτρίης θήρης χάριν. οὐ γὰρ ἐλαφρὸς
Πάντων ἐστὶ κυνῶν ὁ δρόμος ἐν πελάγει.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ὠκείαις ἐλάφοισι κύων ἰσάμιλλα δραμοῦσα
Ἔγκυος, ἠλκώθη παιδοπόρον γένεσιν.
Πᾶσα δὲ συγκατέμυσε, κατουλωθεῖσα χρόνοισιν.
Ἤδη δ' ἡ τοκετῶν ὥριος ἦν βάσανος.
Πολλὰ δ' ἐπωρύουσαν ἀνὴρ ἐσιδηροτόμησεν,
Καὶ σκύλακες φίλιαι νηδύος ἐξέθορον.
Ἀρτέμιδος λέλυται λοχίων χάρις· ἔμπαλι δ' Ἄρης
Ἦρκται μαιοῦσθαι γαστέρας ἡμετέρας.

ἈΝΤΙΠΑ΄ΤΡΟΥ.

Θηρευτὴν Λάμπωνα, Μίδου κύνα, δίψα κατέκτα,
Καίπερ ὑπὲρ ψυχῆς πολλὰ πονησάμενον.
Ποσσὶ γὰρ ὤρυσσεν νοτερὸν πέδον· ἀλλὰ τὸ νωθὲς
Πίδακος ἐκ τυφλῆς οὐκ ἐτάχυνεν ὕδωρ.
Πίπτε δ' ἀπαυδήσας. αἱ δ' ἔβλυσαν πᾶρα Νύμφαι
Λάμπωνι κταμένῳ μῆνιν ἔθεσθ' ἐλάφων.

ἈΡΧΙ΄ΟΥ.

Ὁ πρὶν ἀελλοπόδων λάμψας πλέον Αἰετὸς ἵππων,
Ὁ πρὶν ὑπαὶ μίτραις κῶλα καθαψάμενος,
Ὃν Φοίβου χρησμῳδὸς ἀέθλιον ἔστεφε Πυθὼ,
Ὀρνύμενον πτανοῖς ὠκυπέταις ἴκελον,
Καὶ Νεμέη βλοσυροῖο τιθηνήτειρα λέοντος,
Πισά τε, καὶ δοιὰς ἠόνας Ἰσθμὸς ἔχων

Νῦν

Credidit eſſe feras, & quae tranquilla jacebant
  Aequora convalles credidit eſſe canis.
Interit externae fallace cupidine praedae:
  Non omnis canis eſt per maris ire vias.

XI. Ejusdem.

Cum cita certaret lepores deprendere curſu,
  Ulcera concepit parte ſatrice canis;
Tempore contraxit ſanies ſuffuſa tumorem,
  Clauſaque ſit partus cum via, partus adeſt.
Illa ululat, donec ferro vir ſcinderet alvum,
  Et catulis vitae ſic aperiret iter.
Nil opus eſt poſthac partus ſolvente Diana,
  Hoc ſiquidem Mavors occupat officium.

XII. Antipatri.

Lampo Midae cervos agitans canis, omnia tentans
  Pro vita, periit vi ſuperante ſitis.
Humentem pede fodit humum. Sed pigra ſalire
  Caecis de ſcatebris non properavit aqua.
Deſperans cecidit. Seri venere liquores,
  Nympharum caeſas vindicat ira feras.

XIII. Archiae Tarentini.

Aëtus inter equos notiſſima gloria nuper
  In fertis florens ſemper & in phaleris,
Cui dedit inſignes Pytho Phoebea coronas,
  Cum pede pennigeras antevolaret aves:
Silvaque terribilis nutrix Nemeaea leonis,
  Piſaque, & aequoreas qui ſecat Iſthmos aquas:

Nunc

Νῦν κλοιῷ δειρὴν πεπεδημένος, οἷα χαλινῷ,
  Καρπὸν ἐλᾷ Δηοῦς ὀκρυόεντι λίθῳ·
Ἴσην μοῖραν ἔχων Ἡρακλεῖ· καὶ γὰρ ἐκεῖνος
  Τόσσ᾽ ἀνύσας, δούλην ζεῦγλαν ἐφηρμόσατο.

ἌΔΗΛΟΝ.

Σοὶ πατρὶ, Θεσσαλίη πωλοτρόφε, μέμψιν ἀνάπτω
  Πήγασος, ὡς ἀδίκου τέρματος ἠντίασα.
Ὃς Πυθοῖ, κὴν Ἰσθμῷ ἐκώμασα, κὴπὶ Νέμειον
  Ζῆνα, καὶ Ἀρκαδικοὺς ἤλυθον ἀκρέμονας.
Νῦν δὲ βάρος πέτρης Νισυρήτιδος ἔγκυκλον ἕλκω,
  Λεπτύνων Δηοῦς καρπὸν ἀπ᾽ ἀσταχύων.

ΒΙΆΝΟΡΟΣ.

Πῶλον τὸν πεδίων, ἀλλ᾽ οὐχ ἁλὸς ἱππευτῆρα,
  Νηΐ διαπλώειν πόντον ἀναινόμενον,
Μὴ θάμβει χρεμέθοντα, καὶ ἐν ποσὶ λὰξ πατέοντα
  Τοίχους, καὶ θυμῷ δεσμὰ βιαζόμενον.
Ἄχθεται εἰ φόρτου μέρος ἔρχεται· οὐ γὰρ ἐπ᾽ ἄλλοις
  Κεῖσθαι τὸν πάντων ἔπρεπεν ὠκύτατον.

ἈΝΤΙΦΊΛΟΥ.

Παμφάγος ἑρπυστὴς κατὰ δώματα λιχνοβόρος μῦς,
  Ὄστρεον ἀθρήσας χείλεσι πεπταμένον,
Πώγωνος διεροῖο νόθην ὠδάξατο σάρκα.
  Αὐτίκα δ᾽ ὀστρακόεις ἐπλατάγησε δόμος.,
Ἁρμόσθη δ᾽ ὀδύναισιν· ὁ δ᾽ ἐν κλείθροισιν ἀφύκτοις
  Ληφθεὶς, αὐτοφόνον τύμβον ἐπεσπάσατο.

ΤΟΥ·

Nunc quo frena tulit, fert lignea vincula collo,
 Et Cereris valido marmore frangit opes.
Hoc habet Alcidae; namque is quoque, maxima facta
 Cum patraſſet, iit ſub famulare jugum.

XIV. Incerti.

Tantorumne mihi finis datur iſta laborum,
 O patria, o tellus Theſſala dives equis?
Ille ego qui Delphis, Nemeaeque & frondis honore,
 Arcados & bimari littore victor eram,
Pegaſus ecce trahens petrae Niſyretidos orbem,
 Spiciferae ſegetis mitia dona tero.

XV. Bianoris.

Ne mireris, equus velox decurrere campis
 Si rate caeruleas non amat ire vias;
Sed fremit hinnitu, ferit & latus omne carinae
 Calcibus, ipſa ſimul rumpere vincla parat.
Ferre ſolens equitem fluctus equitare recuſat,
 Et dici navis ſarcina turpe putat.

XVI. Antiphili.

Perreptor domuum mus, omnia fercula ſectans,
 Oſtrea dum conchae pandere labra videt,
Hispida corroſit mentita putamina carnem:
 Inſonuit gemino limine teſta dolens,
Praecluſitque vias. nulla eſt fuga carceris illi:
 Sic miſer ipſe, dedit quam ſibi, morte perit.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ψῆγμα πυρὸν χιυσοῖο σιδηρείων ὑπ' ὀδόντων
Ῥιπηθὲν, Λιβυκῆς κουφότερον ψαμάθου,
Μῦς ὀλίγος βαρὺ δεῖπνον ἐδαίσατο· πᾶσα δὲ νηδὺς
Συρομένη βραδύπουν θῆκε τὸν ὠκύτατον,
Ληφθεὶς δ' ἐκ μεσάτης ἀνετέμνετο κλέμματα γαστρός.
Ἦς ἄρα κὴν ἀλόγοις, χρυσὲ, κακοῦ πρόφασις.

ἌΔΗΛΟΝ

Εἰς τὸν Πύθιον δράκοντα.

Εἷρπε δράκων, καὶ ἔπινεν ὕδωρ· σβέννυντο δὲ πηγαὶ,
Καὶ ποταμὸς κεκόνιστο, καὶ ἦν ἔτι διψαλέος θήρ.

ΝΕΣΤΟΡΟΣ

Εἰς τὸ αὐτό.

Εἷρπε τὸ μὲν, τὸ δ' ἔμελλε, τὸ δ' ἦν ἔτι νωθρὸν ἐν εὐνῇ,
Αὐτὰρ ὃ διψήσας ποταμῷ ὑπέθηκε γένειον.
Πᾶς δ' ἄρα Κηφισσὸς εἴσω ῥέεν· ἀργαλέον δὲ
Ἀνθερεὼν κελάρυζε. κατερχομένου δὲ ῥεέθρου
Κηφισσὸν κώκυον ὀλωλότα πολλάκι Νύμφαι.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Αἶγά με τὴν εὔθηλον, ὅσων ἐκένωσεν ἀμολγεὺς
Οὔθατα, πασάων πουλυγαλακτοτάτην,
Γευσάμενος, μελιηδὲς ἔπειτ' ἐφράσσατο πῖαρ
Καῖσαρ, κὴν νηυσὶ σύμπλοον ἠγάγετο.
Ἥξω δ' αὐτίκα που καὶ ἐς ἀστέρας. ᾧ γὰρ ἐπέσχον
Μαζὸν ἐμὸν, μείων οὐδ' ὅσον Αἰγιόχου.

XVII. Ejusdem.

Ferreus a rutilo quod dens detriverat auro,
Quo levior Libyci non ſit arena maris,
Exiguus mus edit onus grave; turguit alvus,
Et volucres quondam vix ſinit ire pedes.
Vir capit, & medio repetit de ventre rapinam:
Ergo etiam brutis aurea gleba noces:

XVIII. Incerti.

In Pythium Draconem.

Vix Python tangebat aquas, fons deficit omnis:
Nil fluvius niſi pulvis erat: ſitis arida durat.

XIX. Nestoris,

De Eodem.

Pars it, pars parat ire ferae, pars ſtrata quieſcit,
Illa ſitim jam ferre negans os ſubdidit amni:
Totus in horribilem fluxit Cephiſſus hiatum;
Inſtrepuere ſono fauces, inventaque nusquam
Luxerunt tenerae Cephiſſi flumina Nymphae.

XX. Crinagorae.

Ubere praeſtantem, pluit in mulctralia cui non
Altera tam multo lacte bonoque, capram,
Melliflui Princeps expertus dona liquoris
En pelago comitem me jubet ire ſibi.
Reſtat ut alta petam quoque ſidera, nam cui mammam
Praebeo, coeleſti non minor ille Jove eſt.

ΒΙΑ'ΝΟΡΟΣ.

Εἰς βαθὺν ἥλατο Νεῖλον ἀπ' ὀφρύος ὀξὺς ὁδίτης,
  Ἡνίκα λαιμάργων εἶδε λύκων ἀγέλην.
Ἀλλά μιν ἀγρεύσαντο δι' ὕδατος. ἔβρυχε δ' ἄλλος
  Ἄλλον ἐπουραίῳ δήγματι πλεξάμενος.
Μακρὰ γεφυρώθη δὲ λύκοις βυθός· ἔφθανε δ' ἄνδρα
  Νηχομένων θηρῶν αὐτοδίδακτος ἄρης.

ΣΕΚΟΥ'ΝΔΟΥ.

Τίπτε τὸν ὀγκηστὴν βραδύπουν ὄνον ἄμμιγ' ἐν ἵπποις
  Γυρὸν ἀλωειναῖς ἐξελάατε δρόμον;
Οὐχ ἅλις ὅττι μύλοιο περίδρομον ἄχθος ἀνάγκης
  Σπειρηδὸν σκοτόεις κυκλοδίωκτος ἔχω·
Ἀλλ' ἔτι καὶ πώλοισιν ἐρίζομεν; ἦ ῥ ἔτι λοιπὸν
  Ἦν μοι τὴν σκολιὴν αὐχένι γαῖαν ἀροῦν.

ἌΔΗΛΟΝ.

Τίπτε με τὸν φιλέρημον ἀναιδέϊ ποιμένες ἄγρῃ
  Τέττιγα δροσερῶν ἕλκετ' ἀπ' ἀκρεμόνων;
Τὴν Νυμφῶν παροδῖτιν ἀηδόνα; καύματι μέσσῳ
  Οὔρεσι καὶ σκιεραῖς ξουθὰ λαλεῦντα νάπαις;
Ἠνὶ δὲ καὶ κίχλην καὶ κόσσυφον, ἠνὶ δὲ τόσσους
  Ψᾶρας ἀρουραίης ἅρπαγας εὐπορίης.
Καρπῶν δηλητῆρας ἑλεῖν θέμις· ὄλλυτ' ἐκείνους.
  Φύλλων καὶ χλοερῆς τίς Φθόνος ἐστὶ δρόσου;

ΦΙΛΙ'ΠΠΟΥ.

Βωλοτόμοι μύρμηκες, ὁ γῆς στρατὸς, ἡνίκ' ἐσύλων
  Γειομόρου μελιχρὴν Σμηνοδόκου χάριτα,

XXI. Bianoris.

Aggere de Nili quidam ſe jecit in amnem,
In ſe confertos dum videt ire lupos:
Inſtant heic etiam miſero, caudaque priorum
Quisque ſequens fixo dente feruntur aquis,
Interimuntque virum. doctrix natura natantes
Ordinat, & pontem ſternit in amne, feras.

XXII. Secundi.

Quid me tardigradum rudens genus inter ariſtae
Tritores aſinum currere cogis equos?
Nonne ſat eſt, quod ago tenebris damnatus in orbem
Uſque recurſurae pondera ſcabra molae?
Mene & equis certare jubes? an reſtat & illud,
Ut collo, glebas inter, aratra traham?

XXIII. Incerti.

Quid me ſolivagam, paſtores, veſtra cicadam
Improba de viridi fronde rapina trahit,
Nympharum comitem, quae, cum ſol arva perurit,
Montibus & ſilvis garrula dulce cano:
Sunt ſturni, ſunt & merulae, ſunt denique turdi,
Altricis terrae qui populantur opes,
Qui fruges rapiunt, capere hos & perdere fas eſt.
Rore comisque frui, quae precor invidia eſt?

XXIV. Philippi.

Smenodoco fuerant quae condita mella, ferebant
Formicae, rapto vivere ſueta cohors.

Μηνίσας ὁ πρέσβυς, ἐς ὕδατα κροσσὸν ἔβαψεν,
  Ἐνθάδε τοὺς ἀπὸ γῆς οὐ δοκέων πελάσειν.
Οἱ δὲ, νέας κούφας ἀχυρτίδας ἀντιφέροντες,
  Αὐτοκυβερνητὶ πρὸς τάχος ἐτρόχασαν.
Ἦ ῥα φίλη γαστὴρ καὶ βαιοτάτους ἀνέπεισεν
  Ἐκ χθονὸς εἰς Νύμφας καινοτάτους ἐρέτας.

ἈΔΗΛΟΝ.

Λεπτὸν ὑφηναμένα ῥαδινοῖς ὑπὸ ποσσὶν ἀράχνη,
  Τέττιγα σκολιαῖς ἔνδον ἔχεσκε πάγαις.
Ἀλλ' οὐ μὰν λεπταῖσιν ὑπαιάζοντα ποδάγραις,
  Τὸν φιλαοιδὸν ἰδὼν παῖδα παρετρόχασα.
Λύσας δ' ἐκ βροχίδων, ἀπεκούφισα, καὶ τόδ' ἔλεξα,
  Σώζου μουσείῳ φθεγγόμενος κελάδῳ·

ΛΕΟΝΤΕΩΣ.

Ὁ πρὶν ἐπ' Ἀλφειῷ στεφανηφόρος, ὦ 'νερ, ὁ τὸ πρὶν
  Δισσάκι κηρυχθεὶς Κασταλίης παρ' ὕδωρ,
Ὁ πρὶν ἐγὼ Νεμέῃ βεβοημένος, ὁ πρὶν ἐπ' Ἰσθμῷ
  Πῶλος, ὁ πρὶν πτηνοῖς ἶσα δραμὼν ἀνέμοις·
Νῦν ὅτε γηραιὸς, γυροδρόμον, ἤνιδε, πέτρον
  Δινεύω, στεφάνων ὕβριν ἐλαυνόμενος.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Φεύγετ' ὑπ' ἐκ καλύβης σκότιοι μύες· οὔτι πενιχρὴ
  Μῦς σιπύη βόσκειν οἶδε Λεωνίδεω.
Αὐτάρκης ὁ πρέσβυς ἔχειν ἅλα καὶ δύο κρῖμνα·
  Ἐκ πατέρων ταύτην ᾐνέσαμεν βιοτήν.
Τῷ τί μεταλλεύεις τοῦτον μυχὸν, ὦ φιλόλιχνε,
  Οὐδ' ἀποδειπνιδίου γευσόμενος σκυβάλου;

Unde ſenex iratus aquis interlocat urnam;
Huc, puto, terrigenae non venietis, ait:
Grex tamen ille venit, paleis pro puppibus uſus,
Ipſe gubernator remigiumque ſibi.
Agricolas parvos ſubito conamine nautas
Eſſe docet venter maximus artificum.

XXV. Incerti.

Dum pedibus tenuem molitur aranea telam,
Caſſibus infelix capta cicada fuit.
Hanc ubi maerentem gracili ſub compede vidi,
Cantricis coepit me miſerere vicem;
Vinclaque captivam ſolvens retinentia, dixi,
Vive, nec argutos edere parce ſonos.

XXVI. Leontii.

Ille ego, quem Piſam praelapſus olivifer amnis,
Quem vos Caſtaliae bis decoraſtis aquae,
Victorem Nemee quem proclamavit & Iſthmus,
Aequiparans curſu flamina nuper equus;
Nunc ubi conſenui (pudor o probrumque coronis!)
Perpetuo ſaxi pondus in orbe roto.

XXVII. Leonidae.

Hac abſiſte caſa: nam parva Leonidis eſt res,
Nec bona paſcendis muribus arcta penus.
Quippe ſeni ſatis eſt puls, panis, & aequoreum ſal;
Haec ab avis illi vita relicta placet:
Parve liguritor cur haec penetralia luſtras,
In quibus ex caena mica nec ulla cadit?

No-

Σπεύδων εἰς ἄλλους οἴκους ἴθι· τἀμὰ δὲ, λιτὰ,
Ὧν ἄπο πλειοτέρην οἴσεαι ἁρμαλιήν.

ἈΡΙΣΤΩΝΟΣ.

Ὦ μύες, εἰ μὲν ἐπ' ἄρτον ἐληλύθατ', ἐς μυχὸν ἄλλον
Στείχετ', ἐπεὶ λιτὴν οἰκέομεν καλύβην,
Οὗ καὶ πίονα τυρὸν ἀποδρέψεσθε καὶ αὔην
Ἰσχάδα, καὶ δεῖπνον συχνὸν ἀπὸ σκυβάλων.
Εἰ δ' ἐν ἐμαῖς βίβλοισι πάλιν καταθήξετ' ὀδόντα,
Κλαύσεσθ', οὐκ ἀγαθὸν κῶμον ἐπερχόμενοι.

ἈΝΥΤΗΣ.

Ἡνία δή τοι παῖδες ἐνὶ, τράγε, φοινικόεντα
Θέντες, καὶ λασίῳ φιμὰ περὶ στόματι,
Ιππια παιδεύουσι Θεοῦ περὶ ναὸν ἄεθλα,
Ὄφρ' αὐτοὺς φορέῃς ἤπια τερπομένους.

ἈΛΚΑΙΟΥ.

Κειράμενος γονίμην τις ἀπὸ φλέβα Μητρὸς ἀγύρτης,
Βησσήεντας ἀνὰ πρῶνας ἐβουνοβάτει·
Τῷ δὲ λέων ἤντησε πελώριος, ὡς ἐπὶ θοίναν
Χάσμα φέρων χαλεπὸν πειναλέου φάρυγος.
Δείσας δ' ὠμηστέω θηρὸς μόρον, ὡς αὔδαξε,
Τύμπανον ἐξ ἱερᾶς ἐπλατάγησε νάπης.
Χὼ μὲν ἐνέκλεισεν φονίαν γένυν, ἐκ δὲ τενόντων
Ἔνθους ῥομβητὴν ἐστροφάλιζε φόβην.
Κεῖνος δὲ προφυγὼν ὀλοὸν μόρον, εἵσατο Ῥείῃ
Θῆρα, τὸν ὀρχηθμῶν αὐτομαθῆ Κυβέλης.

ἈΔΗ-

Noſtra vides quae ſint: aliena in limina migra,
Sunt ubi quae poſſint te ſatiare dapes.

XXVIII. Aristonis.

Si petitis victum mures abſiſtite parco
Limine. Sunt quae vos aurea tecta vocent,
Ficus ubi vobis & copia multa coacti
Lactis, & e caenis altera caena datur.
At noſtras iterum petitis ſi dente papyros,
Flebitis; expletos moeſta chorea manet.

XXIX. Anytes.

En pueri, barbate caper, tibi torva lupatis
Ora premunt, collum ſtringit habena rubens.
Sic ad templa Deûm feſtos imitantur honores
Et parvi parvo dulce vehuntur equo.

XXX. Alcaei.

Semivir Ideae matris de gente ſacerdos
Ibat oberranti per juga curva pede;
Cum ſubito vaſtos fulvus leo pandit hiatus,
Rugitu rabidam teſtificante famem.
Vidit ut exitium Gallus prope, tympana quaſſat:
Increpuit raucis pulſibus omne nemus.
Terribilem rictum clauſit fera, plenaque coepit
Numine velantem colla rotare jubam.
Ille reus voti fictam ſacrat, absque magiſtro
Quae didicit Cybeles orgia ſacra, feram.

ἌΔΗΛΟΝ.

Χειμερίην διὰ νύκτα, χαλαζήεντά τε νιφετὸν,
  Καὶ νιφετὸν φεύγων, καὶ κρυόεντα πάγον,
Μουνολέων, καὶ δὴ κεκακωμένος ἀθρόα γυῖα,
  Ἦλθε φιλοκρήμνων αὖλιν ἐς αἰγονόμων.
Οἱ δ᾽ οὐκ ἀμφ᾽ αἰγῶν μεμελημένοι, ἀλλὰ περὶ σφέων,
  Εἵατο, σωτῆρα Ζῆν᾽ ἐπικεκλόμενοι.
Χεῖμα δὲ δὴ μείνας θὴρ νύκτιος, οὔτέ τιν᾽ ἀνδρῶν
  Οὔτε βοτῶν βλάψας, ᾤχετ᾽ ἀπαυλόσυνος.
Εὖ δὲ παθόντες, ἄγαλμα τόδ᾽ εὐγραφὲς ἀκρολοφῖται
  Ζανὶ, παρ᾽ εὐπρέμνῳ τᾷδ᾽ ἀνέθεντο δρυΐ.

ΝΙΚΊΟΥ.

Αἰόλον, ἠμεροθαλὲς ἔαρ φαίνουσα μέλισσα,
  Ξουθὰ ἐφ᾽ ὡραίοις ἄνθεσι μαινομένα,
Χῶρον ἐφ᾽ ἡδύπνοον πωτωμένα, ἔργα τίθεισσο,
  Ὄφρα τεὸς πλήθῃ κηροπαγὴς θάλαμος.

ΜΝΑΣΆΛΚΟΥ.

Τραυλὰ μινυρομένα Πανδιονὶ κάμμορε φωνᾷ,
  Τηρέος οὐ θεμιτῶν ἁψαμένα λεχέων,
Τίπτε παννυχίαν γοάεις ἀνὰ δῶμα χελιδών;
  Παῦσαι· ἐπεί σε μένει δάκρυα τὰ κατόπιν.

ἈΔΑΊΟΥ.

Τῇ βαιῇ Καλαθίνῃ ὑπὸ σκυλάκων μογεούσῃ
  Λητωῒς κούφην εὐτοκίην ἔπορεν.
Μούναις οὔτι γυναιξὶν ἐπήκοος, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς
  Συνθήρους σώζειν Ἄρτεμις οἶδε κύνας.

KE-

XXXI. Leonidae.

Dum fugit hiberna foedam leo grandine noctem,
 Et nivium villos et glaciale gelu,
Et male tractatis latebras a frigore quaerit
 Artubus, ad pendens rupe caprile venit.
Paſtores pro ſe non pro grege ſaeva timentes
 Exitia implorant ſupplice voce Jovem.
At fera mox coelum cum deſaeviret, abivit,
 Non hominum cuiquam noxia, non pecori:
Hinc montana cohors iſto ſub culmine quercus
 Effigiem memores hanc ſtatuere Jovi.

XXXII. Niciae.

O quae perpetuo florum tentaris amore,
 Flava renidentis nuntia veris, apis.
Prata ſupervolitans bene olentia, pone quod hauris,
 Ut domus aërias caerea portet opes.

XXXIII. Mnasalci.

Effundens tremulas Pandione nata querelas,
 Eheu barbarico non bene nupta toro,
Tecta dies totos quid hirundo luctibus imples?
 Parce: manent gemitus tempora longa tuos.

XXXIV. Adaei.

Cum ferret catulis uterum Calathina tumentem,
 Quam faciles partus ecce Diana dedit?
Audit non tantum muliebria vota, ſed ipſas
 Venatus ſocias diligit ecce canes.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΛΔ'.

Εἰς Ζωήν.

ἌΔΗΛΟΝ.

Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Μή που θανόντες, τῷ δοκεῖν ζῶμεν μόνον,
Ἕλληνες ἄνδρες, συμφορᾷ πεπτωκότες,
Ὄνειρον εἰκάζοντες εἶναι τὸν βίον,
Εἰ ζῶμεν ἡμεῖς, τοῦ βίου τεθνηκότος,

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ, ΘΕΤΤΑΛΟΥ.

Τρὶς δέκα με πνεύσειν καὶ δὶς τρία μάντιες ἄστρων
Φασίν· ἐμοὶ δ' ἀρκεῖ καὶ δέκας ἡ τριτάτη.
Τοῦτο γὰρ ἀνθρώποις βιοτῆς ὅρος. οἱ δ' ἐπὶ τούτοις
Νέστορι. καὶ Νέστωρ δ' ἤλυθεν εἰς ἀΐδην.

ἌΔΗΛΟΝ.

Τρεῖς ἐτέων δεκάδας, τριάδας δύο, μέτρον ἔθηκαν
Ἡμετέρης βιοτῆς μάντιες αἰθέριοι.
Ἀρκοῦμαι τούτοισιν. ὁ γὰρ χρόνος, ἄνθος ἄριστον
Ἡλικίης. ἔθανεν χὠ τριγέρων Πύλιος.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΛΕ'.

Εἰς Ἠχώ.

ΑΡΧΙ'ΟΥ.

Εὔφημος γλώσσῃ παραμείβεο τὰν λάλον Ἠχὼ,
Κοὐ λάλον· ἢν τι κλύω, τοῦτ' ἀπαμειβομέναν.

Εἰς

TITULUS XXXIV.

De Vita.

I. Incerti.

Multa cadunt inter calicem ſupremaque labra.

II. Palladae.

At nonne tantis obruti Graeci malis
Opinione vivimus ſolummodo;
Vitam putantes id quod eſt re ſomnium,
Quando ipſa vita mortua eſt viventibus?

III. Antipatri Thessalonicensis.

Bis tres terque decem vives mihi dixerat annos
Aſtrologus: decies tres ſatis eſſe puto.
Hoc ſatis, haec hominum vita eſt, quae tempora reſtant
Neſtoris: ad manes ivit & ille tamen.

IV. Incerti.

Promiſere mihi, quibus ars eſt ſidera noſſe,
Curricula annorum ter tria terque decem.
Sufficit, aetatis flos iſto fine tenetur,
Non fugit Pylius fata triſaeclisſenex.

TITULUS XXXV.

In Echo.

I. Archiae.

Lingua fave celebraque tuis me vocibus Echo:
Garrula ſum, nec ſum garrula: reddo ſonos.

Εἰς σὲ γὰρ ὃν σὺ λέγεις, στρέψω λόγον. ἢν δὲ σιωπᾷς,
Σιγήσω· τίς ἐμεῦ γλῶσσα δικαιοτέρη;

'Ομηρόκεντρα εἰς τὸν πρώτως

ἀκούοντα ἠχοῦς.'

Ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος,
Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω. κέλεται δέ με θυμός.
Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
Ναίει ἐϋπλόκαμος δεινὴ Θεὸς αὐδήεσσα,
Ἢ Θεὸς, ἠὲ γυνή· τοὶ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες.
Εἰ δὴ φθεγξαμένου τε καὶ αὐδήσαντος ἀκούσοι,
Αὖτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύει.
Ἀλλὰ τίη τοι ταῦτα διεξερέεσθαι ἕκαστα;
Τήνδ' οὔτ' ἀθρῆσαι δύναμ' ἀντίον, οὔτε νοῆσαι.
Ὁπποῖον κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖον κ' ἐπακούσαις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, Λϛ'.

Εἰς Θάλασσαν.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Λῶπος ἀποκλύζουσα παρὰ κροκάλῃσι θαλάσσης
Χερνῆτις, διεροῦ τυτθὸν ὕπερθε πάγου,
Χέρσον ἐπεκβαίνοντι κατασπασθεῖσα κλύδωνι,
Δειλαίη πικροῦ κῦμ' ἔπιεν θανάτου.
Πνεῦμα δ' ὁμοῦ πενίῃ ἀπελύσατο. τίς κ' ἐνὶ νηῒ
Θαρσήσαι πεζοῖς τὴν ἀφύλακτον ἅλα;

Si loqueris, ſimul ipſa loquor, taceoque tacenti:
Vox an mente capi juſtior ulla poteſt?

II. Cento Homericus de iis,

quibus primis audita eſt Echo.

Magnanimi proceres Danaûm, Mavortia corda,
Fert animus, ſeu vera cadent, ſeu falſa, profari:
Rure ſub extremo, qua multa attollitur arbos
Pulchra comas, habitat facundo numine Diva,
Divane, an humani generis? clamore vocatur,
Illius ſi forte ſonus portetur ad aures,
Ipſa refert voces auditaque verba reponit.
Singula quid prodeſt ſermone evolvere longo?
Ipſam non oculis poſſum, non mente tueri:
Dic quodcumque velis: tantundem audire licebit.

TITULUS XXXVI.

De Mari.

I. Crinagorae.

Aequoreis dum purgat aquis in littore veſtes
Procumbens modico femina de ſcopulo,
Attrahitur pelagi terram ſuperantibus undis,
Et ſaevam mortis potat amaritiem;
Pauperiem, vita ſimul abluit. Et rate quis nunc,
In terra poſitis quod nocet, aequor aret?

II. An-

ἈΝΤΙΦΙ΄ΛΟΥ, ΒΥΖΑΝΤΙ΄ΟΥ.

Εὐβοϊκοῦ κόλποιο παλινδίνητε θάλασσα,
  Πλαγκτὸν ὕδωρ, ἰδίοις ῥεύμασιν ἀντίπαλον,
Ἠελίῳ κὴν νυκτὶ τεταγμένον ἐς τρὶς, ἄπιστον
  Ναυσὶν ὅσον πέμπεις χεῦμα δανειζόμενον.
Θαῦμα βίου, θαμβῶ σε τὸ μυρίον, οὐδὲ ματεύω
  Σὴν στάσιν. ἀῤῥήτῳ ταῦτα μέμηλε φύσει.

ΚΕΦΑ΄ΛΑΙΟΝ, ΛΖ΄.

Εἰς Θάνατον, καὶ εἰς Θανόντας.

ἈΓΑΘΙ΄ΟΥ.

Τὸν θάνατον τί φοβεῖσθε, τὸν ἡσυχίης γενετῆρα;
  Τὸν παύοντα νόσους, καὶ πενίης ὀδύνας;
Μοῦνος ἅπαξ θνητοῖς παραγίγνεται, οὐδέ ποτ᾽ αὐτὸν
  Εἶδέν τις θνητῶν δεύτερον ἐρχόμενον.
Αἱ δὲ νόσοι, πολλαὶ καὶ ποικίλαι, ἄλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἄλλον
  Ἐρχόμεναι θνητῶν, καὶ μεταβαλλόμεναι.

ΠΑΛΛΑΔᾼ.

Πάντες τῷ θανάτῳ τηρούμεθα, καὶ τρεφόμεσθα,
  Ὡς ἀγέλη χοίρων σφαζομένων ἀλόγως.

ΤΟΥ͂ ΑΥ΄ΤΟΥ͂.

Σῶμα, πάθος ψυχῆς, ᾅδης, μοῖρ᾽, ἄχθος, ἀνάγκη,
  Καὶ δῆμος κρατερὸς, καὶ κόλασις βασάνων.
Ἀλλ᾽ ὅταν ἐξέλθῃ τοῦ σώματος, ὡς ἀπὸ δεσμῶν
  Τοῦ θανάτου, φεύγει πρὸς Θεὸν ἀθάνατον.

II. Antiphili Byzantii.

Eubois ipſa tuis contraria fluctibus unda,
Quae vaga per celeres isque redisque vices,
Tempora ter fallax inter nocturna diemque
Quas dederas ratibus quam cito poſcis aquas?
Miror, nec quaero tanti quae cauſa tumultus,
Natura eſt cujus conſcia ſola ſibi.

TITULUS XXXVII.

De Morte & Mortuis.

I. Agathiae.

Cur tantus mortem refugit metus, otia dantem,
Quae mala morborum pauperiemque fugant?
Advenit una ſemel mortalibus illa, nec eſt qui
Senſerit hac iterum tela profecta manu.
Morborum multae facies, multique recurſus:
Nunc huic nunc illi terque quaterque nocent.

II. Palladae.

Morti nos alimur, morti nos vita reſervat,
Ut ſine lege rapit quas laniena ſues.

III. Ejusdem.

Eſt animo corpus tormentum, vincula, fatum,
Saeva lues, ditis regia, carcer, onus.
At ſimul egreditur de corpore, vincula mortis
Rumpit, & it vacuum morte videre Deum.

ΣΙΜΩΝΙ'ΔΟΥ.

Χαίρει τὶς, Θεόδωρος ἐπεὶ θάνον· ἄλλος ἐπ' αὐτῷ
Χαιρήσει. θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα.

'ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Ἠὼς ἐξ ἠοῦς παραπέμπεται· εἶτ' ἀμελούντων
Ἡμῶν, ἐξαίφνης ἥξει ὁ πορφύρεος·
Καὶ τοὺς μὲν τήξας, τοὺς δ' ὀπτήσας, ἐνίους δὲ
Φυσήσας, ἄξει πάντας ἐς ἓν βάραθρον.

ἌΔΗΛΟΝ.

Γῆ μὲν ἔαρ κόσμος πολυδένδρεον· αἰθέρι δ' ἄστρα·
Ἑλλάδι δ', ἥδε χθών· οἵδε δὲ, τῇδε πόλει.

ΚΡΙΝΑΓΟ'ΡΟΥ.

Μὴ εἴποις θάνατον βιοτῆς ὅρον· εἰσὶ καμοῦσιν
Ὡς ζωοῖς ἀρχαὶ συμφορέων ἑτέρων.
Ἄθρει Νικίεω Κῴου μόρον· ἤδη ἔκειτο
Εἰν ἀΐδῃ, νεκρὸς δ' ἦλθεν ὑπ' ἠέλιον.
Ἀστοὶ γὰρ τύμβοιο μετοχλίσσαντες ὀχῆας,
Εἴρυσαν εἰς ποινὰς τλήμονα δυσθανέα.

ΦΙΛΙ'ΠΠΟΥ.

Ἡ πυρὶ πάντα τεκοῦσα Φιλαίνιον, ἡ βαρύπενθος
Μήτηρ, ἡ τέκνων τρισσὸν ἰδοῦσα τάφον,
Ἀλλοτρίαις ὠδῖσιν ἐφώρμισα. ἦ γὰρ ἐώλπειν
Πάντως μοι ζήσειν τοῦτον ὃν οὐκ ἔτεκον.
Ἡ δ' εὔπαις, θετὸν υἱὸν ἀνήγαγον. ἀλλά με δαίμων
Ἤθελε μηδ' ἄλλης μητρὸς ἔχειν χάριτα.

Κλε

IV. Simonidae.

Quod Theodorus obî, gaudet quis, & alter ob ipſum
Gaudebit: morti debita turba ſumus.

V. Ammiani.

Altera ſecuris lux tranſit et altera nobis,
Donec ad incautos advenit atra Dea.
Illa liquefactos, inflatos, ignibus uſtos,
Tot varios unum dejicit in barathrum.

VI. Incerti.

Hoc decus urbis habes, urbs ut tibi, Graecia, laudi eſt,
Ut ver telluri, ſidera clara polo.

VII. Crinagorae.

Non jam meta malis mors eſt ducenda: peremti
Quippe, velut vivi, quod patiantur habent.
Hoc docet ille ſitus qui Nicia Cous in orco
Mortuus ad ſolis lucida regna redit.
Nam cives tumuli clauſtris traxere revulſis
In poenas miſerum bisque dedere mori.

VIII. Philippi Thessalonicensis.

Poſtquam pignora terna, Philaenion, omnia flammis
Progenui, triplici funere moeſta parens,
Alterius ſoboli poſt incubo, quippe putabam
Victuram, cujus non ego mater eram.
Adſcivi foecunda genus mihi; ſed neque partu
Sivit adoptivo me fera Parca frui.

Κληθεὶς ἡμέτερος γὰρ ἀπέφθιτο. νῦν δὲ τεκούσαις
 Ἤδη καὶ λοιπαῖς πένθος ἐγὼ γέγονα.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἠρίθμουν ποτὲ πάντες Ἀριςοδίκην κλυτόπαιδα,
 Ἑξάκις ὠδίνων ἄχθος ἀπωσαμένην.
Ἤρισε δ' εἰς αὐτὴν ὕδωρ χθονί· τρεῖς γὰρ ὄλοντο
 Νούσῳ, λειπόμενοι δ' ἤμυσαν ἐν πελάγει.
Αἰεὶ δ' ἡ βαρύδακρυς, ἐπὶ ςήλαις μὲν ἀηδὼν,
 Μεμφομένη δὲ βυθοῖς, ἀλκυονὶς βλέπεται.

ὈΝΈΣΤΟΥ.

Παίδων ὃν μὲν ἔκαιεν Ἀρίςιον, ὃν δ' ἐσάκουε
 Ναυηγόν· δισσὸν δ' ἄλγος ἔτηξε μίαν.
Αἶ, αἶ, μητέρα μοῖρα διείλετο, τὴν ἴσα τέκνα
 Καὶ πυρὶ καὶ πικρῷ νειμαμένην ὕδατι.

ἈΝΤΙΠΆΤΡΟΥ.

Τὸ βρέφος Ἑρμώνακτα διεχρήσασθε μελίσσαι,
 Φεῦ κύνες, ἑρπυςὴν, κηρία μαιόμενον.
Πολλάκι δ' ἐξ ὑμέων ἐςιγμένον ὠλέσατ', αἶ, αἶ,
 Κέντροις· εἶτ' ὀφίων φωλεὰ μεμφόμεθα.
Πείθεο Λυσιδίκῃ καὶ Ἀμύντορι, μηδὲ μελίσσας
 Αἰνεῖν· κείκείναις πικρὸν ἔνεςι μέλι.

ΦΙΛΟΔΉΜΟΥ.

Ἤδη καὶ ῥόδον ἐςὶ καὶ ἀκμάζων ἐρέβινθος,
 Καὶ καυλοὶ κράμβης, Σώσυλε, πρωτοτόμου·

Καὶ

Interit ut dictus meus eſt puer. hei mihi luctum
  Nunc aliis etiam matribus ipſa fero.

IX. Ejusdem.

Viſa diu felix tanto grege cincta ſuorum,
  Sexque puerperiis mater Ariſtodice;
In ſua certantes fluctus experta ſolumque eſt
  Pignora: tres terris, tres periere mari.
Heu lacrymoſa parens imitatur aëdona, cippos
  Cum videt: at, pelagus cum videt, Alcyona.

X. Onestae.

Dum cremat hunc natum, narratur et alter Ariſte
  Merſus aquis; unam luctus uterque premit.
Mortibus heu miſeram diviſit Parca parentem,
  Aequaque pars flammis ceſſit, et aequa mari.

XI. Antipatri.

Hermonacta favos obeuntem quaerere, morti
  Infantem (rabies quanta) dediſtis apes.
Crebra peremerunt tenerum nam ſpicula corpus;
  Et vacat anguinea de feritate queri?
Diſcite quid ſit apes ab Amyntore Lyſidiceque;
  Dicent: eſt etiam mellis amarities.

XII. Philodemi.

Soſyle, jam ſuavis ſurgit roſa, jam cicer ardens,
  Quosque tenella parit braſſica coliculos.

Καὶ μαίη ζαλαγεῦσα, καὶ ἀρτιπαγὴς ἀλίτυρος,
Καὶ θριδάκων οὔλων ἀφροφυῆ πέταλα.
Ἡμεῖς δ' οὔτ' ἀκτῆς ἐπιβαίνομεν, οὔτ' ἐν ἀπόψει
Γιγνόμεθ', ὡς αἰεί, Σώσυλε, τὸ πρότερον.
Καὶ μὴν Ἀντιγένης καὶ Βάκχιος ἐχθὲς ἔπαιζον,
Νῦν δ' αὐτοὺς θάψαι σήμερον ἐκφέρομεν.

ΚΡΙΝΑΓΟ΄ΡΟΥ.

Βρέγμα πάλαι λαχναῖον, ἐρημαῖόν τε κέλυφος
Ὄμματος, ἀγλώσσου θ' ἁρμονίη ςόματος,
Ψυχῆς ἀσθενὲς ἕρκος, ἀτυμβεύτου θανάτοιο
Λείψανον, εἰνόδιον δάκρυ παρερχομένων,
Κεῖσο πέλας σὺ κατὰ πρέμνοιο παρ' ἀτραπὸν, ὄφρα
Ἀθρήσαις τί πλέον φειδομένῳ βιότου.

ΤΡΥ΄ΦΩΝΟΣ, τοῦ ἙΡΜΟΥ͂,

Εἰς Τέρπην κιθαρῳδὸν, ἐν Σκιάδι τῇ Λακωνικῇ
σύκῳ βληθέντα καὶ ἀποθανόντα.

Τέρπης εὐφόρμιγγα κρέκων Σκιάδησιν ἀοιδὸς,
Κάτθανεν ἐξαπίνης ἐν Λακεδαιμονίοις,
Οὐκ ἄορι πληγεὶς, οὐδ' ἐν βέλει, ἀλλ' ἐνὶ σύκῳ
Χείλεα. Φεῦ, προφάσεων οὐκ ἀπορεῖ θάνατος.

ΠΑΛΛΑΔΑ͂

Ἐπὶ δυσὶ βρέφεσιν ἅμα τεχθεῖσι,
καὶ εὐθὺς ἀποθανοῦσι.

Γραμματικοῦ θυγάτηρ ἔτεκεν φιλότητι μιγεῖσα
Παιδίον ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, οὐδέτερον.

Eſt et maena crepans et lactis maſſa coacti,
Et lactucarum criſpula caeſaries.
Non tamen, ut ſolitum nobis, in littoris alga,
Soſyle, ſublimi nec ſumus in ſpecula.
Commeſſatus heri nam Bacchius Antigenesque,
En hodie tumulo triſte feruntur onus.

XIII. Crinagorae.

Sinciput ante pilis florens ſpoliataque teſta
Orbibus, atque oris forma, ſed ore carens,
Moenia fluxa animi, de morte carente ſepulchro
Quod reliquum, lachrymas praetereuntis habens,
Propter iter radice jacens ſuper, aſpice quanto
Plus habeant, cara eſt queis ſua vita, boni.

XIV. Tryphonis Hermae filii,

in Terpen Citharoedum in Sciade Laconica
ficu impetitum atque inde mortuum.

Sollicitans Terpes felici pollice chordas
Occubuit Sciadis in Lacedaemoniis.
Haſta procul, procul enſis erat, ſed hiantia ficus
Labra petit. morti tantula cauſa ſat eſt.

XV. Palladae,

de duobus infantibus ſimul natis,
ſimul mortuis.

Femina masque prius fuerant: jam funere neutrum:
Omne genus peperit filia Grammatici.

XVI. Bia-

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Γῆ μευ καὶ μήτηρ κικλήσκετο· γῆ με καλύπτει
  Καὶ νέκυν, οὐ κείνης ἥδε χερειοτέρη.
Ἔσσομαι ἐν ταύτῃ δηρὸν χρόνον. ἐκ δέ με μητρὸς
  Ἥρπασεν ἠελίου καῦμα τὸ θερμότατον.
Κεῖμαι δὲ ξείνῃ ὑπὸ χερμάδι μακρὰ γοηθεὶς
  Ἴναχος, εὐπειθὴς Κριναγόρου θεράπων.

ἈΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Κρηναῖαι λιβάδες, τί πεφεύγατε; ποῦ τόσον ὕδωρ;
  Τίς φλὸξ ἀενάους ἔσβεσεν ἀελίου;
Δάκρυσιν Ἀγριππίνα τετρύμεθα· πᾶν δ᾽ ὅσον ἡμῖν
  Ἦν ποτὸν, ἡ κείνου δίψας ἔχει σποδιή.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ἐν Μέμφει λόγος ἐστὶ μαθεῖν ἰδίην ποτὲ μοίρην
Εὔδοξον Ἄπιδος τοῦ καλλικέρω παρὰ ταύρου.
Κοὐδὲν ἔλεξε· πόθεν; βοῒ γὰρ λόγον οὐ πόρε φύτλη,
Οὐδὲ λάλον μόσχῳ Ἄπιδι στόμα· ἀλλὰ παρ᾽ αὐτὸν
Λέχρια κεῖνος στὰς, προφανῶς ἐλιχμήσατο λώπην.
Δηλῶν ὡς ἀποδύσει δὴ βιοτὴν ὅσον οὔπω.
Καὶ δή οἱ ταχέως ἐπελήλυθεν αὐτίκα πότμος,
Ἠελίους δεκάκις πέντ᾽ ἠδὲ τρεῖς ἐσιδόντι.

ἌΔΗΛΟΝ.

Οἶνος καὶ τὰ λοετρὰ, καὶ ἡ περὶ Κύπριν ἐρωὴ,
  Ὀξυτέρην πέμπει τὴν ὁδὸν εἰς ἀΐδην.

ΚΕ-

XXI. Crinagorae.

Terra vocabatur mater mea: vera peremtum
Condit terra, mihi fida parente magis,
Haec me perpetuo ſervat ſibi: ſolis ab aeſtu
Abſtulerat matri me calor ante diem.
Inachus externa condor tellure, fleorque,
Crinagorae quondam dextra fidelis hero.

XXII. Antiphili.

Quo fontis latices, quo copia veſtra receſſit?
Perpetuas ſolis quis calor hauſit aquas?
Agricolae luctu conſumimur: illius, ante
Humida, nunc fiunt pulverulenta ſiti.

XXIII. Incerti.

Eudoxum, (ſic fama refert) cum Memphida vidit,
Fata ſua edocuit lunatis cornibus Apis.
Nil equidem dixit (neque enim natura loquelam
Conceſſit vocemque bovi) ſed proximus adſtans
Ad latus, inde palam Cnidii lambebat amictus,
Quo vitam exueret prope tempus adeſſe figurans.
Nec cunctata diu mors eſt. Stetit ultimus illi
Poſt exacta decem quinquennia tertius annus.

XXIV. Incerti.

Balnea; Lenaei latices, Cytheraeaque furta,
Feſtinum faciunt ad loca Ditis iter.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΛΗ'.

Εἰς Θεούς.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἀνθρώπους μὲν ἴσως λήσεις, ἄτοπόν τι ποιήσας·
Οὐ λήσεις δὲ Θεοὺς, οὐδὲ λογιζόμενος.

ἈΔΕ'ΣΠΟΤΟΝ.

Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς δι' ἔρωτα
Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Εὔκολος Ἑρμείας, ὦ ποιμένες, ἐν δὲ γάλακτι
Χαίρων καὶ δρυΐνῳ σπενδόμενος μέλιτι.
Ἀλλ' οὐχ Ἡρακλέης· ἕνα δὲ κτίλον, ἢ παχὺν ἄρνα
Αἰτεῖ, καὶ πάντως ἓν θύος ἐκλέγεται.
Ἀλλὰ λύκους εἴργει. τί δὲ τὸ πλέον, εἰ τὸ φυλαχθὲν
Ὄλλυται, εἴτε λύκοις, εἴθ' ὑπὸ τοῦ φύλακος.

ΛΕΩΝΙ'ΔΟΥ.

Ὦ τάνδε στείχοντες ἀταρπιτὸν, οἵ τε ποτ' ἀγροὺς
Δαμόθεν, οἵ τ' ἀπ' ἀγρῶν νεῖσθε ποτ' ἀκρόπολιν,
Ἄμμες ὅρων φύλακες, δισσοὶ Θεοὶ, ὧν ὁ μὲν, Ἑρμᾶς,
Οἷον ὁρῇς μ'· οὗτος δ' ἅτερος, Ἡρακλέης.
Ἄμφω μὲν θνατοῖς εὐάκοοι· ἀλλὰ ποθ' αὐτοὺς,
Αὐτῷ μοι παραθεὶς ἀχράδας, ἐγκέκαφεν.
Ναὶ μὰν ὡσαύτως τοὺς βότρυας, οἵ τε πέλονται
Ὥριμοι, οἵ τε χύδην ὄμφακες, εὐτρέπικεν.

Μι-

TITULUS XXXVIII.

De Diis.

I. Luciani.

Turpe aliquid faciens homines fortaſſe latebis,
 Sed fallunt nec quae mente putata Deos.

II. Incerti.

Juppiter igne furens, fit olor, bos, Faunus, et aurum,
 Ledes, Europes, Antiopes, Danaae.

III. Antipatri.

Mercurius facilis Deus eſt paſtoribus: illi
 Lac ſatis et quercu mella reperta cava.
Carior Alcides, aries cui pinguis, et agnus
 Victima, placari nec ſine ture cupit.
At fugat iſte lupos, quid refert, ſi minor eſt grex,
 An pecudes cuſtos an lupus abripiat.

IV. Leonidae.

Heus quibus hac iter eſt, ſeu vos rus mittit in urbem,
 Seu vos deliciae ruris ab urbe vocant,
Finibus appoſiti duo Dî ſumus, ipſe ego Majae
 Filius: alter hic eſt Amphitryoniades.
Ambo boni vobis: inter nos non ita: quippe
 Huc ſi forte pirum quis tulit, ille vorat.
Non aliter tractat quamcumque invenerit uvam,
 Seu matura ſatis, ſeu male cocta datur.

Μισέω τὰν μετοχὰν, οὐδ᾽ ἥδομαι. ἀλλ᾽ ὁ Φέρων τὶ,
  Ἄμφω, μὴ καινῇ, τοῖς δυσὶ παρτιθέτω,
Καὶ λεγέτω, τῇ τοῦθ᾽, Ἡράκλεες· ἄλλο τὺ τοῦτο,
  Ἑρμᾶ. καὶ λύει τὰν ἔριν ἀμφοτέρων.

ἈΝΤΙΠΑ΄ΤΡΟΥ.

Λιτός μοι δόμος οὗτος, ἐπεὶ παρὰ κύματι πηγῷ
  Ἵδρυμαι, νοτερῆς δεσπότις ἠϊόνος,
Ἀλλὰ φίλος· πόντῳ γὰρ ἐπὶ πλατὺ δειμαίνοντι
  Χαίρω, καὶ ναύταις εἰς ἐμὲ σωζομένοις.
Ἱλάσκευ τὴν Κύπριν. ἐγὼ δέ σοι ἢ ἐν ἔρωτι
  Οὔριος, ἢ χαροπῷ πνεύσομαι ἐν πελάγει.

ἈΝΥ΄ΤΗΣ.

Κύπριδος οὗτος ὁ χῶρος, ἐπεὶ φίλον ἔπλετο τήνᾳ
  Αἰὲν ἀπ᾽ ἠπείρου λαμπρὸν ὁρῆν πέλαγος,
Ὄφρα φίλον ναύτῃσι τελῇ πλόον, ἀμφὶ δὲ πόντος
  Δειμαίνῃ, λαμπρὸν δερκόμενος ξόανον

ΛΕΩΝΙ΄ΔΟΥ.

Εἶπέ ποτ᾽ Εὐρώτας ποτὶ τὴν Κύπριν, ἢ λάβε τεύχη,
  Ἢ ἔξιθι τᾶς Σπάρτας· ἁ πόλις ὁπλομανεῖ.
Ἁδ᾽ ἁπαλὸν γελάσασα, καὶ ἔσσομαι αἰὲν ἀτευχὴς,
  Εἶπε, καὶ οἰκήσω τὴν Λακεδαιμονίαν.
Χἁ μὲν Κύπρις, ἄνοπλος. ἀναιδέες οἱ δὲ λέγουσιν
  Ἵστορες, ὡς ἁμῖν χἁ Θεὸς ὁπλοφορεῖ.

ΝΙΚΑ΄ΡΧΟΥ.

Παρθένε Τριτογένεια τί τὴν Κύπριν ἄρτι με λυπεῖς;
  Ἁρπάξασα δ᾽ ἐμὸν δῶρον ἔχεις παλάμῃ;

Hunc ſocium me poſſe pati nego, ſed dare ſi quis
Quid cupiat, ne det, quaeſo, duobus idem.
Hoc tibi ſume nepos Atlantis, et hoc tibi, dicat,
Alcide. ſic lis non erit ulla ſuper.

V. Antipatri.

Non pretioſa quidem domus haec, quia fluctibus adſtat,
Et me parva madens ora ſalutat heram.
Sed bene grata: juvat nam me reverentia ponti,
Creber et a noſtra navita ſalvus ope.
Tu ſacra fac Veneri, curſus promitto ſecundos,
Seu pelagi, ſeu te jactat amoris hiems.

VI. Anytae.

Iſta decet Venerem ſedes, quae lucida gaudet
Aequora de ſpecula littoris adſpicere.
Ut placidum praeſtet nautis iter, et tremat ipſam,
Effigiem pulchram dum videt, unda maris.

VII. Leonidae, Tarentini.

Arma fer, Eurotas ait, o Cytherea, vel exi
De Sparta: nihil haec urbs niſi bella colit.
Subridens leviter Venus, et Lacedaemone vivam,
Dixit, et ut nunc ſum, ſemper inermis ero.
Nuda Venus dominatur & hic, ſed, natio mendax,
Hiſtorici fingunt arma tenere Deam.

VIII. Nicarchi.

Dic mihi quid Venerem bellatrix Virgo laceſſis?
Quod mihi donatum eſt, cur tua dextra tenet?

Scis

Μέμνησαι, τοπάροιθεν ἐν Ἰδαίοις σκοπέλοισιν
  Ὡς Πάρις οὔ σε καλὴν, ἀλλ' ἐμ' ἐδογμάτισε;
Σὸν, δόρυ καὶ σάκος ἐςίν· ἐμὸν δὲ τὸ μῆλον ὑπάρχει.
  Ἀρκεῖ τῷ μήλῳ κεῖνος ὁ πρὶν πόλεμος.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Τὸν Διὸς ἐν τριόδοισιν ἐθαύμασα χάλκεον υἷα,
  Τὸν πρὶν ἐν εὐχωλαῖς, νῦν παραριπτόμενον·
Ὀχθήσας δ' ἄρ ἔειπον, ἀλεξίκακε τρισέληνε,
  Μηδέποθ' ἡττηθεὶς, σήμερον ἐξετάθης.
Νυκτὶ δὲ μειδιόων με Θεὸς προσέειπε παραςάς,
  Καιρῷ δουλεύειν, καὶ Θεὸς ὢν, ἔμαθον.

ἈΡΧΙΌΥ.

Βαιὸς ἰδεῖν ὁ Πρίηπος ἐπ' αἰγιαλίτιδα ναίω
  Χηλὴν, αἰθυίας οὔποτε ἀντιβίης·
Φοξὸς, ἄπους, οἷον κεν ἐρημαίησιν ἐπ' ἀκταῖς
  Ξέσσειαν μογερῶν υἱέες ἰχθυβόλων.
Ἀλλ' ἤν τις γριπεύς με βοηθόον ἢ καλαμευτὴς
  Φωνήσῃ, πνοιῆς ἵεμαι ὀξύτερος.
Λεύσσω καὶ τὰ θέοντα καθ' ὕδατος. ἦ γὰρ ἀπ' ἔργων
  Δαίμονες, οὐ μορφᾶς γνωςὸν ἔχουσι τύπον.

Εἰς Βάκχον.

Μέλπωμεν βασιλῆα Φιλεύιον, εἰραφιώτην,
Ἁβροκόμην, ἀγροῖκον, ἀοίδιμον, ἀγλαόμορφον,
Βοίωτον, βρόμιον, βακχεύτορα, βοτρυοχαίτην,
Γηθόσυνον, γονόεντα, γιγαντολέτην, γελόωντα,
Διογενῆ, δίγονον, διθυραμβογενῆ, Διόνυσον,
Εὔϊον, εὐχαίτην, εὐάμπελον, ἐγρεσίκωμον,

Scis ut me reſidens judex in montibus Idae,
  Non te, formoſam dixerit eſſe Paris.
Haſta tua eſt ſcutumque: meum, Tritonia, malum,
  Bellatum de quo ſit ſatis eſſe ſemel.

IX. Palladae, Alexandrini.

Aeneus Alcides me demirante jacebat
  In trivio, cultus ture meroque puer.
Aſt ego, magne Trinox, dixi, ſtratorque ferarum
  Atque hominum, ſtratum nunc ego te video.
Sed viſus mihi nocte Deus reſpondit & inquit,
  Ipſos temporibus cedere crede Deos.

X. Archiae.

Parvus in extremo terrae ſto fine Priapus,
  Cujus in adſpectu mergus adeſſe timet;
Cilo, carens pedibus, qualemque in paupere fingat
  Littore venari per mare ſueta cohors.
At ſi quis, qui rete petit vel arundine piſcem,
  Me vocitent, ventis ocyor advenio.
Acer enim per aquas etiam fluitantia cerno
  Agmina. Dî factis noſcimur, haud ſpecie.

XI. *In Bacchi honorem.*

Dux bone Baſſaridum, tibi quae cantabimus, audi.
Altor, amorivictor, amabilis, aureicornis,
Blande, benigniloquens, Baeote, binate, bimater,
Crapulifex, cornute, Corymbitenens, celebrate,
Dulcis, dulciloquens, dithyrambice, deliciator,
Erro, Erronidocens, Eleleu, Evan, Epulator,

Ζηλαῖον, ζάχολον, ζηλήμονα, ζηλοδοτῆρα,
Ἤπιον, ἡδυπότην, ἡδύθροον, ἠπεροπῆα,
Θυρσοφόρον, Θρήϊκα, θιασώτην, θυμολέοντα,
Ἰνδολέτην, ἱμερτὸν, ἰοπλόκον, εἰραφιώτην,
Κωμαστὴν, κεραὸν, κισσοστέφανον, κελαδεινὸν,
Λυδὸν, ληναῖον, λαθικήδεα, λυσιμέριμνον,
Μύστην, μαινόλιον, μεθυδώτην, μυριόμορφον,
Νυκτέλιον, νόμιον, νεβρώδεα, νεβριδόπεπλον,
Ξυστόβολον, ξυνὸν, ξενοδώτην, ξανθοκάρηνον,
Ὀργίλον, ὀβριμόθυμον, ὀρέσκιον, οὐρεσιφοίτην,
Πουλυπότην, πλαγκτῆρα, πολυστέφανον, πολύκωμον,
Ῥηξίνοον, ῥαδινὸν, ῥικνώδεα, ῥηνοχορῆα,
Σκιρτητὴν, Σάτυρον, Σεμεληγενέτην, Σεμελῆα,
Τερπνὸν, ταυρωπὸν, τυῤῥηνολέτην, ταχύμηνιν,
Ὑπνοφόβην, ὑγρὸν, ὑμενήϊον, ὑλήεντα,
Φηρομανῆ, Φρικτὸν, Φιλομειδέα, Φοιταλιώτην,
Χρυσόκερων, χαρίεντα, χαλίφρονα, χρυσεομίτρην,
Ψυχοπλανῆ, ψεύστην, ψοφομήδεα, ψυχοδαϊκτὴν,
Ὥριον, ὠμηστὴν, ὀρεσίτροφον, ὠρεσίλαιπον.

Εἰς Ἀπόλλωνα.

Ὑμνείω Παιᾶνα, μέγαν Θεὸν Ἀπόλλωνα,
Ἄβροτον, ἀγλαόμορφον, ἀκερσεκόμην, ἁβροχαίτην,
Βριθύνοον, βασιλῆα, βελεσσιχαρῆ, βιοδώτην,
Γηθόσυνον, γελόωντα, γιγαντολέτην, γλυκύθυμον,
Διογενῆ, Διόπαιδα, δρακοντολέτην, δαφνογηθῆ,
Εὔλαλον, εὐρυβίην, ἑκατηβόλον, ἐλπιδοδώτην,
Ζωογόνον, ζάθεον, ζηνόφρονα, ζηνοδοτῆρα,
Ἤπιον, ἡδυεπῆ, ἡδύθροον, ἠπιόχειρα,

Θη-

Flavicomans, furioſe, ferax, femorinſite, fallax,
Gaudens, gaudiiporte, Gigantilues, Genialis,
Haſtiger, hoſpitamans, hederambite, Hymen, Hymenaee,
Ignigena, indetonſe, juvans, jactator, Jacche,
Lyde, Lycurgidomans, Liber, Linaee, Liaee,
Myſta, madens, mollis, mentirrupa, magnanimator,
Nubifugans, Nyſeu, noctambulo, nebridiporte,
Ogygie, Orgiamans, Omeſta, occultidolori,
Paſcue, potator, placidiſſime, pampinivitte,
Querquere, quadrupedans, quatimembre, quietiparator,
Riſor, ruridecor, rugitrahe, rixivocator,
Suavis, ſomnidator, Semeleïe, ſertiplicator,
Thyrſitenens, Tyrrhenidomans, Thyaſota, Thyoneu,
Vitiſator, violans, volupiſeque, verbiprofuſor.

* * * * * * *
* * * * * * *
* * * * * * *
* * * * * * *
* * * * * * *

XII. *In honorem Apollinis.*

Aonidum praeſes, canimus te, Sancte Deorum.
Arcitenens, animator, amabilis, augur, Apollo,
Bubſequa, bellipotens, boniprome, benigne, beate,
Cynthie, clarificans, celerans, Citharoede, comate,
Delphice, ditimanus, diviniloquens, dominator,
Egregie, extiſpex, effator, equinduperator,
Faticanens, formoſe, furens, florens, fericida,
Grandigradans, Grynaee, Gigantidomans, generoſe,

 Heri-

Θηροφόνον, θαλερὸν, θελξίφρονα, θελγεσίμυθον,
Ἰαφέτην, ἱμερτὸν, ἰήϊον, ἱπποκορυστὴν,
Κοσμοπλόκον, Κλάριον, κρατερόφρονα, καρπογένεθλον,
Λητογενῆ, λαρὸν, λυρογηθέα, λαμπετόωντα,
Μυστοπόλον, μάντιν, μεγαλήτορα, μυριόμορφον,
Νεβροχαρῆ, νοερὸν, νηπενθέα, νηφαλέον τε,
Ξυνοχαρῆ, ξυνὸν, ξυνόφρονα, ξυνοδοτῆρα,
Ὄλβιον, ὀλβιόεργον, Ὀλύμπιον, οὐρεσιφοίτην,
Πρηῢν, πανδερκῆ, παναπήμονα, πλουτοδοτῆρα,
Ῥυσίπονον, ῥοδόχρουν, ῥηξήνορα, ῥηξικέλευθον,
Σιγαλόεντα, σοφὸν, σελαηγενέτην, σωτῆρα,
Τερψίχορον, Τιτᾶνα, τελέστορα, τιμήεντα,
Ὑμναγόρην, ὕπατον, ὑψαύχενα, ὑετόεντα,
Φοῖβον, Φοιβάζοντα, φιλοστέφανον, Φρενογηθῆ,
Χρησμαγόρην, χρύσεον, χρυσόχροα, χρυσοβέλεμνον,
Ψαλμοχαρῆ, ψάλτην, ψευσίστυγα, ψυχοδοτῆρα,
Ὠκύπον, ὠκυεπῆ, ὠκύσκοπον, ὡρεσιδώτην.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΛΘ'.

Εἰς Ἰατρούς.

ΝΙΚΟΜΗ'ΔΟΥΣ, οἱ δὲ ΒΑ'ΣΣΟΥ,

Εἰς Ἱπποκράτην.

Ἱπποκράτης φάος ἦν μερόπων, καὶ σώετο λαῶν
Ἔθνεα, καὶ νεκύων ἦν σπάνις εἰν ἀΐδῃ.

Ἀντιστρέφον.

Εἰν ἀΐδῃ σπάνις ἦν νεκύων, καὶ ἔθνεα λαῶν
Σώετο, καὶ μερόπων ἦν φάος Ἱπποκράτης.

Εἰς

Heriparens, hilarator, honorifer, hymniſonator,
Imbrifer, immortalis, iterductor, Joviproles,
Lauricomans, lyricen, Latöe, laborifugator.
Mollis, mundiparens, mitis, mendacinimice,
Nubilipelle, nitens, nebridindue, nominidives,
Omnituens, opidans, oraculifuſor, ovator,
Phoebe, pater, Paean, Parnaſſie, participator,
Quaeſtifugans, quatimens, quaeſitor, quadrijugator,
Regiregens, rutilans, ruriſpex, rumpitenebre,
Summe, Sagittipotens, Sapiens, Serpentinecator,
Troſſule, telipotens, Thymbraee, timoriſubactor,
Vericanens, velox, venator, vaticinator.

* * * * * * *
* * * * * * *
* * * * * * *
* * * * * * *
* * * * * * *

TITULUS XXXIX.

De Medicis.

I. NICOMEDIS, *aut ut alii volunt*, BASSI,

in honorem Hippocratis.

Hippocrates Deus eſt populis et lucifer orbi
Maximus, et paucos en rapit interitus.

II. *Reciprocum.*

Interitus rapit en paucos, et maximus orbi
Lucifer, et populis eſt Deus Hippocrates.

 III. De

Εἰς τὴν Ὀρειβασίου βίβλον.

Δίου Ὀρειβασίοιο, τὸν ἀθανάτην διὰ τέχνην
Πολλάκι δυμαίνουσα μίτους ἀνεβάλλετο Μοίρη.

Εἰς Νίκανδρον.

Καὶ Κολοφὼν ἀρίδηλος ἐνὶ πτολίεσσι τέτυκται,
Δοιοὺς θρεψαμένη παῖδας ἀριστοτόκους.
Πρωτοτόκον μὲν Ὅμηρον, ἀτὰρ Νίκανδρον ἔπειτα,
Ἀμφοτέρους Μούσαις οὐρανίῃσι φίλους.

ΑΔΗΛΟΝ.

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρὰ
Νίκανδρος κατέλεξεν, ἐπιστάμενος πέρι πάντων
Ἀνθρώπων. ἦ γὰρ Παιήονός ἐστι γενέθλης.

ἈΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Παιήων, Χείρων, Ἀσκληπιὸς, Ἱπποκράτης τέ.
Τοῖς δ' ἐπὶ Νίκανδρος προφερέστερον ἔλλαχεν εὖχος.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Μάγνον, ὅτ' εἰς ἀΐδην κατέβη, τρομέων Ἀϊδωνεὺς
Εἶπεν, ἀναστήσων ἤλυθε καὶ νεκύας.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τοὺς ἀεὶ νοσοῦντας.

Τοὺς καταλείψαντας γλυκερὸν φάος οὐκ ἔτι θρηνῶ,
Τοὺς δ' ἐπὶ προσδοκίῃ ζῶντας ἀεὶ θανάτου.

ΠΑΛ.

III. *De Oribaſii libro.*

Propter Oribaſiam manſuri nominis artem
Saepe retardarunt ternae ſua fila Sorores.

IV. *De Nicandro.*

Laudibus egregias Colophon ſupereminet urbes,
Quae peperit natos nomina magna duos;
Patria Nicandrum veteri ſociavit Homero,
Ne nova Pieridum laus aliunde foret.

V. INCERTI, *de eodem.*

Mille ſalutiferas herbas, et mille nocentes
Maxima Nicandri ſapientia corpus in unum
Contulit. haud mirum: genus illi a Paeone ſummo.

VI. INCERTI.

Chiron, Hippocrates, Paeon, et Apolline natus
Nomen habent: ſed et hos Nicandri gloria vincit.

VII. LUCILLII.

Magnus ut in nigram ſtyga venerat, intremuit Dis,
Reddat ut et vitam manibus, inquit, adeſt.

VIII. EJUSDEM.

in ſemper aegrotantes.

Non fleo qui dulces liquerunt luminis oras,
Sed quibus exſpectat vita perenne necem.

IX. PAL-

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Οὐκ ἀλόγως ἐν ζωΰφίοις δύναμίν τινα θεῖαν
Εἶναι ἔφην. χθὲς γοῦν ζωῦφί' ἐν χρονίῳ
Ἠπιάλῳ κάμνοντι τεταρταίῳ περιῆψα,
Καὶ γέγονεν ταχέως οἷα Κρότων ὑγιής.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κονδίτου μοι δεῖ· τὸ δὲ κονδίτον πόθεν ἔσχε
Τοὔνομα; τῆς φωνῆς ἐστὶ γὰρ ἀλλότριον
Τῆς τῶν Ἑλλήνων· εἰ Ῥωμαϊκῶς δὲ καλεῖται,
Αὐτὸς ἂν εἰδείης, Ῥωμαϊκώτατος ὤν.
Σκεύασον οὖν μοι τοῦτο· τὸ γὰρ κατέχον με νόσημα
Τοῦ στομάχου, χρῄζειν τοῦδε λέγουσι ποτοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, Μ.

Εἰς Ἰχθύας.

ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΥ, ΘΕΤΤΑΛΟΥ.

Πούλυπος εἰναλίῃ ποτ' ἐπὶ προβλῆτι τανυσθεὶς,
Ἠελίῳ ψύχειν πολλὸν ἀνῆκε πόδα.
Οὔπω δ' ἦν πέτρῃ ἴκελος χρόα· τοὔνεκα καί μιν
Αἰετὸς ἐκ νεφέων ὀξὺς ἔμαρψεν ἰδών.
Πλοχμοῖς δ' εἰλιχθεὶς πέσεν εἰς ἅλα δύσμορος. ἦ ῥα
Ἀμφῶ καὶ θήρης ἤμβροτε καὶ βιότου.

ἈΝΤΙΦΙΛΟΥ, ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Αἰγιαλοῦ τενάγεσσιν ὑποπλώοντα λαθραίη
Εἰρεσίῃ Φαίδων εἴσιδε πουλυπόδην.

Μάρ-

IX. Palladae.

Zizypha non fruſtra ſanctum quid habere profabar,
Nam vel heri tali ſum medicatus ope.
Ardentem quem ſaeva diu quartana tenebat,
Et valuit ſubito, quale nec ipſe Croton.

X. Ejusdem.

Conditum ſitio; ſed quae tamen hujus origo
Nominis? hanc vocem Graecia noſſe negat.
An vox iſta fluat Latii ſermonis ab uſu,
Sermonis Latii gloria, ſcire tuum eſt.
Hoc rogo mi facias. nam quem nunc ſentio morbum
Ventriculi, potus talis egere ferunt.

TITULUS XL.

De Piſcibus.

I. Antipatri, Thessalonicensis.

Polypus extrema ſeſe projecerat acta
Frigida, ut ad ſolem membra tepefaceret.
Adſpicit hunc nondum mentitum ſaxa colore
Armiger, et curvo corripit ungue, Jovis.
Sed ſimul implicitus cirris et lapſus in aequor,
Sic terris praedam, perdit aquis animam.

II. Antiphili, Byzantii.

Agnatis limoſa ſubit dum littora remis
Polypus, hunc Phaedon vidit et arripuit,

Μάρψας δ' ὠκὺς ἔρριψεν ἐπὶ χθόνα, πρὶν περὶ χεῖρας
Πλέξασθαι βρύχδην ὀκτατόνους ἕλικας.
Δισκευθεὶς δ' ἐπὶ θάμνον ἐς οἰκία δειλὰ λαγωοῦ,
Εἴληδον ταχινοῦ πτωκὸς ἔδησε πόδας.
Εἷλε δ' ἁλούς· σὺ δ' ἄελπτον ἔχεις γέρας ἀμφοτέρωθεν,
Ἄγρης χερσαίης, πρέσβυ, καὶ εἰναλίης.

ΦΙΛΙ΄ΠΠΟΥ.

Μεμφομένη Βορέην, ἐπεπωτώμην ὑπὲρ ἅλμης·
Πνεῖ γὰρ ἐμοὶ Θρήκης ἤπιος οὐδ' ἄνεμος.
Ἀλλά με τὴν μελίγηρυν ἀηδόνα δέξατο νώτοις
Δελφὶν, καὶ πτηνὴν πόντιος ἠνιόχει.
Πιστοτάτῳ δ' ἐρέτῃ πορθμευομένη, τὸν ἄκωπον
Ναύτην τῇ στόματος θέλγον ἐγὼ κιθάρῃ.
Εἰρεσίην δελφῖνες ἀεὶ Μούσῃσιν ἄμισθον
Ἤνυσαν. οὐ ψεύστης μῦθος Ἀριόνιος.

ἸΣΙΔΩ΄ΡΟΥ, ΑἸΓΕΑ΄ΤΟΥ.

Πούλυπον ἀγρεύσας ποτὲ Τύννιχος, ἐξ ἁλὸς εἰς γῆν
Ἔρριψεν, δείσας θηρὸς ἱμαντοπέδην.
Ἀλλ' ὅδ' ἐφ' ὑπνώοντα πεσὼν ἐνέδησε λαγωὸν,
Φεῦ, τάχα θηρευτὰς ἄρτι φυγόντα κύνας.
Ἀγρευθεὶς δ' ἤγρευσεν. ὁ δ' εἰς ἅλα Τύννιχος ἰχθὺν
Ἧκε πάλιν, ζωῆς λύτρα λαγωὸν ἔχων.

ἈΝΤΙΦΙ΄ΛΟΥ.

Ἀνέρα θὴρ χερσαῖον ὁ πόντιος, ἄπνοος ἔμπνουν,
Ἀράμενος λοφιῆς ὑγρὸν ὕπερθε νέκυν,

Ἐς

Et projecit humi properans, octona priusquam
  Vincirent geminas brachia ſaeva manus.
Ille rubum jactus tetigit leporemque latentem,
  Et traxit pavidos in ſua vincla pedes.
Sic cepit qui captus erat, tibi praemia cedunt
  Bina, ſenex, terrae praeda ſimulque maris.

III. Philippi, Thessalonicensis.

Ut boream fugerem, ſupra freta ſalſa volabam,
  Nam mihi de Threce flabra nec ipſa placent.
Dulciſonam ſubiit me pondus aëdona Delphin,
  Pennigeramque natans me fera vexit avem.
Hunc ſine remigio mihi vaſta per aequora nautam
  Mulcebam fidicen cantibus atque lyra.
Delphines ſoliti gratis ſervire Camenis,
  Fabula nec falſum narrat Arionia.

IV. Isidori, Aegaeatae.

Tynnichus in terram projecit in aequore captum
  Polypon, exhorrens vincula ſaeva ferae.
Forte ſoporatum leporem premit ille ligatque,
  Eheu qui celeres fugerat ante canes.
Praedaque praedatur: debes hunc reddere ponto
  Quadrupedem pretium, Tynniche, piſcis habes.

V. Antiphili, Byzantii.

Exanimem vivens, hominem fera, nata profundo
  Terrigenam dorſo per vada ſalſa tuli;

Ἐς ψαμάθους ἐκόμισσα· τό δὲ πλέον, ἐξ ἁλὸς εἰς γῆν
Νηξάμενος, φόρτου μισθὸν ἔχω θάνατον.
Δάιμονα δ' ἀλλήλων ἠμείψαμεν. ἡ μὲν ἐκείνου
Χθὼν, ἐμέ. τὸν δ' ἀπὸ γῆς, ἔκτανε τοὐμὸν ὕδωρ.

ΒΙΑ'ΝΟΡΟΣ.

Φῶρες ὅτ' εἰνάλιοι Τυρσηνίδος ἀγχόθι δίνης
Φορμικτὰν ἀκάτου ῆκαν ὑπερβύθιον,
Αὐτίκα μιν κιθάρῃ λιγυήχεϊ δέξατο δελφὶν
Σύνθρονον, ἐκ δὲ βύθου νήχεθ' ἑλισσόμενος,
Μέχρις ἐπ' ἰσθμὸν ἔκελσε Κορίνθιον. ἦ ῥα θάλασσα
Ἰχθῦς ἀνθρώπων εἶχε δικαιοτέρους.

ΦΑΝΙ'ΟΥ.

Ἀκτίτα καλαμευτὰ, ποτὶ ξερὸν ἔλθ' ἀπὸ πέτρας,
Καί με λάβευ ἀρχὴν πρώϊον ἐμπολέα·
Αἴτέ σύ γ' ἐν κύρτῳ μελανουρίδας, αἴτέ τιν' ἀγρεῖς
Μορμύρον, ἢ κίχλην, ἢ σπάρον, ἢ σμαρίδα·
Αὐτόν τ' αὐγάσσεις με τὸν οὐ κρέας, ἀλλὰ θάλασσαν
Τιμῶντα, ψαφαροῦ κλάσματος εἰς ἀπάτην.
Χαλκίδας ἢν δὲ φέρῃς φίλ' ἀκανθίδας, ἤ τινα θρίσσον,
Εὐάγρει. λιθίναν οὐ γὰρ ἔχω φαρύγα.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΜΑ'.

Εἰς Κάλλος.

'ΑΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Βουκόλος ἔπλεο, Φοῖβε· Ποσειδάων δὲ καβάλλης·
Κύκνος, Ζεύς· Ἄμμων δ', ἀμφιβόητος ὄφις.

Χοὶ

Littoreque expoſiti: propius ſed terra natanti
  Vecturae pretium triſtia fata dedit.
Mutavit fortuna vices, meaque attulit illi
  Unda, mihi tellus, res aliena, necem.

VI. Bianoris.

Cum rabie ſaeva Tyrrhena per aequora furum
  In medias fidicen projiceretur aquas.
Protinus ex imo tollens ſe gurgite Delphin
  Ipſum cum Cithara dulce recepit onus:
Pervexitque Ephyres ad littora: cernite! piſces
  Aequor habet, ſuperant qui pietate viros.

VII. Phaniae.

In terram de rupe veni piſcator, & a me
  Incipe capturam vendere mane novo.
Seu tua fert fiscella bonam melanurida, ſive
  Mormoron, aut turdos, aut ſparon, aut ſmarida.
Nam mare, non carnes cordi mihi: piſcis amore
  Me ſpectas alios in mare ferre cibos.
At ſi fers clupeam, vel quas mare gignit ericas,
  Perge valeque. gula eſt non lapidoſa mihi.

TITULUS XLI.

De Pulchritudine.

I. Antipatri.

Paſtor eras Paean: ſerpens Ammona, Jovemque
  Cygnus aquae regem diſſimulabat equus.

Χοί μὲν ἐπ᾽ ἠϊθέας, σὺ δὲ, παιδικὸς, ὄφρα λάθατε.
Ἐςὲ γὰρ οὐ πειθοῦς εὐνέται, ἀλλὰ βίης.
Εὐαγόρας δ᾽ ὢν καλὸς, ἄτερ δόλου αὐτὸς ἁλίσκει
Πάντας καὶ πάσας, οὐ μεταβαλλόμενος.

Εἰς εὔμορφον κολυμβῶσαν ἐν τῷ Νείλῳ.

Ἁ Κύπρις πρᾶαν γυμνάν σε βόασεν ἰδοῦσα,
Φεῦ, φεῦ, πῶς ςαγόνων ἔκτοθεν Οὐρανίων,
Ζαλώσας ὠδῖνα θαλάσσιον, ὁ θρασὺς ἄλλαν
Νεῖλος ἀπὸ γλυκερῶν Κύπριν ἀνῆκε βυθῶν;

Τί ἂν εἴποι Εἰδοθέα, ἰδοῦσα τὴν Ἑλένην
ἐν Φάρῳ.

Οἰκτείρω σέο κάλλος, ἐπεὶ Διός ἐσσι γενέθλης.
Εἰσορόω γὰρ ἄγαλμα διοτρεφές. ἀτρεκέως γὰρ
Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι μάχη δεκέτηρος ἐτύχθη.
Ποῦ Διὸς αἰγιόχοιο, τεοῦ γενετῆρος, ἀρωγαί;
Ἔμπης δ᾽ ἔρχεο θᾶσσον, ἀπήμονα νόςον ἑλοῦσα,
Εἰδοθέης ἰότητι, κακῆς ἐπὶ νῶτα θαλάσσης.

ἌΔΗΛΟΝ.

Αἱ Χάριτες, τρεῖς εἰσί· σὺ δὴ, μία ταῖς τρίσι ταύταις
Γεννήθης, ἵν᾽ ἔχωσ᾽ αἱ Χάριτες Χάριτα.

ΚΕΦΑ΄ΛΑΙΟΝ, ΜΒ΄.

Εἰς Κόλακας.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εἴτις ἀνὴρ ἄρχων ἐθέλει κολάκων ἀνέχεσθαι,
Πολλοὺς ἐκδώσει τοῖς μιαροῖς ςόμασιν.

Illos femineus, pueri te ceperat ignis:
Vi, non blanditiis veſter agebat amor,
Pulcher at Euagoras, formam non verſus in ullam,
Et procul inſidiis, urit utrumque ſecus.

II. *In pulchram natantem in Nilo.*

Cum modo te nudam vidit Venus alma natantem,
Nile, dedit tantum quis tibi juris, ait:
Absque ſatu caeli partus imitare marinos,
Et tibi pulchra Venus dulcibus exit aquis.

III. Quid dixerit Idothea,

cum in Pharo Helenam aſpiceret.

Me tua forma movet, vere Jove proſata ſummo,
Agnoſco faciem dignam Jove: credo Pelasgos
Te propter Troasque decem bellasſe per annos;
Cur patris auxilium tibi nunc, cur fulmina ceſſant?
I tamen & ſaevo quamvis te crede profundo,
I precor, Idotheae ſervata ut munere vivas.

IV. Incerti.

Gratia trina, ſed his tu de tribus orta fuiſti,
Ut tribus una foret gratia grata magis.

TITULUS XLII.

De Aſſentatoribus.

I. Palladae.

Si quis adulantes patitur vir, jura gubernans,
Exitio multos perfida lingua dabit.

Hos

Ὥστε χρὴ τὸν ἄριστον, ἀπεχθαίροντα δικαίως,
'Ως κόλακας μισεῖν τοὺς κολακευομένους.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι φύσις χαλεπώτερον εὗρεν,
Ἀνθρώπου καθαρὰν ψευδομένου φιλίην.
Οὐ γὰρ ἔθ' ὡς ἐχθρὸν προφυλασσόμεθ', ἀλλ' ἀγαπῶντες
'Ως φίλον, ἐν τούτῳ πλείονα βλαπτόμεθα.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἢν ὁ φίλος τι λάβῃ, Δόμινε φράτερ, εὐθὺς ἔγραψεν·
Ἢν δ' αὖ μήτι λάβῃ, τὸ φράτερ εἶπε μόνον·
Ὤνια γὰρ καὶ ταῦτα τὰ ῥήματα. αὐτὰρ ἔγωγε
Οὐκ ἐθέλω Δόμινε· οὐ γὰρ ἔχω δόμεναι.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ῥῶ καὶ λάμβδα μόνον κόρακας κόλακάς τε διΐστη·
Οὐκοῦν ταυτὸ κόραξ βωμολόχος τε κόλαξ.
Τοὔνεκά μοι, βέλτιστε, τόδε ζῶον πεφύλαξο,
Εἰδὼς καὶ ζῶντων τοὺς κόλακας κόρακας.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐχ οὕτω βλάπτει μισεῖν ὁ λέγων ἀναφανδὸν,
Ὥσπερ ὁ τὴν καθαρὰν ψευδόμενος φιλίαν.
Τὸν μὲν γὰρ μισοῦντα προειδότες ἐκτρεπόμεσθα·
Τὸν δὲ λέγοντα φιλεῖν, οὐ προφυλασσόμεθα.
Ἐχθρὸν ἐγὼ κεῖνον κρίνω βαρὺν, ὅς ποτε λάθρῃ
Τὴν ἀπὸ τῆς φιλίης πίστιν ἔχων ἀδικεῖ.

ΑΔΗ-

Hos fugere officium veri rectoris, & illum
Credere, qui fumos vendit emitque pares.

II. Luciani.

Rebus in humanis nihil eſt crudelius illo,
Qui ſub perſona fallit amicitiae.
Nam quia ſecuri nos non ut ab hoſte tuemur,
Bis nocet, atque habitam vertit in arma fidem.

III. Palladae.

Si quid forte darem, Dominus fraterque vocabar,
At ſi non aderant munera frater eram.
Gratuitum nihil eſt, neque nomina: ſed mihi donum
Jam non eſt: dici non volo me Dominum.

IV. Ejusdem.

Graecus adulator, volucrisque nigerrima Phoebi,
Obtinet, una ſinat litera, nomen idem.
Non iſta minus ille tibi vitandus habetor:
Ille nocet vivis, iſta cadaveribus.

V. Ejusdem.

Non nocet usque adeo, qui ſeſe odiſſe fatetur,
Ut qui ſe ſpecie velat amicitiae:
Nam quibus exoſos nos credimus eſſe, cavemus:
Quis caveat, carum ſe quibus eſſe putet?
Hoſtibus eſt cunctis hoſtilior ille doloſus,
Qui per amicitiae jura fidemque nocet.

ἈΔΗΛΟΝ.

Πλαςὸν ἔχεις τὸν ἔρωτα. Φόβῳ δὲ φιλεῖς καὶ ἀνάγκῃ.
Τοῦ δὲ φιλεῖν οὕτως οὐδὲν ἀπιςότερον.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΜΓ'.

Εἰς Κριτάς.

ἈΔΗΛΟΝ.

Θαρσαλέοι Κελτοὶ ποταμῷ ζηλήμονι Ῥήνῳ
Τέκνα ταλαντεύουσι, καὶ οὐ πάρος εἰσὶ τοκῆες,
Πρὶν παῖν ἀθρήσωσι λελουμένον ὕδατι σεμνῷ.
Αἶψα γὰρ ἡνίκα μητρὸς ὀλισθήσας διὰ κόλπων
Νηπίαχος, πρῶτον προχέει δάκρυ, τὸν μὲν, ἀείρας
Αὐτὸς ἐπ' ἀσπίδι θῆκε νέον παῖν, οὐδ' ἀλεγίζει.
Οὔπω γὰρ γενέταο φέρει νόον, πρίν γ' ἐσαθρήσῃ
Κεκριμένον λουτροῖσιν ἐλεγχιγάμου ποταμοῖο.
Ἡ δὲ μετ' Εἰλείθυιαν ἐπ' ἄλγεσιν ἄλγος ἔχουσα
Μήτηρ, εἰ καὶ παιδὸς ἀληθέα οἶδε τοκῆα,
Ἐκδέχεται τρομέουσα τί μήσεται ἄςατον ὕδωρ.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Οὐδεὶς καὶ καθαρὸς καὶ μείλιχος ἤλυθεν ἄρχων.
Ἓν γὰρ ἑνὸς δοκέει δόγματος ἀντίπαλον·
Τὸ γλυκὺ, τοῦ κλέπτοντος· ὑπερφιάλου δὲ, τὸ ἀγνόν.
Ὄργανα τῆς ἀρετῆς ταῦτα δύ' ἐςὶ πάθη.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Μή ποτε δουλεύσασα γυνὴ δέσποινα γένοιτο,
Ἐςὶ παροιμιακόν· τῷ δ' ἔθ' ὅμοιον ἐρῶ.

VI. Incerti.

Fictus amor tuus eſt: metus auctor et auctor egeſtas,
 Non eſt hic, credi cui bene poſſit, amor.

TITULUS XLIII.

De Judicibus.

I. Incerti.

Celta ferox partum taedarum vindice Rheno
Explorat, genitoque parens prius eſſe recuſat,
Quam videat ſacri luſtratum fluminis unda.
Nam ſimulatque infans materna lapſus ab alvo
Ore rudi primos fletus ciet, ipſe rubentem,
Ipſe pater puerum clipei ferus orbe reponit:
Nec niſi cum cenſor thalamos abſolverit amnis,
Induit excuſſum violento pectore patrem.
Interea, praeter Lucinam paſſa dolores,
Quamlibet haud dubii genitoris conſcia mater
Pendet, & ancipitum juſſus formidat aquarum.

II. Palladae.

Nemo ſimul facilis populum ſanctusque gubernat:
 Altera natura res perit alterius.
Qui faciles capiunt, renuunt qui dona, ſuperbi:
 Haec duo nam virtus per mala ſemper agit.

III. Ejusdem.

Ne, quae ſerva fuit, fiat matrona, caveto,
 Hoc vetus eſt dictum: nunc ego dico novum.

Μήτε δίκην δικάσειεν ἀνὴρ γεγονὼς δικολέκτης,
Μηδ' ἂν Ἰσοκράτεος ῥητορικώτερος ᾖ.
Πᾶς γὰρ ὁ μισθαρνεῖν εἰθισμένος, οὐδ' ἐν ἑταίρῳ
Σεμνότερον δικάσαι, μὴ ῥυπαρῶς, δύναται.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Εἶναι νομίζω φιλόσοφον καὶ τὸν Θεὸν,
Βλασφημίαις τὸν εὐθὺς οὐ θυμούμενον,
Χρόνῳ δ' ἐπαυξάνοντα τὰς τιμωρίας,
Τὰς τῶν πονηρῶν καὶ ταλαιπώρων βροτῶν.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Στυγνὴν τὴν Νίκην τὶς ἰδὼν κατὰ τὴν πόλιν ἐχθὲς,
Εἶπε, Θεὰ Νίκη, τίπτε πέπονθας ἄρα;
Ἡ δ' ἀποδυρομένη, καὶ μεμφομένη κρίσιν, εἶπεν,
Οὐκ ἔγνως σὺ μόνος; Πατρικίῳ δέδομαι.
Ἦν ἄρα καὶ Νίκη πολυώδυνος, ἣν παρὰ θεσμὸν
Πατρίκιος καύτης ἥρπασεν ὡς ἄνεμον.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΜΔ'.

Εἰς Λογογραφίαν, ἤτοι Ἐποποιΐας.

ΠΑΡΜΕΝΊΩΝΟΣ.

Φημὶ πολυστιχίην ἐπιγράμματος οὐ κατὰ Μούσας
Εἶναι· μὴ ζητεῖτ' ἐν σταδίῳ δολιχόν.
Πόλλ' ἀνακυκλεῖται δολιχοῦ δρόμος· ἐν σταδίῳ δὲ
Ὀξὺς ἐλαυνόμενος, πνεύματός ἐστι τόνος.

ΚΥ-

Qui cauſas dixit, cauſas ne judicet unquam,
Eloquio quamvis ſit prior Iſocrate.
Nam ſolitus cauſas venali dicere lingua,
Non et judicium vendere non poterit?

IV. Ejusdem.

Inter philoſophos & Deus me judice eſt,
Quem non ad iram contumeliae movent,
Sed ad ſceleſtos ſic venit lento pede,
Ut tarditatem poena compenſet gravis.

V. Ejusdem.

Cum praeferret heri triſtem Victoria vultum,
Neſcio quis, quid te tam male, dixit, habet?
Reddidit illa, dolens eventum litis iniquae,
Solus id ignoras? ſum data Patricio.
Non igitur ſine jure dolet, quod ſurpuit illam
Patricius, ventum quomodo nauta ſolet.

TITULUS XLIV.

De his, qui verſibus, vel ſoluto ſermone ſcribunt.

I. Parmenionis.

Nulla puto Muſis epigrammata longa placere:
Non hoc eſt ſtadium credite, quod dolichos.
Multiplices dolichos flexus habet: haud via longa,
Tenſior at multo ſpiritus in ſtadio.

ΚΥΡΊΛΛΟΥ.

Πᾶν καλόν ἐστ' ἐπίγραμμα τὸ δίστιχον· ἢν δὲ παρέλθῃς
Τοὺς τρεῖς, ῥαψῳδεῖς, κοὐκ ἐπίγραμμα λέγεις.

ΛΕΩΝΊΔΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΈΩΣ.

Οἴγνυμεν ἐξ ἑτέρης πόμα πίδακος, ὥς τ' ἀρύσασθαι
Ξεῖνον μουσοπόλον, γράμμα Λεωνίδεω.
Δίστιχα γὰρ ψήφοισιν ἰσάζεται· ἀλλὰ σὺ, Μῶμε,
Ἔξιθι, κεἰς ἑτέρους ὀξὺν ὀδόντα βάλε.

Εἰς τὸν Φαίδωνα, διάλογον Πλάτωνος,

νοθευόμενον ὑπὸ Παναιτίου.

Εἴ με Πλάτων οὐ γράψε, δύω ἐγένοντο Πλάτωνες·
Σωκρατικῶν ὀάρων ἄνθεα πάντα φέρω.
Ἀλλὰ νόθον μ' ἐτέλεσσε Παναίτιος· ὅς ῥ' ἐτάλασσε
Καὶ ψυχὴν θνητὴν κἀμὲ νόθον τελέσαι.

ΑΥΤΟΜΈΔΟΝΤΟΣ.

Νικήτης ὀλίγος μὲν ἐπὶ προτόνοισιν ἀήτης
Οἷά τε πρηεῖης ἄρχεται ἐκ μελέτης.
Ἀλλ' ὅταν ἐμπνεύσῃ, κατὰ δ' ἱστία πάντα φέρηται,
Λαίφεα πακτώσας, μέσσα θέει πελάγη,
Ναῦς ἅτε μυριόφορτος, ἕως ἐπὶ τέρματα μύθων
Ἔλθῃ, ἀκυμάντοις ἔμπορος εἰς λιμένας.

II. Cyrilli.

Verſibus ex geminis bona ſunt epigrammata, quod ſi
Tres excedis, epos non epigramma facis.

III. Leonidae Alexandrini.

Pandimus en alios fontes quibus imbuat hospes
Ingenium, Muſae ſcripta Leonideae.
Diſticha procurrunt numeris aequalibus, at tu
I dentes alibi figere, Mome, tuos.

IV. De Phaedone, Platonis dialogo,

quem Panaetius ſuſpectum facit.

Vel Plato me ſcripſit, duo vel vixere Platones,
Tam bene Socratico ſingula melle madent.
Quid dicat, non curo, Panaetius: illius haec ſunt,
Mortales animos dicere, meque nothum.

V. Automedontis.

Nicetas, veluti primos tremebunda rudentes
Aura movens, placidis incipit ire ſonis:
Mox ubi tota ſuo tumuerunt lintea vento,
Stricta ſali mediis carbaſa credit aquis;
Donec in extremo ſermonum fine quieſcat,
Tuta velut portus intrat onuſta ratis.

VI. In-

ἈΔΗΛΟΝ.

Εἰς Θουκυδίδην.

Ὦ φίλος, εἰ σοφὸς εἶ, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δέ γε πάμπαν
Νῆϊς ἔφυς Μουσέων, ῥίψον ἃ μὴ νοέεις.
Εἰμὶ δέ γ' οὐ πάντεσσι βατός· παῦροι δ' ἀγάσαντο
Θουκυδίδην Ὀλόρου, Κεκροπίδην τὸ γένος.

ἈΔΗΛΟΝ.

Πᾶς λόγος ἐστὶ μάταιος, ὁ μὴ τετελεσμένος ἔργῳ·
Καὶ πᾶσα πρᾶξις τὸν λόγον ἔργον ἔχει.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΜΕ'.

Εἰς Μαινομένους.

ἈΔΗΛΟΝ.

Κοιῇ πὰρ κλισίῃ ληθαργικὸς ἠδὲ φρενοπλὴξ
Κείμενοι, ἀλλήλων νοῦσον ἀπεσκέδασαν.
Ἐξέθορε κλίνης γὰρ ὁ τολμήεις ὑπὸ λύσσης,
Καὶ τὸν ἀναίσθητον παντὸς ἔτυπτε μέλους.
Πληγαὶ δ' ἀμφοτέροις ἐγένοντ' ἄκος· αἷς ὁ μὲν αὐτῶν
Ἔγρετο, τὸν δ' ὕπνου πουλὺς ἔριψε κόπος.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Μϛ'.

Εἰς Μαθήματα.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Εἰς Ἄρατον.

Γράμμα τόδ' Ἀρήτοιο δαήμονος, ὅς ποτε λεπτῇ
Φροντίδι δηναιοὺς ἀστέρας ἐφράσατο,

Ἀπλα-

VI. Incerti,

in Thucydidem.

Si ſapis, o lector, tibi me cape: ſi rude Muſis
Pectus habes, non ſunt haec tibi ſcripta, ſine.
Non adeor cuivis: pauci mirantur, ut aequum eſt,
Thucydiden, Oloro de patre Cecropidem.

VII. Incerti.

Eſt ratio fruſtra, ſi non opus inde ſequatur:
Et cur quid facias, ipſum opus eſt ratio.

TITULUS XLV.

De Furentibus.

I. Incerti.

Juxta ſe poſiti demens captusque veterno
Mutua depulſi cauſa fuere mali.
Exſilit e ſtrato cui mens commota calore,
Omniaque alterius marcida membra ferit.
Excitus hic plagis, feſſum ſopor occupat illum:
Verbera ſic morbis exſoluere duos.

TITULUS XLVI.

De Diſciplinis.

I. Antipatri.

de Arato.

Accipe deductum ſapientis carmen Arati,
Omnia qui nobis ſidera noſſe dedit.

Ἀπλανέας τ' ἄμφω καὶ ἀλήμονας, οἷσιν ἐναργὴς
  Ἀλλόμενος κύκλοις οὐρανὸς ἐνδέδεται.
Αἰνείσθω δὲ καμὼν ἔργον μέγα, καὶ Διὸς εἶναι
  Δεύτερος, ὅς τις ἔθηκ' ἄστρα φαεινότερα.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Μάντιες ἀστερόεσσαν ὅσοι ζητεῖτε κέλευθον,
  Ἔρροιτ' εἰκαίης ψευδολόγοι σοφίης.
Ὑμέας ἀφροσύνη μαιώσατο, τόλμα δ' ἔτικτε,
  Τλήμονας, οὐδ' ἰδίην εἰδότας ἀκλείην.

ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Θειογένης Πείσωνι τὰ τεχνήεντα κύπελλα
  Πέμπει· χωροῦμεν δ' οὐρανὸν ἀμφότερα.
Δοιὰ γὰρ ἐκ σφαίρης τετμήμεθα· καὶ τὸ μὲν ἡμῶν,
  Τοὺς νοτίους, τὸ δ' ἔχει τείρεα τὰν βορέῃ.
Ἀλλὰ σὺ μηκέτ' ἐς ἄρκτον ἐπίβλεπε· δοιὰ δ' ἐν ἀμφοῖν
  Μέτρα πιὼν, ἄθρει πάντα τὰ φαινόμενα.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ.

Οἶδ' ὅτι θνατὸς ἐγὼ καὶ ἐφάμερος· ἀλλ' ὅταν ἄστρων
  Μαστεύω πυκινὰς ἀμφιδρόμους ἕλικας,
Οὐκ ἔτ' ἐπιψαύω ποσὶ γαίης, ἀλλὰ παρ' αὐτῷ
  Ζηνὶ διοτρεφέος πίμπλαμαι ἀμβροσίης.

Πρόβλημα.

Παλλὰς ἐγὼ τελέθω σφυρήλατος· αὐτὰρ ὁ χρυσὸς
  Αἰζηῶν πέλεται δῶρον ἀοιδοπόλων.
Ἥμισυ μὲν χρυσοῖο Χαρίσιος· ὀγδοάτην δὲ
  Θέσπις, καὶ δεκάτην μοῖραν ἔθηκε Σόλων.

Αὐ-

Seu vaga ſunt, ſeu fixa, quibus pulſatur Olympi
Regia, tam multis orbibus inplicita.
Laus operis ſit magna: Jovi nam proximus ille eſt,
Cujus ab ingenio clarius aſtra micant.

II. Leonidae.

Vos quibus in celſis venturum quaeritur aſtris,
Ite procul, vani turba magiſterii.
Stultitia eſt vobis Lucina, audacia mater,
Veſtraque vos ipſos vilia fata latent.

III. Antipatri.

Theiogenes nos artis opus duo pocula mittit,
Ecce tibi: caelum, Piſo, duobus ineſt.
Qui prius orbis erat, ſecti ſumus, alter ad Auſtrum
Sidera, ſed Boreas quae videt, alter habet.
Tu poſthac Arctos ne reſpice: ſed bis utrumque
Ebibe: ſic cernes omnia ſigna poli.

IV. Ptolemaei.

Me ſcio mortalem, ſed cum volventia caelo
Contuor, inque ſuas aſtra relapſa vias,
Non ultra pedibus tango ſola, ſed Jovis hoſpes
Nectare caeleſti paſcor et ambroſia.

V. *Problema.*

Pallada me cerni finxit quam malleus auro,
Quod juvenum Muſis dedita turba dedit.
Dimidium ſolidi dat namque Chariſius auri,
Theſpis at octavam dat, decimamque Solon.

Αὐτὰρ εἰκοςὴν, Θεμίσων· τὰ δὲ λοιπὰ τάλαντα
Ἐννέα, καὶ τέχνη, δῶρον Ἀριςοδίκου.

Ἄλλο Πρόβλημα.

Αὐγείην ἐρέεινε μέγα σθένος Ἀλκείδαο,
Πληθὺν βουκολίων διζήμενος. ὃς δ᾽ ἀπάμειπτο,
Ἀμφὶ μὲν Ἀλφειοῖο ῥοὰς, φίλος, ἥμισυ τῶνδε·
Μοίρη δ᾽ ὀγδοάτη ὄχθον Κρόνου ἀμφινέμονται.
Δωδεκάτη δ᾽ ἀπάνευθε ταραξίπποιο παρ᾽ οὖρον.
Ἀμφὶ δ᾽ ἄρ Ἦλιδα δῖαν εἰκοςὴ νεμέθονται·
Αὐτὰρ ἐν Ἀρκαδίῃ τριηκοςὴν προλέλοιπα·
Λοιπὰς δ᾽ αὖ λεύσσεις ἀγέλας τόδε πεντήκοντα.

Ἄλλο Πρόβλημα.

Χάλκεός εἰμι λέων· κρουνοὶ δέ μοι ὄμματα δοιὰ,
Καὶ ςόμα. σὺν δὲ θέναρ δεξιτεροῖο ποδός.
Πλήθει δὲ κρατῆρα δύ᾽ ἤμασι δεξιὸν ὄμμα,
Καὶ λαιὸν τρισσοῖς, καὶ πισύρεσσι θέναρ·
Ἄρκιον ἓξ ὥραις πλῆσαι ςόμα. ἐν δ᾽ ἅμα πάντα,
Καὶ ςόμα, καὶ γλῆναι, καὶ θέναρ, εἰπὲ πόσον.

Ἄλλο Πρόβλημα.

Ἄμφω μὲν ἡμεῖς εἴκοσι μνᾶς ἕλκομεν,
Ζῆθός τε χὠ ξύναιμος· ἢν δέ μου λάβῃς
Τρίτον, τὸ τέτρατόν τε τοὖδ᾽ Ἀμφίονος,
Ἓξ παντ᾽ ἀνευρὼν, μητρὸς εὑρήσεις ςαθμόν.

ΑΔΗΛΟΝ.

Τὸν σοφὸν ἐν κιθάρῃ, τὸν μουσικὸν Ἀνδροτίωνα
Ἤρετό τις τοίην χρουματικὴν σοφίην.

Δεξι-

A Themiſone venit viceſima; contulit artem
Unus Ariſtodicus terque talenta tria.

VI. *Aliud Problema.*

Herculis Augiam virtus generoſa rogabat,
Eſſet ei vis quanta boum: cui reddidit ille,
Altera pars virides Alphei paſcitur herbas,
Pars octava terit Saturni nomine collem,
Biſſextum, quae terret equos, circumſpicit ara,
Rurſus in Eleis pars it viceſima campis:
Arcadiae dictos luſtrat triceſima montes,
Quinque boves reſtant decies, quos eſſe videre eſt.

VII. *Aliud Problema.*

Aereus en habeo ſcatebras leo, lumina bina,
Os ſimul inque pedum dexteriore volam.
Dextera craterem binis pupilla diebus,
Laeva tribus complet, ſed vola bis geminis.
Sex horis os praeſtat idem. dic tempore quanto
Juncta ſimul complent pes cavus, os, oculi?

VIII. *Aliud Problema.*

Pondus mihi commune viginti minae
Cum fratre: ſume tertiam partem meî,
Amphyonisque ſume quartam: naſcitur
Sex ſumma, quantum pendit Antiope parens.

IX. Incerti.

Artificem magnum teſtudinis Androtiona
Neſcio quis tentans, talia verba dedit:

Δεξιτερὴν ὑπάτην ὁπότε πλήκτροισι δονήσω,
  Ἡ λαιὴ νήτη πάλλεται αὐτομάτως,
Λεπτὸν ὑποτρίζουσα. καὶ ἀντίτυπον τερέτισμα
  Πάσχει, τῆς ἰδίης πλησσομένης ὑπάτης.
Ὥστέ με θαυμάζειν πῶς ἄπνοα νεῦρα ταθέντα
  Ἡ Φύσις ἀλλήλοις θήκατο συμπαθέα.
Ὃς δὲ τὸν ἐν πλήκτροισιν Ἀριστόξεινον ἀγητὸν
  Ὤμοσε μὴ γνῶναι τήνδε θεημοσύνην.
Ἔστι δ', ἔφη, λύσις ἥδε· τὰ νευρία πάντα τέτυκται
  Ἐξ ὄϊος χολάδων ἄμμιγα τερσομένων·
Τοὔνεκεν εἰσὶν ἀδελφὰ, καὶ ὡς ξύμφυλα συνηχεῖ,
  Ξυγγενὲς ἀλλήλων φθέγμα μεριζόμενα.
Γνήσια γὰρ τάδε πάντα, μιῆς ἅτε γαστρὸς ἐόντα,
  Καὶ τῶν ἀντιτύπων κληρονομεῖ πατάγων.
Καὶ γὰρ δεξιὸν ὄμμα κακούμενον ὄμματι λαιῷ,
  Πολλάκι τοὺς ἰδίους ἀντιδίδωσι πόνους.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΜΖ'.

Εἰς Μέθην.

'ΑΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Μὴ δ' ὅτ' ἐπ' ἀγκύρῃ ὀλοῇ πίστευε θαλάσσῃ,
  Ναυτίλε, μηδ' εἴ τοι πείσματα χέρσος ἔχει.
Καὶ γὰρ Ἴων ὅρμῳ ἔνι κάππεσεν. ἐς δὲ κόλυμβον
  Ναύτου τὰς ταχινὰς οἶνος ἔδησε χέρας.
Φεῦγε χοροιτυπίην ἐπιοίνιον. ἐχθρὸς Ἰάκχῳ
  Πόντος· Τυρσηνοὶ τοῦτον ἔθεντο νόμον.

Cur plectris, hypate, quoties mihi dextra feritur,
Laeva ſimul nete nec mihi tacta tremit.
Et leve quid ſtrepitat, ſonitumque repercutit illum,
Quem dederat proprio verbere tacta fides.
Miror ab exanimi detractas corpore chordas,
Hoc a natura fedus habere datum.
Ille deos jurans, nec Ariſtoxinus haberet
Quo tantus fidicen ſolveret iſtud, ait,
Sed cape reſponſum; quot habet lyra garrula chordas,
Viſcera ſunt, quae ſol arida fecit, ovis.
Fraternas igitur leges communis origo
Inque vicem ſonitus participare dedit.
Cum conſorte modos aequalis dividit haeres,
Ventris ut unius ſe probet eſſe genus.
Sic oculum quoties dextrum malus inficit humor,
Laevus ab arcana tranſitione dolet.

TITULUS XLVII.

De Ebrietate.

I. ANTIPATRI, THESSALONICENSIS.

Ne, quamvis teneat fundum maris anchora dente,
Et de puppe ſolum vincula, crede ſalo.
In portu nam lapſus Ion, ne naret in undis,
Strictus erat multo brachia lenta mero.
In navi potare time: maris hoſtis Iacchus:
Mos a Tyrrhenis jam vetus iſte venit.

II. MAR-

ΜΑ'ΡΚΟΥ 'ΑΡΓΕΝΤΑΡΙ'ΟΥ.

Κωμάζω, χρύσειον ἐς ἑσπερίων χορὸν ἄςρων
 Λεύσσων, οὐδ' ἄλλων λὰξ ἐβάρυνα χορούς.
Στέψας δ' ἀνθοβόλον κρατὸς τρίχα, τὴν κελαδεινὴν
 Πηκτίδα μουσοπόλοις χερσὶν ἐπηρέθισα.
Καὶ τάδε δρῶν, εὔκοσμον ἔχω βίον. οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
 Κόσμος ἄνευθε λύρης ἔπλετο καὶ ςεφάνου.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ὁ πρὶν ἀεὶ Βρομίου μεμεθυσμένος οἰνάδι πηγῇ,
 Σύντροφος εὐάςαις, αἰγοπόδης Σάτυρος,
Διχθάδιον κατὰ κῶμον ἀλυκτοπέδῃσι λυγωθεὶς,
 Ἔντεα παιδὶ Θεᾶς χαλκοτορεῖ Θέτιδος.
Οὐ σοφὸν ἐκ τέχνας ἀσκῶν πόνον, ἀλλὰ πενιχρὰν
 Ἐργάτιν ἐκ μόχθων ῥυόμενος βιοτάν.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ποῦ σοι κεῖνα κύπελλα, λαφύςιε, ποῦ καλὰ θύρσων
 Πήγματα, καὶ κῶμοι, σκιρτοπόδη Σάτυρε;
Τίς σε παρὰ σμίλαισι, ποδίκροτον ἅμμα καθάψας,
 Θήκατο, τὸν Βρομίῳ σπάργαν' ἑλιξάμενον;
Ἀσχήμων ἔνδυα, καὶ ἁ πάντολμος ἀνάγκα,
 Ἅ με πὰρ Ἡφαίςῳ θῆκε μαριλοπόταν.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΜΗ'.

Εἰς Μετριότητα.

ΒΑ'ΣΣΟΥ.

Μήτε με χείματι πόντος ἄγοι θρασὺς, οὐδὲ γαλήνη
 Ἀργὴν ἠσπασάμην τὴν πολυηνεμίην.

Αἰ

II. Marci Argentarii.

Aſpiciens caelo ſaltantia ſidera ludo:
Neſcit in humanos pes meus ire choros,
Impoſitaque comis verno de flore corona
Sollicito docta fila canora manu.
Sic mihi caeleſtem liceat, ſic ducere vitam:
Floribus et cithara nec potus ipſe caret.

III. Incerti.

Qui prius immodico capripes turgebat Iaccho,
Evantes Satyrus creber adire choros,
Nunc Thetidis puero Mavortia fabricat arma,
Compede ſervili vinctus utrumque pedem.
Nec ſpecimen labor artis habet, ſed pauper et exſpes
Vile facit, vitam quo tueatur, opus.

IV. Incerti.

Nunc ubi plena mero tot pocula, nunc ubi thyrſus,
Saltatusque leves, o Satyrisce, tibi?
Quis Bromii cunas ſolitum velare corymbis
In fabrica vinctos juſſit habere pedes?
Audax pauperies & nuda pudoris egeſtas
Mulcibero me dant ecce favillibibum.

TITULUS XLVIII

De Mediocritate.

I. Bassi.

Nec me triſtis hyems agitatum jactet in alto,
Nec ſedeat nullo flamine vecta ratis.

Αἱ μεσότητες ἄρισται, ὅπῃ δή γε πρήξιες ἀνδρῶν,
Καὶ μάλα μέτρον ἐγὼ τἄρχιον ἠσπασάμην.
Τοῦτ' ἀγάπα, φίλε Λάμπι, κακὰς δ' ἔχθαιρε θυέλλας·
Εἰσὶ τινὲς πρηεῖς καὶ βιότου ζέφυροι.

ἌΔΗΛΟΝ.

Πᾶν τὸ περιττὸν, ἄκαιρον· ἐπεὶ λόγος ἐστὶ παλαιὸς,
Ὡς καὶ τοῦ μέλιτος τὸ πλέον ἐστὶ χολή.

ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Οἶκος καὶ πάτρη, βιότου χάρις· αἱ δὲ περισσαὶ
Φροντίδες ἀνθρώποις, οὐ βίος, ἀλλὰ πόνος.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΜΘ'.

Εἰς Μῖσος.

ἌΔΗΛΟΝ.

Εὐστέφιός μ' ἐδάμασσεν ὁμοῦ καὶ πρώϊος ὕπνος,
Ὃς μὲν ἐπιβρίσας, ὃς δέ με μὴ καλέσας.
Ὧν ἐξ ἀμφοτέρων, ὁ μὲν ἐῤῥέτω, ὃς δὲ παρείη
Ἵλαος, ὡράων μέτρον ἐπιστάμενος.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Ν'.

Εἰς Μητρυϊάν.

ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Στήλην μητρυιῆς, μικρὰν λίθον, ἔστεφε κοῦρος,
Ὡς βίον, ἠλλάχθαι καὶ τρόπον οἰόμενος·

Ἡ δὲ,

Quod medium eſt laudo, quod honeſta negotia praeſtat,
Res eſt ante alias ſemper amanda, modus.
Eſt etiam vitam zephyri quae mulceat aura,
Lampi, procelloſo nil tibi cum pelago.

II. Incerti.

Omne nocet nimium, vetus eſt ſententia: nam quod
Mel fuerat, fiet fel tibi, ſi nimium eſt.

III. Juliani.

Crede, bonum vitae domus eſt & patria: curae
Multiplices non ſunt vita, ſed irrequies.

TITULUS XLIX.

De Odio.

Incerti.

Vexarunt duo me ſimul Euſtephiusque ſoporque:
Hic quia me noctu non vocat, ille vocat.
Ille igitur pereat: veniat clementior alter,
Qui dare ſcit quali munere tempus eget.

TITULUS L.

De Noverca.

I. Callimachi.

Serta novercali cippo dat florea, morte
Mutatos mores dum putat eſſe, puer.

Ἡ δὲ, τάφῳ κλινθεῖσα, κατέκτανε παῖδα πεσοῦσα.
Φεύγετε μητρυιῆς καὶ τάφον οἱ πρόγονοι.

ἌΔΗΛΟΝ.

Μητρυϊαὶ προγόνοισιν ἀεὶ κακόν· οὐδὲ φιλοῦσαι
Σῴζουσιν· Φαίδραν γνῶθι καὶ Ἱππόλυτον.

ΠΑΡΜΕΝΙΏΝΟΣ, ΜΑΚΕΔΌΝΟΣ.

Μητρυιῆς δύσμηνις ἀεὶ χόλος, οὐδ᾽ ἐν ἔρωτι
Ἤπιος. οἶδα πάθη σώφρονος Ἱππολύτου.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΝΑ'.

Εἰς Μνήμην.

ΜΑΚΕΔΟΝΙ'ΟΥ, ὙΠΑ'ΤΟΥ.

Μνήμη καὶ λήθη μέγα χαίρετον· ἡ μὲν ἐπ᾽ ἔργοις
Μνήμη τοῖς ἀγαθοῖς, ἡ δ᾽ ἐπὶ λευγαλέοις.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΝΒ'.

Εἰς Μυστήριον.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἀῤῥήτων ἐπέων γλώσσῃ σφρηγὶς ἐπικείσθω.
Κρείσσων γὰρ μύθων ἢ κτεάνων φυλακή.

Ille cadit, teneros & pondere proterit artus.
Privigni poſthac credite ne tumulo.

II. Incerti.

Grande noverca malum, nec amans non laedere novit
Privignum. Phaedram teſtor et Hippolytum.

III. Parmenionis Macedonis.

Ira novercarum gravis eſt, neque parcit amatis:
Exitium caſti novimus Hippolyti.

TITULUS LI.

De Memoria.

Macedonii, Consulis.

Mens oblita juvat, juvat & memor, haec quia ſervat
Dulce quod eſt, contra triſte quod illa fugat.

TITULUS LII.

De Arcano.

Luciani.

His, quae dicta nocent, linguam tibi pone ſigillum,
Plus voces, minus eſt res retinere ſuas.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΝΓ'.

Εἰς Μέμφιν.

'ΑΝΤΙΦΙ'ΛΟΥ, ΒΥΖΑΝΤΙ'ΟΥ.

Ἡ γραῦς Εὐβούλη, ὅτε οἱ καταθύμιον ἦν τι,
Φοίβου τὸν πρὸ ποδῶν μάντιν ἄειρε λίθον,
Χείρεσι πειράζουσα. καὶ ἦν βαρὺς, ἡνίκα μή τι
Ἤθελεν· εἰ δ' ἐθέλοι, κουφότερος πετάλων.
Αὐτὴ δὲ πρήσσουσα τὸ οἱ φίλον, ἦν ποθ' ἁμάρτοι,
Φοίβῳ τὰς ἀνίσους χεῖρας ἐπεγράφετο.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΝΔ'.

Εἰς Ναούς.

'ΑΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ, ΣΙΔΩΝΙ'ΟΥ.

Καὶ κραναᾶς Βαβυλῶνος ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος,
Καὶ τὸν ἐπ' Ἀλφειῷ Ζῆνα κατηυγασάμην,
Κάπων τ' αἰώρημα, καὶ ἠελίοιο κολοσσὸν,
Καὶ μέγαν αἰπεινᾶν πυραμίδων κάματον,
Μνᾶμά τε Μαυσώλοιο πελώριον· ἀλλ' ὅτ' ἐσεῖδον
Ἀρτέμιδος νεφέων ἄχρι θέοντα δόμον,
Κεῖνα μὲν ἠμαύρωτό τε, κὴν ἴδε, νόσφιν Ὀλύμπου,
Ἅλιος οὐδέν πω τοῖον ἐπαυγάσατο.

'ΑΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕ'ΩΣ.

Τέσσαρες αἰωρεῦσι τανυπτερύγων ἐπὶ νώτων
Νίκαι ἰσηρίθμους υἱέας ἀθανάτων·

'Α

TITULUS LIII.

De Reprehenſione.

ANTIPHILI, BYZANTII.

Si quid in Eubules animo dubitatur anili,
  Vatis Apollinei tunc lapis inſtar adeſt.
Hunc manibus librat, gravis eſt, ſi diſplicet actus;
  Arboreis levior, ſi placet, ille comis.
Ipſa facit quod vult, et ſi minus exitus adſit,
  In culpam manuum ſubditur ipſe Deus.

TITULUS LIV.

De Templis.

I. ANTIPATRI, SIDONII.

Vidimus Aſſyrios portantia moenia currus,
  Et colit Alphei quem cava ripa, Jovem,
Aëre pendentes hortos, molemque Coloſſi,
  Et quae Pyramidum culmina Memphis habet,
Buſtaque Mauſoli: ſed poſtquam vidimus illud,
  Quod Triviae ſupra nubila ſurgit opus:
Caetera diſpereunt: par ſol nihil ipſe videret,
  Si non et coeli cerneret ille domum.

II. ANTIPATRI, THESSALONICENSIS.

Fert bis bina ſuis ales Victoria pennis
  Bis binam ſobolem, nomina magna Deûm.

Ἁ μὲν, Ἀθηναίαν πολεμοδόκον, ἁ δ' Ἀφροδίταν,
Ἁ δὲ, τὸν Ἀλκείδαν, ἁ δ', ἀφόβητον Ἄρη,
Σεῖο κατ' εὐόροφον γραπτὸν τέγος. ἐς δὲ νέονται
Οὐρανόν. ὦ Ῥώμας Γαῖε πάτρας ἔρυμα.
Θείη ἀνίκατον μὲν ὁ βουφάγος· ἁ δέ γε Κύπρις,
Εὔγαμον· εὔμητιν Παλλὰς, ἄτρεστον Ἄρης.

ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Στῶμεν ἁλιρράντοιο παρὰ χθαμαλὰν χθόνα πόντου
Δερκόμενοι τέμενος Κύπριδος εἰναλίας,
Κράναν τ' αἰγείροισι κατάσκιον· ἧς ἄπο νᾶμα
Ξουθαὶ ἀφύσσονται χείλεσιν ἀλκυόνες.

ἈΔΡΙΑΝΟΥ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ,

εἰς τάφον Πομπηΐου ἐν Αἰγύπτῳ.

Τῷ ναοῖς βρίθοντι πόση σπάνις ἔπλετο τύμβου;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, ΝΕ'.

Εἰς Ναυάγιον.

ΖΩΣΙΜΟΥ, ΘΑΣΙΟΥ.

Οὐ μόνον ὑσμίνῃσι καὶ ἐν στονόεντι κυδοιμῷ
Ῥύομ' ἀρειτόλμου θυμὸν Ἀναξιμένους,
Ἀλλὰ καὶ ἐκ πόντου, ὁπότ' ἔσχισε νῆα θάλασσα,
Ἀσπὶς, ἐφ' ἡμετέρης νηξάμενον σανίδος.
Εἰμὶ δὲ κὴν πελάγει καὶ ἐπὶ χθονὸς ἐλπὶς ἐκείνῳ,
Τὸν θρασὺν ἐκ διπλῶν ῥυσαμένη θανάτων.

ΘΕΩ-

Eſt Tritonis ibi, formoſaque mater Amorum,
Et Mars, et patiens Amphitryoniades.
Ex tectis qui celſa tuis in ſidera tendunt,
Spes Romae, Cai, praeſidiumque tuae.
Det tibi Mars animos, ſapientia pectora Pallas,
Robur at Alcides, conjugiumque Venus.

III. Mnasalcae.

Stamus in humenti, mare quam perfundit, arena,
Et tua miramur templa, marina Venus;
Et liquidum fontem, cui plurima populus umbra,
Unde bibunt labris mollibus Alcyones.

IV. Adriani Imperatoris.

de tumulo Pompeji in Aegypto.

Vix is habet tumulum, qui plurima templa tenebat.

TITULUS LV.

De Naufragio.

I. Zozimi Thasii.

Non ego tunc tantum, cum poſcunt horrida Martis
Praelia, magnanimum tutor Anaximenem.
Pro tabula clypeus volvi vexique natantem,
Cum puppim pelagi jam laceraſſet hyems.
Sic ego fida ſalus domino terraque marique,
Audacem nulla morte perire ſino.

ΘΕ'ΩΝΟΣ, 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΕ'ΩΣ.

Ἡ πάρος ἀντιπάλων γε ἐπίχαρος ἀσπὶς ἀκόντων,
 Ἡ φόνιον στυγιοῦ κῦμα φέρουσα μόθου,
Ἄγριον οὐδ' ὅτε πόντος ἐπὶ κλόνον ἤλασε φωτὶ,
 Καὶ πικρὴ ναυτέων ἔπλετ' ἀλιφθορίη,
Συζυγίης ἀμέλησα· καλὸν δέ σε φόρτον ἄγουσα,
 Ναὶ φίλος, εὐκταίων ἄχρις ἔβην λιμένων.

ἸΟΥΛΙ'ΟΥ ΛΕΩΝΙ'ΔΟΥ.

Εἰν ἐνὶ κινδύνους ἔφυγον δύο Μυρτίλος ὅπλῳ,
 Τὸν μὲν, ἀριστεύσας, τὸν δ' ἐπινηξάμενος,
Ἀργίστης ὅτ' ἔδυσε νεὼς τρόπιν· ἀσπίδα δ' ἔσχον
 Σωθεὶς κεκριμένην ὕδατι καὶ πολέμῳ.

ἸΟΥΛΙ'ΟΥ ΔΙΟΚΛΕ'ΟΥΣ.

Οὐκ οἶδ' εἴτε σάκος λέξαιμί σε, τὴν ἐπὶ πολλοὺς
 Ἀντιπάλους πιστὴν σύμμαχον ὡπλισάμην·
Εἴτε δὲ βαιὸν ἐμοὶ πόντου σκάφος, ἥ μ' ἀπὸ νηὸς
 Ὀλλυμένης κόμισας νηκτὸν ἐπ' ἠϊόνας.
Ἄρεος ἐν πολέμοις ἔφυγον χόλον, ἐν δὲ θαλάσσῃ,
 Νηρῆος· σὺ δ' ἄρ' ἦς ὅπλον ἐν ἀμφοτέροις.

ΑΝΤΙΦΑ'ΝΟΥΣ.

Νηὸς ἁλιστρέπτου πλαγκτὸν κύτος εἶδεν ἀπ' ἀκτῆς
 Μηλοβότης, βλοσυροῖς κύμασι συρόμενον·
Χεῖρα δ' ἐπέρριψεν· τὸ δ' ἐπεσπάσατ' ἐς βυθὸν ἅλμης
 Τὸν σώζονθ'. οὕτως πᾶσιν ἀπηχθάνετο.
Ναυηγὸν δ' ὁ νομεὺς ἔσχεν μόρον. ὢ δι' ἐκείνης
 Καὶ δρυμοὶ χῆροι πορθμίδα καὶ λιμένες.

II. Theonis Alexandrini.

Qui clypeus toties repuli quae miſerat hoſtis
  Spicula, dum Martis ſaeva procella furit,
Tunc quoque, cum peterent dominum fera proelia ponti
  Et circum clades nautica multa foret,
Manſi fida comes, vexique per aequora, donec
  Ad faciles portus dulce veniret onus.

III. Julii Leonidae.

Myrtilus en duplici diſcrimine ſolvor ab uno,
  Et victor clypeo, victor et in clypeo.
Cum ferus evertit puppim notus, ille ſalutem
  Attulit, aequoreas ſanguine mixtus aquas.

IV. Julii Dioclis.

Te dubito clypeumne vocem, quo ſaepe juvante
  Hoſtiles in me nil valuere minae,
An ſcapha dicenda es, fracta qui nave natantem
  Servaſti, tutum littus ad usque ferens.
Unius auxilio potui vitare furores,
  In bello Martis, Nereos in pelago.

V. Antiphanis.

Abreptam pelago fracta de nave carinam
  In mediis paſtor forte videbat aquis.
Arripit: arripitur rapidis ſervator ab undis:
  Usque adeo inclemens omnibus illa fuit.
Naufraga paſtorem mors abſtulit. o fera navis
  Quae portus vacuos et nemus una facis.

ΦΙΛΙ'ΠΠΟΥ.

Νῆα μὲν ὤλεσε πόντος, ἐμοὶ δ' ἔπορεν πάλι δαίμων
Πλαζομένῳ φύσιος νῆα ποθεινοτέρην.
Πατρὸς ἰδὼν γὰρ ἐγὼ δέμας εἰς ἐμὲ καίριον ἐλθὸν,
Μουνερέτης ἐπέβην, φόρτος ὀφειλόμενος.
Ἤγαγε δ' εἰς λιμένας με, καὶ ἔσπειρεν δὶς ὁ πρέσβυς,
Νήπιον ἐν γαίῃ, δεύτερον ἐν πελάγει.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ, ΜΑΚΕΔΟ'ΝΟΣ.

Αἰεὶ θηλυτέρῃσιν ὕδωρ κακὸν Ἑλλήσποντος,
Ξεῖνε· Κλεωνίκης πεύθεο Δυῤῥαχίδος·
Πλῶε γὰρ ἐς Σηστὸν μετὰ νυμφίον· ἐν δὲ μελαίνῃ
Φορτίδι τὴν Ἕλλης μοῖραν ἀπεπλάσατο.
Ἡροῖ δειλαίη, σὺ μὲν ἀνέρα, Δηΐμαχος δὲ,
Νύμφην, ἐν παύροις ὠλέσατε σταδίοις.

ἈΙΜΙΛΙΑΝΟΥ, ΝΙΚΑΕ'ΩΣ.

Ἃ βάλε χειμερίου με κατέκλυσε κύματα πόντου
Δειλαίην, νεκύων φόρτον ἀμειψαμένην.
Αἰδέομαι σωθεῖσα. τί μοι πλέον ὅρμον ἱκέσθαι,
Δευομένῃ φωτῶν πείσματα δησομένων;
Κωκυτοῦ με λέγοιτε βαρὺ σκάφος· ὤλεσα φῶτας,
Ὤλεσα· ναυηγοὶ δ' εἰσὶν ἔσω λιμένος.

ΦΙΛΙ'ΠΠΟΥ.

Ἰκαρίην τὸ πάρος πλώων ἅλα, νηὸς ὀλισθὼν
Δᾶμις ὁ Νικαρέτου, κάππεσεν εἰς πέλαγος.
Πολλὰ πατὴρ δ' ἠρᾶτο πρὸς ἀθανάτους, καὶ ἐς ὕδωρ
Φθέγγεθ', ὑπὲρ τέκνου κύματα λισσόμενος·

Ὠλε-

VI. Philippi.

Fregerat iratum navim mare, cum data fato
  Altera, naturae quae mea jure fuit.
Nam mihi conſpectum corpus patris aequore ferri
  Scandentem proprium me ſibi cepit onus:
Et tulit ad terras. bis me ſic edidit ille,
  In terris puerum, per freta vaſta virum.

VII. Antipatri Macedonis.

Femineo ſemper generi gravis Hellespontus:
  Dyrrachis hoc, hoſpes, te Cleonica docet.
Ducitur inſigni dum per freta ſaeva marito,
  Mergitis hanc, Hellen quae rapuiſtis, aquae,
Deïmachus ſpatii fluctus brevis inter et Ero,
  Ille ſuam ſponſam perdidit, iſta virum.

VIII. Aemiliani Nicaeensis.

Me quoque debueras, Nereu, ſubmergere ponto,
  Qua rate tot merſi triſte feruntur onus.
Eſſe pudet ſalvam; quid enim mihi tangere portus,
  Cum deſint, religent qui mea vincla, viri?
Cocyti trux cymba vocer. periere virorum
  Robora, navifragos, hei mihi, portus habet.

IX. Philippi.

Nicareti ſoboles navi delapſus ab alta
  Damis in Icarias praecipitatur aquas.
Viderat hoc, multumque Deis et fluctibus ipſis
  Pro pueri fundit vota ſalute pater.

῞Ωλετο δ' οἰκτίστως ἁλὶ βρυχθείς· κεῖνο δὲ πατρὸς
῎Εκλυεν ἀεξάων οὐδὲ πάλαι πέλαγος.

᾽ΑΠΟΛΛΩΝΙ'ΔΟΥ.

Καὶ ποτε δίνεις ἄφοβος πόρος, εἶπε θάλασσα,
Εἰ καὶ ἐν ἀλκυόνων ἤμασι κλαυσόμεθα,
᾽Αλκυόνων, αἷς πόντος ἀεὶ στηρίξατο κῦμα
Νήνεμον, ὡς κρῖναι χέρσον ἀπιστοτέρην.
᾽Αλλὰ καὶ ἡνίκα μαῖα καὶ ὠδίνεσσιν ἀπήμων
Αὐχεῖς, σὺν φόρτῳ δῦσας ᾽Αριστομένην.

ΒΑΣΣΟΥ.

Οὐλόμεναι νῆσοι Καφηρίδες, αἵ ποτε νόστου
᾽Ωλέσαθ' ῾Ελλήνων, καὶ στόλον ᾽Ιλιόθεν,
Πυρσὸς ὅτε ψεύστης χθονίης δνοφερώτερα νυκτὸς
῏Ηψε σέλα, τυφλὴ δ' ἔδραμε πᾶσα τρόπις
Χοιράδας ἐς πέτρας, Δαναοῖς πάλιν ῎Ιλιος ἄλλη
῎Επλετο, καὶ δεκέτους ἐχθροτέρη πολέμου.
Καὶ τὴν μὲν τότ' ἔπερσαν, ἀνίκητος δὲ Καφηρεὺς,
Ναύπλιε. σοὶ γὰρ πᾶν ῾Ελλὰς ἔκλαυσε δάκρυ.

ΜΑ'ΡΚΟΥ, ᾽ΑΡΓΕΝΤΑΡΙ'ΟΥ.

᾽Εθραύσθης ῞Ηλεια παρ' οἰνοπότῃσι λάγυνε,
Νηδύος ἐκ πάσης χευαμένη Βρόμιον.
Τηλόθε γὰρ λίθος εἰς σε βαρύστονος, οἷα κεραυνὸς,
Οὐ Διὸς ἐκ χειρῶν, ἀλλὰ Δίωνος ἔβη.
Ἦν δὲ γέλως ἐπὶ σοὶ, καὶ σκώμματα πολλὰ, τυπείσης,
Καὶ πολὺς ἐξ ἑτάρων γιγνόμενος θόρυβος.

Οὐ

Sed tamen ah miſerum ſorpſit mare: ſcilicet illa
  Ad patrias pridem ſurduit unda preces.

X. Apollonidae.

Dic mare quando tuas tuto ſulcabimus undas,
  Si nos Alcyonum tempore flere jubes?
Alcyonum, tranquilla quibus ſe ſternere ponti
  Pax ſolet, ut non ſit terra timenda minus.
Tempore at hoc, fidum jactas quo partubus eſſe,
  Ipſum onus et dominum mergis Ariſtomenem.

XI. Basil.

Euboicae cautes, jam tunc quoque peſtis Achivûm,
  Cum peteret Phrygia claſſis ab urbe domum;
Dum micat heu mendax tenebriſque nocentior atris,
  Saxa trahit caecas ignis in ipſa rates.
Aequavit nox una decem cum cladibus annos,
  Et locus hic Grajis altera Troja fuit.
Victa tamen Troja eſt; vincit tuus ille Caphareus,
  Nauplie, fletque truces Graecia tota dolos.

XII. Marci Argentarii.

Rumperis in luſu juvenum bene ficta lagena,
  Evius et rupto proſilit ex utero.
Nam tibi ceu fulmen violento pondere ſaxum
  Non Jovis impegit dextera, ſed Jovii.
Acciderat. ſequitur caſum riſusque jocusque,
  Multaque feſtivi dicta ſodalitii.

Non

Οὐ θρηνῶ σε λάγυνε, τὸν εὐάστηρα τεκοῦσαν
Βάκχον, ἐπεὶ Σεμέλη καὶ σὺ πέπονθατ' ἴσα.

ΦΙΛΙ'ΠΠΟΥ.

Κλασθείσης ποτὲ νηὸς ἐν ὕδασι, δῆριν ἔθεντο
Δισσοὶ ὑπὲρ μούνης μαρνάμενοι σανίδος.
Τύψε μὲν Ἀνταγόρης Πεισίστρατον. οὐ νεμεσητόν,
Ἦν γὰρ ὑπὲρ ψυχῆς. ἀλλ' ἐμέλησε δίκη.
Νήχεθ' ὁ μὲν, τὸν δ' εἷλε κύων ἅλιος. παναλάστωρ
Κηρῶν. οὐδ' ὑγρῷ παύεται ἐν πελάγει.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Νϛ'.

Εἰς Ναυτιλίαν.

'ΑΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Γεραρότης Ἄρχιππος, ὅτ' ἐκ νούσοιο βαρείης
Ἄρτι λιποψυχέων ἔῤῥεεν εἰς ἀΐδην,
Εἶπε τάδ' υἱήεσσιν, ὦ φίλα τέκνα, μάκελλαν
Καὶ τὸν ἀροτρητὴν στέρξατέ μοι βίοτον.
Μὴ σφαλερῆς αἰνεῖτε πόνον στονόεντα θαλάσσης,
Καὶ βαρὺν ἀτηρῆς ναυτιλίης κάματον.
Ὅσσον μητρυιῆς γλυκερωτέρη ἔπλετο μήτηρ,
Τόσσον ἁλὸς πολιῆς γαῖα ποθεινοτέρη.

'ΑΝΤΙΦΙ'ΛΟΥ, ΒΥΖΑΝΤΙ'ΟΥ.

Τόλμα, νεῶν ἀρχηγὲ, σὺ γὰρ δρόμον εὕραο πόντου,
Καὶ ψυχὰς ἀνδρῶν κέρδεσιν ἠρέθισας,

Οἷον

Non ego Lenaei genitrix te plango lagena:
  Nec decet: evenit nam tibi quod Semelae.

XIII. Philippi.

Fregerat inſanum navim mare: rixa duobus
  Hinc fata, dum tabulam raptat uterque ſibi.
Vapulat Antagorae Piſiſtratus: haud mihi mirum:
  Cernebatur enim vita: ſed ultor adeſt.
Enatat hic, alter canibus fit praeda marinis:
  Quis putet? Eumenidum ſentit & unda faces.

TITULUS LVI.

De Navigatione.

I. Antipatri.

Ruſticus ardentes tolerans in corpore morbos
  Archippus, mortem dum videt eſſe prope,
Ultima verba dedit natis: purgare ligone
  Sit labor et raſtris frangere veſter humum.
Ne maris infidi trepidos tentate labores,
  Pendeat a fragili nec trabe veſtra ſalus.
Exſuperat quantum mater pietate novercam,
  Dulcior eſt tanto, credite, terra mari.

II. Antiphili, Byzantii.

Aequorei curſus audacia prima repertrix,
  Tu mentes hominum quaeſtibus illaqueas.

Οἷον ἐτεκτήνω δόλιον ξύλον, οἷον ἔπηξας
  Ἀνθρώποις θανάτῳ κέρδος ἐλεγχόμενον.
Ἦν ὄντως μερόπων χρύσεον γένος, εἴ γ' ἀπὸ χέρσου
  Τηλόθεν ὡς ἀΐδης πόντος ἀπεβλέπετο.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Γλαῦκος ὁ Νεσσαίοιο διαπλώουσιν ὁδηγὸς
  Πορθμοῦ, καὶ Θασίων ἔντροφος αἰγιαλῶν,
Πόντου ἀροτρευτὴρ ἐπιδέξιος, οὔποτ' ἔκνωσσε
  Πλαζομένῃ στρωφῶν πηδάλιον παλάμῃ,
Μυριετὴς, ἁλίοιο βίου ῥάκος· οὐδ', ὅτ' ἔμελλε
  Θνήσκειν, ἐκτὸς ἔβη γηραλέης σανίδος.
Τοὶ δὲ κέλυφος ἔκλεισαν ἐπ' ἀνέρι, τόφρα γεραιὸς
  Πλώσῃ ἐπ' οἰκείης εἰς ἀΐδην ἀκάτου.

ΛΕΩΝΊΔΟΥ.

Ὁ πλόος ὡραῖος. καὶ γὰρ λαλαγεῦσα χελιδὼν
  Ἤδη μέμβλωκεν, χὠ χαρίεις ζέφυρος·
Λειμῶνες δ' ἀνθεῦσι· σεσίγηκεν δὲ θάλασσα
  Κύμασι καὶ τρηχεῖ πνεύματι βρασσομένη.
Ἀγκύρας ἀνέλοιο, καὶ ἐκλύσαιο γύαια,
  Ναυτίλε, καὶ πλώοις, πᾶσαν ἐφεὶς ὀθόνην.
Ταῦθ' ὁ Πρίηπος ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ὁ λιμενίτης,
  Ἄνθρωφ', ὡς πλώεις πᾶσαν ἐπ' ἐμπορίην.

ἈΝΤΙΠΆΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΊΟΥ.

Ἀκμαῖος ῥοθίῃ νηῒ δρόμος· οὐδὲ θάλασσα
  Πορφύρει τρομερῇ φρικὶ χαρασσομένη.
Ἤδη δὲ πλάσσει μὲν ὑπώροφα γυρὰ χελιδὼν
  Οἰκία, λειμώνων δ' ἁβρὰ γελᾷ πέταλα.

Ταῦ-

Quantus ineſt iſti ligno dolus? ah grave lucrum,
  Quod toties domino cum pereunte perit!
Aurea tunc vere flueret mortalibus aetas,
  Si procul a terris eſſet, ut orcus, aqua.

IV. Ejusdem.

Per Neſſaea diu ductor freta Glaucus euntum,
  Cui nutrix Thaſii littoris alga fuit,
Doctus arator aquae, nec habet dum lumina ſomnus,
  Flexit aberranti frena marina manu:
Quem per ſecla decem trivit mare, tam vetus aevi
  Noluit e vetula tollere puppe pedem.
Dî bene, qui clauſere virum cum cortice, ut ipſum
  Ad manes veheret non aliena ratis.

IV. Leonidae.

Hora vocat navem: jam garrula venit hirundo,
  Blandaque jam *Zephyris* mollibus aura tepet.
Purpureis rident veſtiti floribus agri,
  Horrida nec turbant flabra, nec unda mare.
Littore decedat jam funis et anchora fundo:
  Et quot habes plenos navita tende ſinus.
Haec ego do, portus cuſtos, praecepta Priapus,
  Qui merces alio quaeris in orbe, tibi.

V. Antipatri, Sidonii.

Ipſa vocat navem veris clementia, nec jam
  Terribiles pelagi ſuſcitat ira minas.
Pendula ſub tecto tectum ſibi fingit hirundo,
  Et viridans tenera fronde renidet ager.

Τοὔνεκα μηρύσασθε διάβροχα πείσματα ναῦται,
  Ἕλκετε δ' ἀγκύρας φωλάδας ἐκ λιμένων.
Λαίφεα δ' εὐϋφέα προτονίζετε· ταῦθ' ὁ Πρίηπος
  Ὕμμιν ἐνορμίταις παῖς ἐνέπω Βρομίου.

ΜΑ'ΡΚΟΥ 'ΑΡΓΕΝΤΑΡΙ'ΟΥ.

Λῦσον ἀπ' εὐόρμου δολιχὰ πρυμνήσια νηῶν,
  Εὔτροχα δ' ἐκπετάσας λαίφεα, ποντοπόρει,
Ἔμπορε· χειμῶνες γὰρ ἀπέδραμον, ἄρτι δὲ κῦμα
  Γλαυκὸν θηλύνει πρηΰγελως ζέφυρος.
Ἤδη καὶ φιλότεκνος ὑπὸ τραυλοῖσι χελιδὼν
  Χείλεσι καρφίτην πηλοδομεῖ θάλαμον.
Ἄνθεα δ' ἀντέλλουσι κατὰ χθόνα. τῷ σὺ Πριήπῳ
  Πειθόμενος πάσης ἅπτεο ναυτιλίης.

ΣΑΤΥ'ΡΟΥ ΘΥΙ'ΛΛΟΥ.

Ἤδη πηλοδομεῦσι χελιδόνες, ἤδη ἀν' οἶδμα
  Κολποῦται μαλακὰς εἰς ὀθόνας ζέφυρος.
Ἤδη καὶ λειμῶνες ὑπὲρ πετάλων ἐχέαντο
  Ἄνθεα, καὶ τρηχὺς σῖγα μέμυκε πόρος.
Σχοίνους μηρύεσθε, ἐφ' ὁλκάδα φορτίζεσθε
  Ἀγκύρας, καὶ πᾶν λαῖφος ἔφεσθε κάλοις.
Ταῦθ' ὑμῖν πλώουσιν ἐπ' ἐμπορίην ὁ Πρίηπος
  Ὁ λιμενορμίτης ναυτιλίῃ γράφομαι.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Ἤδη μὲν ζεφύροιο πλοητόκου ὑγρὸν ἄημα
  Ἠρέμα λειμῶνας πνεῖει ἐπ' ἀνθοκόμους.
Κεκροπίδες δ' ἠχεῦσι· γαληναίη δὲ θάλασσα
  Μειδιάει, κρυερῶν ἄτρομος ἐξ ἀνέμων.

'Αλλ'

Solvite, tempus adeſt, humentia vincula nautae:
Anchora de latebris exeat unca ſuis:
Omnia jam ventis date carbaſa: dico Priapus
Hoc vobis, Bromio de genitore ſatus.

VI. Marci Argentarii.

Vincula mercator jam ſolve tenentia navem,
Plenaque da medio vela ferenda mari.
Omnis hyems diſceſſit, & arridentibus auris
Caeruleas Zephyrus pacificavit aquas:
Ipſaque prolis amans tremulo ſibi Daulias ore
Exſtruit ex coeno ſtraminibusque domum.
Fundit humus flores: at tu, ſuaſore Priapo,
Incipe caeruleas, ver abit, ire vias.

VII. Satyrî Thyilli.

Jam ſibi de coeno nidum ſuſpendit hirundo,
Lenibus & Zephyris lintea mota tremunt:
Frondibus incumbunt per prata virentia flores,
Et, quae terrificum clanxerat, unda ſilet.
Littore jam funem deducite, merſa trahatur
Anchora, dent laxi vela ſoluta pedes.
Littoris haec praeſes vobis dictata Priapus
Scribo, quibus quaeſtus per vada ſalſa placet.

VIII. Ejusdem.

Jam Zephyrus placidum promittit euntibus aequor,
Florida qui leni flamine prata ferit.
Carmine Cecropiae reſonant diverſa ſorores,
Et trucibus ventis libera ridet aqua.

Ἀλλ' ἴτε θαρσαλέοι, πρυμνήσια λύετε ναῦται,
Πίτνατε τ' εὐπτερύγων λεπταλέας ϛολίδας.
Ὦ ἴτ' ἐπ' ἐμπορίην πίσυνοι χαρίεντι Πριήπῳ,
Ὦ ἴτε δὴ λιμένων δαίμονι πειθόμενοι.

ἈΡΧΙ'ΟΥ.

Τοῦδέ με κυματοπλῆγος ἐπὶ σκοπέλοιο Πρίηπον
Ναῦται Θρηϊκίου θέντο πόρου φύλακα.
Πολλάκις οἷς ἤϊξα ταχὺς καλέουσιν ἀρωγὸς,
Ξεῖνε, κατὰ πρύμνης ἡδὺν ἄγων ζέφυρον.
Τοὔνεκεν οὔτ' ἄκνισσον, ὅπερ θέμις, οὔτ' ἐπιδευῆ
Εἴαρος ἀθρήσεις βωμὸν ἐμὸν ϛεφάνων,
Ἀλλ' αἰεὶ θυόεντα καὶ ἔμπυρον. ἐν δ' ἑκατόμβῃ
Τόσσον, ὅσον τιμὴ δαίμοσιν ἁνδάνεται.

ἈΓΑΘΙ'ΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εὔδια μὲν πόντος πορφύρεται. οὐ γαρ ἀήτης
Κύματα λευκαίνει φριχὶ χαρασσόμενα.
Οὐκ ἔτι δὲ σπιλάδεσσι περικλασθεῖσα θάλασσα,
Ἔμπαλιν ἀντωπὸς πρὸς βάθος εἰσάγεται.
Οἱ ζέφυροι πνείουσιν, ἐπιτρύζει δὲ χελιδὼν,
Κάρφεσι κολλητὸν πηξαμένη θάλαμον.
Θάρσει ναυτιλίης ἐμπείραμε, κἂν παρὰ Σύρτιν,
Κἂν παρὰ Σικελικὴν ποντοπορῇς κροκάλην
Μοῦνον ἐνορμίταο παραὶ βωμοῖσι Πριήπου
Ἢ σκάρον, ἢ βῶκας φλέξον ἐρευθομένους.

ΠΑ'ΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙ'ΟΥ.

Ἤδη μὲν ζεφύροισι μεμυκότα κόλπον ἀνοίγει
Εἴαρος εὐλείμων θελξινόοιο χάρις.

Ἄρτι

Solvite veloces retinacula , ſolvite nautae,
Excutiant rugas ſuppara tenſa ſuas.
Vadite mercatum, ſiſi monitore Priapo
Vadite: littoribus praeſidet ille Deus

IX. Archiae.

In ſcopulo nautae, quem verberat unda, Priapum
Cuſtodem Thracis me poſuere freti:
Advenio fautor queis ſaepe vocantibus, hoſpes:
Et Zephyri puppem me faciente ferunt.
Propterea merito nunquam nidoris egena eſt,
Aut vacat a vernis floribus ara mihi:
Semper odos atque ignis adeſt. Satis illud; honore,
Centeno melius quam bove, quippe lites.

X. Agathiae, Scholastici.

Dulce ſerenato pelagus rubet axe, nec ultra
Pallida jam praefert quem facit unda metum.
Triſte nec inpulſum ſcopulis immanibus aequor
Mox medium refugas in mare torquet aquas:
Mollis habet coelum *Zephyrus*: gemit anxia Procne,
Et ſibi de ſtipulis atria parva facit.
I fidens cape nauta viam, ſeu Syrtis aranda
Eſt tibi, ſeu Siculum quae ferit unda latus.
Tantum littorei qua cernitur ara Priapi,
Aut ſcarus aut rubri boces in igne ſonent.

XI. Pauli Silentiarii.

Prata ſimulque animos hilarantia tempora veris
In *Zephyros* pandunt aequora clauſa novos.

Jam-

Ἄρτι δὲ δουρατέοισιν ἐπωλίσθησε κυλίνδροις
  Ὁλκὰς, ἀπ' ἠϊόνων ἐς βυθὸν ἑλκομένη.
Λαίφεα κυρτώσαντες ἀταρβέες ἔξιτε ναῦται,
  Πρηῢν ἀμαιβαίης φόρτον ἐς ἐμπορίης.
Πιςὸς ἠυσὶ Πρίηπος, ἐπεὶ Θέτιν εὔχομαι εἶναι
  Ἡμετέρου πατρὸς ξεινοδόκον Βρομίου.

ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἤδη καλλιπέτηλον ἐπ' εὐκάρποισι λοχείαις
  Λήϊον ἐκ ῥοδέων ἀνθοφορεῖ καλύκων.
Ἤδη ἐπ' ἀκρεμόνεσσιν ἰσοζυγέων κυπαρίσσων
  Μουσομάνης τέττιξ θέλγει ἀμαλλοδέτην.
Καὶ φιλόπαις ὑπὸ γεῖσσα δόμους τεύξασα χελιδὼν,
  Ἔκγονα πηλοχύτοις ξεινοδοκεῖ θαλάμοις.
Ὑπνώει δὲ θάλασσα, φιλοζεφύροιο γαλήνης
  Νηοφόροις νώτοις εὔδια πεπταμένης,
Οὐκ ἐπὶ πρυμναίοισι καταιγίζουσα κορύμβοις,
  Οὐκ ἐπὶ ῥηγμίνων ἀφρὸν ἐρευγομένη,
Ναυτίλε, ποντομέδοντι καὶ ὁρμοδοτῆρι Πριήπῳ
  Τευθίδος ἢ τρίγλης ἀνθεμόεσσαν ἴτυν,
Ἢ σκάρον αὐδήεντα παρὰ βωμοῖσι πυρώσας,
  Ἄτρομος Ἰονίου τέρμα θαλασσοπόρει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, ΝΖ.

Εἰς Νῆας.

ΖΗΛΩΤΟΥ.

Ἐκλάσθην ἐπὶ γῆς ἀνέμῳ πίτυς· ἐς τί με πόντῳ
  Στέλλετε, ναυηγὸν κλῶνα πρὸ ναυτιλίης;

ΤΟΥ.

Jamque per iliceos navis delapſa cylindros
  Ad maris e ſicco littore venit aquas.
Intrepidi tumidis nautae diſcedite velis,
  Et veteri mercem merce parate novam.
Pulchra Thetis Bromio quondam fuit hoſpita, nobis
  Qui pater eſt. nautas inde Priapus amo.

XII. Theaeteti Scholastici.

Jam teneras frondes partu felice reſolvit
  Concolor aurorae veris odora ſeges.
Nec ſuper aërias ceſſat mulcere cupreſſus
  Meſſores querulis rauca cicada ſonis:
Et mater jam fida larem trabe fingit hirundo,
  Educet ut lutea pignora cara domo:
At mare pacatum Zephyri ſopitur ab auris,
  Dorſaque navigiis per ſua praebet iter.
Nec jam canitiem ſpumantem ad littora volvit,
  Picta nec intorto turbine roſtra ferit.
Navita, ſervanti portusque ſalumque Priapo
  Si detur munus ſaepia nigra tuum,
Ardeat aut mullus, ſcarus aut vocalis ad aras,
  Intrepidus vaſtum curre per Jonium.

TITULUS LVII.

De Navibus.

I. Zeloti.

Eruta ſum ventis pinus: ne tangite fabri:
  Naufraga ſum terris, cur ego mittar aquis?

II. Ejus-

ΤΟΥ̃ ΑΥ̓ΤΟΥ̃.

Ἐς τί πίτυν πελάγει πιστεύετε γομφωτῆρες,
　Ἧς πολὺς ἐξ ὀρέων ῥίζαν ἔλυσε νότος;
Αἴσιον οὐκ ἔσομαι πόντου σκάφος, ἐχθρὸν ἀήταις
　Δένδρεον· ἐν χέρσῳ τὰς ἁλὸς οἶδα τύχας.

ἈΔΈΣΠΟΤΟΝ.

Ἀρτιπαγῆ ῥοθίησιν ἐπὶ κροκάλῃσί με νῆα
　Καί μήπω χαροποῦ κύματος ἁψαμένην,
Οὐδ' ἀνέμεινε θάλασσα· τὸ δ' ἄγριον ἐπλήμμυρε
　Χεῦμα, καὶ ἐκ σταθερῶν ἥρπασεν ἠϊόνων,
Ὁλκάδα, τῇ δείλαιος ἀεὶ κλόνος, ἥ γε τὰ πόντου
　Χεύματα κἢν χέρσῳ λοίγια, κἢν πελάγει.

ΚΥΛΛΗΝΊΟΥ ΠΕΤΙΑΝΟΥ̃.

Οὔπω ναῦς, καὶ ὄλωλα· τί δ' ἂν πλέον, εἰ βυθὸν ἔγνων,
　Ἔτλην; Φεῦ, πάσαις ὁλκάσι μοῖρα κλύδων.

ἈΝΤΙΦΊΛΟΥ, ΒΥΖΑΝΤΊΟΥ.

Ἄρτι με πηγνυμένην ἀκάτου τρόπιν ἔσπασε γείτων
　Πόντος, κἢν χέρσῳ εἰς ἐμὲ μαινόμενος.

ἈΔΈΣΠΟΤΟΝ.

Ἐκλάσθην ἀνέμοισι πίτυς· τί με τεύχετε νῆα,
　Ναυηγῶν ἀνέμων χερσόθι γευσαμένην;

ἈΔΈΣΠΟΤΟΝ.

Οὔρεσιν ἐν δολιχοῖς βλωθρὴν πίτυν ὑέτιος με
　Πρόρριζον γαίης ἐξεκύλισσε νότος.

Ἔνθεν

II. Ejusdem.

Quid vultis miſeri pelago me credere pinum,
Non potuit radix ſi mea ferre notos?
Paſſa ſolo pelagi caſus, odioſaque ventis
Arbor adhuc, felix nec ratis omen ero.

III. Incerti.

Stabam facta recens in rauco littore navis
Ad pelagi primas ire parata vias:
Non exſpectavit mare me, ſed adultior aeſtus
Ipſa ſuperfuſus littora me rapuit.
Ah miſerae naves, quibus exitiabilis unda eſt,
Non minus in terris quam ſolet in pelago.

IV. Cyllenii Petiani.

Jam perii, neque navis eram, quid paſſa fuiſſem
In pelago? ratibus fluctus ubique nocet.

V. Antiphili, Byzantii.

Vix bene facta fui, cum me vicinia ponti
Abripit, in terras cur maris ira venis?

I. Incerti.

Fracta truci Borea cur mittor in aequora pinus?
Jam ſatis in terris naufraga flabra tuli.

VII. Incerti.

Frondiferam pinum me cum radice revulſit
In ſummis ſtantem montibus ira noti.

Ἔνθεν ναῦς γενόμην, ἀνέμοις πάλιν ὄφρα μάχωμαι,
  Ἄνθρωποι, τόλμης οὔποτε φειδόμενοι.

ἈΔΗΛΟΝ.

Τίπτέ με τὴν ἀνέμοισιν ἁλώσιμον, ἤλεε τέκτον,
  Τήδε πίτυν τεύχεις νῆα θαλασσοπόρον;
Οὐδ' οἰωνὸν ἔδεισας, ὅτι βορέης μ' ἐδίωξεν
  Ἐν χθονί; πῶς ἀνέμους φεύξομαι ἐν πελάγει;

ἈΝΤΙΦΙ'ΛΟΥ, ΒΥΖΑΝΤΙ'ΟΥ.

Μυρία μετρήσασαν ἀμετρήτοιο θαλάσσης
  Κύματα, καὶ χέρσῳ βαιὸν ἐρεισαμένην,
Ὤλεσεν οὐχὶ θάλασσα, νεῶν φόβος, ἀλλ' ἐπὶ γαίης
  Ἥφαιστος. τίς ἐρεῖ πόντον ἀπιστότερον;
Ἔνθεν ἔφυν ἀπόλωλα· παρ' ἠιόνεσσι δὲ κεῖμαι,
  Χέρσῳ τὴν πελάγους ἐλπίδα μεμφομένη.

ΣΕΚΟΥ'ΝΔΟΥ.

Ὁλκὰς ἀμετρήτου πελάγους ἀνύσασα κέλευθον,
  Καὶ τοσάκις χαροποῖς κύμασι νηξαμένη,
Ἣν ὁ μέλας οὔτ' εὖρος ἐπόντισεν, οὔτ' ἐπὶ χέρσον
  Ἤλασε χειμερίων ἄγριον οἶδμα νότων,
Ἐν πυρὶ νῦν ναυηγὸς ἐγὼ χθονὶ μέμφομ' ἀπίστῳ,
  Νῦν ἁλὸς ἡμετέρης ὕδατα διζομένη.

ΛΕΩΝΙ'ΔΟΥ, ΤΑΡΑΝΤΙ'ΝΟΥ.

Ὁλκάδα πῦρ μ' ἀνέφλεξε, τόσην ἅλα μετρήσασαν,
  Ἐν χθονὶ τῇ πεύκας εἰς ἐμὲ κειραμένη.

Ἡ

Facta ratis rurſum jubeor certare procellis:
O metuens hominum nulla pericla genus!

VIII. Incerti.

Flamina quae pinus ventorum ferre nequivi,
Cur faber aequoream me facis eſſe ratem?
Omnia non metuis? terra vexavit in ipſa
Me Boreas: mediis quae fuga reſtat aquis?

IX. Antiphili, Byzantii.

Aequoris immenſi longos emenſa meatus
Vix modico tetigi tempore navis humum.
At mihi non nocuit ratibus timor unda, ſed ignis
In terra, quis adhuc aequora ſaeva vocet?
Quo ſum nata loco, perii. pars littore reſtans
Aequoream terris exprobrat ecce fidem.

X. Secundi.

Quae toties puppis curſu felice natavi,
Per maris immenſas velificata vias;
Quam neque Corus aquis merſit, nec in horrida ſaxa
Impulit hiberni ſaeva procella Noti;
De tellure queror, flammis ubi naufraga fio:
Hei mihi! quod noſtrae tam procul eſtis aquae.

XI. Leonidae, Tarentini.

Menſa diu pelagus pereo face navis, in illa,
Quae mihi materiam tonſa creavit, humo.

Ἢν πέλαγος δίεσωσεν ἐπ' ἠόνας· ἀλλὰ θαλάσσης
Τὴν ἐμὲ γειναμένην εὗρον ἀπιστοτέρην.

ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ͂,

ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίου.

Ὁλκὰς ὕδωρ προφυγοῦσα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Ἐν χθονὸς ἀγκοίναις ὤλετο μητερίαις.
Ἱσταμένην γὰρ πυρσὸς ἐπέφλεγε· καιομένη δὲ
Δυσμενέων ὑδάτων συμμαχίην ἐκάλει.

ΛΕΩΝΙ´ΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙ´ΝΟΥ.

Τὴν μικρήν με λέγουσι, καὶ οὐκ ἴσα ποντοπορεύσαις
Ναυσὶ διϊθύνειν ἄτρομον εὐπλοΐην.
Οὐκ ἀπόφημι δ' ἐγώ· βραχὺ μὲν σκάφος, ἀλλὰ θαλάσσῃ
Πᾶν ἴσον. οὐ μέτρων ἡ κρίσις, ἀλλὰ τύχης.
Ἔστω πηδαλίοις ἑτέρῃ πλέον. ἄλλο γὰρ ἄλλῃ
Θάρσος· ἐγὼ δ' εἴην δαίμοσι σωζομένη.

ἈΝΤΙΦΙ´ΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙ´ΟΥ.

Ὑλοτόμοι παύσασθε νεῶν χάριν· οὐκ ἔτι πεύκη
Κύματος, ἀλλ' ἤδη ῥινὸς ἐπιτροχάει.
Γόμφος δ' οὐκ ἔτι χαλκὸς ἐν ὁλκάσιν, οὐδὲ σίδηρος,
Ἀλλὰ λίνῳ τοίχων ἁρμονίη δέδεται.
Τὰς δ' αὐτὰς ποτὲ πόντος ἔχει νέας, ἄλλοτε γαῖα,
Πηκτὸν ἁμαξίτην φόρτον ἀειρομένας.
Ἀργὼ μὲν προτέροισιν ἀοίδιμος. ἀλλὰ Σαβίνῳ
Καινοτέρην πῆξαι Παλλὰς ἔνευσε τρόπιν.

Atqui reddiderant me terris aequora: vincis
  Sic mea tu genetrix aequora perfidiâ.

XII. Juliani, Aegyptii,

ex genere praefectorum Auguſtalium.

Quis putet? in terrae maternis interit ulnis
  Ex rabido toties aequore ſalva ratis.
Ut ſtetit in ſicco flammis vexatur, & ardens
  Auxilium fruſtra poſcit ab hoſte mari.

XIII. Leonidae Tarentini.

Parva vocor, dicorque minus majoribus alnis
  Per medium certas aequor habére vias.
Nec nego me parvam. Sed fluctibus omnis in aequo
  Eſt modus: imperium per mare caſus habet.
Sunt quae plus clavo valeant: fiducia cunctis
  Non eadem: pro me ſit ſatis eſſe Deos.

XIV. Antiphili, Byzantii.

Ne poſthac ratium ſilvae ſcindantur in uſus:
  Pro pinu corium jam maris aequor arat.
Non aes, non ferrum retinet contexta carinae:
  Sutilis ex lino vincula navis habet.
Una mari terraque valet; nam currus & ipſa eſt,
  Et terrae aequoreum per ſola portat onus.
Argo fama vetus celebrat: majore Sabinus
  Repperit ecce novam Palladis arte ratem.

XV. Ejus.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ναῦν Ἱεροκλείδης ἔσχεν σύγγηρον, ὁμόπλουν,
Τὴν αὐτὴν ζωῆς καὶ θανάτου σύνοδον,
Πιστὴν ἰχθυβολεῦντι συνέμπορον. οὔτις ἐκείνης
Πώποτ' ἐπέπλωσεν κῦμα δικαιοτέρη·
Γήραος ἄχρις ἔβοσκε πονεύμενον· εἶτα θανόντα
Ἐκτέρισεν. συνέπλω δ' ἄχρι καὶ εἰς ἀΐδην.

ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Πυῤῥὸς ὁ μουνερέτης, ὀλίγη νηΐ λεπτὰ ματεύων
Φυκία, καὶ τριχίνης μαινίδας ἐκ καθέτου,
Ἠϊόνων ἀποτῆλε τυπεὶς, κατέδουπε κεραυνῷ.
Νηῦς δὲ πρὸς αἰγιαλοὺς ἔδραμεν αὐτομάτη,
Ἀγγελίην θείῳ καὶ λιγνύϊ μηνύουσα.
Καὶ φράσεν, Ἀργώην δ' οὐκ ἐπόθησε τρόπιν.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἡ ναῦς ἀπ' ἔργων Κύπριδος γομφουμένη,
Πρὸς τὸν γενάρχην πόντον ἤλυθον Θεοῦ.
Ἀνὴρ γὰρ ὥρης μ' ἔμπορος τεκτήνατο,
Καλέσας ἑταίρην. εἰμὶ γὰρ πᾶσι φίλη.
Ἔμβαινε θαῤῥῶν· μισθὸν οὐκ αἰτῶ βαρύν.
Ἐλθόντα δέχομαι· πάντα βαστάζω ξένον,
Ὡς ποτ' ἐπὶ γαίης, κὴν βυθῷ μ' ἐρέσσετε.

KE-

XV. Ejusdem.

Conſenuit navis domino: vitaeque necisque
  Haec Hieroclidae manſit ubique comes.
Haec piscantis erat conſors bene fida, nec alnus
  Aequoreas ſecuit juſtior ulla vias.
Haec alimenta viro dedit, haec in funere juſta
  Fecit, & ad Manes conſociavit iter.

XVI. Antipatri, Sidonii.

Ille diu Pyrrhus remex ſuus, impiger algas
  Et calamo maenas quaerere ſetigero,
Heu procul a terris periit Jovis igne triſulco,
  Sed tamen ad littus ſponte carina redit.
Et loquitur fumo triſtes & ſulfure caſus:
  Hoc ſatis: Argoo non eget illa ſono.

XVII. Philippi, Thessalonicensis.

Compacta navis ex labore Cypridis,
Ad alta maria patriam veni Deae.
Me quippe fecit arbiter libidinum:
Dixitque amicam jure, nam nulli nego,
Haud magna merces poſcitur: qui vis, ini,
Satis capax ſum. facile vectorem fero.
Vel in profundo, ſi velis, agita, licet.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΝΗʹ.

Εἰς Νήσους.

'ΑΠΟΛΛΩΝΙ'ΔΟΥ, οἱ δὲ,

'ΑΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Εἴθέ με παντοίοισιν ἔτι πλάζεσθαι ἀήταις,
  Ἢ Λητοῖ στῆναι μαῖαν ἀλωομένῃ.
Οὐκ ἂν χητοσύνην τόσον ἔστενον. οἴ ἐμὲ δειλὴν,
  Ὅσσαις Ἑλλήνων νηυσὶ παραπλέομαι,
Δῆλος ἐρημαίη, τὸ πάλαι σέβας, ὀψέ, πη Ἥρη
  Λητοῦς, ἀλλ' οἰκτρὴν τήνδ' ἐπέθηκε δίκην.

'ΑΛΦΕΙΟΥ, ΜΙΤΥΛΗΝΑΙ'ΟΥ.

Λητοῦς ὠδίνων ἱερὴ τροφὲ, τὴν ἀσάλευτον
  Αἰγαίῳ Κρονίδης ὡρμίσατ' ἐν πελάγει,
Οὔ νύ σε δειλαίην μὰ τεοὺς, δέσποινα, βοήσω
  Δαίμονας, οὐδὲ λόγοις ἕψομαι Ἀντιπάτρου.
Ὀλβίζω δ' ὅτι Φοῖβον ἐδέξαο, καὶ μετ' Ὄλυμπον
  Ἄρτεμις οὐκ ἄλλην ἤ σε λέγει πατρίδα.

'ΑΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Κλεινὴν οὐκ ἀπόφημι. σὲ γὰρ προπάροιθεν ἔθηκαν
  Κλήζεσθαι πτηνοὶ, Τῆνε, Βορηϊάδαι.
Ἀλλὰ καὶ Ὀρτυγίην εἶχε-κλέος, οὔνομα δ' αὐτῆς
  Ἤρχετο Ῥιπαίων ἄχρις Ὑπερβορέων.
Νῦν δὲ σὺ μὲν ζώεις, ἡ δ' οὐκ ἔτι. τίς κεν ἐώλπει
  Ὄψεσθαι Τήνου Δῆλον ἐρημοτέρην.

TITULUS LVIII.

De Inſulis.

I. Apollonidae, *aut ut aliis placet,*

Antipatri.

O utinam portarer adhuc erratica ventis,
Nec ſtarem partu matris, Apollo, tuae:
Non tam vaſta forem, non tam miſerabilis: eheu!
Quot me Grajugenûm praeteriere rates.
O Delos veneranda prius: de pellice Juno
Exigit hoc ſerum ſed grave ſupplicium.

II. Alphei Mitylenaei.

O Latonigenûm nutrix veneranda, Tonantis
Quam manus Aegeis fixit in aequoribus:
Non mea te dicent miſeram, tua numina juro,
Carmina: nec nobis hoc placet Antipatri.
Cive ſatis felix es Apolline, cive Diana,
Altera poſt coelum tu quibus es patria.

III. Antipatri.

Clara quidem es, quis enim neget hoc? cum fama vetuſta
Sit tibi per fratres ex Aquilone ſatos:
Sed fuit Ortygie celebris quoque, gloria cujus
Usque ad Riphaeos venit Hyperboreos.
Illa fuit, tu nunc ſuperas. quisquamne putaſſet
Hoc fore, plus eſſet Tenos ut Ortygia?

ἈΝΤΙΦΙΛΟΥ, ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Ἡ τερεβινθώδης, ὀλιγάμπελος, οἷά τε βαιὴ
Νησὶς, ἀλλ' ὁμαλὴ πᾶσα καὶ ἀσφόδελος·
Αἱ δ' ἀγχοῦ, μεγάλαι τε καὶ εὐρέες, ἀλλ' ἐπὶ πολὺ
Τρηχεῖαι· μεγέθει τοῦτο περισσότεραι.
Καρποῖς, οὐ σταδίοισιν ἐρίζομεν. οὐδὲ γὰρ αὖλαξ
Αἰγύπτου, Λιβύης ψάμμου ἐπιστρέφεται.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὡς πάρος ἀελίου, νῦν Καίσαρος ἡ Ῥόδος εἰμὶ
Νᾶσος· ἴσον δ' αὐχῶ φέγγος ἀπ' ἀμφοτέρων.
Ἤδη σβεννυμέναν με νέα κατεφώτισεν ἀκτὶς,
Ἅλιε, καὶ παρὰ σὸν φέγγος ἔλαμψε Νέρων.
Πῶς εἴπω; τίνι μᾶλλον ὀφείλομαι; ὃς μὲν ἔδειξεν
Ἐξ ἁλὸς· ὃς δ' ἤδη ῥύσατο δυομένην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, ΝΘ'.

Εἰς Οἶνον.

ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ὕδατος ἀκρήτου κεχορημένῳ ἄγχι παραστὰς
Χθιζὸν ἐμοὶ κοτέων Βάκχος ἔλεξε τάδε,
Εὕδεις ἄξιον ὕπνον ἀπεχθομένων Ἀφροδίτῃ.
Εἰπέ μοι, ὦ νήφων, πεύθεαι Ἱππολύτου;
Τάρβει μή τι πάθῃς ἐναλίγκιον· ὣς ὁ μὲν εἰπὼν
Ὤχετ' ἐμοὶ δ' ἀπὸ τῆς οὐκ ἔτι τερπνὸν ὕδωρ.

ΦΙ-

IV. Antiphili, Byzantii.

Vitis non nimium, terebinthi plus fero, parva
Inſula, ſed planis non ſalebroſa locis:
Inſula lata quidem, non una, ſed aſpera circum
Cernitur, & nobis non niſi mole prior.
Fructu, non ſpatio, res penditur. anne Libyſſa,
Nile ferax, glebis certet arena tuis?

V. Ejusdem.

Solis eram quondam, nunc Caeſaris inſula magni,
Sum Rhodos: ex aequo lux ab utroque juvat,
Jamque exſtincta forem, niſi ſol mihi ſurgeret alter,
Et jubar ex Latia tolleret arce Nero.
Plus mihi praeſtat uter? dedit ille emergere ponto,
Hic me reſtituit, cum prope merſa fui.

TITULUS LIX.

De Vino.

I. Antipatri.

Iratus, quod aqua ſatiaſſem viſcera pura,
Verba mihi Bromius talia dixit heri:
Hoſtibus eveniat Veneris ſopor ille, ſevere,
Hippolytum noſti? talis & ille fuit:
Ne patiaris idem, videas tibi. dixit, abitque:
At mihi nequaquam poſteà dulcis aqua.

II. Phi-

ΦΙΛΙ'ΠΠΟΥ.

Εὐθαλέα πλάτανόν με Νότου βαρυλαίλαπες αὖραι
'Ρίζης ἐξ αὐτῆς ἐςόρεσαν δαπέδῳ
Λουσαμένη Βρομίῳ δ' ἔςην πάλιν, ὄμβρον ἔχουσα
Χείματι καὶ θάλπει τοῦ Διὸς ἡδύτερον.
'Ολλυμένη δ' ἔζησα· μόνη δὲ πιοῦσα λυαῖον,
Ἄλλων κλινομένων, ὀρθοτέρη βλέπομαι.

ΜΕΛΕΑ'ΓΡΟΥ.

Αἱ Νύμφαι τὸν Βάκχον, ὅτ' ἐκ πυρὸς ἥλαθ' ὁ κοῦρος,
Νίψαν ὑπὲρ τέφρης ἄρτι κυλιόμενον.
Τοὔνεκα σὺν Νύμφαις Βρόμιος φίλος· ἢν δέ νιν εἴργῃς
Μίσγεσθαι, δέξῃ πῦρ ἔτι καιόμενον.

ἘΠΙΓΟ'ΝΟΥ, ΘΕΤΤΑΛΟΥ,

'Αργυρέη κρηνίς με τὸν οὐκέτι μακρὰ βοῶντα
Βάτραχον οἰνηραῖς χεῦεν ὑπὸ ςαγόσιν.
Κεῖμαι δ' ἐν Νύμφαις, κείναις φίλος, οὐδὲ Λυαίῳ
'Εχθρὸς, ὑπ' ἀμφοτέρων λουόμενος ςαγόσιν.
'Οψέ ποτ' εἰς Διόνυσον ἐκώμασα. Φεῦ, τίνες ὕδωρ
Πίνουσι, μανίην σώφρονα μαινόμενοι;

ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ, ΒΑΣΙΛΕ'ΩΣ,

εἰς οἶνον ἀπὸ κριθῆς.

Τίς; πόθεν εἶς Διόνυσε; μὰ γὰρ τὸν ἀληθέα Βάκχον,
Οὔ σ' ἐπιγινώσκω. τὸν Διὸς οἶδα μόνον.
Κεῖνος νέκταρ ὄδωδε· σὺ δὲ τράγου. ἦ ῥά σε Κελτοὶ,
Τῇ πενίῃ βοτρύων, τεῦξαν ἀπ' ἀςαχύων·

Τῷ,

II. Philippi.

Frondiferam platanum me de radice revulſam
  Straverat inſani vis truculenta Noti:
Lota reſurrexi Bromio: mihi ſcilicet aeſtu
  Imber is & brumâ gratior imbre Jovis.
Sic mihi vita redux: aliorum corpora flectit
  Evius: at noſtrum rectius eſſe dedit.

III. Meleagri.

Ignibus enatum Nymphae lavere Lyaeum:
  Multus erat circum fumida membra cinis.
Nunc quoque cum Nymphis Liber bonus: abſit ab illis,
  Fervet adhuc, venas imbuet igne ſuo.

IV. Epigoni, Thessali.

Factus ab argento fallens, ſine more tacentem,
  Me ranam genito vitibus imbre rigat.
In Nymphis jaceo Nympharum cura, nec hoſtis
  Bacche tibi: geminus manat in ora liquor.
Delitiis vitae ſero fruor: eſtne quis, eſt qui
  Potet aquam? vere ſobrius ille furor.

V. Juliani, Imperatoris,

de potu ex hordeo.

Unde quis es Liber? ſic ſit mihi Liber amicus,
  Non mihi tu notus: ſed puer ille Jovis.
Ille ut nectar olet, tu ceu caper. an fera te gens
  Ex ſpicis genuit Celtica, vitis egens?

Hinc

Τῷ σὲ χρὴ καλέειν Δημήτριον, οὐ Διόνυσον,
Πυρογενῆ μᾶλλον, καὶ βρόμον, οὐ Βρόμιον.

ἈΛΚΑΙ'ΟΥ.

Οἶνος καὶ Κένταυρον, Ἐπίκρατες, οὐχί σε μοῦνον
Ὤλεσεν, ἠδ' ἐρατὴν Καλλίου ἡλικίην.
Οὕτως ὠμοχάρων ὁ μονόμματος, ᾧ σὺ τάχιϛα
Τὴν αὐτὴν πέμψαις ἐξ ἀΐδεω πρόποσιν.

ΝΙΚΗΡΑ'ΤΟΥ.

Οἶνός τοι χαρίεντι μέγας πέλει ἵππος ἀοιδῷ·
Ὕδωρ δὲ πίνων, καλὸν οὐ τέκοις ἔπος.
Ταῦτ' ἔλεγεν, Διόνυσε, καὶ ἔπνεεν οὐχ ἑνὸς ἀσκοῦ
Κρατῖνος, ἀλλὰ παντὸς ὄδωδεν πίθου.
Τοι γὰρ ὑπὸ ϛεφάνοις μέγας ἔβρυεν, εἶχε δὲ κισσῷ
Μέτωπον, ὥσπερ καὶ σὺ, κεκροκωμένον.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Ξ'.

Εἰς Ὄρνις,

ἈΡΓΕΝΤΑΡΙ'ΟΥ.

Μηκέτι νῦν μινύριζε παρὰ δρυῒ, μηκέτι φώνει·
Κλωνὸς ἐπ' ἀκροτάτου, κόσσυφε, κεκλιμένος.
Ἐχθρόν σοι τόδε δένδρον. ἐπείγεο δ' ἄμπελος ἔνθα
Ἀντέλλει, γλαυκῶν σύσκιος ἐκ πετάλων.
Κείνης ταρσὸν ἔρεισον ἐπὶ κλάδον, ἀμφί τε κείνῃ
Μέλπε, λιγὺν προχέων ἐκ ϛόματος κέλαδον.

Δρῦς

Hinc Cerealis eras meliori jure vocandus,
  Non ſatus ex Semela matre, ſed ex ſimila.

VI. Alcaei, *In Philippum Regem.*

Occidit & vino Centaurus, Epicrates; haud tu
  Solus es & dulci Callia flore puer.
Ferreus ille cocles: ſed tu par munus ab Orco,
  Quod bibat, in terras mitte Charonti novo.

VII. Nicerati.

Vinum praeſtat equi divinis vatibus uſum;
  Aquam bibenti Muſa nec cedit bene.
Ille tuus, Liber, cum diceret iſta Cratinus,
  Madens olebat non utrem ſed dolium;
Carmina ſub ſertis fundens hederaque revinctus
  Florente laetas in tuum morem comas.

TITULUS LX.

De Avibus.

I. Argentarii.

Parce tuas duro nemori narrare querelas,
  Et canere in ſummis quercibus, o merula.
Non eſt iſta tibi ſatis arbor amica, ſed illuc,
  Vitis ubi tenera fronde vireſcit, abi.
Palmitibus ſubnixa ſede, circumque racemos
  Funde tuos tremulo molliter ore ſonos.

Δρῦς γὰρ ἐπ' ὀρνίθεσσι φέρει τὸν ἀνάρσιον ἰξὸν,
Ἡ δὲ βότρυν. στέργει δ' ὑμνοπόλους Βρόμιος.

ἈΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ὁ πρὶν ἐγὼ Ῥοδίοισιν ἀνέμβατος ἱερὸς ὄρνις,
Ὁ πρὶν Κερκαφίδαις αἰετὸς ἱστορίῃ,
Ὑψιπετῆ τότε ταρσὸν ἀνὰ πλατὺν ἠέρ' ἀερθεὶς
Ἤλυθον, Ἠελίου νῆσον ὅτ' εἶχε Νέρων.
Κείνου δ' αὐλίσθην ἐνὶ δώμασι, χειρὶ συνήθης
Κραίτορος, οὐ φεύγων Ζῆνα τὸν ἐσσόμενον.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ψιττακὸς ὁ βροτόγηρυς ἀφεὶς λυγοτευχέα κύρτον,
Ἤλυθεν εἰς δρυμοὺς ἀνθοφυεῖ πτέρυγι.
Αἰεὶ δ' ἐκμελετῶν ἀσπάσμασι Καίσαρα κλεινὸν,
Οὐδ' ἂν ὄρη λήθην ἤγαγεν οὐνόματος.
Ἔδραμε δ' ὠκυδίδακτος ἅπας οἰωνὸς, ἐρίζων
Τίς φθῆναι δύναται δαίμονι χαῖρ' ἐνέπειν.
Ὀρφεὺς θῆρας ἔπεισεν ἐν οὔρεσιν, ἀλλά σε, Καῖσαρ,
Νῦν ἀκέλευστος ἅπας ὄρνις ἀνακρέκεται.

ἈΡΧΙΟΥ.

Αὐταῖς σὺν κίχλῃσιν ὑπὲρ φραγμοῖο διωχθεὶς
Κόσσυφος, ἠερίης κόλπον ἔδυ νεφέλης.
Καὶ τὰς μὲν συνοχηδὸν ἀνέκδρομος ἄχμασι θώμιγξ,
Τὸν δὲ, μόνον πλεκτῶν αὖθι μεθῆκε λίνων.
Ἱρὸν ἀοιδοπόλων ἔτυμον γένος. ἦ ἄρα πολλὴν
Καὶ κωφαὶ πτηνῶν φροντίδ' ἔχουσι πάγαι.

Robora dant viſcum mala fata volucribus: uvas
Vinea; cantores ipſe Lyaeus amat.

II. Apollonidae.

Cercaphidis non viſa Jovi ſacrata volucris,
Quam Rhodos ex ſola noverat hiſtoria:
Expandi celeres quo non prius aëre pennas,
Dum praeſens colitur Solis in urbe Nero.
Tecta ſedens ſuper ipſa, Jovem non vito futurum,
Inter regales ludere ſueta manus.

III. Crinagorae.

Pſittacus ut caveam volucris facunda reliquit,
Et petiit pluma verſicolore nemus;
Caeſaream lingua meditatus ſaepe ſalutem,
Et per aperta memor nominis hujus erat.
Accurrunt volucres aliae, vocemque ſecutae
Doctoris, properant dicere, Caeſar ave.
Threſſa feras olim traxit lyra: ſed tibi, Caeſar,
Omnis ſponte ſua fauſta precatur avis.

IV. Archiae.

Dum merula & turdi ſupra dumeta vagantur,
Se ſimul in caecos implicuere ſinus;
Illos aëriis tenuerunt retia captos
Nexibus: huic ſoli lina dedere fugam.
O ſacra gens vatum, quando plaga tenſa per auras
Mente carens propter carmina parcit avi.

ΠΑ'ΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙ'ΟΥ.

Ὄρθριος εὐπλέκτοιο λίνου νεφοειδέϊ κόλπῳ
Ἔμπεσε σὺν κίχλῃ κόσσυφος ἡδυβόας·
Καὶ τὰν μὲν πανάφυκτος ἕλε βρόχος· ὠκὺ δ' ἀπέπτα
Ἐξ ὀρνιθοπέδας ᾠδὸς ἐρημόφιλας.
Ἦ τάχα που τριμάκαιρα Φιλαγρέτις ὄρνιν ἀοιδὸν
Ἄρτεμις εὐμόλπου λῦσεν ἄνακτι λύρης.

ἈΝΤΙΦΙ'ΛΟΥ.

Ἃ καλὸν αὐτοπόνητον ἐν αἰθέρι ῥεῦμα μελισσῶν,
Αἱ πλασταὶ κηρῶν αὐτοπαγεῖς θαλάμαι.
Προίκιος ἀνθρώπων βιότῳ χάρις, οὐχὶ μακέλλας,
Οὐ βοὸς, οὐ γαμψῶν δευομένα δρεπάνων,
Γαυλοῦ δὲ σμικροῖο, τόθι γλυκὺ νᾶμα μέλισσα
Πηγάζει σκήνευς δάψιλες ἐξ ὀλίγου.
Χαίροισθ' εὐαγέες, καὶ ἐν ἄνθεσι ποιμαίνοισθε,
Αἰθερίου πτηναὶ νέκταρος ἐργατίδες.

ΖΩΝᾶ ΣΑΡΔΙΑΝΟΥ.

Εἴδ' ἄγετε, ξουθαὶ σιμβληΐδες ἄκρα μέλισσαι
Φέρβεσθ', ἢ θύμων ῥικνὰ περικνήδια,
Ἢ πετάλας μήκωνας, ἢ ἀσταφίτιδα ῥᾶγα,
Ἢ ἴον, ἢ μάλων χνοῦν ἐπικαρπίδιον.
Πάντα περικνίξασθε, καὶ ἄγγεα κηρώσασθε,
Ὄφρα μελισσοσόος Πὰν ἐπικυψέλιος
Γεύσηται τὸ μὲν αὐτός· ὁ δὲ βλιστηρίδι χειρὶ
Καπνώσας, βαίην κῦμμι λίπῃ μερίδα.

ΝΙΚΑ'ΝΔΡΟΥ.

Ἵπποι μὲν, σφηκῶν γένεσις· ταῦροι δὲ μελισσῶν.

ΠΑΔ-

V. Pauli Silentiarii.

Forte per Auroram nubes ſinuoſa plagarum
 Cum turdo captam traxerat & merulam:
Absque fuga turdum laqueus tenet: altera vero
 Cantatrix ſeſe caſſibus explicuit.
An Dea Venatrix claro teſtudine fratri
 Artifici notam voce remiſit avem?

VI. Antiphili.

O tectum, quod ſinxit apis, labor absque labore,
 Condita ſervantes dulcia mella favi;
O homini proclive bonum: non falcibus illud,
 Non bove, non duri dente ligonis eget;
Vimine ſed tantum largas prohibente perire,
 Quas apis ex tenui corpore fundit, opes.
Ite piae volucres: nunquam vos copia florum
 Deſerat, aërii nectaris artifices.

VII. Zonae, Sardiani.

Pergite mellificae vel ſumma cacumina florum
 Carpere, vel ramum de bene olente thymo,
Vel ſiccos acinos, vel lata fronde papaver;
 Aut leve quod pomis eminet, aut violas:
Omnia paſcentes implete liquoribus alveos.
 Ut Pan, a vobis qui mala pellit, apes,
Ipſe ſibi guſtet, cum fumo caetera tollat,
 Sit tamen ut vobis pars quotacunque ſuper.

VIII. Nicandri.

Ortus equi veſpis, apibus primordia tauri.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Τίπτε πανημέριος Πανδιονὶ χάμμορε κούρη,
Μυρομένη κελαδεῖς τραυλὰ διὰ στομάτων;
Ἦτοι παρθενίης πόθος ἵκετο, τήν τοι ἀπηύρα
Θρηΐκιος Τηρεὺς, αἰνὰ βιασάμενος;

ΜΑ'ΡΚΟΥ 'ΑΡΓΕΝΤΑΡΙ'ΟΥ.

Ὄρνι, τί μοι φίλον ὕπνον ἀφήρπασας; ἡδὺ δὲ Πύῤῥης
Εἴδωλον κοίτης ᾤχετ' ἀποπτάμενον;
Ἦ τάδε θρέπτρα τίνεις, ὅτι θῆκά σε, δύσμορε, πάσης
Ὠοτόκου κραίνειν ἐν μεγάροις ἀγέλης;
Μὰ βωμὸν καὶ σκῆπτρα Σαράπιδος, οὐκ ἔτι νυκτὸς
Φθέγξεαι, ἀλλ' ἕξεις βωμὸν ὃν ὠμόσαμεν.

'ΑΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Δισσὰν ἐκ βροχίδων ἃ μὲν μία πίονα κίχλαν,
Ἁ μία δ' ἱππείᾳ κόσσυφον εἷλε πάγᾳ.
Ἀλλὰ τὸ μὲν κίχλας θαλερὸν δέμας ἐς φάος ἠοῦς
Οὐκ ἔτ' ἀπὸ πλεκτᾶς ἧκε δεραιοπέδας·
Ἁ δ' αὖθις μεθέηκε τὸν ἱερόν. ἦν ἄρ' ἀοιδῶν
Φειδὼ κὴν κωφαῖς, ξεῖνε, λινοστασίαις.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ἀτθὶ κόρα, μελίθρεπτε, λάλος λάλον ἁρπάξασα
Τέττιγα, πτανοῖς δαῖτα φέρεις τέκεσιν.
Τὸν λάλον, ἁ λαλόεσσα· τὸν εὔπτερον, ἁ πτερόεσσα·
Τὸν ξένον, ἁ ξεινά· ἀρινὸν, ἠερινά.
Οὐχὶ τάχος ῥίψεις; οὐ γὰρ θέμις οὐδὲ δίκαιον
Ὄλλυσθ' ὑμνοπόλους ὑμνοπόλοις στόμασιν.

KE-

IX. Palladae.

Quid repetis toties Pandione nata querelas,
Moeſtaque multimodis flexibus ora moves?
An te, quam rapuit Thracis violentia Terei,
Amiſſus ſtimulat virginitatis honos?

X. Marci Argentarii.

Quid ſomnum mihi, galle, fugas? cur, improbe, Pyrrhae
Avolat a ſtratis dulcis imago meis?
Hancne vicem reddis mihi? qui te polline pavi,
Uxoresque dedi tot tibi cortis aves?
Non tu nocte canes poſthac, tibi juro Serapim,
Sacraque: jurati te vocat ara Dei.

XI. Antipatri.

Cum duo ſe laquei vicina parte tenerent,
Ille quidem turdum cepit, at hic merulam.
Turdus edax nunquam ſuperas remeavit ad auras,
Vinctus inexplicito pinguia colla dolo.
Dimiſit merulam laqueus: reverentia mutis
Scilicet in vates eſt ſua tendiculis.

XII. Incerti.

Cecropi dulce ſonans reſonantem dulce cicadam
Abripis, & pullis fers alimenta tuis.
Quid facis ah? capta quid avi precor hoſpite gaudes,
Hoſpes avis, verna verna, loquace loquax?
Quin cito dimittis? vates ut vatibus eſca
Fiat, id haud quaquam jura piumque ſinunt.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, ΞΑʹ.

Εἰς Παιδιάν.

ἈΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ,

εἰς τὰ λυτὰ Ζήνωνος τοῦ Βασιλέως.

Οὐτιδανοὶ μερόπων, εἰ καὶ μέγα ῥέζομεν ἔργον,
   Οὔτινος ἐς μνήμην δηρὸν ἐπερχόμεθα.
Οἱ δ' ἀγαθοὶ, κἢν μηδὲν, ἀναπνεύσωσι δὲ μοῦνον,
   Ὡς Λίβυς εἶπεν ἀνὴρ, τοῦτ' ἀδάμαντι μένει.
Δήποτε γὰρ Ζήνωνα πολισσοῦχον βασιλῆα
   Παίγνιον ἀφράστοι ἐκτελέοντα κύβων,
Τοίη ποικιλότευκτος ἕλεν θέσις, εὖτ' ἀπὸ λευκοῦ
   Τοῦ καὶ ὀπισθιδίην εἰς ὁδὸν ἐρχομένου.
Ἑπτὰ μὲν ἕκτος ἔχεν, μίαν εἴνατος, αὐτὰρ ὁ σοῦμμος
   Δισσὰς ἀμφιέπων, ἶσος ἔην δεκάτῳ·
Ὃς δὲ πέλει μετὰ σοῦμμον, ἔχεν δύο· μουνάδα δ' ἄλλην
   Ψῆφον τὴν πυμάτην ἀμφιέπισκε δίβος.
Ἀλλὰ μέλας δισσὰς μὲν ἐν ὀγδοάτῳ λίπε χώρῳ,
   Καὶ τόσσας ἑτέρας ἐς θέσιν ἐνδεκάτης.
Ἀμφὶ δυωδέκατον δὲ διέπρεπον εἴκελοι ἄλλαι,
   Καὶ τρισκαιδεκάτῳ ψῆφος ἔκειτο μία·
Δίζυγες Ἀντίγονον διεκόσμεον· ἀλλὰ καὶ αὐτῷ
   Ἶσος ἔμιμνε τύπος πεντεκαιδεκάτῳ,
Ὀκτωκαιδεκάτῳ παρομοίϊος· εἰσέτι δ' ἄλλας
   Εἶχεν διχθαδίας τέτρατος ἐκ πυμάτου·
Αὖταρ ἄναξ λευκοῖο λαχὼν σημήϊα πεσσοῦ,
   Καὶ τὴν ἐσσομένην οὐ νοέων παγίδα,

Τρι-

TITULUS LXI.

De Luſu.

AGATHII, SCHOLASTICI,

in Ludum Zenonis, Regis.

Nos alii plebs parva ſumus; nec, ſi quid agamus
Egregium quamvis, fama celebrat anus.
At procerum ſi quis ſufflet modo, doctus ut Afer
Dixerat, hoc ſcribunt ex adamante notae.
Namque orbis dominum Zenona urbisque parentem,
Dum pictum numeris dextera tractat ebur,
Teſſera quam varie mirum jactarit, ab albo
Ad metam tabulae qui capiebat iter,
Sexta habuit ſeptem: nonae canis, at duo ſummae
Puncta, nec his aut plus aut minus in decima.
Quae ſummam ſequitur monſtrat duo: rurſus at unum
Praefert quae Divi linea nomen habet.
At niger octava duo dat regione videri:
Nec vincit nec ab hac vincitur undecima.
Quae biſſexta fuit, ſortem monſtravit eandem:
Terdecima nudum rurſus habente canem.
Contigit Antigono bijugem geſtare figuram:
Quindecimae fatum jactus habebat idem.
Octavae & decimae ſimilis conſpectus: ab ima
Quarta pari caſu picta duobus erat.
Rex, cui contigerat niveam ductare phalangem
Quas fortuna paret, non videt inſidias:

Τριχθαδίας ἀδόκητα βαλὼν ψηφῖδας ἀριθμοῦ,
  Πύργου δουρατέου κλίμακι κευθομένην,
Δοιὰ καὶ ἓξ καὶ πέντε κατήγαγεν· αὐτίκα δ' ὀκτὼ
  Ἄζυγας εἶχεν ὅλας πρόσθε μεριζομένας.
Ταύλην φεύγετε πάντες, ἐπεὶ καὶ κοίρανος αὐτὸς
  Κείνης τὰς ἀλόγους οὐχ ὑπάλυξε τύχας.

ΚΕΦΑ´ΛΑΙΟΝ, ΞΒ´.

Εἰς Πανούργους.

ΚΡΙΝΑΓΟ´ΡΟΥ.

Ψευδόμενοι ῥινῶν ὀξὺν στίβον, ὦ κακὸν εὑρεῖν
  Ῥήτεραι Λιγύων μήτιες, ἢ ἀγαθόν.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἀχιλλεύς,
ἰδὼν Ὀδυσσέα ἐν ᾅδου.

Ἀτρεκέως πάντων πολυμήχανός ἐστιν Ὀδυσσεύς·
Ζωὸς ἐὼν ἐνόησεν ἃ μὴ θέμις ἐστὶν ἰδέσθαι,
Νερτέριον κευθμῶνα καὶ ἄλγεα πικρὰ θανόντων.
Πῶς δ' ἔτλη προλιπεῖν ἱερὸν φάος; ἢ τίς ἀνάγκη
Ἤγαγεν οὐκ ἐθέλοντα; δόλων ἀκόρητος ἐτύχθη
Ἐν χθονὶ καὶ πελάγεσσι καὶ ἐν νεκύεσσιν Ὀδυσσεύς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, ΞΓ´.

Εἰς Παραμυθίαν.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἔσθιε, πῖνε, μύσας ἐπὶ πένθεσιν. οὐ γὰρ ἔοικε
  Γαστέρι πενθῆσαι νεκρόν. Ὅμηρος ἔφη.

Καὶ

Nam gradibus clauſis artem prohibente fritillo
  Alveolum triplex alea jacta ferit.
Sic duo, ſex, & quinque tulit: mox ſubjicit illis
  Ordine damnoſos (quis putet?) octo canes.
Sit procul a nobis, quotquot ſumus, alea, quando
  Non timuit mundi fallere luſus herum.

TITULUS, LXII.

De Vafris.

I. Crinagorae.

Vis eadem veſtra eſt, Ligures, quae naris odorae;
  Prompta malum potius quam reperire bonum.

II. Quid Achilles dixerit,

cum Ulyſſem in Orco reperit.

Nil non ingenium ſuperat ſollertis Ulyſſi:
Vidit enim vivus nulli conceſſa priorum
Infernae ſecreta domus, umbraſque dolentes.
Quid fuit, ut ſuperûm convexa relinquere vellet,
Aut quae vis adigit, ſi non cupit? unus Ulyſſes
In terris pelagoque dolos meditatur & Orco.

TITULUS LXIII.

De Conſolatione.

I. Palladae.

Es, bibe; quod triſte eſt, nec reſpice. funera luctu
  Non bene proſequitur venter, Homerus ait:

Καὶ γὰρ ὁμοῦ θάψασαν ὀλωλότα δώδεκα τέκνα
Σίτου μνησαμένην τὴν Νιόβην παράγει.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Προσδοκίη θανάτου, πολυώδυνός ἐςιν ἀνίη.
Τοῦτο δὲ κερδαίνει θνητὸς ἀπολλύμενος.
Μὴ τοίνυν κλαύσης τὸν ἀποιχόμενον βιότοιο.
Οὐδὲν γὰρ θανάτου δεύτερόν ἐςι πάθος.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ῥίπτε γόους, μὴ κάμνε, πόσον χρόνον ἐνθάδε μίμνεις,
Ὡς πρὸς ἐκεῖνον ὅλον τὸν μετὰ ταῦτα βίον;
Πρὶν τοίνυν σκώληκα βαλεῖν, τύμβοις τε ῥιφῆναι,
Μὴ δαμάσης ψυχὴν ζῶν ἔτι κρινομένην.

ΚΕΦΑ΄ΛΑΙΟΝ, ΞΔʹ.

Εἰς Πατρίδα.

ΠΑΛΛΑΔΑ͂.

Ὡς οὐδὲν γλύκιόν ἧς πατρίδος, εἶπεν Ὀδυσσεύς.
Ἐν γὰρ τοῖς Κίρκης ἔγχυτον οὐκ ἔφαγεν.
Οὗ μόνον εἰ καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντ' ἐνόησεν,
Εἶπεν ἂν οἰμώζειν καὶ δέκα Πηνελόπας.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ὀδυσσεὺς,

ἐπιβὰς Ἰθάκης.

Χαῖρ' Ἰθάκη' μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης,
Ἀσπασίως τεὸν οὖδας ἱκάνομαι, ὄφρα νόησα

Λαέρ-

Biſſex orba ſimul natis, ſi credimus illi,
  Tantalis appoſitos contigit ore cibos.

II. Ejusdem

Exſpectare necem miſerum plenumque doloris;
  Hoc facit is, rapuit quem fera Parca, lucri:
Nec tu mortales igitur, quos vita reliquit,
  Flere velis, nulli mors reditura venit.

III. Ejusdem.

Ne temet crucia, luctum fuge; tempore parvo
  Vivimus, ad mundi ſecula, quae ſuperant.
Dum nondum tumulo datus es neque vermibus, hanc, quae
  Pendet adhuc, animam praecipitare cave.

TITULUS LXIV.

De Patria.

I. Palladae.

Dulcius ut patria nihil eſt, cum dixit Ulyſſes:
  Enchyta Circeae non habuere dapes.
Cerneret ex illis vel ſolum ſurgere fumum,
  Penelopas poſſet flere jubere decem.

II. Quid dixerit Ulysses,

cum Ithacam veniret.

Poſt pelago tantos, Ithace, terraque labores
Dulce tuum tetigiſſe ſolum, natumque videre

Λαέρτην, ἄλοχόν τε, καὶ ἀγλαὸν υἱέα μοῦνον.
Σὸς γὰρ ἔρως κατέθελξεν ἐμὸν νόον. οἶδα καὶ αὐτὸς
Ὡς οὐδὲν γλύκιόν γ' ἧς πατρίδος, ἠδὲ τοκήων.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΞΕ'.

Εἰς Πηγάς.

ΣΤΑΤΥΛΛΙ'ΟΥ ΦΛΑ'ΚΚΟΥ.

Εἰς πηγὴν ὀνομαζομένην, ἡσυχίαν.

Σιγήσας ἄρυσαι. τίνος οὕνεκα; μηκετ' ἀρύου.
Τεῦ χάριν; ἡσυχίοις ἡδὺ λέλογχα ποτόν.

'ΑΔΕ'ΣΠΟΤΟΝ.

Δύσκολος εἶ κρήνη. γεῦσαι, καὶ μάλλον ἐρεῖς με
Δύσκολον. ὦ πικροῦ νάματος. ὦ λαλιῆς.

'ΑΠΟΛΛΩΝΙ'ΔΟΥ.

Εἰς πηγὴν ὀνομαζομένην, καθαρήν.

Ἦν καθαρὴ (Νύμφαι γὰρ ἐπώνυμον ἔξοχον ἄλλων
Κρήνῃ πασάων δῶκαν ἐμοὶ λιβάδων)
Ληϊστὴς ὅτε μοι παρακλίντορας ἔκτανεν ἄνδρας,
Καὶ φονίην ἱεροῖς ὕδασι λοῦσε χέρα,
Κεῖνον ἀναστρέψασα γλυκὺν ῥόον, οὐκ ἔθ' ὁδίταις
Βλύζω. τίς γὰρ ἐρεῖ τὴν καθαρὴν ἔτι με;

AN-

Unigenam, patremque ſenem cum conjuge caſta.
Namque tui me traxit amor, nec gnarior alter,
Dulce nihil patria magis atque parentibus eſſe.

TITULUS LXV.

De Fontibus.

I. Statullii Flacci,

de Fonte dicto Quietis.

Sume tacens, quare? jam noli ſumere, quare?
Sic ego ſum: tacitis eſt mea dulcis aqua.

II. Incerti.

Taedia fons adfers. bibe quo magis hoc mihi dicas.
Vah triſtes latices, vah quoque lingua loquax!

III. Apollonidae,

de Fonte dicto Puro.

Fons ego purus eram (proprium dederatis habere,
Nymphae, prae cunctis hoc mihi nomen aquis,)
At poſtquam ſcelerata meis ſe lavit in undis,
Caede viatorum ſanguinolenta, manus,
Suppreſſi latices, nec praetereuntibus ultra
Jam fluo. purus enim quo, rogo, jure vocer?

IV. An-

ἈΝΤΙΦΑ´ΝΟΥΣ

Εἰς τὴν αὐτήν.

Ἡ πάρος εὐύδροισι λιβαζομένη προχόῃσι,
Πτωχὴ νῦν Νυμφῶν, μέχρι καὶ εἰς σταγόνα.
Λυθρώδεις γὰρ ἐμοῖσιν ἐνίψατο νάμασι χεῖρας
Ἀνδροφόνος, χηλῖδ᾽ ὕδασιν ἐγκεράσαν.
Ἐξ οὗ μοι Κοῦραι φύγον ἥλιον, εἰς ἕνα Βάκχον,
Εἰποῦσαι Νύμφαι μισγόμεθ᾽, οὐχ ἐς Ἄρη.

ΣΑΤΥ´ΡΟΥ.

Ἦ καλὸν αἱ δάφναι, καλὸν δ᾽ ὑπὸ πυθμέσιν ὕδωρ
Πιδύει, πυκινὸν δ᾽ ἄλσος ὑποσκιάει,
Τηλεθάον, ζεφύροισιν ἐπίδρομον· ἄλκαρ ὁδίταις
Δίψης, καὶ καμάτου, καὶ φλογὸς ἠελίου.

ἈΔΗΛΟΝ.

Εἴ τις ἀπάγξασθαι μὲν ὀκνεῖ, θανάτου δ᾽ ἐπιθυμεῖ,
Ἐξ ἱερᾶς πόλεως ψυχρὸν ὕδωρ πιέτω.

ἈΔΗΛΟΝ.

Εἰς τὴν Σαλμακίδα.

Εἰ μὲν ἀνὴρ ἥκεις, ἄρυσαι, ξένε, τῆσδ᾽ ἀπὸ πηγῆς·
Εἰ δὲ φύσει μαλακὸς, μή με πίῃς πρόφασιν.
Ἄῤῥεν ἐγὼ ποτόν εἰμι, καὶ ἀνδράσι μοῦνον ἀρέσκω·
Τοῖς δὲ φύσει μαλακοῖς ἡ φύσις ἐστὶν ὕδωρ.

V. ANTIPHANIS, MEGALOPOLITANI,

de eodem.

Qui prius irriguis manabam lucidus undis,
  Nunc egeo, reſtat gutta nec una mihi:
Vir reus humani nuper quia ſanguinis hic ſe
  Abluit, & culpa commaculavit aquas.
Clamabant, fugerent ſolis cum lumina, Nymphae,
  Non tibi miſcemur, Mars fere, ſed Bromio.

V. SATYRI.

Egregiae lauri, nec tu minus egregius fons,
  Quem ſuper umbroſo frigore ſilva tegit;
Fronde virens, Zephyris motantibus, unde levatur
  Quisquis iter carpit ſole, labore, ſiti.

VI. INCERTI.

Si quis amas mortem, ſed te ſuſpendere non vis,
  Sacra Phrygum gelidas urbs tibi praebet aquas.

VII. INCERTI.

De Salmacide.

Si vir es, his ab aquis hauri quantum libet, hoſpes:
  Si mollis, vitii ne tibi cauſa vocer.
Mas mihi fons, maribus potari gaudeo ſolis:
  Mollibus ingenium Salmacis unda ſuum eſt.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Ζϛ'.

Εἰς Πλουτοῦντας.

ἈΔΗΛΟΝ.

Ἦν νέος ἀλλὰ πένης· νῦν γηρῶν, πλούσιός εἰμι.
Ὢ μόνος ἐκ πάντων οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροις,
Ὃς τότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην, ὁπότ' οὐδὲν εἶχον,
Νῦν δ' ὁπότε χρῆσθαι μὴ δύναμαι, τότ' ἔχω.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Χρυσὲ, πάτερ κολάκων, ὀδύνης καὶ φροντίδος υἱὲ,
Καὶ τὸ ἔχειν σε, φόβος, καὶ μὴ ἔχειν σ', ὀδύνη.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Πλοῦτος ὁ τῆς ψυχῆς, πλοῦτος μόνος ἐστὶν ἀληθής·
Τἄλλα δ' ἔχει αὐτὴ πλείονα τῶν κτεάνων.
Τὸν δὲ πολυκτέανον καὶ πλούσιόν ἐστι δίκαιον
Κλήζειν, ὃς χρῆσθαι τοῖς ἀγαθοῖς δύναται.
Εἰ δέ τις ἐν ψήφοις κατατήκεται, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
Σωρεύειν ἀεὶ πλοῦτον ἐπειγόμενος,
Οὗτος ὁποῖα μέλισσα πολυτρήτοις ἐνὶ σίμβλοις
Μοχθήσει, ἑτέρων δρεψομένων τὸ μέλι.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πλουτεῖς· καὶ τί τὸ λοιπόν; ἀπερχόμενος, μετὰ σαυτοῦ
Τὸν πλοῦτον σύρεις, εἰς σορὸν ἑλκόμενος;
Τὸν πλοῦτον συνάγεις, δαπανῶν χρόνον· οὐ δύνασαι δὲ
Ζωῆς σωρεῦσαι μέτρα περισσότερα.

ΤΟΥ

TITULUS LXVI.

De Divitibus.

I. Incerti.

Pauper eram juvenis, ſenibus nunc dives in annis,
Hei mihi ſum fato ſolus utroque miſer.
Nil erat utendum, cum ferret, ut uterer, aetas:
Uti, cum prohibent tempora, nunc habeo.

II. Palladae.

Mater adulantum curaeque pecunia proles:
Te tenuiſſe metus, te caruiſſe dolor.

III. Luciani.

Divitias animi ſolas hoc nomine dignas
Eſſe puta. cenſus ad bona tanta nihil.
Ille mihi demum locuples diveſque vocetur,
Qui Superûm novit commoditate frui.
At qui perpetuum numerando pallet in aere,
Atque alias aliis ſemper acervat opes.
Talis erit, quales per cerea caſtra laborant,
Sic ut non ipſae melle fruantur, apes.

IV. Palladae.

Dives es, agnoſco: ſed quo tibi? lumine caſſus
An ſimul in tumulum pondera fulva trahes?
Cogis opes, vitae ſed per diſpendia, cujus
Tu tibi manſuras non potes aggerere.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φεύγετε τοὺς πλουτοῦντας, ἀναιδέας, οἰκοτυράννους,
Μισοῦντας πενίαν μητέρα σωφροσύνης.

ἙΛΛΑΔΙΟΥ.

Βάπτων πάντα βαφεῦ, καὶ χρωματίοις μεταβάλλων,
Καὶ πενίαν βάψας, πλούσιος ἐξεφάνης.

Εἰς κλέπτην δειλὸν, εὑρόντα ξίφος χρυσοῦν.

Καὶ χρυσὸν φιλέω, καὶ δήϊον Ἄρεα φεύγω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, ΖΖ.

Εἰς Ποιητάς.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ, ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ,

Εἰς Ὅμηρον.

Ἄϛρα μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύκλα σελήνης,
Ἄξονα διφρεύσας ἔμπυρος ἠέλιος·
Ὑμνοπόλους δ' ἀγεληδὸν ἀπημάλδυνεν Ὅμηρος,
Λαμπρότατον Μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

ἈΛΦΕΙΟΥ, ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ,

Εἰς αὐτόν.

Ἀνδρομάχης ἔτι θρῆνον ἀκούομεν, εἰσέτι Τροίην
Δερκόμεθ' ἐκ βάθρων πᾶσαν ἐρειπομένην,
Καὶ μόθον Αἰάντειον ὑπὸ ϛεφάνῃσι πόληος,
Ἠδὲ τὸν ἐξ ἵππων Ἕκτορα συρόμενον,

Μαιο-

V. Ejusdem.

Ite procul dites, ſaevum genus, abſque pudore,
 Queis odio pauper, vita modique tenax.

VI. Helladii.

Dum tibi tincta nitet mutato lana colore,
 Pauperie tincta dives & ipſe nites.

VII. *De fure timido, qui enſem repererat aureum.*

Tam mea mens Martem refugit, quam diligit aurum.

TITULUS LXVII.

De Poëtis.

I. Leonidae Tarentini,

De Homero.

Occulit aetherios ignes ipſamque ſororem
 Sol, tepidum nitido cum vehit axe diem:
Non aliter veterum ceſſit tibi gloria vatum,
 Ortus es ut Muſis lumen, Homere, novum

II. Alphei Mitylenaei,

De Eodem.

Andromaches reſonant etiam nunc planctibus aures,
 Uſtaque de tanto culmine Troja cadit;
Dardanidum ſudans ſub moenia cernitur Ajax,
 Tractus Achilleis cernitur Hector equis,

Μαιονίδαο διὰ Μοῦσαν· ὃν οὐ μία πατρὶς ἀοιδὸν
  Κοσμεῖται, γαίης δ' ἀμφοτέρης κλίματα.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

εἰς Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν.

α. Αἱ βίβλοι, τίνος ἐστέ; τί κεύθετε; β. Θυγατέρες μὲν
  Μαιονίδου, μύθων δ' ἵστορες Ἰλιακῶν.
Ἁ μία μὲν μηνιθμὸν Ἀχιλλέος, ἔργα τε χειρὸς
  Ἑκτορέας, δεκέτους τ' ἆθλα λέγει πολέμου·
Ἁ δ' ἑτέρα, μόχθον τὸν Ὀδυσσέος, ἀμφί τε λέκτροις
  Χηρείοις ἀγαθᾶς δάκρυα Πηνελόπας.
α. Ἵλατε σὺν Μούσαισι. μεθ' ὑμετέρας γὰρ ἀοιδὰς,
  Εἶπεν ἔχειν αἰὼν ἔνδεκα Πιερίδας.

Ἐρώτησις Ὁμήρου.

Ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίης ἁλιήτορες, ἦ ῥ' ἔχομέν τι;

Ἀπόκρισις.

Ὅσσ' ἕλομεν, λιπόμεσθ'· ὅσα δ' οὐχ ἕλομεν, φερόμεσθα.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Εἰς Ὅμηρον.

Οὐρανὸς ἄστρα τάχιον ἀποσβέσει, ἢ τάχα νυκτὸς
  Ἠέλιος φαιδρὴν ὄψιν ἀπεργάσεται,
Καὶ γλυκὺ νᾶμα θάλασσα βροτοῖς ἀροτήσιμον ἕξει,
  Καὶ νέκυς εἰς ζωῶν χῶρον ἀναδράμεται·
Ἢ ποτὲ Μαιονίδαο βαθυκλεὲς οὔνομ' Ὁμήρου
  Λήθη γηραλέων ἁρπάσεται σελίδων.

Τί-

Carmine Maeonidae, quem non ſua patria tantum,
Tota ſed Europe nunc canit, atque Aſia.

III. Antiphili, Byzantii,

De Iliade & Odyſſea.

Unde, quid adfertis chartae? genus acris Homeri
Nos ſumus, Iliacas res in utraque legis.
Iras Aeacidae canit haec, manibusque potentem
Hectora, perque annos aſpera bella decem:
Errores longos Ithaci, viduoque cubili
Illa refert lacrymas, Penelopea, tuas.
Vivite cum Muſis. cum vos acceditis illis,
Aonium faciunt una decemque chorum.

IV. *Interrogatio Homeri.*

O piſcatores, genus Arcades, an quid habemus?

V. *Reſponſum.*

Perdidimus captas, non captas adferimus res.

VI. Philippi.

de Homero.

Extinguet prius aſtra polus: ſol ipſe ſoporis
Tempora nocturnis irradiabit equis,
Fundet aquas dulces terris circumflua Thetys,
Mortuus ad ſuperûm limina vertet iter,
Quam nigra ſurripiant doctas oblivia chartas,
Et pereat mundo nomen, Homere, tuum.

VII. Quid

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἀπόλλων
περὶ Ὁμήρου.

Ἤειδον μὲν ἐγὼν, ἐχάρασσε δὲ θεῖος Ὅμηρος.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ, ΘΕΤΤΑΛΟΥ.

Τάσδε θεογλώσσους Ἑλικὼν ἔθρεψε γυναῖκας
Ὕμνοις, καὶ Μακεδὼν Πιερίας σκόπελος,
Πρηξίλλαν, Μυρὼ, Ἀνύτης στόμα, θῆλυν Ὅμηρον,
Λεσβιάδων Σαπφὼ κόσμον ἐϋπλοκάμων,
Ἤρινναν, Τελέσιλλαν ἀγακλέα, καὶ σὲ, Κόριννα,
Θοῦριν Ἀθηναίης ἀσπίδα μελψαμέναν,
Νοσσίδα θηλύγλωσσον, ἰδὲ γλυκυαχέα Μύρτιν,
Πάσας ἀενάων ἐργάτιδας σελίδων.
Ἐννέα μὲν Μούσας μέγας Οὐρανὸς, ἐννέα δ' αὐτὰς
Γαῖα τέκε, θνατοῖς ἄφθιτον εὐφροσύναν.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ, ΣΙΔΩΝΙ'ΟΥ.

Μνημοσύναν ἕλε θάμβος, ὅτ' ἔκλυε τᾶς μελιφώνου
Σαπφοῦς, μὴ δεκάταν Μοῖσαν ἔχουσι βροτοί.

ἌΔΗΛΟΝ.

Εἰς τοὺς ἐννέα Λυρικούς.

Πίνδαρε, Μουσάων ἱερὸν στόμα, καὶ λάλε Σειρὴν
Βακχυλίδη, Σαπφοῦς τ' Αἰολίδες χάριτες,
Γράμμα τ' Ἀνακρείοντος, Ὁμηρικὸν ὅς τ' ἀπὸ ῥεῦμα
Ἔσπασας οἰκείοις Στησίχορ' ἐν καμάτοις,
Ἥ τε Σιμωνίδεω γλυκερὴ σελὶς, ἡδύ τε πειθοῦς
Ἴβυκε καὶ παίδων ἄνθος ἀμησάμενε,

Καὶ

VII. Quid Apollo de

Homero dixerit.

Hoc ego praecinui, divinus ſcripſit Homerus.

VIII. Antipatri Thessalonicensis.

Sunt etiam doctae, muliebria nomina, vates,
  Quas Helicon aluit Pieriumque jugum.
Praxilla & Myro facundaque gloria Lesbi,
  Et quae vix Anyte cedit, Homere, tibi.
Eſt Erinna etiam Teleſillaque, tuque Corinna,
  Quae docta clypeum Palladis arte canis:
Et Myrtis placida & verſu quoque femina Noſſis,
  Omnes perpetui carminis artifices.
Aetheris aequavit tellus foecunda labores,
  Ille novem Muſas protulit, iſta novem.

IX. Antipatri, Sidonii.

Mnemoſyne Sapphûs audit dum carmina, dixit,
  Unde novem Muſis additur una ſoror?

X. Incerti,

de novem Lyricis.

Pindare Muſarum ſacra vox, & garrula Siren,
  Bacchylidae, Sapphûs & Venus Aeolia:
Scriptaque Anacreiontis, Homerica quique fluenta,
  Steſichore, in lyricum tam bene vertis opus.
Dulcis & ante alias tu charta Simonidis, & tu
  Ibyce, cui flores Suada dat & pueri.

Καὶ ξίφος Ἀλκαίοιο, τὸ πολλάκις αἷμα τυράννων
Ἔσπεισεν, πάτρης θέσμια ῥυόμενον,
Θηλυμανεῖς τ' Ἀλκμᾶνος ἀηδόνες, ἵλατε· πάσης
Ἀρχὴν τῆς λυρικῆς καὶ πέρας ἐσπάσατε.

Εἰς τοὺς αὐτούς.

Ἔκλαγεν ἐκ Θηβῶν μέγα Πίνδαρος· ἔπνεε τερπνὰ
Ἡδυμελιφθόγγου Μοῦσα Σιμωνίδεω.
Λάμπει Στησίχορός τε καὶ Ἴβυκος· ἦν γλυκὺς Ἀλκμὰν
Λαρὰ δ' ἀπὸ ςομάτων φθέγξατο Βακχυλίδης·
Πειθὼ Ἀνακρείοντι συνέσπετο· ποικίλα δ' αὐδᾷ
Ἀλκαῖος, κύκνος Λέσβιος, Αἰολίδι.
Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἐνάτη Σαπφὼ πέλεν, ἀλλ' ἐρατειναῖς
Ἐν Μούσαις δεκάτη Μοῦσα καταγράφεται.

ἈΔΗΛΟΝ.

Εἰς Σαπφώ.

Ἔλθετε πρὸς τέμενος γλαυκώπιδος ἀγλαὸν Ἥρης,
Λεσβίδες, ἁβρὰ ποδῶν βήματ' ἐρεισάμεναι·
Ἔνθα καλὸν ςήσασθε Θεῇ χορόν· ὔμμι δ' ἐπάρξει
Σαπφὼ, χρυσείην χερσὶν ἔχουσα λύρην.
Ὄλβιαι ὀρχηθμοῦ πολυγηθέος, ἦ γλυκὺν ὕμνον
Εἰσαΐειν αὐτῆς δόξετε Καλλιόπης.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

εἰς τὴν αὐτήν.

Ἐννέα τὰς Μούσας φασίν τινες, ὡς ὀλιγώρως·
Ἠνὶ δὲ καὶ Σαπφὼ Λεσβόθεν ἡ δεκάτη.

ἈΔΗ-

Enſis & Alcaei dominantum ſanguine tincte,
  Dum ſanctis patriae legibus obſequeris;
Et face virginea flagrans Alcmanis aëdon,
  Deſinit in vobis, coeperat unde lyra.

XI. *De iisdem.*

Carmina Pindaricis fidibus ſublimia, dulcis
  Nil niſi mel redolet Muſa Simonidea.
Steſichorus fulget, ſed nec minor Ibycus: Alcman
  Suave canit, tenerum pagina Bacchylidae.
Blandus Anacreion, Alcaeus flexile lingua,
  Aeolide ut Lesbi concinit albus olor.
Non debet Sappho numerari nona virorum,
  Pierio decimam ſed facit illa choro.

XII. Incerti,

De Sappho.

Lesbides ite ſimul dominae Junonis ad aram,
  Suſpenſo tenerae molliter ite gradu:
Docta chorum vobis ſacrata per atria Sappho
  Inchoet aurata conſpicienda lyra:
Hac duce gaudentes ſaltate. videbitur ipſa
  Edere mellitos Calliopea ſonos.

XIII. Platonis,

de eadem.

Eſſe novem quidam Muſas dixere, ſed errant:
  Ecce tibi Sappho Lesbia, quae decima eſt.

 XIV. In-

ἌΔΗΛΟΝ.

Εἰς Ἤριννα.

Λέσβιον Ἠρίννης τόδε κηρίον. ἀδύ τι μικρὸν,
  Ἀλλ' ὅλον ἐκ Μουσέων κιρνάμενον μέλιτι.
Οἱ δὲ τριηκόσιοι ταύτης ςίχοι, ἶσοι Ὁμήρῳ,
  Τῆς καὶ παρθενικῆς ἐννεακαιδεκέτευς.
Ἠ καὶ ἐπ' ἠλακάτῃ, μητρὸς φόβῳ, ἢ καὶ ἐφ' ἱςῷ
  Ἑςήκει, Μουσέων λατρὶς ἐφαπτομένη.
Σαπφὼ δ' Ἠρίννης ὅσσον μελέεσσιν ἀμείνων,
  Ἤριννα Σαπφοῦς τόσσον ἐν ἑξαμέτροις.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ὡς ἀπὸ τῆς βίβλου Λυκόφρονος.

Οὐκ ἂν ἐν ἡμετέροισι πολυγνάμπτοις λαβυρίνθοις
  Ῥηϊδίως προμόλοις ἐς φάος, ἄι κε τύχῃς.
Τοίους γὰρ Πριαμὶς Κασσάνδρη φοίβασε μύθους,
  Ἄγγελος οὓς βασιλεῖ ἔφρασε λοξοτρόχις.
Εἰ δέ σε φίλατο Καλλιόπη, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δὲ
  Νῆϊς ἔφυς Μουσέων, χερσὶ βάρος φορέεις.

ἌΔΗΛΟΝ.

Εἰς Ἀρχίλοχον.

Ἀρχιλόχου τάδε μέτρα, καὶ ἠχήεντες ἴαμβοι,
  Θυμοῦ καὶ φοβερῆς ἰὸς ἐπεσβολίης.

ἌΔΗ-

XIV. Incerti,

De Erinna.

Lesbidis Erinnae non magna mole, ſed omnis
Pieridum redolet dulcia mella favus:
Haud plus ter centum quae verſibus aequat Homerum,
Annos nata decem virgo ſuperque novem.
Nec tamen interea quae poſcunt otia Muſae
Aut colus aut telae, matre premente, dabant.
Si cupis, Erinnam Sappho teſtudine vincat,
Dum tamen Erinnae cedat in hexametris.

XV. Incerti.

Liber Lycophronis loquitur.

Non facile in lucem venies, ſi forte meatus
Incideris, noſter quos labyrinthus habet.
Tam tortis Caſſandra furit fanatica verbis,
Quae Priamo memori nuntius ore refert.
Si tibi Calliope cor imbuit, accipe: Muſae
Si rudis es, manibus non niſi pondus habes.

XVI. Incerti,

De Archilocho.

Quos legis, Archilocho rabies dictavit Jambos,
Tincta venenifero carmina felle madent.

ἈΔΗΛΟΝ.

Εἰς Ἀριστοφάνην.

Βίβλοι Ἀριστοφάνευς, θεῖος πόνος, αἷσιν Ἀχαρνεὺς
Κισσὸς ἐπὶ χλοερὴν πουλὺς ἔσεισε κόμην.
Ἠνὶ δ' ὅσον Διόνυσον ἔχει σελὶς, οἷα δὲ μῦθοι
Ἠχεῦσιν, φοβερῶν πληθόμενοι χαρίτων.
Ὦ καὶ θυμὸν ἄριστε, καὶ Ἑλλάδος ἤθεσιν ἶσα,
Κωμικὲ, καὶ στύξας ἄξια, καὶ γελάσας.

ἈΔΗΛΟΝ.

Εἰς Μένανδρον.

Αὐταί σοι στομάτεσσιν ἀπηρείψαντο μέλισσαι
Ποικίλα Μουσάων ἄνθεα δρεψάμεναι.
Αὐταὶ καὶ Χάριτές σοι ἐδωρήσαντο, Μένανδρε,
Στωμύλον εὐστοχίην δράμασιν ἐνθέμεναι.
Ζώεις δ' εἰς αἰῶνα. τὸ δὲ κλέος ἐστὶν Ἀθήναις
Τοὐκ σέθεν, οὐρανίων ἁπτόμενον περάτων.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ, ΘΕΤΤΑΛΟΥ.

Ἀρκεῖ τέττιγας μεθύσαι δρόσος· ἀλλὰ πιόντες
Ἀείδειν κύκνων εἰσὶ γεγωνότεροι.
Ὣς καὶ ἀοιδὸς ἀνὴρ ξενίων χάριν ἀνταποδοῦναι
Ὕμνους εὐέρκταις οἶδε, παθὼν ὀλίγα.
Τοὔνεκα σὺ πρώτως μὲν, ἀμειβομένην δ' ἐθέλουσι
Μοῖραν, πολλάκι μου κείσεαι ἐν σελίσιν.

ΚΑΛ-

XVII. Incerti,

In Ariſtophanem.

Cernis Aristophanis ſacra carmina, queis ab Acharnis
  Florentes hederae circuiere comas.
Aſpice quam multo rapiatur pagina Baccho,
  Plena quidem Venerum, ſed metuenda tamen.
Moribus o Graecis prudente ſalutifer ira,
  Maxime ſeu rides, Comice, ſive notas.

XVIII. Incerti,

De Menandro.

Infudere tibi nectar de floribus ortum,
  Pieridum campos quae populantur apes:
Sermonis facilem, qualem vult fabula, ductum
  Gratia donavit trina, Menandre, tibi.
Perpetuum vives. quae de te ſurgit Athenis
  Gloria, coeleſtes venit ad usque domos.

XIX. Antipatri Thessalonicensis.

Parva cicadarum ros pocula: ſed tamen illum
  Cum biberint, cygnus non meliora canit.
Sic bene promeritis quamvis pro munere vates
  Exiguo reddunt carminis arte vicem.
Hanc primum tibi reddo vicem quam debeo: Parca
  Siverit, in chartis ſaepe legêre meis.

CAL-

ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Ἦλθε Θεαίτητος καθαρὴν ὁδόν· εἰ δ' ἐπὶ κισσὸν
Τὸν τεὸν, οὐχ αὕτη, Βάκχε, κέλευθος ἄγει.
Ἄλλων μὲν κήρυκες ἐπὶ βραχὺν οὔνομα καιρὸν
Φθέγξονται, κείνου δ' Ἑλλὰς ἀεὶ σοφίαν.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Μικρή τις, Διόνυσε, καλὰ πρήσσοντι ποιητῇ
Ῥῆσις· ὁ μὲν, νικῶ, φησὶ, τὸ μικρότατον·
Ὧ δὲ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος, ἤν τις ἔρηται
Πῶς ἔβαλες; φησὶ, σκληρὰ τὰ γιγνόμενα.
Τῷ μερμηρίξαντι τὰ μὴ ἔνδικα, τοῦτο γένοιτο
Τοὔπος, ἐμοὶ δ' ὦναξ ἡ βραχυσυλλαβίη.

Ὅσαι Μοῦσαι καὶ οἷαι.

Καλλιόπη σοφίαν ἡρωΐδος εὗρεν ἀοιδῆς·
Κλειὼ καλλιχόρου κιθάρης μελιηδέα μολπήν.
Εὐτέρπη τραγικοῖο χοροῦ πολυηχέα φωνήν·
Μελπομένη θνητοῖσι μελίφρονα βάρβιτον ἦρε·
Τερψιχόρη χαρίεσσα πόρεν τεχνήμονας αὐλούς.
Ὕμνους ἀθανάτων Ἐρατὼ πολυτερπέας εὗρε·
Τέρψιας ὀρχηθμοῖο Πολύμνια πάνσοφος εὗρεν·
Οὐρανίη πόλον εὗρε καὶ οὐρανίων χορὸν ἄστρων.
Κωμικὸν εὗρε Θάλεια βίον τε, καὶ ἤθεα κεδνά.

Εἰς τὰς αὐτάς.

Οὐκ ἴδε Τερψιχόρην ὁ ζωγράφος, ἀλλ' ὑπὸ τέχνης
Ψεύδεται ὀφθαλμοὺς, εἴκελος ἀτρεκίῃ.

Εἶπο-

XX. Callimachi.

Trita Theaeteto ſimplex via: forſitan illa
Non apta eſt hederas, Bacche, parare tuas.
Sed ſemel illorum praecones nomina dicunt;
Hunc doctum ſemper Graecia tota vocat.

XXI. Ejusdem.

Egregio conciſa ſat eſt, o Bacche, poëtae
Dictio: nam dicit, vinco: quid eſt brevius?
At cui non fueris fautor, ſi forte rogatur
Res ut iit, durum ſed toleremus, ait.
Haec vox ora virûm, qui res meditantur iniquas,
Occupet: eveniat ſyllaba bina mihi.

XXII. *Quae & quot Muſae.*

Calliope princeps Heroi carminis auctor:
Movit docta choros facili teſtudine Clio:
Euterpe tragico graditur ſpectanda cothurno:
Jactat Melpomenes ſe barbitos eſſe repertum:
Tibia Terpſichore caepit reſonare magiſtra:
Divinos Erato cantu celebravit honores:
Effinxit varios arguta Polymnia geſtus:
Uranie coeli motus ſignavit & aſtra,
Comica morato luſit ſermone Thalia.

XXIII. *De iisdem.*

Terpſichoren pictor non viderat: arte ſed ipſam
Sic ſimulat, veram viſus ut eſſe patet.

Εἴποτε τερψιϐόαο φίλος φόρμιγγος ἀκούσεις,
Τὴν Ἐρατὼ θαύμαζε τόσης εὑρήτορα τέχνης·

Εὐτέρπη δονάκεσσι πολυτρήτοισι λιγαίνει,
Πνεῦμα σοφῆς ὀχετηγὸν ἐπισπείρουσα μελίσσης.

Κωμικὸν ἀμφιέπω Θαλίη μέλος, ἔργα δὲ φωτῶν
Οὐχ ὁσίων θυμέλησι φιλοκροτάλοισιν ἀθύρω.

Εἰκόνα τῆς σοφίης ποτιδέρκεο. Καλλιόπης γὰρ
Εἰκόνα σῇ κραδίῃ λάμβανε τὴν σοφίην.

Δαφνοκόμοις Φοίβοιο παρὰ τριπόδεσσι κελεύω
Κλειὼ μαντοσύνης Μοῦσα καὶ ἱςορίης.

Οὐρανίη ψήφοιο θεοῤῥήτῳ τινὶ μέτρῳ
Ἀςρώην ἐδίδαξα παλινδίνητον ἀνάγκην.

Σκέπτεο χαλκεόφωνον ἐπισπέρχουσαν ἀοιδὴν,
Μελπομένην, ἐρατῆς ἵςορα εὐεπίης.

Σιγῶ φθεγγομένης παλάμης θελξίφρονα παλμὸν,
Νεύματι φωνήεσσαν ἀπαγγέλλουσα σιωπήν.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Καλλιμάχου τὸ τορευτὸν ἔπος τόδε· δὴ γὰρ ἐπ᾽ αὐτῷ
Ὡ᾽νὴρ τοὺς Μουσέων πάντας ἔσεισε κάλως.
Ἀεῖδε δ᾽ Ἑκάλης τε φιλοξείνοιο καλιὴν,
Καὶ Θησεῖ Μαραθὼν τοὺς ἐπέθηκε πόνους.
Τοῦ, σοὶ καὶ νεαρῶν χειρῶν σθένος εἴη ἀρέσθαι,
Μάρκελλε, κλεινοῦ τ᾽ αἶνον ἴσον βιότου.

ἈΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Καλλίμαχος τὸ κάθαρμα, τὸ παίγνιον, ὁ ξύλινος νοῦς.
Αἴτιος ὁ γράψας Αἴτια Καλλιμάχου.

ἈΔΕΣ-

Si dulcis citharae ſonitus tibi mulceat aures,
Hac Erato laudes a te ferat arte reperta.

Multifores calamos Euterpe tangere gaudet,
Flatibus Hyblaeas variis imitata volucres.

Carmine ſermoni ludens propiore Thalia
Aemulor in ſcena mores & crimina vitae.

En effícta tibi ſapientia; Calliopeae
Ora videns, illam mente tuere tua.

Verſor apud tripodas Phoebique umbracula laurus,
Fatidicum Clio numen & hiſtoricum.

Uranie, numero coeleſti tempora ſignans,
Aſtrorum docuit certa ſub lege recurſus.

En tibi, grandiloqua complet quae pulpita voce,
Melpomenen, docti carminis artificem.

Cum taceam, loquitur variis manus apta figuris,
Et mea ſunt agili facunda ſilentia nutu

XXIV. Crinagorae.

Callimachi carmen teres aſpicis: omnia quippe
Qui ſacra Muſarum commovet hoc opere.
Eſt Hecales iſthic caſa parva, ſed hoſpita Theſei,
Theſeos & ſudans in Marathone labor.
Par habeas opto robur, Marcelle, juventae,
Laude nec omnigena ſit tibi vita minor.

XXV. Apollonii Grammatici.

Callimachus, ſordes, res ludicra, lignea mens eſt,
Aut alius ſcribens Aetia Callimachi.

ἈΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἡρόδοτος Μούσας ὑπεδέξατο· τῷ δ' ἄρ ἑκάστη
 Ἀντὶ φιλοξενίης βίβλον ἔδωκε μίην.

ΜΑΡΚΟΥ ἈΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἡσιόδου ποτὲ βίβλον ἐμαῖς ὑπὸ χερσὶν ἑλίσσων,
 Πυῤῥὴν ἐξαπίνης εἶδον ἐπερχομένην.
Βίβλον δὲ ῥίψας ἐπὶ γῆν χερὶ, τοῦτ' ἐβόησα,
 Ἔργα τί μοι παρέχεις, ὦ γέρον Ἡσίοδε;

ἌΔΗΛΟΝ

Εἰς Νόννον.

Νόννος ἐγὼ, Πανὸς μὲν ἐμὴ πόλις· ἐν Φαρίῃ δὲ
 Ἔγχεϊ φωνήεντι γονὰς ἤμησα Γιγάντων.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἦν ὁπότε γραμμαῖσιν ἐμὴν φρένα μοῦνον ἔτερπον,
 Οὐδ' ὄναρ εὐγενέταις γνώριμος Ἰταλίδαις·
Ἀλλὰ τανῦν πάντεσσιν ἐράσμιος. ὀψὲ γὰρ ἔγνων
 Ὁππόσον Οὐρανίην Καλλιόπη προφέρει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, ΞΗ'.

Εἰς Ποιμένας.

ΓΛΑΥΚΟΥ.

α. Νύμφαι, πευθομένῳ φράσατ' ἀτρεκὲς, εἰ παροδεύων
 Δάφνις τὰς λευκὰς ὧδ' ἀνέπαυσ' ἐρίφους;

β. Ναὶ,

XXVI. Incerti.

Hospes ut Herodotus Muſas exceperat, illi
Hoſpitii pretium quaeque dedere librum.

XXVII. Marci Argentarii.

Cum legerem libros, quos ſcripſit paſtor ab Aſcra,
Spectandam ſubito ſe mihi Pyrrha dedit.
Excidit e digitis operum pater atque dierum:
Hoc te, clamo, die nil opus Heſiodo eſt.

XXVIII. Incerti,

de Nonno.

Panopolita domo Nonnus vocor, enſe canoro
Terrigenûm ſobolem Pharia tellure cecidi.

XXIX. Leonidae.

Cum ſtruerem varias in docto pulvere formas,
Auſonidum nulli nomine notus eram.
At nunc me tellus amat Itala, ſero videntem
Quanto eſt Urania Calliopea prior.

TITULUS LXVIII.

De Paſtoribus.

I. Glauci.

Vera mihi, Nymphae, qnaerenti dicite, num quid
Subſtitit haedorum cum grege Daphnis ibi?

β. Ναὶ, ναὶ, Πὰν συρικτὰ, καὶ εἰς αἴγειρον ἐκείναν
Σοί τι κατὰ φλοιοῦ γράμμ' ἐκόλαψε λέγειν,
Πάν, Πὰν, πρὸς Μαλέαν, πρὸς ὄρος Ψωφίδιον ἔρχευ.
α. Ἵξοῦμαι· Νύμφαι χαίρετ', ἐγὼ δ' ὑπάγω.

ΕΡΥΚΙΟΥ.

α. Βουκόλε, πρὸς τῶ Πανὸς, ὁ φήγινος, εἰπὲ, κολοσσὸς
Οὗτος, ὅτῳ σπένδεις τὸ γλάγος, ἐστὶ τίνος;
β. Τῶ λεοντοπάλα Τιρυνθίω. οὐδὲ τὰ τόξα,
Νήπιε, καὶ σκυτάλην ἀγριέλαιον ὁρῇς;
Χαίροις Ἀλκείδα δαμαληφάγε, καὶ τάδε φρούρει
Αὔλια, κὴξ ὀλίγων μυριόβοια τίθει.

ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

Κάπρον μὲν χέρσῳ Κόδρος ἔκτανε, τὴν δὲ ταχεῖαν
Εἰν ἁλὶ καὶ χαροποῖς κύμασιν εἷλ' ἔλαφον.
Εἰ δ' ἦν καὶ πτηνὴ θηρῶν φύσις, οὐδ' ἂν ἀν' αἴθρην
Τὴν κείνου κενεὴν Ἄρτεμις εἶδε χέρα.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Βόρχος ὁ βουποίμην ὅτ' ἐπὶ γλυκὺ κηρίον εἷρπεν,
Αἰγίλιπα σχοίνῳ πέτρον ἐπερχόμενος,
Εἵπετό οἱ σκυλάκων τὶς, ὃ καὶ βοσίν' ὃς φάγε λεπτὴν
Σχοῖνον, ἀνελκομένῳ χραινομένην μέλιτι.
Κάππεσε δ' εἰς Ἀΐδαο· τὸ δ' ἀτρυγὲς ἀνδράσιν ἄλλοις
Κεῖνο μέλι, ψυχῆς ὤνιον εἰρύσατο.

ΑΔΕΣ-

Pan calamos inflare leves, bone, ſubſtitit: atque haec
Populeo ſcripſit cortice verba tibi.
Pan i qua Malea eſt & mons Pſophedius. illuc
Jam veniam, Nymphae vivite, nam propero.

II. Erycii.

Dic mihi per Faunum paſtor, rogo, fagina cujus
Haec grandis ſtatua eſt, tu cui lacte facis?
Alcidae cui praeda leo. quid ſtulte, nec arcus,
Clava nec ex dura te docet ex olea?
Parce juvencorum nobis epulator & iſtos
Quaeſo favens ſerva muliplicaque boves.

III. Macedonis.

Caeruleo cervam cepit Codrus aequore, terra
Qui jam fulmineum ceperat ante ſuem.
Si qua per aërios campos fera curreret, idem
Ferret non vacuas inde, Diana, manus.

IV. Antiphili.

Bocchus fune petens excelſa cacumina rupis
Ibat ibi poſitos deſpoliare favos.
Armenti dominique comes jam melle madentem
Abroſit reſtim dente vorace canis.
In Stygios cadit ille ſinus, intactaque cunctis
Mella prius vita prodigus emta refert.

V. In-

ἈΔΕ'ΣΠΟΤΟΝ.

Ὦ Πὰν, φερβομέναις ἱερὰν φάτιν ἄπυε ποίμναις,
  Κυρτὸν ὑπὲρ χρυσέων χεῖλος ἱεὶς δονάκων,
Ὄφρ' αἱ μὲν λευκοῖο βεβριθότα δῶρα γάλακτος
  Οὔθασιν ἐς Κλυμένου πυκνὰ φέρωσι δόμον,
Σοὶ δὲ καλῶς βωμοῖσι παριστάμενος πόσις αἰγῶν,
  Φοίνιον ἐκ λασίου στήθεος αἷμ' ἐρύγῃ.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΞΘ'.

Εἰς Πόλεμον καὶ Εἰρήνην.

ἈΠΟΛΛΩΝΙ'ΔΟΥ.

Σκύλλος ὅτε Ξέρξου δολιχὸς στόλος Ἑλλάδα πᾶσαν
  Ἤλαυνεν, βυθίην εὕρατο ναυμαχίην,
Νηρῆος λαθρίοισιν ὑποπλώσας τενάγεσσι,
  Καὶ τὸν ἀπ' ἀγκύρης ὅρμον ἔκειρε νεῶν.
Αὔτανδρος δ' ἐπὶ γῆς ὀλίσθανε Περσὶς ἄναυδος
  Ὀλλυμένη, πρώτη πεῖρα Θεμιστοκλέους.

ΦΙΛΙ'ΠΠΟΥ.

Οὐκ ἔτι πυργωθεὶς ὁ φαλαγγομάχας ἐπὶ δῆριν
  Ἄσχετος ὁρμαίνει μυριόδους ἐλέφας,
Ἀλλὰ φόβῳ στείλας βαθὺν αὐχένα πρὸς ζυγοδέσμους
  Ἄντυγα διφρουλκεῖ Καίσαρος οὐρανίου.
Ἔγνω δ' εἰρήνης καὶ θὴρ χάριν, ὄργανα ῥίψας
  Ἄρεος, εὐνομίης ἀντανάγει πατέρα.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ἄρτεμις ἱδρώουσα, προάγγελός ἐστι κυδοιμοῦ.

V. Incerti.

Imprime diſparibus turgentia labra cicutis,
Pan, & paſcenti carmina funde gregi.
Ut laetae pecudes multo turgentia lacte
Ad Clymeni referant ubera tenta domum.
At tibi caprarum vir olens adſtabit ad aras,
Cui ruber ex hirto pectore ſanguis eat.

TITULUS LXIX.

De Bello ac Pace.

I. Apollonidae.

Belligeram Xerxis tremeret cum Graecia claſſem,
Invenit Scyllis praelia tecta mari.
Nam vada furtivo delapſus ad ima natatu
Vincula, quae curvis dentibus apta, ſecat:
Sic ratibus pereunt pulſis in littora Medi,
Materies famae prima Themiſtocleae.

II. Philippi Thessalonicensis.

Qui turres Elephas nuper geſtabat in hoſtem,
In fera qui vivum bella ferebat ebur.
Funibus adſtricta profitens cervice timorem,
Caeſareum rapido portat in axe jubar.
Bellua pax quantum valeat videt; arma Gradivi
Abjicit, ut juris te ferat alme patrem.

III. Incerti.

Praemonet inſtantes ſudans Diana tumultus.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Ϭ.

Εἰς Πόλεις.

'ΕΥΗ'ΝΟΥ.

Εἰς Τροίαν.

Ξεῖνοι, τὴν περίβωτον ἐμὲ πτόλιν, Ἴλιον ἱρὴν,
Τὴν πάρος εὐπύργοις τείχεσι κληζομένην,
Αἰῶνος τέφρη κατεδήδοκεν· ἀλλ' ἐν Ὁμήρῳ
Κεῖμαι, χαλκείων ἕρκος ἔχουσα πυλῶν.
Οὐκ ἔτι με σκάψει Τρωοφθόρα δούρατ' Ἀχαιῶν,
Πάντων δ' Ἑλλήνων κείσομαι ἐν στόμασιν.

'ΑΓΑΘΙ'ΟΥ, ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

εἰς τὸ αὐτό.

Ὦ πόλι, πῆ σέο κεῖνα τὰ τείχεα; πῆ πολύολβοι
Νηοί; πῆ δὲ βοῶν κράατα τεμνομένων;
Πῆ Παφίης ἀλάβαστρα, καὶ ἡ πάγχρυσος ἐφεστρίς;
Πῆ δὲ Τριτογενοῦς δείκελον ἐνδαπίης;
Πάντα μόθος, χρονίη τε χύσις, καὶ μοῖρα κραταιὴ
Ἥρπασεν, ἀλλοίην ἀμφιβαλοῦσα τύχην.
Καί σε τόσον νίκησε βαρὺς φθόνος· ἀλλ' ἄρα μοῦνον
Οὔνομα σὸν κρύψαι καὶ κλέος οὐ δύναται.

ΒΑ'ΣΣΟΥ ΛΟΛΛΙ'ΟΥ

εἰς τὸ αὐτό.

Ἄρρηκτοι μοιρῶν πυμάτων ἐσφρήγισαν ὅρκοι
Τῷ Φρυγὶ πὰρ βωμῷ τὴν Πριάμου θυσίην.

'Αλλὰ

TITULUS LXX.

De Urbibus.

I. Eveni,

de Troja.

Urbs ego turritis celeberrima moenibus olim
Quae ſacra tot divis Troja vocata fui,
Tempore facta cinis, charta ſapientis Homeri,
Ferratis portis inclita, cernor adhuc.
Pernitiem non Graja mihi nunc haſta minatur,
Nam Grajûm volito viva per ora virûm.

II. Agathii, Scholastici,

Ejusdem Argumenti.

Nunc ubi, Troja, precor tua moenia, templaque Divûm
Splendida, & aurati, victima pulchra, boves?
Et Veneris fulgens alabaſter & aurea veſtis,
Inclitaque indigenae Palladis effigies?
Cuncta ferus Mavors & vis fatalis & aetas
Abſtulit, in varias ſaepe voluta vices.
Hactenus invidiae licuit te vincere: verum
Hac nolente tibi fama decusque manent.

III. Bassi Lollii,

Ejusdem Argumenti.

Parcarum jurata fides edixerat, arae
Ut Phrygiae Priamus victima ſumma foret.

Ἀλλὰ σοὶ, Αἰνεία, ϛόλος ἱερὸς Ἴταλος ἤδη
Ὅρμον ἔχει, πάτρης Φροίμιον οὐρανίης.
Ἐς καλὸν ὤλετο πύργος ὁ Τρώϊος. ἡ γὰρ ἐν ὅπλοις
Ἠγέρθη κόσμου παντὸς ἄνασσα πόλις.

ἈΔΡΙΑΝΟΥ ΚΑΊΣΑΡΟΣ, οἱ δὲ, ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ

εἰς τὸ αὐτό

Ἕκτορ, Ἀρήϊον αἷμα, κατὰ χθονὸς εἴ που ἀκούεις,
Χαῖρε, καὶ ἄμπνευσον βαιὸν ὑπὲρ πατρίδος.
Ἴλιον οἰκεῖται κλεινὴ πόλις, ἄνδρας ἔχουσα
Σοῦ μὲν ἀφαυροτέρους, ἀλλ' ἔτ' ἀρηϊφίλους.
Μυρμιδόνες δ' ἀπόλοντο· παρίϛασο, καὶ λέγ' Ἀχιλλεῖ
Θεσσαλίαν κεῖσθαι πᾶσαν ὑπ' Αἰνεάδαις.

Τούτοις ὑπέγραψε λάθρα Σπαρτιάτης
ΔΗΜΆΡΑΤΟΣ.

Θάρσυνα. οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι πρόσωπον.

Ζητηθεὶς δ' ὑπὸ τοῦ βασιλέως, αὖθις προσέθηκεν,

Εἰμὶ μὲν εὐθώρηκος Ἐνυαλίου πολεμιϛὴς,
Εἰμὶ δὲ καὶ θεράπων Ἑλικωνίου Ἀπόλλωνος.

ἈΓΑΘΊΟΥ

εἰς τὸ αὐτό.

Εἰ μὲν ἀπὸ Σπάρτης τὶς ἔφυς, ξένε, μή με γελάσσῃς
Οὐ γὰρ ἐμοὶ μούνῃ ταῦτ' ἐτέλεσσε τύχη.
Εἰ δέ τις ἐξ Ἀσίης, μὴ πεύθεο. Δαρδανικοῖς γὰρ
Σκήπτροις Αἰνεαδῶν πᾶσα νένευκε πόλις.

Εἰ

Jam pius Aeneas aeternae gentis origo
  Itala felici littora claſſe tenet.
Quam bene, dicamus, cecidiſti Troja? reſurgit
  Armipotens mundi Troica Roma caput.

IV. Adriani Caesaris, *aut ut alii volunt*, Germanici.

Ejusdem Argumenti.

Si quid Marte potens audis in manibus, Hector,
  Reſpira: patriae ſic bona fata jubent.
Aſpice: rurſus habet fortes mea Troja colonos,
  Et tibi qui cupiant cedere, non aliis.
Myrmidones periere: face hoc quoque norit Achilles:
  Aeneadum patitur Theſſala terra jugum.

V. *His verſibus clam ſubſcripſerat Damaratus Spartiata.*

Audaces: quoniam nusquam mea caſſida paret.

VI. *Quaeſitus ab Imperatore haec addidit.*

Scriptor ego, fidum ſibi quem duo numina norunt,
Mars ferus & ſancti cuſtos Heliconis Apollo.

VII. Agathiae.

ejusdem Argumenti.

Ne me, ſi genitus fueris Lacedaemone, ride:
  Fatorum ſenſi non ego ſola vices:
Si quis es ex Aſia, gaude magis: aſpicis urbes,
  Quot ſunt, Aeneadum Dardana juſſa pati.

Εἰ δὲ Θεῶν τεμένη καὶ τείχεα καὶ ναετῆρας
  Ζηλήμων δηῶν ἐξεκένωσεν Ἄρης,
Εἰμὶ πάλιν βασίλεια· σὺ δ' ὦ τέκος ἄτρομε Ῥώμη,
  Βάλλε καθ' Ἑλλήνων σῆς ζυγόδεσμα δίκης.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂

εἰς τὸ αὐτό.

Ἄδε ποθ' ἁ κλεινὰ Πριάμου πόλις, ἂν ἀλαπάξαι
  Ἑλλάνων δεκέτης οὐκ ἐτάλασσεν Ἄρης
Ἀμφαδὸν, ἀλλ' ἵπποιο κακὸν ξύλον. αἴθε δ' Ἐπειὸς
  Κάτθανε πρὶν τεῦξαι δουρατέαν παγίδα.
Οὐ γὰρ ἂν, Ἀτρειδᾶν ὀροφηφάγον ἀψαμένων πῦρ,
  Οὕτω ἐφ' ἁμετέροις λάεσιν ἠριπόμαν.

ἈΝΤΙΦΊΛΟΥ

εἰς τὸ αὐτό.

Δέρκεο τὸν Τροίας δεκέτη λόχον, εἴσιδε πῶλον
  Εὐόπλου Δαναῶν ἔγκυον ἡσυχίης.
Τεκταίνει μὲν Ἐπειὸς, Ἀθηναίη δὲ κελεύει
  Ἔργον· ὑπὲρ νώτου δ' Ἑλλὰς ὅλη δύεται.
Ἦ ῥα μάτην ἀπόλοντο τόσος στρατὸς, εἰ πρὸς Ἄρηα
  Ἦν δόλος Ἀτρείδαις ἐσθλότερος πολέμου.

ΠΟΜΠΗΊΟΥ, οἱ δὲ, ΜΆΡΚΟΥ νεωτέρου,

εἰς Μυκήνην.

Εἰ καὶ ἐρημαίη κέχυμαι κόνις ἔνθα Μυκήνη,
  Εἰ καὶ ἀμαυροτέρη παντὸς ἰδεῖν σκοπέλου·

Ἴλου

Si Bellona mihi tam magnis invida rebus
Eripuit cives, moênia, templa Deûm,
At rurſum nunc regno: ſed o mea filia Roma
Tu preme Trajugenûm vindice colla jugo.

VIII. Ejusdem.

De eodem Argumento.

Urbs ego ſum Priami, quam vincere Graja per annos
Arma decem certe non valuere palam:
Sed mala fraus. Utinam prius îſſet Epeus ad umbras,
Abiete mendacem quam fabricaret equum.
Non ego Tantaleis periiſſem diruta flammis;
In lapides triſti pondere lapſa meos.

IX. Antiphili, Byzantii.

ejusdem Argumenti.

Annorum meditata decem, Trojaeque nocentem
Armigerae foetum cerne quietis equum.
Inventrix operis Pallas, fabricator Epëus:
In tergo vehitur Graecia tota meo.
Regibus Atridis potior ſi Marte profeſſo
Eſt dolus, incaſſum tot periere viri.

X. Pompeji, *aut ut alii volunt*, Marci *Junioris.*

De Mycenis.

Sim deſerta licet, ſim pulvis tota Mycene;
Horridior ſcopulo, quem maris ambit aqua.

Mae-

Ἴλου τὶς καθορῶν κλεινὴν πόλιν, ἧς ἐπάτησα
  Τείχεα, καὶ Πριάμου πάντ᾽ ἐκένωσα δόμον,
Γνώσεται ἔνθεν ὅσον πάρος ἔσθενον. εἰ δέ με γῆρας
  Ὕβρισεν, ἀρκοῦμαι μάρτυρι Μαιονίδῃ.

ἈΛΦΕΙΟΥ͂, ΜΙΤΥΛΗΝΑΙ͂ΟΥ

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἡρώων ὀλίγαι μὲν ἐν ὄμμασιν, αἱ δέ τε λοιπαὶ
  Πατρίδες, οὐ πολλῶν αἰπύτεραι πεδίων.
Οἵην καὶ σὲ, τάλαινα, παρερχόμενός γε, Μυκήνη,
  Ἔγνων αἰπολίου παντὸς ἐρημοτέρην.
Αἰπολικὸν μήνυμα. γέρων δέ τις, ἡ πολύχρυσος,
  Εἶπεν, Κυκλώπων τῇδ᾽ ἐπέκειτο πόλις.

ΜΟΥΝΑΤΙ͂ΟΥ

εἰς τὸ αὐτό.

Ἡ πολύχρυσος ἐγὼ τοπάλαι πόλις, ἡ τὸν Ἀτρειδῶν
  Οἶκον ἀπ᾽ οὐρανίου δεξαμένη γενεῆς,
Ἡ Τροίην πέρσασα θεόκτιτον, ἡ βασίλειον
  Ἀσφαλὲς Ἑλλήνων οὖσα ποθ᾽ ἡμιθέων,
Μηλόβοτος κεῖμαι καὶ βουνόμος ἔνθα Μυκήνη,
  Τῶν ἐπ᾽ ἐμοὶ μεγάλων οὔνομ᾽ ἔχουσα μόνον.
Ἴλιον, ἆ Νεμέσει μεμελημένον, εἴγε, Μυκήνης
  Οὐκέθ᾽ ὁρωομένης, ἐσσὶ, καὶ ἐσσὶ πόλις.

ἈΛΦΕΙΟΥ͂, ΜΙΤΥΛΗΝΑΙ͂ΟΥ.

Ἄργος, Ὁμηρικὲ μῦθε, καὶ Ἑλλάδος ἱερὸν οὖδας,
  Καὶ χρυσέη τοπάλαι Περσέος ἀκρόπολι,

Ἐς-

Moenia Dardanidae quiſquis reſpexerit Ili,
Et Priami noſtra diruta tecta manu.
Quae fuerim diſcet, quod ſi mihi longa vetustas
Officit, ad teſtem provoco Maeonidem.

XI. Alphei Mitylenaei,

de eodem Argumento.

Heroum veterum nunc oppida cernere pauca eſt:
Caetera vix campis editiora jacent.
Qualis conſpiceris mihi nunc miſeranda, Mycene,
Non paſtoralis tu caſa (quod nimium)
Sed nota paſtorum, ſenior, ſtetit, inquit, in iſtis
Cyclopum ſedes, urbs opuſenta, locis.

XII. Munatii,

de eodem.

Illa ego Tantalidum ſedes, ditiſſima quondam,
Qui Jove fulgebant progenitore ſati:
Condita quae Superis everti moenia Trojae
Et Superûm natis regia fida fui.
Paſcua ſum teneris ovibus bubusque Mycene,
De magnis rebus nil niſi nomen habens.
Curae Troja tua eſt Dîs ultio: nempe Mycene
Paret nulla; manes tu tamen urbsque manes.

XIII. Alphei Mitylenaei.

Arx ſacra Grajugenûm, ſermo vetus, Argos Homeri,
Tuque ſimul Perſei dives & ampla domus,

Ἐσβέσαθ' ἡρώων κεῖνον κλέος οἵ ποτε Τροίης
　Ἤρειψαν κατὰ γῆς θειοδόμον στέφανον.
Ἀλλ' ἡ μὲν, κρείσσων ἐστὶ πτόλις· αἱ δὲ, πεσοῦσαι,
　Δείκνυσθ' εὐμύκων αὔλια βουκολίων.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Ποῦ τὸ περίβλεπτον κάλλος σέο, Δωρὶ Κόρινθε;
　Ποῦ στεφάναι πύργων, ποῦ τὰ πάλαι κτέανα;
Ποῦ νηοὶ μακάρων, ποῦ δώματα, ποῦ δὲ δάμαρτες
　Σισύφιαι, λαῶν θ' αἱ ποτὲ μυριάδες;
Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἴχνος, πολυκάμμορε, σεῖο λέλειπται,
　Πάντα δὲ συμμάρψας ἐξέφαγε πτόλεμος.
Μοῦναι ἀπόρθητοι Νηρηΐδες, Ὠκεανοῖο
　Κοῦραι, σῶν ἀχέων μίμνομεν Ἀλκυόνες.

ὈΝΕΣΤΟΥ, ΚΟΡΙΝΘΙ'ΟΥ.

Ἔστην ἐν φόρμιγγι, κατηρείφθην δὲ σὺν αὐλῷ
　Θήβη· φεῦ Μούσης ἔμπαλιν ἁρμονίης.
Κωφὰ δέ μοι κεῖται λυροθελγέα λείψανα πύργων,
　Πέτροις Μουσοδόμοις, τείχεσιν αὐτομόλοις.
Σῆς χερὸς Ἀμφίων ἄπονος χάρις· ἑπτάπυλον γὰρ
　Πάτρην ἑπταμίτῳ τείχισας ἐν κιθάρῃ.

ΤΟΥ ΑΥ'ΤΟΥ.

Ἁρμονίης ἱερὸν φήσεις γάμον, ἀλλ' ἀθέμιτον
　Οἰδίποδος· λέξεις Ἀντιγόνην ὁσίην,
Ἀλλὰ κασίγνητοι μιαρώτατοι· ἄμβροτος Ἰνὼ,
　Ἀλλ' Ἀθάμας τλήμων· τειχομελὴς κιθάρη,
Ἀλλ' αὐλὸς δύσμουσος. ἴδ' ὡς ἐκεράσσατο Θήβῃ
　Δαίμων, ἐσθλὰ κακοῖς δ' εἰς ἓν ἔμιξεν ἴσα.

Perdita per vos eſt Heroum gloria, quorum
Concidit illa, Deis condita, Troja manu.
Illa ſed antiqua ſurrexit pulchrior: at vos
Eſtis mandra boum praetereaque nihil.

XIV. Antipatri.

Nunc ubi ſublimes tollentia moenia turres
Et laudes & opes, Dori Corinthe, tuae?
Nunc ubi Siſyphiae matres & mille virorum
Agmina, totque domus ſanctaque templa Deûm?
Tantorum decorum veſtigia nulla ſuperſunt,
Omnia corrupit Martis acerba lues.
Solae reſtamus geminis Nereides undis,
Teque velut maeſtae plangimus Alcyones.

XV. Onestae Corinthii.

A Cithara ſtructos evertit tibia muros,
Hei mihi quam diſcors huic ſonus ille fuit.
Surda lyra motae monſtrant veſtigia turres,
Doctaque ſponte ſua ſurgere ſaxa jacent.
Eſt levis Amphion tibi debita gratia: turres
Septenas totidem conſtituere fides.

XVI. Ejusdem.

Si ſacer Harmoniae torus eſt, inceſtus at ille
Oedipodis, pietas lucet in Antigone:
Impia ſed fratrum certamina: diva fit Ino,
Sed miſer eſt Athamas: urbis origo lyra,
Tibia pernities. Sic miſcuit omnia Thebis,
Ut bona fata malis redderet aequa Deus.

ΦΙΛΙ´ΠΠΟΥ

εἰς τὸ αὐτό.

Ἐν Θήβαις Κάδμου κλεινὸς γάμος, ἀλλὰ μυσαχθὴς
Οἰδίποδος· τελετὰς Εὔϊος ἠσπάσατο,
Ἃς γελάσας Πενθεὺς ὠδύρατο· τείχεα χορδαῖς
Ἔστη, καὶ λωτοῖς ἔστενε λυόμενα.
Ἀντιόπης ὁσίη, χαλεπὴ δ᾽ ὠδὶς Ἰοκάστης,
Ἣν Ἰνὼ φιλόπαις, ἀλλ᾽ ἀσεβὴς Ἀθάμας.
Οἰκτρὸν ἀεὶ πτολίεθρον. ἴδ᾽ ὡς ἐσθλῶν περὶ Θήβας
Μύθων καὶ στυγνῶν ἤρκεσεν ἱστορίη.

ΒΙΑ´ΝΟΡΟΣ.

Σάρδιες αἱ τοπάλαι Γύγου πόλις, αἵ τ᾽ Ἀλυάττου
Σάρδιες, ἁ βασιλεῖ Περσὶς ἐν Ἀσιάδι,
Αἳ Κροίσῳ τὸ παλαιὸν ἐπλινθώσασθε μέλαθρον,
Ὄλβον Πακτωλοῦ ῥεύματι δεξαμέναι·
Νῦν δὲ ὅλαι δύστηνοι ἐς ἓν κακὸν ἁρπασθεῖσαι,
Ἐς βυθὸν ἐξ ἀχανοῦς χάσματος ἠρίπετε,
Βοῦρα κ᾽ ἴσ᾽ Ἑλίκῃ κεκλωσμένα· αἱ δ᾽ ἐνὶ χέρσῳ
Σάρδιες, ἐν βυθίαις εἰς ἓν ἔκεισθε τέλος.

ΔΟ´ΥΡΙΔΟΣ, ἘΛΕΑ´ΤΟΥ

εἰς τὸν κατακλυσμὸν Ἐφέσου.

Ἠέριαι νεφέλαι, πόθεν ὕδατα πικρὰ πιοῦσαι,
Νυκτὶ σὺν ἀστεμφεῖ πάντα κατεκλύσατε;
Οὐ Λιβύης, Ἐφέσου δὲ τὰ μυρία κεῖνα ταλαίνης
Αὔλια, καὶ μακάρων ἐξ ἐτέων κτέανα.

XVII. Philippi, Thessalonicensis,

De eodem argumento.

Clarus in Aonia Cadmi torus urbe, nefandus
Oedipodis: Bromius myſtica ſacra dedit;
Riſit & indoluit Pentheus; ſunt moenia chordis
Excita, ſed loti procubuere ſono.
Antiopes felix uterus, miſer eſt Jocaſtae:
Ino fida ſuis: inpius eſt Athamas.
O ſemper Thebae fati pila, cujus abundant
Laetis & pariter triſtibus hiſtoriae.

XVIII. Bianoris.

Gygiacae Sardes, Halyattae regia, quondam
Perſarum dominis altera Perſis eras:
Croeſeos molita lares, ubi multa micabat
E Pactoleis dives arena vadis:
At nunc vaſta ſuo tellus te ſorpſit hiatu,
Tot bona ſaeclorum perdidit una lues.
Contigit hoc Buris, Helicae quoque. Ssd maris aeſtus
Quos caſus aliis, hos tibi terra dedit.

XIX. Duridis Elaitae,

De Epheſo inundata.

Aëriae nubes, vobis aqua venerat unde,
Noctis ut unius tempore ſubrueret,
Horrida non Libyes, Epheſi ſed ſplendida magnae
Tecta tot, & ſaecli tot melioris opes?

Ποῦ δὲ σαωτῆρες τότε δαίμονες ἔτραπον ὄμμα;
Αἶ αἶ, τὴν Ἰάδων πολλὸν ἀοιδοτάτην;
Κεῖνα δὲ κύμασι πάντα κυλινδομένοισιν ὁμοῖα
Εἰς ἅλα σὺν ποταμοῖς ἔδραμε πεπταμένοις.

ἸΩΑ'ΝΝΟΥ, ποιητοῦ ΤΟΥ͂ ΒΑΡΒΟΥΚΑ'ΛΛΟΥ,

ἐπὶ τῇ κατακαύσει Βηρυτοῦ.

Ἅδ᾽ ἐγὼ ἁ τλάμων ἄπολις πόλις, ἄμμιγα νεκροῖς
Ἐνναέταις κεῖμαι ἁ παναποτμοτάτα.
Ἥφαιστος μ᾽ ἐδάμασσε, μετὰ κλόνον Ἐννοσιγαίου.
Φεῦ ἀπὸ τοσσατίου κάλλεος εἰμὶ κόνις.
Ἀλλὰ παραστείχοντες ἐμὰν στοναχήσατε μοῖραν,
Σπείσατε Βηρυτῷ δάκρυα καὶ φθιμένᾳ.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

εἰς τὸ αὐτό.

Ποῦ τελέθει Κύπρις πολιηόχος, ὄφρα νοήσῃ
Ἔνδιον εἰδώλων, τὴν πρὶν ἕδος Χαρίτων;

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

εἰς τὸ αὐτό.

Τύμβος ἀταρχύτων μερόπων πόλις, ἧς ὑπὸ τέφρῃ
Αἱ Βερόης πολλαὶ κείμεθα χιλιάδες,
Γράψαθ᾽ ἑνὸς καθύπερθε λίθου φίλα λείψανα φωτῶν,
Βηρυτὸς γοερὴ κεῖται ὑπὲρ δαπέδων.

Quo ſua cuſtodes verterunt lumina Divi,
Urbs cui nil tota par erat Jonia?
Omnia cum ventis, cumque amnibus illa voluta
In mare fluxerunt, ut levis unda ſolet.

XX. Johannis,
Poëtae Barbucalli,

de Beryti incendio.

Urbs ego jam non urbs, ſita ſum cum lumine caſſis
Civibus. an ſpecies triſtior ulla fuit?
Neptuno concuſſa prius, mox ignibus arſi
Mulciberi: quondam maxima, reſto cinis.
Tu fatis gemitus noſtris impende, viator,
Berytique ſuper funere da lachrymas.

XXI. Ejusdem,

de eodem Argumento.

Urbis ubi cuſtos Venus eſt? ubi Gratia multa
Vixerat, umbrarum norit ut eſſe domum.

XXII. Ejusdem,

de eodem.

Sum tumulus Beroë, tumuli ſed honore carentum,
Cujus tot cineri millia mixta jacent.
Turba ſuperſtes adhuc ſaxo mihi ſcribat in uno:
Hoc eſt Berytos magna ſepulta loco.

XXIII. Ejus-

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂

εἰς τὸ αὐτό.

Ναύτιλε, μὴ στήσῃς δρόμον ὁλκάδος εἵνεκ' ἐμεῖο,
Λαίφεα μὴ λύσῃς· χέρσον ὁρᾷς λιμένα.
Τύμβος ὅλη γενόμην, ἕτερον δ' ἐς ἀπειθέα χῶρον
Δουπήσει κώπη, νηὸς ἐπερχομένης.
Τοῦτο Ποσειδάωνι φίλον ξενίοις τε Θεοῖσι.
Χαίρεθ' ἁλιπλανέες, χαίρεθ' ὁδοιπλανέες.

ἈΝΤΩΝΙ͂ΟΥ, ἈΡΓΕΙ͂ΟΥ.

Ἡ πρὶν ἐγὼ Περσῆος ἀκρόπτολις αἰθερίοιο,
Ἡ πικρὸν Ἰλιάδαις ἀστέρα θρεψαμένη
Αἰπολίοισιν ἔναυλον ἐρημαίοισιν ἀνεῖμαι,
Τίσασα Πριάμου δαίμοσιν ὀψὲ δίκας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, ΟΑ΄.

Εἰς Πονηρούς.

ἌΔΗΛΟΝ.

Φασὶ παροιμιακῶς, κἂν μῦς δάκοι ἄνδρα πονηρόν.
Ἀλλὰ τόδ' οὐχ οὕτω, φημὶ, προσῆκε λέγειν,
Ἀλλὰ δάκοι κἂν μῦς ἀγαθοὺς καὶ ἀπράγμονας ἄνδρας·
Τὸν δὲ κακὸν δεδιὼς δήξεται οὐδὲ δράκων.

ΠΑΛΛΑΔΑ͂.

Εἰ τοὺς ἀνδροφόνους εὐδαίμονας ὄντας ὁρῶμεν
Οὐ πάνυ θαυμάζω· τοῦ Διός ἐστι γέρας.

Ἀλλὰ

XXIII. Ejusdem,

de eodem.

Navita nec curſum ſiſtas, nec carbaſa ſolvas
Me propter, portus pulverulentus ego,
Et tumulum nil praeter. adi loca laeta ferendis
Navibus & remum quae patiantur aquas.
Quippe ita Neptuno placuit Superisque. valete
Vos mihi, queis terris eſt via queisque mari.

XXIV. Antonii Argivi.

Illa ego penniferi fueram quae regia Perſei,
Progenui ſidus quae tibi, Troja, malum:
Caprigeno ſtabulum pecori miſeranda relinquor,
Dîs Priami poenas ſero coacta dare.

TITULUS, LXXI.

De Improbis.

I. Incerti.

Vel mus, vulgus ait, veteri ſermone, nocentem
Mordeat: id verum fortiter eſſe nego.
Mordeat imo bonos vel mus quibus otia cordi:
Mordeat ipſe malos nec draco: quippe timet.

II. Palladae.

Si bene ſuccedunt homicidis omnia, miror
Non ego: diſpoſitu res venit iſta Jovis.

Τὸν γὰρ γεννήσαντα μεμισηκὼς καὶ ἐκεῖνος
Κτεῖνεν ἂν, εἰ ὁ Κρόνος θνητὸς ἐτύγχανεν ὤν.
Ἀντὶ δὲ τοῦ κτεῖναι, σὺν τοῖς Τιτῆσι κολάζει,
Δέσμιον ὡς λῃστὴν εἰς τὸ βάραθρον ἑνείς.

ἈΡΧΙΌΥ.

Ὁ σταφυλοκλοπίδας Ἑκατώνυμος εἰς Ἀΐδαο
Ἔδραμε, μαστιχθεὶς κλήματι φωριδίῳ·

ἌΔΗΛΟΝ.

Μισῶ τὸν ἄνδρα τὸν διπλοῦν πεφυκότα,
Χρηστὸν λόγοισι, πολέμιον δὲ τοῖς τρόποις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, ΟΒ'.

Εἰς Πόρνας.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Τὴν Κίρκην οὔ φημι, καθὼς εἴρηκεν Ὅμηρος,
Ἀντ' ἀνδρῶν ποιεῖν ἢ σύας, ἠὲ λύκους,
Τοὺς αὐτῇ προσιόντας· ἑταίρα δ' οὖσα πανοῦργος
Τοὺς δελεασθέντας πτωχοτάτους ἐποίει.
Τῶν δ' ἀνθρωπείων ἀποσυλήσασα λογισμῶν,
Εἶτ' ἀπὸ τῶν ἰδίων μηδὲν ἔχοντας ἔτι,
Ἔτρεφεν, ἔνδον ἔχουσα, δίκην ζώων ἀλογίστων.
Ἔμφρων δ' ὢν Ὀδυσεὺς, τὴν νεότητα φυγὼν,
Οὐχ Ἑρμοῦ, φύσεως δ' ἰδίας δῶρημα, λογισμὸν
Εἶχε, γοητείας φάρμακον ἀντίπαλον.

Oderat ipſe patrem, ſed & occidiſſet eumdem,
Si poſſet mortis jura ſubire Deus.
Hoc quia non potuit, nunc cum Titanibus illum
Sic quaſi latronem detinet in barathro.

III. Archiae.

Uvarum fuerat qui fur Hecatonymus ivit
Ad Stygias, rapto palmite ſectus, aquas.

IV. Incerti.

Deteſtor illum cujus ingenium duplex,
Verbis benignum, callidis factis nocens.

TITULUS LXXII.

De Scortis.

I. Palladae.

Qui fuerant homines, mihi non perſuadet Homerus,
Circaeis factos artibus eſſe lupos,
Setigerosve ſues. Meretrix ſed vafra doloſis
Captos illecebris fecit egere viros.
Queis ſimul humanae rationis ademerat uſum,
Omnibus exutos, quae tenuere, bonis,
Intra ſepta domus, pecudum velut agmen, alebat:
Non Ithaci talis pectore ſedit amor.
Cui pro Mercurio ſua mens prudentia ſenſa
Tradidit in magicum fida veneficium.

ΣΙΜΩΝΙ'ΔΟΥ.

Εὐφρὼ καὶ Θαῒς καὶ Βοίδιον, αἱ Διομήδους
Γραῖαι, ναυκλήρων ὁλκάδες εἰκόσοροι,
Ἆπιν καὶ Κλεοφῶντα καὶ Ἀνταγόρην, ἕν' ἑκάςῃ,
Γυμνοὺς, ναυηγῶν ἥσσονας, ἐξέβαλον.
Ἀλλὰ σὺν αὐταῖς νηυσὶ τὰ ληςρικὰ τῆς Ἀφροδίτης
Φεύγετε. Σειρήνων αἵδε γὰρ ἐχθρότεραι.

ΝΙΚΑ'ΡΧΟΥ.

Τῇ μὲν γαςρὶ λαβοῦσα Φιλαίνιον, Ἡλιοδώρῳ
Θήλειαν τίκτει παῖδ' ἀπὸ ταυτομάτου.
Τοῦ δ' ἐπὶ θηλείῃ λυπουμένου, ἓξ διαλείπει
Ἥματα, καὶ τίκτειν ἄρσενα παῖδ' ἔφατο.
Οὕτω Βούβαςις καταλύεται. εἰ γὰρ ἑκάςῃ
Τέξεται ὡς αὐτὴ, τίς Θεοῦ ἐςι λόγος;

ἘΠΙΓΟ'ΝΟΥ, ΘΕΤΤΑΛΟΥ.

Ἡ τοπάλαι Λαῒς πάντων βέλος, οὐκ ἔτι Λαῒς,
Ἀλλ' ἐτέων Φανερὴ πᾶσιν ἐγὼ Νέμεσις.
Οὐ μὰ Κύπριν, οὐδ' ἡ Κύπρις ἔςιν ἐμοὶ ὅσσ' ὅρκος
Γνώριμος, οὐδ' αὐτῇ Λαΐδι Λαῒς ἔτι.

ἊΔΗΛΟΝ.

Ἡ τὰ πρὶν αὐχήσασα πολυχρύσοις ἐπ' ἐραςαῖς,
Ἡ Νέμεσιν δεινὴν οὐχὶ κύσασα Θεὸν,
Μίσθια νῦν απαθίοις πενιχροῖς πηνίσματα κρούει·
Ὀψὲ τ' Ἀθηναίη Κύπριν ἐληΐσατο.

ΣΤΡΑ-

II. Simonidae.

Tres Diomedis anus ſunt Bucula, Thais, & Euphro:
Naves quas agitant corpora quinque quater.
Tres ſunt naufragio nudati triſtius omni
A tribus his Cleophon, Apis & Antagoras:
Abreptaeque rates. minus a Sirene periclum:
Fac vites Veneris nauta latrocinium.

III. Nicarchi.

Ex utero turgente Philaenion Heliodoro
Femineam prolem ſponte ſine arte dedit.
Offenſus ſexu pater eſt, hoc vidit, aitque
Poſt ſex illa dies ſe peperiſſe marem.
Lucinae perit omnis honos: ſi matribus eſſe
Sic licet, in divis illa ſupervacua eſt.

IV. Epigoni Thessalonicensis.

Lais eram communis amor; jam non ego Lais,
Sed gravis annorum publica ſum Nemeſis.
Per Venerem, ſolum per ſe jurare reliquit
Quae mihi, jam Lais Laida noſſe nego.

V. Incerti.

Quae prius auratos inter regnabat amores,
Nec Nemeſis durae jura timeret herae,
Paupere jam telas percurrit pectine: ferum
De tenera ſpolium Cypride Pallas habet.

ΣΤΡΑ'ΤΩΝΟΣ.

Ἔστι Δράκων τὶς ἔφηβος, ἄγαν καλός· ἀλλὰ δράκων ὤν,
Πῶς εἰς τὴν τρώγλην ἄλλον ὄφιν δέχεται;

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΟΓ'.

Εἰς Ποταμούς.

'ΑΝΤΙΦΙ'ΛΟΥ.

Λαβροπόδη χείμαῤῥε, τί δὴ τόσον ὧδε κορύσση,
Πεζὸν ἀποκλείων ἴχνος ὁδοιπορίης;
Ἦ μεθύεις ὄμβροιο, καὶ οὐ Νύμφαισι διαυγὲς
Νᾶμα φέρεις, θολεραῖς δ' ἠράνισ' ἐν νεφέλαις;
Ὄψομαι ἠελίῳ σε κεκαυμένον, ὅστις ἐλέγχειν
Καὶ γόνιμον ποταμὸν, καὶ νόθον οἶδεν ὕδωρ·

ΒΙΑ'ΝΟΡΟΣ.

Λάρνακα, πατρῴων ἔτι λείψανα κοιμίζουσαν
Νεκρῶν, χειμάῤῥῳ παῖς ἴδε συρομένην·
Καί μιν ἄχος τόλμης ἐπλήσατο, χεῦμα δ' ἀναιδὲς
Εἰσέθορεν, πικρὴν δ' ἦλθ' ἐπὶ συμμαχίην.
Ὀστέα μὲν γὰρ ἔσωσεν ἀφ' ὕδατος, ἀντὶ δὲ τούτων,
Αὐτὸς ὑπὸ βλοσυροῦ χεύματος ἐφθάνετο.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ἱμερόεις Ἀλφειὲ, Διὸς στεφανηφόρον ὕδωρ,
Ὃς διὰ Πισσαίων πεδίων κεκονιμένος ἕρπεις,
Ἡσύχιος τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' ἐς πόντον ἵκηαι,
Ὀξὺς ἀμετρήτοιο πεσὼν ὑπὸ κῦμα θαλάσσης,

Νυμ-

VI. Stratonis.

Eſt puer inprimis pulcher Draco: ſed draco cum ſit,
Anguem cur alium ſuſcipit illa caro.

TITULUS LXXIII.

De Amnibus.

I. Antiphili.

Invide quid tanto provolveris agmine torrens,
Et nos incepta non ſinis ire via?
Ebrius an pluvia turges, neque candida Nais,
Sordida ſed nubes has tibi fecit aquas?
Jam tibi ſol ardens aderit. bene judicat ille,
Quis ſit ſuppoſitus, quis ſine fraude liquor.

II. Bianoris.

Urnam, quae veterum cineres geſtabat avorum,
Viderat hiberno flumine nare puer.
Audacem facit ipſe dolor, quo motus in undas
Deſilit, & triſtem fert pietatis opem.
Relliquias ſervavit enim. Sed flumine raptus
De ſe relliquias ipſe reliquit aquis.

III. Incerti.

Care Jovi ſacras qui fers, Alphee, coronas,
Ruraque per Piſae multo cum pulvere curris:
Lene fluens primo, ſed, cum prope littora ventum eſt,
Jam celer immenſi miſcens te gurgitis undae,

Ipſe

Νυμφίος αὐτοκέλευθος, ἐὼν ὀχετηγὸς ἐρώτων
Ἐς Σικελὴν Ἀρέθουσαν ἐπείγεαι ὑγρὸς ἀκοίτης.
Ἡ δέ σε κεκμηῶτα καὶ ἀσθμαίνοντα λαβοῦσα,
Φῦκος ἀποσμήξασα καὶ ἄνθεα πικρὰ θαλάσσης,
Χείλεα μὲν ϛομάτεσσι συνήρμοσεν, οἷα δὲ Νύμφη
Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα περίπλοκον ἠδέϊ δεσμῷ,
Κείμενον ἐν κόλποισιν Ὀλύμπιον εὔνασεν ὕδωρ·
Καὶ φονίῃ ῥαθάμιγγι λιβὰς κατεκίρνατο πηγή·
Οὐδὲ Συρακοσίης ἔτι σοι μέλεν ἵμερος εὐνῆς.
Πορφυρέῃ δ' ἀνέκοπτες ὕδωρ πεπιεσμένον αἰδοῖ,
Φειδόμενος καὶ πόντον ὁμοῦ καὶ λέκτρα μιῆναι.
Πολλάκι δ' εὐναίων ὀάρων βεβιημένος ὁρμῇ,
Αὐτὴν ἐς φιλότητα χυτῆς ἀλόχοιο περήσας,
Ἐϛήκεις ἄχραντον ὁρῶν Ἀρεθούσιον ὕδωρ·
Ἡ δέ σε παπταίνουσα Πελωριάδος κατὰ πέτρης
Δάκρυσι κυμαίνοντα, κατοικτείρουσα καὶ αὐτὴ
Εὐειδὴς Ἀρέθουσα, φίλους ἀνεκόπτετο μαζοὺς,
Καὶ δρόσος οἷα ῥόδοισιν ἐτήκετο· μυρομένῳ δὲ
Πισσαίῳ ποταμῷ Σικελὴ προσεμύρετο πηγή.
Οὐδὲ δίκην ἔλαθεν πανδερκέα φοίνιος ἀνὴρ
Ἑλλάδος ἀμώων ἀγάμων ϛάχυν· ᾧ ἔπι πολλαὶ
Ἡρώων ἄλοχοι μινυώρια τέκνα τεκοῦσαι,
Μαψιδίως ὠδῖνας ἀνεκλαύσαντο γυναῖκες.

ΔΙΟΣΚΟΡΙ'ΔΟΥ.

Αὖλιν Ἀριϛαγόρεω καὶ κτήματα μυρίος ἀρθεὶς,
 Νεῖλε, μετ' εἰκαίης ἐξεφόρησας ὁδοῦ.
Αὐτὸς δ' οἰκείης ὁ γέρων ἐπενήξατο βώλου
 Ναυηγὸς, πάσης ἐλπίδος ὀλλυμένης,

Γαι-

Ipſe tui vector vada per longinqua maritus
In Siculam madidos Arethuſam mittis amores:
Curſibus ex tantis pulcherrima Nais anhelum
Excipit, & pelagi grave olentes abluit algas,
Grataque defeſſo fert oſcula, lentaque jungens
Brachia, complexus ſociat cum conjuge conjux,
Molliter ut gremio requieſcat Olympius amnis:
Hei mihi crudeli quod nunc ita ſanguine manas,
Unde Syracoſii non jam tibi cura cubilis,
Sed vada purpureo perfuſus maeſta pudore
Et portum foedare times & ſtrata maritae.
Saepe tamen rurſus flagrante cupidine victus
Pergis, & humentis dominae prope vectus ad aulam
Stas ſubito, purum trepidans accedere fontem:
At te pulchra videns ad duri ſaxa Pelori
Undantem lacrymis, tantos miſerata dolores,
Pectus & ipſa ſuis plangens Arethuſa lacertis
Liquitur, ut vernis in floribus aërius ros:
Maeret & Eleo cum flumine Sicelis unda.
Non latuit Superos tantae tibi Graecia cladis
Auctor, & innuptis leti quoque cauſa puellis,
Cujus rapta manu ſibi pignora plurima luget
Herois, partusque gemit periiſſe laborum.

IV. Dioscoridis.

Amne tumens nimio ripas ubi fregerat, & res
  Et villam rapuit Nilus Ariſtagorae.
At ſenior dominus proprio ſuper ipſe natabat
  Ceſpite, naufragii pars miſeranda ſui.

Γείτονος ἡμίθραυστον ἐπ' αὔλιον, Ὦ πολὺς, εἶπας,
Μόχθος ἐμὸς, πολλῆς τ' ἔργα περισσὰ χερὸς,
Ὕδωρ πάντ' ἐγένεσθε. τὸ δὲ γλυκὺ τοῦτο γεωργοῖς
Κῦμ' ἐπ' Ἀρισταγόρην ἔδραμε πικρότατον.

ΝΕ΄ΣΤΟΡΟΣ

Εἰς Ἀλφειὸν ποταμόν.

Ἄβροχον ἐν πελάγεσσι δι' ὕδατος ἔπλεεν ὕδωρ.

ΚΕΦΑ΄ΛΑΙΟΝ, ΟΔ΄.

Εἰς Πτωχούς.

ΦΙΛΙ΄ΠΠΟΥ.

Λιμὸν ὀϊζυρὴν ἀπαμυνομένη πολύγηρως
Νικὼ, σὺν κούραις ἠκρολόγει στάχυας·
Ὤλετο δ' ἐκ θάλπους. τῇ δ' ἐκ καλάμης συνέριθοι
Νῆσαν πῦρ, καὶ ἦν ἄξυλον, ἐκ σταχύων.
Μὴ νεμέσα, Δήμητερ, ἀπὸ χθονὸς εἰ βροτὸν οὖσαν
Κοῦραι τοῖς γαίης σπέρμασιν ἠμφίεσαν.

ΠΑΛΛΑΔΑ͂.

Μηδέποτε ζήσας ὁ πένης βροτὸς, οὐδ' ἀποθνήσκει.
Καὶ ζῆν γὰρ δοκέων, ὡς νέκυς ἦν ὁ τάλας.
Οἱ δὲ τύχας μεγάλας καὶ χρήματα πολλὰ λαχόντες,
Οὗτοι τὸν θάνατον πτῶσιν ἔχουσι βίου.

ΒΙΑ΄ΝΟΡΟΣ.

Εἰ κρίσις ἐστὶ κάτω, καὶ Τάνταλος, οὐδὲν ἀπιστῶ,
Τῇ πενίῃ μελετῶν τὴν ὑπὸ γῆν κόλασιν.

ἈΔΗ-

Ut tetigit lacerum vicino culmine tectum,
  Vana diu vetulae cura laborque manus
Nunc, ait, eſtis aquae; ſemperque optata colonis
  Unda, nocens uni venit Ariſtagorae.

V. Nestoris,

De fluvio Alpheo.

Aequor aquae ſubeunt neque vi temerantur aquarum.

TITULUS LXXIV.

De Pauperibus.

I. Philippi Thessalonicensis.

Praeteritas Nico grandaeva legebat ariſtas,
  Ut non emta gravem pelleret eſca famem.
Sed necat hanc aeſtus: ſociae fecere puellae
  Non lignis ſtipula ſed crepitante rogum.
Tu veniam dabis, alma Ceres, tellure creatam
  E tellure ſata fruge quod induerint.

II. Palladae.

Non moritur vir egens, nullo qui tempore vixit,
  Cumque fuit viſus vivere, funus erat.
At qui divitiis & amica ſorte fruuntur,
  Talibus in mortem vita peracta cadit.

III. Bianoris.

Tantale, credo tuas inferno judice poenas,
  Paupertas mala me quippe futura docet.

ἌΔΗΛΟΝ.

Οὗτος ὁ μηδὲν, ὁ λιτὸς, ὁ καὶ λάτρις, οὗτος ὁρᾶται;
Ἔστι τίνος ψυχῆς, κύριος; ἀλλοτρίης.

ἈΔΕ'ΣΠΟΤΟΝ.

Χρήματα καὶ πόρναις παραγίγνεται. οὐκ ἀλεγίζω,
Μισείτω με τάλας χρυσὸς ὁ πορνοφίλας.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΟΕ'.

Εἰς Σιωπήν.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἡ μεγάλη παίδευσις ἐν ἀνθρώποισι, σιωπή.
Μάρτυρα Πυθαγόραν τὸν σοφὸν αὐτὸν ἔχω.
Ὅς λαλέειν εἰδὼς, ἑτέρους ἐδίδασκε σιωπᾷν,
Φάρμακον ἡσυχίης ἐγκρατὲς εὑράμενος.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Πᾶς τις ἀπαίδευτος, φρονιμώτατός ἐστι σιωπῶν,
Τὸν λόγον ἐγκρύπτων ὡς πάθος αἰσχρότατον.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Οϛ'.

Εἰς Σοφίαν.

ΚΡΙΝΑΓΟ'ΡΟΥ.

Ἄχρι τεῦ, ὦ δείλαιε, κεναῖς ἐπὶ ἐλπίσι, θυμὲ,
Πωτηθεὶς ψυχρῶν ἀσσοτάτω νεφέων,

Ἀλ-

IV. Incerti.

Pauper hic & ſervus nullosque homo natus ad uſus,
Qualem dic animam poſſidet? alterius.

V. Incerti.

Divitiis florere vides & ſcorta. quid ad me?
Si me odit, ſolitus nummus amare lupas.

TITULUS LXXV.

De Silentio.

I. Palladae.

Humano generi doctrina eſt magna ſilere:
Corde probat Samius quod ſapiente ſenex.
Fandi quippe potens auctor fuit ipſe tacendi,
Et vitae curas hac meditatus ope eſt.

II. Ejusdem.

Vir rudis eſt una prudens ratione, tacendo:
Comprimit ut morbum dum ſua verba gravem.

TITULUS LXXVI.

De Sapientia.

I. Crinagorae.

Quo precor uſque citis, quas ſpes tibi ſubjicit, alis
O anime ad coeli nubila ſumma volas,

Ἄλλοις ἄλλ' ἐπ' ὄνειρα διαγράψεις ἀφένοιο;
Κτητὸν γὰρ θνητοῖς οὐδὲν αὐτόματον.
Μουσέων ἀλλ' ἐπὶ δῶρα μετέρχεο· ταῦτα δ' ἀμυδρὰ
Εἴδωλα ψυχῆς ἠλεμάτοισι μέθες.

ἈΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Λαίλιος, Αὐσονίων ὕπατον κλέος, εἶπεν ἀθρήσας
Εὐρώταν, Σπάρτης χαῖρε φέριστον ὕδωρ·
Μουσάων δ' ἐπὶ χεῖρα βαλὼν πολυΐστορι βίβλῳ,
Εἶδεν ὑπὲρ κορυφῆς σύμβολον εὐμαθίης.
Κίτται, μιμηλὸν βιότου πτερὸν, ἐν σκιεροῖσιν
Ἄγκεσι παμφώνων μέλπον ἀπὸ στομάτων.
Ὡρμήθη δ' ἐπὶ τοῖσδε. τί δ' οὐ ζηλωτὰς ὁ μόχθος,
Εἰ καὶ πτηνὰ ποθεῖ γάρυος ἡμετέρης;

ΝΕΣΤΟΡΟΣ.

Τίπτέ με θρυλλίσαντες, ἐμὴν ἀπεπαύσατ' ἀοιδήν;
Ἱππεὺς ἱππεύειν ἐδάη, καὶ ἀοιδὸς ἀείδειν·
Ἢν δέ τις ἱππεύειν δεδαὼς, ἐθέλησιν ἀείδειν,
Ἀμφοτέρων ἥμαρτε, καὶ ἱπποσύνης καὶ ἀοιδῆς.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Οὐ τὸ ζῆν χαρίεσσαν ἔχει φύσιν, ἀλλὰ τὸ ῥῖψαι
Φροντίδας ἐκ στέρνων τὰς πολιοκροτάφους.
Πλοῦτον ἔχειν ἐθέλω τὸν ἐπάρκιον· ἡ δὲ περισσὴ
Θυμὸν ἀεὶ κατέδει χρυσομανὴς μελέτη.
Ἔνθεν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρείονα πολλάκι δήεις
Καὶ πενίην πλούτου, καὶ θάνατον βιότου.
Ταῦτα σὺ γιγνώσκων κραδίης ἴθυνε κελεύθους,
Εἰς μίαν εἰσορόων ἐλπίδα, τὴν σοφίην.

Εἰς

Divitiasque tibi ſemper, nova ſomnia, pingis?
  Parce; parant homines absque labore nihil.
Pieridum placeant tibi munera; qui velit, amens
  Obſcuris animum paſcat imaginibus.

II. Apollonidae.

Vidit ut Eurotam, generis lux prima Latini,
  Laelius, o Spartes optima dixit aqua;
Cumque manu vatum chartas evolveret, omen
  Ad caput en ſtudii vidit adeſſe ſui;
Namque in frondiferis picae convallibus ore
  Edebant varios nos imitante ſonos.
Addidit hoc animos: felix labor ille, poëtae,
  Veſter, ait, quorum verba ſequuntur aves.

III. Nestoris, Nicaeensis.

Dulcia cur ſtrepitus veſter mea carmina turbat?
Noverunt equitare equites, cantare poëtae:
Appetat at ſi quis cantus equitare peritus,
Nec cantor neo eques bonus, exerrabit utroque.

IV. Pauli Silentiarii.

Vivere non dulce eſt, animo ſed pellere curas,
  Quae pingunt celeri tempora canitie.
Divitias cupiam quantum ſatis: id quod abundat,
  Eſt animum auratis ſollicitudinibus.
Hinc & ſaepe mori melius, quam vivere, & audax
  Paupertas magnas ſaepe laceſſit opes.
Haec bene cum noris, maneat ſapientia ſola
  Spes tibi, in hanc certum dirige mentis iter.

V. *De*

Εἰς τὴν Φιλόσοφον Ὑπατίαν.

Ὅταν βλέπω σε, προσκυνῶ, καὶ τοὺς λόγους,
Τῆς παρθένου τὸν οἶκον ἄστρῷον βλέπων.
Εἰς οὐρανὸν γάρ ἐστι σοῦ τὰ πράγματα,
Ὑπατία σεμνὴ, τῶν λόγων εὐμορφία,
Ἄχραντον ἄστρον τῆς σοφῆς παιδεύσεως.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΟΖ'.

Εἰς Σύγκρισιν.

ἌΔΗΛΟΝ.

Εἰ κύκνῳ δύναται κόρυδος παραπλήσιον ᾄδειν,
Τολμῷεν δ' ἐρίσαι σκῶπες ἀηδονίσιν,
Εἰ κόκκυξ τέττιγος ἐρεῖ λιγυρώτερος εἶναι,
Ἶσα ποιεῖν καὶ ἐγὼ Παλλαδίῳ δύναμαι.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΟΗ'.

Εἰς Σωφροσύνην.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ, ΘΕΤΤΑΛΟΥ.

Ἀντιγένης ὁ Γελῷος ἔπος ποτὲ τοῦτο θυγατρὶ
Εἶπεν, ὅτ' ἦν ἤδη νεύμενος εἰς ἀΐδην.
Πάρθενε καλλιπάρῃε, κόρη δ' ἐμὴ, ἴσχε συνεργὸν
Ἠλακάτην, ἀρκεῦν κτῆμα πένητι βίῳ.
Ἢν δ' ἵκῃ εἰς ὑμέναιον, Ἀχαιΐδος ἤθεα μητρὸς
Χρηστὰ φύλασσε, πόσει προῖκα βεβαιοτάτην.

V. *De Hypatia philoſopha, Theonis filia.*

Colat neceſſe eſt literas, te qui videt
Et virginalem ſpectat aſtrigeram domum:
Negotium namque omne cum coelo tibi,
Hypatia prudens, dulce ſermonis decus,
Sapientis artis ſidus integerrimum.

TITULUS LXXVII.

De Comparatione.

INCERTI.

Noctua ſi ſtudeat cantus, quos edit aëdon,
Vincere, ſi cygni certet alauda modis:
Si cuculus ſperat facundior eſſe cicadis,
Sperem Palladio me fore & ipſe parem.

TITULUS LXXVIII.

De Temperantia.

I. ANTIPATRI.

Antigenes anima jam jam fugiente Gelous
Haec dulci natae verba ſuprema dedit:
Pulchra genas virgo, ſoboles mea, cara ſequatur
Te colus: hoc tenuis ſat ſibi vita putet.
Nubere ſi detur probitatem ab Achaide matre,
Exprime; dos erit haec non peritura viro.

ἌΔΗΛΟΝ.

Σωφροσύνη καὶ ἔρως κατεναντίον ἀλλήλοισιν
Ἐλθόντες, ψυχὰς ὤλεσαν ἀμφότεροι.
Φαίδρην μὲν κτεῖνεν πυρόεις πόθος Ἱππολύτοιο,
Ἱππόλυτον δ᾽ ἁγνὴ πέφνε σαοφροσύνη.

ΠΑΛΛΑΔΑ͂.

Νηδὺν ἀναίσχυντον στιβαροῖς ἤσχυνα λογισμοῖς,
Σωφροσύνῃ κολάσας ἔντερον ἀργαλέον.
Εἰ γὰρ ἔχω τὸν νοῦν ἐπικείμενον ὑψόθι γαστρὸς,
Πῶς μὴ νικήσω τὴν ὑποτασσομένην;

ΤΟΥ͂ ἈΥΤΟΥ͂.

Οὐδὲν σωφροσύνης τεκμήριόν ἐστι πρόδηλον·
Τοῖς ἐμπαιζομένοις ἀνδράσι ταῦτα λέγω.
Οὔτε τὸ δύσμορφον πάντως ἀνύποπτον ὑπάρχει,
Οὔτ᾽ ἀκολασταίνει πᾶσα πέφυκε καλή.
Καὶ γάρ τις διὰ τὴν ὥραν τοῖς πολλὰ διδοῦσιν
Οὐχ ἕπεται· πολλὰς δ᾽ ἐστὶ γυναῖκας ἰδεῖν
Οὐχὶ καλὰς τὴν ὄψιν, ὁπλιζομένας ἀκορέστως,
Καὶ τοῖς χρησαμένοις πολλὰ χαριζομένας.
Οὐκ εἴ τις συνάγει τὰς ὀφρύας, οὐδὲ γελῶσα
Φαίνεται, ὀφθῆναι τ᾽ ἀνδράσιν ἐκτρέπεται·
Σωφροσύνης τρόπος οὗτος ἐχέγγυος· ἀλλά τις εὗροι
Μαχλάδα μὲν κρύβδην, τὴν πάνυ σεμνοτάτην.
Τὰς δ᾽ ἱλαρὰς, καὶ πᾶσι φιλανθρώπως προσιούσας,
Σώφρονας· εἰ σώφρων ἐστὶ γυνή τις ὅλως.

ΤΟΥ͂

II. Incerti.

Sunt adverſa ſibi pudor atque amor: & tamen ambo
Exitium eventu ſaepe tulere pari.
Hippolyto mortem mores tribuere ſeveri:
Hippolyti ſed te, Phaedra, peremit amor.

III. Palladae.

Experior Venerem reprimens ſermone ſevero,
Indomitam partem ſi ratione domem;
Et quid ni, cum ventre animus ſublimior exſtet,
Vincere ſit nobis inferiora datum?

IV. Ejusdem.

Credite decepti toties in amore mariti,
Credite, nulla nota eſt certa pudicitiae.
Nec turpes facie ſemper ſine crimine vivunt,
Nec ſemper formae gloria crimen habet.
Multas adſpicere eſt, quae pulchri corporis uſum
Tentatae nullo munere proſtituant.
Sunt & deformes, quibus inſatiata libido eſt,
Quaeque audent pretium ponere adulterio.
Non ſi qua aſpectus ſimulat vitare viriles,
Tetricaque attollit triſte ſupercilium,
Certa pudicitiae dat pignora; ſaepe ſeveri
Sub vultus ſpecie maxima furta latent.
Rurſum hilares aliae, quae comiter omnibus adſunt,
Sunt caſtae, ſiqua eſt femina caſta tamen.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Γαςέρα μισήσειε Θεὸς, καὶ βρώματα γαςρός.
Εἵνεκα γὰρ τούτων σωφροσύνη λύεται.

ἈΓΑΘΙΟΥ.

Καλὸν μὲν ςυγόδεμνον ἔχειν νόον· εἰ δ' ἄρ' ἀνάγκη,
'Αρσενικὴ φιλότης μή ποτε σὲ κλονέοι.
Θηλυτέρας φιλέειν, ὀλίγον κακὸν, οὕνεκα κείναις
Κυπριδίους ὀάρους πότνια δέδωκε φύσις.
Δέρκεο τῶν ἀλόγων ζώων γένος. οὐ γὰρ ἐκείνων
Φύσις ἀτιμάζει θέσμια συζυγίης.
Ἄρσενι γὰρ θήλεια συνάπτεται· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
Ἄνδρες ἐς ἀλλήλους ξεῖνον ἄγουσι γάμον.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΟΘ'.

Εἰς Τιμήν.

ΠΑΛΛΑΔΑ͂.

Ἐκλήθην παρὰ σοῦ τοῦ ῥήτορος· εἰ δ' ἀπελείφθην,
Τὴν τιμὴν ἀπέχω, καὶ πλέον εἰμὶ φίλος·
Οὐδὲ γὰρ ἡ ψυχὴ τὸ φαγεῖν κρίνουσα γέγηθεν,
'Αλλὰ μόνον τιμῆς αἰσθομένη τρέφεται.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Πολλάκις ἐξέςησα τεὴν φιλότητα καὶ ὕβριν·
Καὶ πολὺ κουφοτέρην σὴν φιλότητα μαθὼν,
Λοιδορίην δὲ ῥέπουσαν, ἐχωρίσθην φιλότητος,
Μηκέτι βαςάζων ὕβριν ἀτιμοτάτην.

ΚΕ-

V. Ejusdem.

Ah pereat venter, pereant & pabula ventris,
Nata ſacram mentis ſolvere temperiem.

VI. Agathiae.

Mente quidem laus eſt in coelibe: ſi tamen ulla
Vis urget, ne te maſculus urat amor.
Faemellas adamare malum leve: nam ſecus illud
Natura nobis conciliante placet.
Muta vide, ſi vis, animantia, nulla ferarum
Egreditur foedus connubiale venus.
Faemineum ſociale viro genus: heu miſer ardor!
Qui docuit ſpreta nubere lege viros.

TITULUS LXXIX.

De Honore.

I. Palladae.

Non veni, quamquam tibi, vir facunde, vocatus,
Hic tamen addictum me tibi fecit honos.
Mens ignara dapum, ſed quod ſentitur ab illa
Eſt honor: haec animum pabula ſola fovent.

II. Ejusdem.

A te facta mihi quae ſunt bene, quaeque ſuperbe,
Libravi: pendent ſed bene facta minus:
Devergunt quae dura tuli: nunc ergo valeto:
Non amo, quae tanti conſtet, amicitiam.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Π'.

Εἰς Τύχην.

ἈΔΗΛΟΝ.

Ἐλπὶς καὶ σὺ Τύχη μέγα χαίρετε· τὸν λιμέν' εὗρον.
Οὐδὲν ἐμοὶ χ' ὑμῖν· παίζετε τοὺς μετ' ἐμέ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμην ποτὲ, νῦν δὲ Μενίππου·
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.
Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με ποτ' ᾤετο, καὶ πάλιν οὗτος
Οἴεται· εἰμὶ δ' ὅλως οὐδενὸς, ἀλλὰ Τύχης.

ΚΥ'ΡΟΥ.

Αἴθε πατήρ μ' ἐδίδαξε δασύτριχα μῆλα νομεύειν,
Ὥς κεν ὑπὸ πτελέῃσι καθήμενος, ἢ ὑπὸ πέτραις,
Συρίσδων καλάμοισιν, ἐμὰς τέρπεσκον ἀνίας.
Πιερίδες φεύγωμεν ἐϋκτιμένην πόλιν, ἄλλην
Πατρίδα μαστεύσωμεν. ἀπαγγελέω δ' ἄρα πᾶσιν
Ὡς ὀλοοὶ κηφῆνες ἐδηλήσαντο μελίσσας.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Τύχη καπηλεύουσα πάντα τὸν βίον,
Ἀσυγκέραστον τὴν φύσιν κεκτημένη,
Καὶ συγκυκῶσα καὶ μεταντλοῦσα πάλιν,
Κ'αυτὴ κάπηλός ἐστι νῦν τις, οὐ Θεά,
Τέχνην λαχοῦσα τῶν τρόπων ἐπαξίαν.

TITULUS LXXX.

De Fortuna.

I. Incerti.

Jam reperi portum: ſpes & fortuna valete,
  Ludite, vobiscum nil mihi, nunc alios.

II. Luciani.

Rus quod Achaemenidae fueram, nunc ecce Menippi,
  Ex aliis alios mox adipiſcar heros.
Credidit ille ſuum quondam: nunc credit & iſte:
  Sed ſum Fortunae res ego, non hominum.

III. Cyri Magni.

O ſi cuſtodem teneri feciſſet ovilis
Me pater, ut recubans aliquo ſub monte vel ulmo
Inflarem calamos gravibus ſolatia curis.
Linquamus patriae fines, atque altera, Muſae,
Moenia quaeramus, namque hic, ſciat ultimus orbis,
Depopulantur apum ſcelerati pabula fuci.

IV. Palladae.

Fortuna vitam quae ſolet confundere
Sic obſequatur ut bona nullí fide,
Sed hauſta turbet ſemper & rurſum hauriat;
Caupona nunc eſt facta quae fuerat Dea,
Et tractat artem moribus dignam ſuis.

V. Ejus.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀνεστράφησαν, ὡς ὁρῶ, τὰ πράγματα,
Καὶ τὴν Τύχην νῦν δυστυχοῦσαν εἴδομεν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καὶ σὺ, Τύχη δέσποινα, τύχην ἀτυχῆ πόθεν ἔσχες;
Ἡ παρέχουσα τύχας, πῶς ἀτυχὴς γέγονας;
Μάνθανε καὶ σὺ φέρειν τὰ σὰ ῥεύματα· καὶ σὺ διδάσκου
Τὰς ἀτυχεῖς πτώσεις, ἃς παρέχεις ἑτέροις.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καὶ σὺ Τύχη λοιπὸν μεταβαλλομένη καταπαίζου,
Μηδὲ τύχης τῆς σῆς ὕστατα φεισαμένη.
Ἡ πρὶν νηὸν ἔχουσα, καπηλεύεις μετὰ γῆρας,
Θερμοδότις μερόπων νῦν ἀναφαινομένη,
Νῦν ὁσίως στένε καὶ σὺ τεὸν πάθος, ἄστατε Δαῖμον,
Τὴν σὴν, ὡς μερόπων, νῦν μετάγουσα τύχην.

ἈΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἀγγελίης ἤκουσεν ἀνωΐστου Μελίτινα,
Υἱέα σὺν φόρτῳ κύματι κρυπτόμενον.
Ἠϊόσιν δ' ἐπικέλσαν ἀλίκλυστον δέμας ἄλλου,
Δύσμορος οἰκείης σύμβολον εἶδε τύχης·
Υἱέα δ' ὡς ἔστειλε. Δίων δ' ἐπὶ νηὸς ἀθραύστου
Ἤλυθεν ἐς γαίην σῶος ἀπ' ἐμπορίης.
Μητέρες ὡς ἀνίσου μοίρης λάχον· ἡ μὲν ἄελπτον
Ζωὸν ἔχει, κείνη δ' ὄψεται οὐδὲ νέκυν.

V. Ejusdem.

Nunc ordo rerum quam ſit inverſus vides,
Fortuna quando jacet in infortunio.

VI. Ejusdem.

Unde precor, Fortuna, tibi fortuna maligna eſt?
Quomodo deprendit ſors mala ſortis heram?
Diſce tuas ſentire, cies quas omnibus, undas,
Quasque vices aliis fingis & ipſa pati.

VII. Ejusdem.

Tu quoque jam, Fortuna, dabis ludibria nobis,
Quae nec fortunae conſulis ipſa tuae.
Cauponam grandaeva tenens, quae templa tenebas,
In Bacchi calidam pocula fundis aquam.
Ipſa tuos tandem fer Diva leviſſima caſus,
Quam fueras aliis non tibi fida magis.

VIII. Apollonidae.

Horrida pertulerat Melitinae fama parenti,
Cum lacera natum puppe periſſe mari.
Conſpicit alterius propulſum corpus ab undis,
Et miſeram proprii movit imago mali.
Utque ſuum ſepelit: rediit ſed ab aequore multa
Merce potens ſoſpes ſoſpite nave Dion.
Quam variae ſortes? matri ſpem redditur ultra
Iſte ſuae vivens: ille nec exanimis.

ἈΓΑΘΙΟΥ.

Γριπεύς τις μογέεσκεν ἐπ' ἰχθύσι. τὸν δ' ἐσιδοῦσα
Εὐκτέανος κούρη θυμὸν ἔκαμνε πόθῳ·
Καί μιν θῆκε σύνευνον. ὁ δ' ἐκ βιότοιο πενιχροῦ
Δέξατο παντοίης ὄγκον ἀγηνορίης.
Ἡ δὲ Τύχη γελόωσα παρίστατο, καὶ ποτὶ Κύπριν,
Οὐ τέος οὗτος ἀγὼν, ἀλλ' ἐμός ἐστιν, ἔφη.

Εἰς Ἄρχοντα ἀνάξιον τῆς τοιαύτης προαγωγῆς.

Οὐκ ἐθέλουσα Τύχη σε προήγαγεν, ἀλλ' ἵνα δείξῃ
Ὡς ὅτι καὶ μέχρι σοῦ πάντα ποιεῖν δύναται.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Μὴ πταίσῃ, φίλος εἶ θνητοῖς, φίλος εἶ μακάρεσσι,
Καί σευ ῥηϊδίως ἔκλυον εὐξαμένου·
Ἂν πταίσῃς, οὐδεὶς ἔτι σοι φίλος, ἀλλ' ἅμα πάντα
Ἐχθρὰ, Τύχης τε ῥοπαῖς συμμεταβαλλόμενα.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εὖγε λέγων, τὸν καιρὸν ἔφης Θεὸν, εὖγε Μένανδρε,
Ὡς ἀνὴρ Μουσῶν καὶ Χαρίτων τρόφιμος.
Πολλάκι γὰρ τοῦ σφόδρα μεριμνηθέντος ἄμεινον,
Πρόσπεσον εὐκαίρως, εὗρέ τι τ'αὐτόματον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ λόγον, οὐ νόμον οἶδε Τύχη, μερόπων δὲ τυραννεῖ,
Τοῖς ἰδίοις ἀλόγως ῥεύμασι συρομένη.

Μαλ-

IX. Agathiae,

Oratoris Myrinenſis.

Captantem vitreo dum cernit in aequore piſces
Incaluit virgo dives amore viri,
Accepitque toro. Sic ille e paupere vita
Magnificas una nocte paravit opes.
Riſit at adſtantem Venerem Fortuna ſalutans:
Non tuus hic ludus, ſed meus, inquit, erat.

X. In Praesidem

eo gradu indignum.

Non te provexit Fortuna favore, ſed ingens
Te dedit exemplum cuncta licere ſibi.

XI. Luciani.

Donec eris felix, homines tibi ſemper amicos,
Et precibus faciles experiere Deos.
Si ſecus acciderit, jam nullus amicus, & hoſtes
Undique: Fortunae motus & iſta trahit.

XII. Palladae.

Eſſe Deum tempus dixiſti, docte Menander,
Hoc puto dictarunt Muſa Venusque tibi.
Saepe etenim reperit veniens in tempore caſus
Auxilium melius, quam dare cura poteſt.

XIII. Ejusdem.

Conſilii legisque carens, Fortuna ſuperbe
Res agit, atque ſuo flumine cuncta rapit,

Μᾶλλον τοῖς ἀδίκοισι ῥέπει, μισεῖ δὲ δικαίους,
 Ὡς ἐπιδεικνυμένη τὴν ἄλογον δύναμιν.

ΑΓΑΘΙΌΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ͂,

εἰς ἄρχοντα ἀποπεσόντα.

Ἦ ῥά γε ποῦ τὸ φρύαγμα τὸ πηλίκον; οἱ δὲ περισσοὶ
 Πῆ ἔβαν ἐξαίφνης ἀγχίποροι κόλακες;
Νῦν γὰρ ἑκὰς πόλιος φυγὰς ᾤχεο· τοῖς πρότερον δὲ
 Οἰκτροῖς τὴν κατὰ σοῦ ψῆφον ἔδωκε Τύχη.
Πολλή σοι, κλυτόεργε Τύχη, χάρις, οὕνεχ' ὁμοίως
 Πάντας ἀεὶ παίζεις, κεἰς σέ τι τερπόμεθα.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Εὖ τέ τις ἐκ πενίης πλούτου τύχοι, ἠδὲ καὶ ἀρχῆς,
 Οὐκ ἔτι γιγνώσκει τίς πέλετο πρότερον.
Τὴν ποτὲ γὰρ φιλίην ἀπαναίνεται· ἀφρονέων δὲ,
 Τέρψιν ὀλισθηρῆς οὐ δεδάηκε Τύχης.
Ἧς ποτὲ γὰρ πτωχὸς ταλαπείριος· οὐκ ἐθέλεις δὲ,
 Αἰτίζων ἀκόλους, νῦν ἑτέροις παρέχειν.
Πάντα, φίλος, μερόπεσσι, παρέρχεται. εἰ δ' ἀπιθήσεις,
 Ἔμπαλιν αἰτίζων, μάρτυρα σαυτὸν ἔχοις.

ΠΑΛΛΑΔΑ͂.

Παίγνιόν ἐστι Τύχης μερόπων βίος, οἰκτρὸς, ἀλήτης,
 Πλούτου καὶ πενίης μεσσόθι ῥεμβόμενος.
Καὶ τοὺς μὲν κατάγουσα, πάλιν σφαιρηδὸν ἀείρει,
 Τοὺς δ' ἀπὸ τῶν νεφελῶν εἰς ἀΐδην κατάγει.

ΤΟΥ͂

Et juſtos ideo premit, & ſuſtentat iniquos,
  Monſtret ut imperii non rationis opus.

XIV. Agathiae, Oratoris,

in Praeſidem qui exciderat.

Nunc ubi dic tua tanta ſuperbia, quove repente
  Fugit adulari tam bene docta cohors?
Exſul abes: miſeros quos vis tua fecerat, illis
  Jus fortuna tui judiciumque dedit.
Gratia magna potens tibi ſit, Fortuna, quod omnes
  Ludis, & ex te nos quod juvet eſſe facis.

XV. Ejusdem.

Cum qui pauper erat, nummos prius, inde ſecures,
  Nactus habet, non vult noſſe quod ante fuit.
Spernit amicitias veteres, neſcitque ſuperbus,
  Quam Fortuna levis ludere ſemper amet.
Tu quondam mendicus eras, qui fruſta ſolebas
  Poſcere, nunc aliis abnuis ecce dare.
Res hominum fluxae: ſi non vis credere, rurſus
  Mendicans teſtis ſis precor ipſe tibi.

XVI. Palladae.

Vita quid eſt hominum? Fortunae ludicrus orbis,
  Inter divitias pauperiemque vagans.
Quos dejecit humi fert in ſublime rotatos,
  Ad Styga fert qui jam nubila ſumma tenent.

ΤΟΥ̃ ΑΥ̓ΤΟΥ̃.

Ἂν μὴ γελῶμεν τὸν βίον τὸν δραπέτην,
Τύχην τε πόρνης ῥεύμασιν κινουμένην,
Ὀδύνην ἑαυτοῖς προξενοῦμεν πάντοτε,
Ἀναξίους ὁρῶντες εὐτυχεστέρους.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ὄλβιον ἀνθρώποισιν ἔχει φάος ἄμβροτος αἰὼν
Σῇσιν ὑπ' ἐπεσίαις, εὐγενέτειρα Τύχη.
Νεύματι γὰρ σῷ πάντα φέρει κλέος, ὁππότε χειρὶ
Δεξιτερῇ παρέχεις αὐχένα θεσπέσιον.
Τούτῳ καὶ βασιλῆες ἀμύμονες ἁρμόζονται,
Καὶ λογίων ἀγέλης ἄμβροτοι ἡγεμόνες.

ΠΑΛΛΑΔΑ̃.

Ὅταν λογισμοῖς καταμάθω τὰ πράγματα,
Καὶ τὰς ἀκαίρους τοῦ βίου μεταστροφὰς,
Καὶ ῥεῦμ' ἄπιστον τῆς ἀνωμάλου Τύχης,
Πῶς τοὺς πένητας πλουσίους ἐργάζεται,
Καὶ τοὺς ἔχοντας χρημάτων ἀποστερεῖ·
Τότε κατ' ἐμαυτὸν τῇ πλάνῃ σκοτούμενος,
Μισῶ τὰ πάντα, τῆς ἀδηλίας χάριν.
Οἵῳ τρόπῳ γὰρ περιγένωμαι τῆς Τύχης,
Τῆς ἐξ ἀδήλου τῷ βίῳ φανερουμένης,
Πόρνης γυναικὸς τοὺς τρόπους κεκτημένης.

ἘΥΡΙΠΊΔΟΥ̃.

Θεοῦ μὲν ἐκτὸς οὐδεὶς εὐτυχεῖ βροτῶν

ΤΟΥ̃

XVII. Ejusdem.

Ni rideamus alitis vitae fugam,
Scortique ſemper more fortunam levem,
Semper dolore nosmet excruciabimus,
Dignos minus florere cernentes magis.

XVIII. Incerti,

Inclyta commendas ſi quem Fortuna, beatos
  Sentiet in multa currere luce dies.
Quippe ſavens coeptis aſpirat gloria, dextra
  Tractari pateris cum tua colla manu.
Talibus & magni cupiunt ſe jungere reges,
  Et quibus eſt populos paſcere ſorte datum,

XIX. Palladae.

Cum mente volvo vigile res mortalium,
Illasque vitae non opinatas vices,
Semperque fluxae ſortis inconſtantiam,
Qui pauperes fuere quae dites facit,
Rurſumque dites rebus evolvit ſuis,
Errore tanto mens tenebrescit mihi,
Oditque cuncta, quod nihil certi videt.
Vitare qui ſit namque fortunam mihi
Vitae lateſcens quae tot inſidias facit,
Et aemulatur improbae more lupae?

XX. Euripidis.

Nulli bona eſt fortuna, ni faveat Deus.

XXI. Ejus-

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φεῦ, τῶν βροτείων ὡς ἀνώμαλοι τύχαι.
Οἱ μὲν γὰρ, εὖ πράττουσι· τοῖς δὲ συμφοραὶ
Σκληραὶ πάρεισιν, εὐσεβοῦσι πρὸς Θεούς.

ΛΟΚΙΛΛΙΟΥ.

Πολλὰ τὸ δαιμόνιον δύναται, κἂν ᾖ παράδοξα.
Τοὺς μικροὺς ἀνάγει, τοὺς μεγάλους κατάγει.
Καὶ σοῦ τὴν ὀφρὺν καὶ τὸν τῦφον καταπαύσει,
Κἂν ποταμὸς χρυσοῦ νάματα σοι παρέχῃ.
Οὐ θρύον, οὐ μαλάχην ἄνεμός ποτε, τὰς δὲ μεγίστας
Ἢ δρῦας ἢ πλατάνους οἶδε χαμαὶ κατάγειν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, ΠΑ'.

Εἰς Ὑπερο-ψίαν.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ἤλλακτ' ἐξαπίνης Κορνήλιος, οὐδ' ἔτι λιτῷ
Τέρπεται ἡμετέρῳ μουσοχαρεῖ βιότῳ·
Κούφης δ' αἰωρεῖται ἀπ' ἐλπίδος· οὐκ ἔτι δ' ἡμεῖς
Οἱ πάρος, ἀλλ' ἑτέρης ἐλπίδος ἐκκρέμαται.
Εἴκωμεν, ψυχὴ, πεπαλαίσμεθα· μηδὲ βιάζου.
Εἰς ἔδαφος τέχνης κείμεθ' ὑπ' ἀργυρέης.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἂν μνήμην, ἄνθρωπε, λάβῃς, ὁ πατήρ σε τί ποιῶν
Ἔσπειρεν, παύσῃ τῆς μεγαλοφροσύνης.
Ἀλλ' ὁ Πλάτων σοὶ τῦφον ὀνειρώσσων ἐνέφυσεν,
Ἀθάνατόν σε λέγων, καὶ φυτὸν οὐράνιον.

Ἐκ

XXI. Ejusdem.

Incerta quam ſors res agit mortalium.
Sunt qui triumphant cuncta, ſunt qui caſibus
Duris premuntur rite venerantes Deos.

XXII. Lucillii.

Multa poteſt nec opina Dei ſuprema poteſtas:
Deprimit elatos haec, humilesque levat.
In tua rura fluant quamvis Pactolus & Hermus;
Grande ſupercilium detrahit illa tibi.
Non malvas ſternit Boreas juncosve paluſtres,
Sed veteris ſilvae robora, ſed platanos.

TITULUS LXXXI.

De Superbia.

I. Incerti.

Mutatus ſubito Cornelius ecce, nec illum
Vita juvat tenuis noſtra, Deaeque novem;
Spes alias ſequitur, nec quod fueramus, id illi
Nos ſumus; inflatum ſed vehit aura levis.
Vincimur & non eſt, o cor, pugnemus ut ultra:
Nam nos argenti lucta profudit humi.

II. Palladae.

Si meminiſſe velis, quid agens proſeverit olim
Te pater, haec faſtum res tibi demet, homo.
Somnia te faciunt turgere Platonica, quae te,
Ut coeleſte genus, morte carere docent.

Ἐκ πηλοῦ γέγονας· τί φρονεῖς μέγα; τοῦτο μὲν οὕτως
Εἴπ' ἄν τις, κοσμῶν πλάσματι σεμνοτέρῳ.
Εἰ δὲ λόγον ζητεῖς τὸν ἀληθινὸν, ἐξ ἀκολάστου
Λαγνείας γέγονας, καὶ μιαρᾶς ῥανίδος.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Ἠέρα λεπταλέον μυκτηρόθεν ἀμπνείοντες,
Ζώομεν, ἠελίου λαμπάδα δερκόμενοι,
Πάντες ὅσοι ζῶμεν κατὰ τὸν βίον· ὄργανα δ' ἐσμὲν,
Αὔραις ζωογόνοις πνεύματα δεχνύμενοι.
Εἰ δέ τις οὖν ὀλίγῃ παλάμῃ σφίγξειεν ἀϋτμὴν,
Ψυχὴν συλήσας, εἰς ἀΐδην κατάγει.
Οὕτως οὐδὲν ἐόντες, ἀγηνορίῃ τρεφόμεσθα,
Πνοιῆς ἐξ ὀλίγης ἠέρα βοσκόμενοι.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΠΒ'.

Εἰς Φήμην.

ΠΑΛΛΑΔΑ͂.

Εἰ Θεὸς ἡ Φήμη, κεχολωμένη ἐστὶ καὶ αὐτὴ
Ἕλλησι, σφαλεροῖς ἐξαπατῶσα λόγοις.
Φήμη δ', ἄν τι παθῇς ἀναφαίνεται εὐθὺς ἀληθής.
Πολλάκι καὶ Φήμην ἔφθασεν ἡ ταχυτής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, ΠΓ'.

Εἰς Φθόνον.

ΠΑΛΛΑΔΑ͂.

Ὁ Φθόνος οἰκτιρμοῦ, κατὰ Πίνδαρον, ἐστὶν ἀμείνων.
Οἱ βασκαινόμενοι λαμπρὸν ἔχουσι βίον·

Τοὺς

Factus es ex limo, quid ſpiras grandia? dixit
Hoc aliquis verbo rem meliore notans;
At, ſi rem dici pateris, vaeſana libido
Principium dederat, foedaque gutta tibi.

III. Ejusdem.

Vivimus exiguam ducentes naribus auram,
Claraque tantiſper cernimus aſtra poli.
Inſtrumenta ſumus, vegetat quos aëris almi
Spiritus: hoc hominum voce vocatur homo.
Huic animam rapiet, dabit huic inviſere manes,
Si tenuem flatum conprimat una manus.
Nil ſumus: interea nobis libet eſſe ſuperbis,
Quos modicus gracili limite ventus alit.

TITULUS, LXXXII.

De Fama.

Palladae.

Si vere, ſi Fama Dea eſt, cupit haec quoque Graecis
Non bene, quos falſis ludit imaginibus.
Triſtia ſi portat, nulla eſt mora, vera probatur,
Si non & famam triſtia praeveniunt.

TITULUS, LXXXIII.

De Invidia.

I. Palladae.

Invidear potius quam ſim miſerabilis, inquit,
Pindarus, excellunt quos petit invidia.

Τοὺς δὲ λίαν ἀτυχεῖς οἰκτείρομεν· ἀλλά τις εἴη
Μήτ' ἄγαν εὐδαίμων, μήτ' ἐλεεινὸς ἐγώ.
Ἡ μεσότης γὰρ ἄριστον. ἐπεὶ τὰ μὲν ἄκρα πέφυκε
Κινδύνοις ἐπάγειν, ἔσχατα δ' ὕβριν ἔχει.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ὦ τῆς μεγίστης τοῦ φθόνου πονηρίας.
Τὸν εὐτυχῆ μισεῖ τις, ὃν Θεὸς φιλεῖ.
Οὕτως ἀνόητοι τῷ φθόνῳ πλανώμεθα.
Οὕτως ἑτοίμως μωρίᾳ δουλεύομεν.
Ἕλληνές ἐσμεν ἄνδρες ἐσποδωμένοι,
Νεκρῶν ἔχοντες ἐλπίδας τεθαμμένας.
Ἀνεστράφη γὰρ πάντα νῦν τὰ πράγματα.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ὅταν στυγῇ τις ἄνδρα, τὸν Θεὸς φιλεῖ,
Οὗτος μεγίστην μωρίαν κατεισάγει.
Φανερῶς γὰρ αὐτῷ τῷ Θεῷ κορύσσεται,
Χόλον μέγιστον ἐκ φθόνου δεδεγμένος.
Δεῖ γὰρ φιλεῖν ἐκεῖνον, ὃν Θεὸς φιλεῖ.

ἈΡΊΣΤΩΝΟΣ, ἢ ἙΡΜΙΟΔΏΡΟΥ.

Πριαμένα κάλλει Γανυμήδεος, εἶπέ ποθ' Ἥρη,
Θυμοβόρου ζάλου κέντρον ἔχουσα νόῳ,
Ἄρσεν πῦρ ἔτεκε Τροία Διΐ. τοι γὰρ ἐγὼ πῦρ
Πέμψω ἐπὶ Τροίαν, πῆμα φέροντα Πάριν.
Ἥξει δ' Ἰλιάδαις οὐκ αἰετὸς, ἀλλ' ἐπὶ θοίναις
Γῦπες, ὅταν Δαναοὶ σκῦλα φέρωσι πόνων.

Peſſima perpeſſos miſereſcimus: aſt ego felix
Nec nimium, nimium nec miſer eſſe velim.
Optima res modus eſt. ſummis affine periclum
Infima contemtum ludibriumque ferunt.

II. Ejusdem.

O ſumma mentis invidae perverſitas.
Odit beatos invidus caros Deo.
Ita caeca nos invidia vecordes rapit:
Ita mancipamus ſponte nos amentiae.
In pulverem redacta gens Graeci ſumus,
Quos mortuorum ſpes ſepulchrales fovent:
Verſa atque conturbata ſunt adeo omnia.

III. Ejusdem.

Perſequitur odio quisquis adamatum Deo,
Damnatus ille maximae eſt inſaniae,
Deum laceſſens, Marte manifeſtario:
Iram reportans praemium invidentiae.
Et nos decet diligere dilectos Deo.

IV. Aristonis *an* Hermiodori.

Cum de formoſo multum Ganymede doleret,
Effudit tales aemula Juno minas:
A te nata Jovi fax maſcula: ſed tibi mittam,
Mox tibi Troja facem, maxima damna, Parin.
Non aquilam Danaûm manibus vaſtata videbis,
Sed ſuper Iliadum corpora vulturios.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ὁ Φθόνος ἐστὶ κάκιστον, ἔχει δέ τι καλὸν ἐν αὐτῷ·
Τήκει γὰρ φθονερῶν ὄμματα καὶ κραδίην.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ὁ Φθόνος αὐτὸς ἑαυτὸν ἑοῖς βελέεσσι δαμάζει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, ΠΔ'.

Εἰς Φιλαργύρους.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ, οἱ δὲ,

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Χρυσὸν ἀνὴρ, ὁ μὲν, εὗρεν, ὁ δ' ὤλεσεν· ὧν ὁ μὲν εὑρὼν
Ῥίψεν, ὁ δ' οὐχ εὑρὼν, λυγρὸν ἔδησε βρόχον.

ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Χρυσὸν ἀνὴρ εὑρὼν, ἔλιπε βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσὸν
Ὃν λίπεν οὐχ εὑρὼν, ἧψεν ὃν εὗρε βρόχον.

ΑΔΗΛΟΝ.

Τέρπε δανειζόμενος τὴν σὴν φρένα· τοῖς δὲ δανεισταῖς
Κάλλιπε τὴν ψῆφον δάκτυλι καμψοδύνῳ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, ΠΕ'.

Εἰς Φιλίαν.

ΑΔΗΛΟΝ.

Κισσῷ μὲν Διόνυσος ἀγάλλεται, αἰγίδι δὲ Ζεὺς·
Οἱ ναέται ξείνοις, ἡ δὲ πόλις ναέταις.

ΑΔΗ-

V. Incerti.

Peſſima res livor: ſed habet laudabile quiddam,
Liventi quod cor exedit atque oculos.

VI. Incerti.

Invidia ipſa ſuis conſumitur undique telis.

Titulus LXXXIV.

De Avaris.

I. Platonis, *aut ut alii volunt*,

Antipatri.

Invento laqueum, quidam projecerat auro:
Aurum cui periit ſe jacit in laqueum.

II. Statullii Flacci.

Aurum qui reperit laqueum abjicit. alter ut aurum
Non reperit, perit hoc quem reperit laqueo.

III. Incerti.

Vive licet ſumas aes foenore. creditor annos
Et menſes digitis computet & doleat.

Titulus LXXXV.

De Amicitia.

I. Incerti.

Aegide rex Superûm gaudet, Bromiusque corymbis,
Hoſpitibus cives, civibus haec patria.

II. In-

ἌΔΗΛΟΝ.

Θησαυρὸς μέγας ἐςʼ ἀγαθὸς φίλος, Ἡλιόδωρε,
Τῷ καὶ τηρῆσαι τοῦτον ἐπιςαμένῳ.

ἌΔΗΛΟΝ.

Μή ποτε τὸν παρέοντα παρεὶς φίλον, ἄλλον ἐρεύνα,
Δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

Τίνας εἴποι λόγους Φιλήμων
δἰ Εὐριπίδην.

Εἰ ταῖς ἀληθείαισιν οἱ τεθνηκότες
Αἴσθησιν εἶχον ἄνδρες, ὥς φασίν τινες,
Ἀπηγξάμην ἂν ὥστʼ ἰδεῖν Εὐριπίδην.

ΦΩΚΥΛΙ'ΔΟΥ.

Γνήσιός εἰμι φίλος, καὶ τὸν φίλον ὡς φίλον οἶδα·
Τοὺς δὲ κακοὺς, διόλου πάντας ἀποςρέφομαι·
Οὐδένα θωπεύω πρὸς ὑπόκρισιν· οὓς δʼ ἄρα τιμῶ,
Τούτους ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀγαπῶ.

ἌΔΗΛΟΝ.

Πρᾶγμα μὲν ἐσθʼ ὁ φίλος πάνυ δύσκολον· εἰσὶ δὲ πολλοὶ,
Καὶ σχεδὸν οἱ πάντες, μέχρι προσηγορίας.

ἌΔΗΛΟΝ.

Χρησάμενῳ θεράπων ὁ χρήσιμος, εἰς ἀγαθόν τι,
Αὐταρκὴς δὲ κακὸν τῶν δʼ ὁ πονηρότερος·

II. Incerti.

Nullus theſaurus praeſtantior, Heliodore,
Quam, bene ſi ſerves, fidus amicus erit.

III. Incerti.

Ut quaeras alium veteris deſertor amici,
Impetret hoc a te ne mala lingua, cave.

IV. Versus Philemonis
de Euripide.

Poſt fata ſi quis eſſet, ut quidam putant,
Senſus ſuperſtes, ipſe me ſuſpenderem,
Hac ſpe, liceret ut videre Euripidem.

V. Phocylidae.

Verus amicus ego, novique ut amicus amicos,
Sed cane deteſtor pejus & angue malos.
Nec perſonatis verbis ego blandior ulli,
Sed conſtante fide, quos amo, ſemper amo.

VI. Incerti.

Res eſt difficilis ſincerus amicus: amici
Nunc, prope tot quot ſunt, nil niſi nomen habent.

VII. Incerti.

Servus hero non nulla boni pars optimus, at ſi
Improbior, ſatis haec res habet una mali.

ΚΕΦΑ΄ΛΑΙΟΝ, Πϛʹ.

Εἰς Φιλοσόφους.

ἘΜΠΕΔΟΚΛΕ΄ΟΥΣ,

περὶ ἑαυτοῦ.

Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ γενόμην κοῦρός τε κόρη τε,
Θάμνος τ' οἰωνός τε, καὶ ἐξ ἁλὸς ἔμπυρος ἰχθύς.

ΤΟΥ͂ Α΄ΥΤΟΥ͂.

Ὦ φίλοι, οἳ μέγα ἄστυ κατὰ ξανθοῦ Ἀκράγαντος
Ναίετ' ἀν ἄκρα πόλεως, ἀγαθῶν μελεδήμονες ἔργων,
Χαίρετ.' ἐγὼ δ' ὑμῖν Θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητὸς,
Πωλεῦμαι μετὰ πᾶσι τετιμένος, ὥσπερ ἔοικε,
Ταινίαις τε περίστεπτος, στέφεσίν τε θαλείοις.
Τοῖσιν ἅμ' εὖτ' ἂν ἵκωμαι ἐς ἄστεα τηλεθόωντα,
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶ σεβίζομαι· οἱ δ' ἅμ' ἕπονται
Μύριοι, ἐξερέοντες ὅπῃ πρὸς κέρδος ἀταρπὸς,
Οἱ μὲν, μαντοσυνέων κεχρημένοι, οἱ δέ τι νούσων
Παντοίων ἐπύθοντο κλύειν εὐηκέα βάξιν.

Εἰς τὸ Ἐγχειρίδιον Ἐπικτήτου.

Μῆτιν Ἐπικτήτοιο τεῷ ἐνὶ κάτθεο θυμῷ,
Ὄφρα κεν εἰσαφίκοιο καὶ οὐρανίους κενεῶνας,
Ψυχὴν ὑψικέλευθον ἐλαφρίζων ἀπὸ γαίης.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ὅς κεν Ἐπικτήτοιο σαφῆ τελέσειε μενοινὴν,
Μειδιάει βιότοιο γαληνιόων ἐνὶ πόντῳ,

Καὶ

TITULUS LXXXVI.

De Philoſophis.

I. Empedoclis,

de ſemet ipſo.

Ipſe fui quondam juvenis virgoque frutexque
Atque avis, eque mari portatus piſcis ad ignem.

II. Ejusdem.

O quibus excelſa ſedes Acragantis in arce eſt,
Egregii cives, ſolidae virtutis amantes,
Vivite; non vobis homo nunc ego, ſed Deus expers
Mortis ago: ſic me ſancto venerantur honore,
Et vittis populi ſertisque virentibus ornant.
Nam ſimul intravi florentes civibus urbes,
Femineae gentes atque agmina magna virorum
Accurrunt, & opem depoſcunt rebus egenis,
Seu quibus oraclis opus eſt, ſeu corpora quorum
Uſta diu variis quaerunt ſolatia morbis.

III. *De Enchiridio Epicteti.*

Inbibe Epicteti ſapientis pectore curas,
Ut coeli valeas flammantia ſcandere tecta,
Sublimem adtollens animum terrasque relinquens.

IV. *De eodem.*

Quisquis Epicteti docta ſe proluit arte,
Ridet & in medio tranquilla agit otia ponto:

Καὶ μετὰ ναυτιλίην βιοτήσιον, εἰσαφικάνει
Οὐρανίην ἀψῖδα, καὶ ἀστερίην περιωπήν.

Εἰς Μαρῖνον.

Καὶ τόδε σῆς ζαθέης κεφαλῆς περιώσιον ἔργον,
Πρόκλε μάκαρ, πάντων βρέτας ἔμπνοον ὅττι Μαρῖνον
Ἀθανάτων, μερόπεσσι βοήθοον εὐσεβέεσσιν,
Ἀντὶ τεῆς ἱερῆς κεφαλῆς ψυχοσσόον ἄλκαρ
Κάλλιπες, ὃς βιοτὴν θεοτερπέα σεῖο λιγαίνων,
Γράψε τάδ' ἐσσομένοις μνημήϊα σῶν ἀρετάων.

ἌΔΗΛΟΝ

Εἰς Πλάτωνα.

Ἀτθίδος εὐγλώσσου στόμα φέρτατον, οὗ σέο μεῖζον
  Φθέγμα Πανελλήνων πᾶσα κέκευθε πόλις.
Πρῶτος δ' εἴς τε Θεὸν καὶ ἐς οὐρανὸν ὄμμα τανύσσας,
  Θεῖε Πλάτων, ἤθη καὶ βίον ηὐγάσαο,
Σωκρατικῷ Σάμιον κεράσας μυκτῆρι φρόνημα,
  Κάλλιστον σεμνῆς σῆμα διχοστασίης.

Ἀποφθέγματα τῶν ἑπτὰ Σοφῶν.

Ἑπτὰ Σοφῶν ἐρέω κατ' ἔπος πόλιν, οὔνομα, φωνήν.
Μέτρον, μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν, ἄριστον·
Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαίμονι, γνῶθι σεαυτόν·
Ὃς δὲ Κόρινθον ἔναιε, χόλου κρατέειν, Περίανδρος·
Πιττακὸς, οὐδὲν ἄγαν, ὃς ἔην γένος ἐκ Μιτυλήνης·
Τέρμα δ' ὁρᾶν βιότοιο, Σόλων ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις.
Τοὺς πλέονας κακίους δὲ, Βίας ἀπέφηνε Πριηνεύς·
Ἐγγύην φεύγειν, δὲ Θάλης Μιλήσιος ηὔδα.

Mox ubi jactari ventoſa per aequora vitae
Deſiit, ad ſuperas ſedes & ſidera fertur.

V. *De Marino.*

Hoc quoque non minimum eſt operum, divine, tuorum
Procle, quod effigiem moderantum cuncta Deorum
Spirantem, miſeriſque bonum mortalibus ingens
Liquisti nobis moriens haerede Marino;
Qui Dîs grata tuae deſcribens tempora vitae,
Optima virtutum poſuit monumenta futuris.

VI. Incerti,

de Platone.

Cecropidos terrae vox praeſtantiſſima, majus
  Nil dedit eloquio Graecia tota tuo:
Auſus namque oculos in coelum ferre Deumque,
  Alluces noſtris moribus inde facem;
Cumque ſupercilio Samio de Socrate naſum
  Jungis, opus ſancti nobile diſſidii.

VII. *Sententiae ſeptem Sapientum.*

Patria, vox, nomen ſeptem ſapientibus haec ſunt.
Optima res modus eſt, Cleobulus Lindius inquit.
Ipſum te noris, ait ex Lacedaemone Chilon.
Iram vince, monet Periander ab urbe Corintho.
Nil nimium, dicit tibi Pittacus ex Mitylena.
Cecropides ſpectare Solon jubet ultima vitae.
Plures eſſe Bias pravos, ſatus ille Priene.
Mileti ſtirps clara Thales, vadimonia vita.

ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ͂ ΒΑΣΙΛΕ'ΩΣ,

εἰς Ὄργανον Μουσικόν.

Ἀλλοίην ὁρόω δονάκων Φύσιν· ἦπου ἀπ' ἄλλης
Χαλκείης τάχα μᾶλλον ἀνεβλάστησαν ἀρούρης,
Ἄγριοι, οὐδ' ἀνέμοισιν ὑφ' ἡμετέροις δονέονται,
Ἀλλ' ὑπὸ ταυρείης προθορὼν σπήλυγγος ἀήτης
Νέρθεν ἐϋτρήτων καλάμων ὑπὸ ῥίζαν ὁδεύει.
Καί τις ἀνὴρ ἀγέρωχος ἔχων θοὰ δάκτυλα χειρὸς,
Ἵσταται ἀμφαφόων κανόνας συμφράδμονας αὐλῶν·
Οἱ δ', ἁπαλὸν σκιρτῶντες, ἀποθλίβουσιν ἀοιδήν.

ΛΕ'ΟΝΤΟΣ ΦΙΛΟΣΟ'ΦΟΥ.

Τῇ τῶν λόγων σου κογχύλῃ, Πορφύριε,
Βάπτεις τὰ χείλη, καὶ στολίζεις τὰς φρένας.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ἡ Φύσις ἐξεῦρε, φιλίης θεσμοὺς ἀγαπῶσα,
Τῶν ἀποδημούντων ὄργανα συντυχίης,
Τὸν κάλαμον, χάρτην, τὸ μέλαν, τὰ χαράγματα χειρὸς,
Σύμβολα τῆς ψυχῆς τηλόθεν ἀχνυμένης.

ἌΔΗΛΟΝ

Εἰς Ἡράκλειτον.

Μὴ ταχὺς Ἡρακλείτου ἐπ' ὄμφαλον εἴλυε βίβλον
Τοῦ 'Φεσίου· μάλα τοι δύσβατος ἀτραπιτός.
Ὄρφνη καὶ σκότος ἐστὶν ἀλάμπετον· ἢν δέ σε μύστης
Εἰσαγάγῃ, φανεροῦ λαμπρότερ' ἠελίου.

ἌΔΗ-

VIII. Juliani Imperatoris,

de Organo Muſico.

Quae calamis natura venit nova? num qua ſub axe
Longinquo tales produxit ahenea tellus?
Duri etenim, noſtra nec qui moveantur ab aura.
Quippe cavo veniens tauri de tergore ventus
Cannarum patulis ſemet radicibus indit:
Atque aliquis digitis cito ſe motantibus audax
Adſtat, & unanimes certo ferit ordine cannas:
Subſultant illae, ſubſultantesque loquuntur.

IX. Leonis, Philoſophi.

Porphyria vere purpura eſt ſermo tuus:
Nam labra tangit, ornat & mentem ſimul.

X. Incerti.

Abſentes inter reperit commercia, leges
Dum naturæ ſacras curat amicitiae.
Nam calamos, chartas, atramentumque notasque
Eminus haec animi ſigna dolentis habes.

XI. Incerti,

De Heraclito.

Heracliteos Epheſëia ſcripta labores
Ne citus ad calcem volve, moleſta via eſt.
Omnia ſunt tenebrae. magis haec ſed lucida ſole
Inveniet, myſta qui duce carpit iter.

XII. In-

ἌΔΗΛΟΝ

Εἰς Πυθαγόραν.

Ἡνίκα Πυθαγόρης τὸ περικλεὲς εὕρατο γράμμα
Κεῖν', ἐφ' ὅτῳ κλεινὴν ἤγαγε βουθυσίην,
Δὴ τότε μιν ςυφελιζομένου σκύλακος παριόντα
Φασὶν ἐποικτεῖραι, καὶ τόδε φάσθαι ἔπος.
Παῦσαι, μηδὲ ῥάπιζ', ἐπειὴ φίλου ἀνέρος ἐςὶ
Ψυχὴ, τὴν ἔγνων, φθεγξαμένης ἀΐων.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΠΖ'.

Εἰς Φιλοςοργίαν.

ἈΛΦΕΙΟΥ.

Χειμερίαις νιφάδεσσι παλυνομένα τιθὰς ὄρνις,
Τέκνοις εὐναίας ἀμφέχεε πτέρυγας,
Μέσφα μιν οὐράνιον κρύος ὤλεσεν· ἦ γὰρ ἔμεινεν
Αἰθέρος οὐρανίων ἀντίπαλος νεφέων.
Πρόκνη καὶ Μήδεια, κατ' ἄϊδος αἰδέσθητε,
Μητέρες, ὀρνίθων ἔργα διδασκόμεναι.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ἐκ πυρὸς Ἰλιακοῦ δοράτων μέσον ἥρπασεν ἥρως
Αἰνείας, ὅσιον παιδὶ βάρος, πατέρα.
Ἔκλαγε δ' Ἀργείοις, Μὴ ψαύετε· μικρὸν ἐς Ἄρη
Κέρδος ὁ γηραλέος, τῷ δὲ φέροντι, μέγα.

ΑΡ.

XII. Incerti,

De Pythagora.

Pythagoras celebrem reperit cum mente figuram,
  Quam propter centum Dîs cecidere boves;
Indoluiſſe canem quateret cum fuſtibus alter
  Dicitur, & tales ore dediſſe ſonos.
Ah rogo, ne ſaevi: noſtri namque iſta ſodalis
  Eſt anima: indicium vox facit ipſa mihi.

TITULUS LXXXVII.

De Amore prolis.

I. Alphei Mitylenaei.

Occulerat placidis ſobolem gallina ſub alis,
  Non metuens gelidae vellera denſa nivis;
Hybernumque Jovem durans immota manebat,
  Donec ab immiti frigore victa perit.
Fama fer ad manes matris pia facta volucris,
  Ut ſit cum Procne Colchida quod pudeat.

II. Incerti.

Per patriae cineres & tota per hoſtica ferret
  Cum pius Aeneas, maxima ſacra, patrem,
Hoc onus, ajebat, Danai ne tangite: parva
  In ſene ſunt vobis praemia, magna mihi.

ἈΡΧΊΟΥ.

Οὐ τόσον οὐδ᾽ Ἀθάμας ἐπεμήνατο παιδὶ Λεάρχῳ,
Ὅσσον ὁ Μηδείας θυμὸς ἐτεκνοφόνει·
Ζῆλος ἐπεὶ μανίης μεῖζον κακόν. εἰ δὲ φονεύοι
Μήτηρ, ἐν τίνι νῦν πίστις ἔτ᾽ ἐστὶ τέκνων;

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Αἶαν ὅλην νήσους τε διϊπταμένη σὺ χελιδὼν,
Μηδείας γραπτῇ πυκτίδι νοσσοτροφεῖς.
Ἔλπη δ᾽ ὀρταλίχων πίστιν σέο τήνδε φυλάξειν
Κολχίδα, μηδ᾽ ἰδίων φεισαμένην τεκέων.

ΜΕΝΕΚΡΆΤΟΥΣ, ΣΜΥΡΝΑΊΟΥ.

Παισὶν ἐπὶ προτέροις ἤδη τρίτον ἐν πυρὶ μήτηρ
Θεῖσα, καὶ ἀπλήστῳ δαίμονι μεμφομένη,
Τέτρατον ἄλγος ἔτικτε, καὶ οὐκ ἀνέμεινεν ἀδήλους
Ἐλπίδας, ἐν δὲ πυρὶ ζωὸν ἔθηκε βρέφος,
Οὐ θρέψω, λέξασα· τί γὰρ πλέον Ἀΐδι μαστοὶ
Κάμνετε; κερδήσω πένθος ἀμοχθότερον.

ΠΑΡΜΕΝΊΩΝΟΣ, ΜΑΚΕΔΌΝΟΣ.

Παιδὸς ἀφ᾽ ὑψηλῶν κεράμων ὑπὲρ ἄκρα μέτωπα
Κύπτοντος, (μοῖραν νηπιάχοις ἄφοβον)
Μήτηρ ἐξόπιθεν μαζῷ μετέτρεψε νόημα.
Δὶς δὲ τέκνῳ ζωὴν ἐγκεχάριστο γάλα.

III. Archiae.

Non tam trux Athamas in parvi membra Learchi,
  Quam fuit in pueros Colchidos ira ſuos.
Exſtimulat pellex plus quam furor; Heu cui noſtra
  Pignora credemus, ſi necat ipſa parens?

IV. Ejusdem.

Tot vaga per terras per & aequora ponis hirundo
  Pullitiem ſaevae Colchidos in tabula.
Anne tuis ſperas fidam fore partubus illam?
  Parcere neſcivit partubus ıpſa ſuis.

V. Menecratis Smyrnaei.

Uſſerat infelix ex ſe tria funera mater,
  Incuſans avidos in ſua damna Deos,
Ut peperit quartum, cum ſpe non contrahit ultra,
  Sed.vivum puerum ponit in igne rogi,
Et non, inquit, alam, Diti cur noſtra miniſtrent
  Ubera? ſint luctus absque labore mei.

VI. Parmenionis Macedonis.

Cernuus ex ſummi pendebat culmine tecti,
  Non capiens tenera mente pericla puer.
Sed revocat mater nudis ſpectanda papillis,
  Parvule, bis vitam munere lactis habes.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΠΗ'.

Εἰς Φρόνησιν.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἡ βραδύπους βουλὴ, μέγ' ἀμείνων· ἡ δὲ ταχεῖα
Αἰὲν ἐφελκομένη τὴν μετάνοιαν ἔχει.

ἈΔΗΛΟΝ.

Εἰς σὲ καὶ ἀψευδὴς ἐψεύσατο βίβλος Ὁμήρου,
Ὁπλοτέραν ἐνέπουσα μετήορα δήνεα φωτῶν.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΠΘ'.

Εἰς Φροντίδας.

ΜΙΜΝΕ'ΡΜΟΥ.

Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
Ἄλλός τις σὲ κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εἰ τὸ μέλειν δύναταί τι, μερίμνα, καὶ μελέτω σοί.
Εἰ δὲ μέλει περὶ σοῦ δαίμονι, σοὶ τί μέλει;
Οὔτε μεριμνήσεις δίχα δαίμονος, οὔτ' ἀμελήσεις·
Ἀλλ' ἵνα σοί τι μέλῃ, δαίμονι τοῦτο μέλει.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τίπτε μάτην, ἄνθρωπε, πονεῖς, καὶ πάντα ταράσσεις,
Κλήρῳ δουλεύων τῷ κατὰ τὴν γένεσιν;

Τού-

TITULUS LXXXVIII.

De Prudentia.

I. Luciani.

Conſilium melius quod tarde ſumitur: illud
Quod properat poſt ſe poenituiſſe trahit.

II. Incerti.

Caetera qui verax, in te mentitur Homerus,
Conſiliis juvenum qui pondus ineſſe negavit.

TITULUS LXXXIX.

De Curis.

I. Mimnermi.

Dulce quod eſt animo cura: nec reſpice vulgus:
Hic male ſi de te fatur, at ille bene.

II. Palladae.

Si quid cura valet, curas curare memento:
Sin tu cura Dei, quid tua cura facit?
Absque Deo nulla eſt incuria, cura nec ulla,
Nempe quid ut cures, curat id ipſe Deus.

III. Ejusdem.

Quid tantum ſatagis, cum ſorti ſubditus illi
Vivas, natalis quam dedit hora tibi.

Τούτῳ σαυτὸν ἄφες· τῷ δαίμονι μὴ φιλονείκει·
Σὴν δὲ τύχην στέργων, ἡσυχίην ἀγάπα.
Μᾶλλον ἐπ' εὐφροσύνην δὲ βιάζεο καὶ παρὰ μοίρην,
Εἰ δυνατὸν, ψυχὴν τερπομένην μετάγειν.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ϛ'.

Εἰς Χρόνον.

ΠΛΑ'ΤΩΝΟΣ.

Αἰὼν πάντα φέρει· δολιχὸς χρόνος οἶδεν ἀμείβειν
Οὔνομα, καὶ μορφὴν, καὶ φύσιν, ἠδὲ τύχην.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ἀργαλέως φέρεται πολιὸς χρόνος· ἀλλὰ παρέρπων,
Καὶ φωνὰς κλέπτει φθεγγομένων μερόπων.
Καὶ μὴ φαινόμενος τοὺς φαινομένους ἀφανίζει,
Καὶ μὴ φαινομένους εἰς φανερὸν προφέρει.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ὦ ζωῆς ἀόριστος ἐν ἀνθρώποισι τελευτὴ,
Ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ πρὸς ζόφον ἐρχομένων.

ἌΔΗΛΟΝ.

Εἰς τὴν κατάπτωσιν Βηρυτοῦ.

Μηκέτι κληρονόμους ὀνομάζετε φέγγος ὁρῶντας,
Τοὺς δ' ἀποθνήσκοντας κληρονόμους λέγετε.
Οἱ νῦν κληρονόμοι ἰέχνες μέγα κέρδος ἔχουσι,
Τὴν ἀναχώρησιν τοῦ μογεροῦ βιότου.

Εἰς

Huic rogo te permitte: cave contendere fato:
  Hoc quod es, eſſe velis, ſit tibi cara quies.
Aut vis ſi qua valet vim fati vincere, plusquam
  Fata volunt, animo gaudia quaere tuo.

TITULUS, XC.

De Tempore.

I. Platonis.

Omnia fert aetas, naturam, nomina, formam,
  Fortunamque ſolet vertere longa dies.

II. Incerti.

Canescens tempus vix eſt tolerabile: voces
  Ipſas ex hominum ſurripit ore dies:
Ipſa latens (eſt quod mirere) patentia delet
  Plurima: quaeque latent illa patere facit.

III. Incerti.

Terminus incertus vitae: certiſſima ſed res,
  Ad tenebras naſci, quos parit illa dies.

IV. Incerti,

De Beryti caſu.

Illos qui ſuperant, haeredes dicere noli,
  Haeredes, quos mors abſtulit, eſſe puta.
Magnorum licet haeredes dixiſſe bonorum,
  Taedia qui vitae tanta lucrifaciunt.

V. Aliud

Εἰς τὸ αὐτό.

Τὴν πόλιν οἱ νέκυες πρότερον ζῶσαν κατέλειψαν.
'Ημεῖς δὲ ζῶντες τὴν πόλιν ἐκφέρομεν.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Νυκτὸς ἀπερχομένης γεννώμεθα ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ,
Τοῦ προτέρου βιότου μηδὲν ἔχοντες ἔτι.
'Αλλοτριωθέντες τῆς ἐχθεσινῆς διαγωγῆς,
Τοῦ λοιποῦ δὲ βίου σήμερον ἀρχόμενοι.
Μὴ τοίνυν λέγε σαυτὸν ἐτῶν πρεσβῦτα περισσῶν,
Τῶν γὰρ ἀπελθόντων σήμερον οὐ μετέχεις.

ΤΟΥ' ΑΥ'ΤΟΥ'.

Ὦ τῆς βραχείας ἡδονῆς τῆς τοῦ βίου.
Τὴν ὀξύτητα τοῦ χρόνου πενθήσατε.
'Ημεῖς καθεζόμεσθα καὶ κοιμώμεθα;
Μοχθοῦντες ἢ τρυφῶντες· ὁ δὲ χρόνος τρέχει,
Τρέχει καθ' ἡμῶν τῶν ταλαιπώρων βροτῶν,
Φέρων ἑκάστου τῷ βίῳ καταστροφήν.

ΦΙΛΟΔΗ'ΜΟΥ.

Τὴν πρότερον θυμέλην μήτ' ἔμβλεπε, μήτε παρέλθῃς.
Νῦν ἄπαγε δραχμῆς εἰς κολοκορδόκολα.
Καὶ σῦκον δραχμῆς ἐγγίγνεται· ἢν δ' ἀναμείνῃς,
Χίλια· τοῖς πτωχοῖς ὁ χρόνος ἐστὶ Θεός.

"ΑΔΗΛΟΝ.

Τῆς ὥρας ἀπόλαυε· παρακμάζει ταχὺ πάντα·
Ἓν θέρος ἐξ ἐρίφου τρηχὺν ἔθηκε τράγον.

"ΑΔΗ-

V. *Aliud ejusdem argumenti.*

Ante relinquebant vivam, quos mors tulit, urbem;
Nos urbem vivi, proh dolor, efferimus.

VI. Palladae.

Nox quoties abiit, toties nos credite naſci,
Et ſuper elapſi temporis eſſe nihil.
Hic qui nunc agitur vitae venientis origo eſt,
Heſternus nobis res aliena dies.
Nemo ſenex annos multos ſe dicat habere:
Namque hominum nullus jam quod abivit habet.

VII. Ejusdem.

O quam voluptas hujus eſt vitae brevis.
Lugete rapidam temporis fluxi fugam:
Nos dum ſedentes aut cubantes occupant
Luxus laborve, tempus interea ruit,
Ruit perenni gentis humanae malo,
Dum quemque vitae raptat usque ad exitum.

VIII. Philodemi.

Ne ſpecta quos vita tibi dedit ante paratus,
Quae drachma conſtant ſint ſatis exta tibi.
Nunc licet & ficus drachma, poſt tempore parvo
Mille: ſolet tempus pauperis eſſe Deus.

IX. Incerti,

Utere flore tuo: namque aetas praeterit. haedus
Qui fuit, hic, aeſtas tranſeat, hircus erit.

ἌΔΗΛΟΝ.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον· ἢν δὲ παρέλθῃ,
Ζητῶν εὑρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ϛΑ'.

Εἰς Ὥρας καὶ Μῆνας.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ἓξ ὧραι μόχθοις ἱκανώταται· αἱ δὲ μετ᾽ αὐτὰς,
Γράμμασι δεικνύμεναι ζῆθι λέγουσι βροτοῖς.

Μῆνες Αἰγυπτίων, ὧν πρῶτος
Σεπτέμβριος.

Πρῶτος Θὼθ ἰδάῃ δρεπάνην ἐπὶ βότρυν ἐγείρει.
Ἰχθυβόλοισι Φαωθὶ φέρει πανδήμιον ἄγρην.
Πληϊάδων φαίνουσαν Ἀθὺρ τεκμαίρεται ὥρην.
Χοιὰκ σπειρομένων σταχύων δείκνυσι γενέθλην.
Τυβὶ δὲ πορφύρεον βουληφόρον εἷμα τιταίνει.
Σημαίνει πλωτῆρσι Μεχὶρ πλόον ἀμφιπολεύειν.
Ἄρεος ὅπλα φέρειν Φαμενὼθ δείκνυσι μαχηταῖς.
Εἰαρινῶν Φαρμουθὶ ῥόδων πρωτάγγελός ἐστι.
Λήϊα δ᾽ αὐανθέντα Παχὼν δρεπάνοισι φυλάσσει.
Εὐκάρπου δὲ Παϋνὶ προάγγελός ἐστιν ὀπώρης.
Καὶ σταφυλὴν κατέχων εὐάμπελός ἐστιν Ἐπηφί.
Καὶ Μεσορὶ Νείλοιο φέρει φυσίζοον ὕδωρ.

Μῆ

X. Incerti.

Exiguo floret roſa tempore: praetereat ver,
Illa, tibi fuerat quae roſa, ſentis erit.

TITULUS XCI.

De Menſibus aliisque temporis partibus.

I. Incerti.

Sex horas habeat (ſatis eſt) labor, ecce quod ultra eſt
Suggerit in Graeco gnomone, vive tibi.

II. Menses Aegyptii, quorum

primus Graeco Septembri reſpondet.

Ordine Thoth primus fixit vineta putando.
Squammigeri generis praeda eſt bona menſe Paiphi.
Monſtrat Athur Majam terris Majaeque ſorores.
Choeac ſpicigero conſpergit ſemine ſulcos:
Tybi magiſtratus Tyrio producit in oſtro.
Pandere vela Mechir jubet & decurrere ponto:
Armigeras Phamenoth vocat ad fera bella cohortes:
Prata roſis index veris Pharmuthi colorat:
Jam matura Pachon aſſignat falcibus arva.
Pomifer autumnum dicit veniſſe Paijni:
Implet Epephi ſinum vino turgentibus uvis.
Attollit Meſori foecundo flumine Nilum.

Μῆνες Ῥωμαίων.

Ἰανουάριος.

Ἐξ ἐμέθεν, λυκάβαντος ὑπ' ἠελίοιο θύρετρα
Αὐσονίοις ὕψος δέρκεται ἠέλιος.

Φεβρουάριος.

Αὐτὰρ ἐγὼ θαμινῆς γαίην νιφάδεσσι διαίνω,
Τεύχων εἰαρινῆς ἔγκυον ἀγλαΐης.

Μάρτιος.

Ἄρχετ' Ἄρης ἀπ' ἐμεῖο, καὶ ἄνθεα καὶ γλάγος ἤδη·
Ἴση δ' εἰκοστῷ ἤματι νὺξ τελέθει.

Ἀπρίλιος.

Ἐντύνει τῆμος δὲ φυτοσκάφος ἔρνεα τάμνων,
Ῥίζῃ ἐπ' ἀκροτάτῃ ἥμερον ἀκρέμονα.

Μάϊος.

Οἴγεται ἄρτι θάλασσα, ἐφοπλίζοιτε δὲ πᾶς·
Ὥριον ἀκλύστων ἐκτὸς ἄγειν λιμένων.

Ἰούνιος.

Μεσσάτιος ῥόδου εἰμὶ καὶ ἀργεννοῖο κρίνοιο,
Καὶ ξανθῆς κεράσου βρίθομαι ἀκρέμοσιν.

Ἰούλιος.

Καρκίνον ἠέλιος μεταμείβεται· ἀστάχυας δὲ
Καρφαλέους κείρει γειοπόνος δρεπάνῃ.

Αὔ-

III. Menses Romani.

Januarius.

A me, principium qui do Latialibus annis,
Incipit aetherium ſcandere Phoebus iter.

Februarius.

At denſas ego mitto nives, ut conſitus illis
Parturiat blandi munera veris ager.

Martius.

Aequatur cum nocte dies viceſima: flores
Incipiunt, lactis copia, Martis opus.

Aprilis.

Delectant quem ruris opes, radice novellos
Arborea ramos inſere: tempus adeſt.

Majus.

Armamenta citi ratibus date: tempus abire
Portubus. in medio jam via facta mari.

Junius.

Sum non absque roſis: & jam mihi candida ſurgunt
Lilia, nec ceraſi copia dulcis abeſt.

Julius.

Sol cancrum petit ecce, para tibi, ruſtice, falcem,
Qua gravidus pingui melle levetur ager.

Αὔγουστος.

Κρίνω ἐγὼ πυρὸν καὶ ἀχυρμίας· ἐν δὲ λέοντι,
'Ατρεκέα τελέθει χεύματα Νηϊάδων.

Σεπτέμβριος.

Βρίθω ἐγὼ σταφυλῇ, βρίθω δ' ἐπὶ πάσῃ ὀπώρῃ·
Αὖθις δ' ἰσοπαλὴς γίγνεται ἤματι νύξ.

'Οκτώβριος.

Τίς δέ κ' ἐμεῖο πέλει γλυκερώτερος, ὃς μέθυ ληνῷ
'Ηδὺ ἐπικατάγω, βάκχοι ἀπ' οἰνοπέδου;

Νοέμβριος.

Εἴ τοι 'Αθηναίης πέλει ἔρνεα, ὥριον ἤδη
Καρπὸν ἀποθλίβειν, μήτι ἔχειν καμάτων.

Δεκέμβριος.

Παύσασθαι νειοῦ κέλομαι· γλαγόωντι γὰρ ἤδη
Σπέρματι ῥιγεδανὴ πηγυλὶς ἀντιάσει.

Εἰς τοὺς αὐτούς.

Μὴν ὑπάτων πρῶτος· ὁ δὲ δεύτερος αὔλακα τέμνει.
'Ο τρίτος, Αὐσονίων γενεὴν ἐπὶ μῶλον ἐγείρει.
Τέτρατος ἀγγέλλει ῥοδοδάκτυλον εἴαρος ὥρην.

Ei-

Auguſtus.

Frumentum purgo paleis regnante Leone:
Naïadum numquam purius unda fluit.

September.

Sunt mihi ſunt tumidae cum pomis mitibus uvae:
Rurſus habent numeros noxque diesque pares.

October.

Dulcia praecipue mea tempora, cum pede preſſa
Spumantes onerant libera muſta lacus.

November.

Exprime (tempus adeſt) jam baccas Palladis: inde
Quod fluet auxilium grande laboris erit.

December.

Jam requieſcat ager: nihil eſt quod rure labores:
Odit enim rigidum ſemina jacta gelu.

IV. *De iisdem.*

Primus habet faſces menſis: ſecat arva ſecundus.
Tertius Auſoniis legionibus induit arma:
Q artus purpurei depromit veris honores.

Por-

Εἰμὶ ῥόδων γενέτης, καὶ ἐγὼ κρίνα λευκὰ κομίζω.
Οὗτος ἀμαλλοδέτης· τὰ δ' ἐμὰ πτερὰ Νεῖλον ἐγείρει.
Οὗτος ἀριςαφύλῳ πεφιλημένος ἔπλετο Βάκχῳ,
Τεύχω δ' οἶνον ἐγὼ μελιηδέα, χάρμα βροτοῖσι.
Δαῖτα φέρω χαρίεσσαν ἐς οὔνομα Φωτὸς ἑκάςου.
Φορμίζειν δεδάηκα, καὶ ὑπνώοντας ἐγείρειν.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Εἰς τὸ Ἔαρ.

Χείματος ἠνεμόεντος ἀπ' αἰθέρος οἰχομένοιο,
Πορφυρέη μείδησε φερανθέος εἴαρος ὥρη.
Γαῖα δὲ κυανέη χλοερὴν ἐςέψατο ποίην,
Καὶ φυτὰ θηλήσαντα νέοις ἐκόμισσε πετήλοις.
Οἱ δ' ἁπαλὴν πίνοντες ἀεξιφύτου δρόσον ἠοῦς
Λειμῶνες γελόωσιν, ἀνοιγομένοιο ῥόδοιο.
Χαίρει καὶ σύριγγι νομεὺς ἐν ὄρεσσι λιγαίνων,
Καὶ πολιοῖς ἐρίφοις ἐπιτέρπεται αἰπόλος αἰγῶν.
Ἤδη δὲ πλώουσιν ἐπ' εὐρέα κύματα ναῦται,
Πνοιῇ ἀπημάντῳ ζεφύρου λίνα κολπώσαντες·
Ἤδη δ' εὐάζουσι φερεςαφύλῳ Διωνύσῳ
Ἄνθεϊ βοτρυόεντος ἐρεψάμενοι τρίχα κισσοῦ.
Ἔργα δὲ τεχνήεντα βοηγενέεσσι μελίσσαις
Καλὰ μέλει, καὶ σίμβλῳ ἐφήμεναι ἐργάζονται
Λευκὰ πολυτρήτοιο νεόῤῥυτα κάλλεα κηροῦ.
Πάντη δ' ὀρνίθων γενεὴ λιγύφωνος ἀείδει,
Ἀλκυόνες περὶ κῦμα, χελιδόνες ἀμφὶ μέλαθρα,
Κύκνος ἐπ' ὄχθαισιν ποταμοῦ, καὶ ὑπ' ἄλσος ἀηδών.
Εἰ δὲ φυτῶν χαίρουσι κόμαι, καὶ γαῖα τέθηλε,
Συρίζει δὲ νομεὺς, καὶ τέρπεται εὔκολα μῆλα.
Καὶ ναῦται πλώουσι, Διώνυσος δὲ χορεύει,

Καὶ

Porto fronte roſas & candida lilia porto,
Arva meto, Nilusque meis attollitur alis.
Hunc amat uvifero veſtitus palmite Bacchus,
Do Bromii ſuccos, homines hilarantia dona.
Adfero cuique dapes, quas ſors cum nomine monſtrat.
Arguta nimios rumpo teſtudine ſomnos.

V. Meleagri,

de Vere.

Horrida nimboſae ceſſerunt tempora brumae,
Blandaque purpurei pandit ſe gratia veris:
Laetior induitur viridanti gramine tellus,
Et rediviva novis ornatur frondibus arbor,
Et matutinos rores ubi prata biberunt,
Rident: ac foliis circum roſa ſurgit apertis.
Diſparibus cantat calamis, qui montibus altis
Paſcit oves, albosque ſuis cum matribus haedos.
Carbaſeas Zephyris pandentes mollibus alas
Fluctibus inſultant vitreis impune carinae:
Velatique hedera caput & livente racemo
Niſaei celebrant ovantes orgia myſtae.
At tauro ſata gens apium ſub regibus urgent
Mellis opus, ſubterque alvearia vimine texta
Multifores fingunt in caſtra tenacia ceras,
Omnis & in tremulos cantus diffunditur ales:
Fluctibus Alcyones, tectis modulatur hirundo,
Perſtrepit albus olor ripas, juga montis aëdon;
Quod ſi laeta viret tellus, ramique comantes,
Si paſtorali pecudes mulcentur avena,
Bacchus agit choreas, ſulcant rate caerula nautae,

Καὶ μέλπει πετεηνὰ, καὶ ὠδίνουσι μέλισσαι.
Πῶς οὐ χρὴ καὶ ἀοιδὸν ἐν εἴαρι καλὸν ἀεῖσαι;

ΘΕΏΝΟΣ ΜΟΝΌΣΤΙΧΟΝ.

εἰς τὴν ἑβδομάδα.

Ζεὺς, Ἄρης, Παφίη, Μήνη, Κρόνος, Ἥλιος, Ἑρμῆς.

Τέλος τοῦ πρώτου τμήματος τῆς Ἀνθολογίας
διαφόρων ἐπιγραμμάτων.

Excercentur apes, volucres quoque carmine gaudent;
Nunc certe, ſi quando, decet cantare poëtas.

VI. Theonis versus de septem *ſtellis errantibus.*

Saturnus, Sol, Luna, Venus, Mars, Jupiter, Arcas.

Explicit Liber Primus.

ἘΝ ΤΩ͂Ι ΔΕΥΤΈΡΩΙ ΤΜΉΜΑΤΙ ΤΗ͂Σ	IN SECUNDO LIBRO
ἈΝΘΟΛΟΓΊΑΣ	ANTHOLOGIAE
ἘΠΙΓΡΑΜΜΆΤΩΝ ΠΕΡΙΈΧΕΤΑΙ	EPIGRAMMATUM CONTINENTUR
ΚΕΦΆΛΑΙΑ ΤΆΔΕ.	HI TITULI.

Κεφ. α.	Εἰς ἀνταγωνιστάς.	Titulus I.	De Certantibus.
β.	Εἰς ἀδύνατον.	II.	De eo, quod fieri nequit.
γ.	Εἰς ἀνοήτους.	III.	De Inſipientibus.
δ.	Εἰς ἅρπαγας.	IV.	De Rapacibus.
ε.	Εἰς ἀσελγεῖς.	V.	De Impudicis.
ϛ.	Εἰς ἀστρονόμους.	VI.	De Aſtrologis.
ζ.	Εἰς βραχεῖς.	VII.	De Parvis.
η.	Εἰς βαλανεῖα.	VIII.	De frigido Balneo.
θ.	Εἰς γραίας.	IX.	De Anubus.
ι.	Εἰς γραμματικούς.	X.	De Grammaticis.
ια.	Εἰς γυναῖκας.	XI.	De Feminis.
ιβ.	Εἰς δειλούς.	XII.	De Timidis.
ιγ.	Εἰς δυσειδεῖς.	XIII.	De Deformibus.
ιδ.	Εἰς δυσώδεις.	XIV.	De male olentibus.
ιε.	Εἰς δολίους.	XV.	De Doloſis.
ιϛ.	Εἰς δούλους.	XVI.	De Servis.
ιζ.	Εἰς δῶρα.	XVII.	De Donis.
ιη.	Εἰς ἐρῶντας.	XVIII.	De Amantibus.
ιθ.	Εἰς ζωγράφους.	XIX.	De Pictoribus.
κ.	Εἰς ἡγεμόνας.	XX.	De Ducibus.
κα.	Εἰς θυγατέρας.	XXI.	De Filiabus.
κβ.	Εἰς ἰατρούς.	XXII.	De Medicis.

Κεφ.	κγ.	Εἰς ἵππους.	XXIII.	De Equis.
	κδ.	Εἰς κιθαρῳδούς.	XXIV.	De Citharoedis & Tragoedis.
	κε.	Εἰς κλέπτας.	XXV.	De Furibus.
	κϛ.	Εἰς κουρέας.	XXVI.	De Tonſoribus.
	κζ.	Εἰς κυβευτήν.	XXVII.	De Aleatoribus.
	κη.	Εἰς κυνηγόν.	XXVIII.	De Venatoribus.
	κθ.	Εἰς κωμῳδόν.	XXIX.	De Comoedis.
	λ.	Εἰς κωφούς.	XXX.	De Surdis.
	λα.	Εἰς λαιμάργους.	XXXI.	De Guloſis.
	λβ.	Εἰς λεπτούς.	XXXII.	De Macris.
	λγ.	Εἰς μακρούς.	XXXIII.	De Longis.
	λδ.	Εἰς μεθύσους.	XXXIV.	De Ebrioſis.
	λε.	Εἰς μιλιάριον.	XXXV.	De Miliario frigido.
	λϛ.	Εἰς νομικούς.	XXXVI.	De Jurisconſultis.
	λζ.	Εἰς ὀκνηρούς.	XXXVII.	De Pigris.
	λη.	Εἰς ὀρχηστάς.	XXXVIII.	De Saltatoribus.
	λθ.	Εἰς παχεῖς.	XXXIX.	De Obeſis.
	μ.	Εἰς ποιητάς.	XL.	De Poëtis.
	μα.	Εἰς πλοῖα.	XLI.	De Navigiis.
	μβ.	Εἰς πολυτεχνεῖς.	XLII.	De Ardelionibus.
	μγ.	Εἰς πονηρούς.	XLIII.	De Improbis.
	μδ.	Εἰς πορδήν.	XLIV.	De Crepitu.
	με.	Εἰς παροριστήν.	XLV.	De Terminorum motoribus.
	μϛ.	Εἰς ῥήτορας.	XLVI.	De Rhetoribus.
	μζ.	Εἰς συμποτικὰ ἀστεϊσματα.	XLVII.	Joci Convivales.
	μη.	Εἰς τολμηρούς.	XLVIII.	De Audacibus.
	μθ.	Εἰς ὑβριστάς.	XLIX.	De Contumelioſis.
	ν.	Εἰς φειδωλούς.	L.	De Praeparcis.
	να.	Εἰς φθονερούς.	LI.	De Invidis.
	νβ.	Εἰς φιλοσόφους.	LII.	De Philoſophis.
	νγ.	Εἰς χωλούς.	LIII.	De Claudis.

ἈΝΘΟΛΟΓΊΑΣ ΔΙΑΦΌΡΩΝ ἘΠΙΓΡΑΜΜΆΤΩΝ

ΤΟ͂ ΔΕΥ͂ΤΕΡΟΝ ΒΙΒΛΊΟΝ.

ΚΕΦΆΛΑΙΟΝ, Α'.

Εἰς Ἀνταγωνιϛάς.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ͂ΟΥ.

Οὗτος ὁ νῦν βέλτιϛος Ὀλυμπικὸς εἶχε τοπρόσθεν
'Ρῖνα, γένειον, ὀφρῦν, ὠτάρια, βλέφαρα.
Εἶτ' ἀπογραψάμενος πύκτης, ἀπολώλεκε πάντα,
Ὥστ' ἐκ τῶν πατρικῶν μηδὲ λαβεῖν τὸ μέρος.
Εἰκόνιον γὰρ ἀδελφὸς ἔχων προενήνοχεν αὐτοῦ·
Καὶ κέκριτ' ἀλλότριος, μηδὲν ὅμοιον ἔχων.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Εἰκοσέτους σωθέντος Ὀδυσσέος εἰς τὰ πατρῷα,
Ἔγνω τὴν μορφὴν Ἄργος ἰδὼν ὁ κύων.
Ἀλλὰ σὺ πυκτεύσας, Στρατοφῶν, ἐπὶ τέσσαρας ὥρας
Οὐ κυσὶν ἄγνωϛος, τῇ δὲ πόλει γέγονας.

Ἦν

FLORILEGII GRAECI VARIORUM EPIGRAMMATUM

LIBER SECUNDUS,

Qui habet Probra & Jocos.

TITULUS PRIMUS,

De Certantibus.

I. LUCILLII.

Huic, ſpectas quem Caeſar Olympicon, huic gena, nares,
  Auriculae fuerunt, barba, ſupercilium.
Ut factus pugil eſt, periere haec omnia; deinde
  Obvenit e patriis uncia nulla bonis:
Prolata nam frater imagine judice coram
  Hunc alium vultus arguit eſſe notis.

II. EJUSDEM.

Reddidit ut patriae viceſima meſſis Ulyſſem,
  Agnovit veterem tunc canis Argus herum.
Te pugilem, Stratophon, non plus quam quatuor horis,
  De cane quid dicam, patria noſſe nequit.

Ipſe

Ἢν ἐθέλῃς δὲ πρόσωπον ἰδεῖν ἐς ἔσοπτρα σεαυτοῦ,
Οὐκ εἰμὶ Στρατοφῶν, αὐτὸς ἐρεῖς ὀμόσας.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Κόσκινον ἡ κεφαλή σου, Ἀπολλόφανες, γεγένηται,
Ἢ τῶν σητοκόπων βιβλαρίων τὰ κάτω.
Ὄντως μυρμήκων τρυπήματα λοξὰ καὶ ὀρθὰ,
Γράμματα τῶν λυρικῶν Λύδια καὶ Φρύγια.
Πλὴν ἀφόβως πύκτευε· καὶ ἢν τρωθῇς γὰρ ἄνωθεν,
Ταῦθ' ὅσ' ἔχεις, ἕξεις· πλείονα δ' οὐ δύνασαι.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Πύκτης ὢν κατέλυσε Κλεόμβροτος· εἶτα γαμήσας,
Ἔνδον ἔχει πληγῶν Ἴσθμια καὶ Νέμεα,
Γραῦν μαχίμην τύπτουσαν Ὀλύμπια· καὶ παρ' ἑαυτῷ
Μᾶλλον ἰδεῖν φρίσσων ἢ ποτὲ τὸ ϛάδιον.
Ἂν γὰρ ἀναπνεύσῃ, δέρεται τὰς παντὸς ἀγῶνος
Πληγὰς, ὡς ἀποδῷ· κἂν ἀποδῷ, δέρεται.

ΝΙΚΆΡΧΟΥ.

Πέντε μετ' ἄλλων Χάρμος ἐν Ἀρκαδίᾳ δολιχεύων,
Θαῦμα μὲν, ἀλλ' ὄντως ἕβδομος ἐξέπεσεν.
Ἓξ ὄντων, τάχ' ἐρεῖς, πῶς ἕβδομος; εἷς φίλος αὐτοῦ,
Θάρσει Χάρμε, λέγων, ἦλθεν ἐν ἱματίῳ.
Ἕβδομος οὖν οὕτω παραγίγνεται. εἰ δ' ἔτι πέντε
Εἶχε φίλους, ἦλθ' ἂν, Ζωΐλε, δωδέκατος.

ΛΟΥΚΙΛΛΊΟΥ.

Τὸν ϛαδίην πρώην Ἐρασίϛρατον ἡ μεγάλη γῆ,
Πάντων σειομένων, οὐκ ἐσάλευσε μόνον.

Ipſe tuam ſpeculi videas in imagine formam,
Clamabis, Stratophon, Hercule non ego ſum.

III. Ejusdem.

Factum eſt omne caput cribrum tibi, parsve papyri
Infima, quam vermis roſit, Apollophanes.
Aut formicarum terebramina, ſignave recta
Curvaque, Lydorum nempe Phrygumque modi.
Caeſtibus utaris poſthac impune licebit:
Non eſt qui capiat vulnera plura locus.

IV. Ejusdem.

Uxorem duxit, pugil ante, Cleombrotus: Isthmi
Et Nemeae pugnas jam miſer intus habet.
Librat Olympiacos ictus anus: unde fit, illi
Ut ſua ſit ſtadio plus metuenda domus.
Vapulat ut faciat, quando non ſtridet arenae
Verbere; ſi faciat, vapulat ille tamen.

V. Nicarchi.

Res nova: quinque viris certabat in Arcade curſu
Charmus, & in curſu ſeptimus ipſe fuit.
Qui pote? ſex, inquit, fuerant: accurrit amicus,
In tunica Charmum qui monet, adde gradum.
Septimus hinc fit: adhuc eſſet ſi nactus amicos
Quinque, cucurriſſet, *Zoile*, duodecimus.

VI. Lucillii.

Cum quateret motu cunctos, Eraſiſtrate, curſor
Unum te nequiit terra movere loco.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Οὔτε τάχιον ἐμοῦ τις ἐν ἀντιπάλοισιν ἔπιπτεν,
   Οὔτε βράδιον ὅλως ἔδραμε τὸ στάδιον.
Δίσκῳ μὲν γὰρ ὅλως οὐδ᾽ ἤγγισα, τοὺς δὲ πόδας μου
   Ἐξᾶραι πηδῶν ἴσχυον οὐδέποτε.
Κυλλὸς δ᾽ ἠκόντιζεν ἀμείμονα. πέντε δ᾽ ἀπ᾽ ἄθλων
   Πρῶτος ἐκηρύχθην πεντετριαζόμενος.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Νύκτα μέσην ἐποίησε τρέχων ποτὲ Μάρκος ὁπλίτης,
   Ὥστ᾽ ἀποκλεισθῆναι πάντοθε τὸ στάδιον.
Οἱ γὰρ δημόσιοι κεῖσθαί τινα πάντες ἔδοξαν
   Ὁπλίτην τιμῆς εἵνεκα τῶν λιθίνων.
Καὶ τί γάρ; εἰς ὥρας ἠνοίγετο, καὶ τότε Μάρκος
   Ἦλθε, προσελλείπων τῷ σταδίῳ δίπλεθρον.

ἌΔΗΛΟΝ.

Τὸ στάδιον Περικλῆς εἴτ᾽ ἔδραμεν, εἴτ᾽ ἐκάθητο,
   Οὐδεὶς οἶδεν ὅλως· δαιμόνιος βραδυτής.
Ὁ ψόφος ἦν ὕσπληγγος ἐν οὔασι, καὶ στεφανοῦται
   Ἄλλος, καὶ Περικλῆς δάκτυλον οὐ προέβη.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τῷ Πίσσης μεδέοντι τὸ κρανίον Αὖλος ὁ πύκτης,
   Ἓν καθ᾽ ἓν ἀθροίσας ὀστέον, ἀντίθεται.
Σωθεὶς δ᾽ ἐκ Νεμέας, Ζεῦ δέσποτα, σοὶ τάχα θήσει
   Καὶ τοὺς ἀστραγάλους τοὺς ἔτι λειπομένους.

ΤΟΥ͂

VII. Ejusdem.

Nemo me cecidit citior, ſi lucta vocarit:
  Curſorum nemo tardior in ſtadio.
A tellure pedes numquam queo tollere ſaltu:
  A poſito longe limite discus abeſt.
Mancus plus jaculo valeat, certamine quino,
  Sic primas inter nomina victa fero.

VIII. Ejusdem.

Armiger in mediae currebat tempora noctis
  Marcus, & en ſtadii clauditur omne latus.
Nam non curſorem cuſtodum turba putavit
  Stare, ſed ex ſaxo credidit effigiem.
Luce nova patuere fores, apparuit ille,
  Jugera reſtabant cui facienda duo.

IX. Incerti.

Sederit an ſtadio Pericles decurrerit, omnes
  Seſe ſcire negant: o mora mira pedum!
Regula jam ſonuit: victor tulit ecce coronam;
  Promovit Pericles, aſpice, nec digitum.

X. Lucillii.

Hanc teſtam de ſe collectis oſſibus Aulus
  Dat pugil Elaeo dona ſacrata Jovi.
Fac redeat Nemea ſoſpes, rex magne Deorum,
  Quod ſupereſt, talos jam tibi dona dabit.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Εἰς ἱερόν ποτ' ἀγῶνα Μίλων μόνος ἦλθ' ὁ παλαιςής,
Τὸν δ' εὐθὺς ςεφανοῦν ἀθλοθέτης ἐκάλει.
Προσβαίνων δ' ὤλισθεν ἐπ' ἰσχίον. οἱ δ' ἐβόησαν
Τοῦτον μὴ ςεφανοῦν, εἰ μόνος ὢν ἔπεσεν.
Ἀντὰς δ' ἐν μέσσοισιν ἀνέκραγεν, Οὐχὶ τρί' ἐςίν;
Ἓν κεῖμαι, λοιπὸν τἄλλα μέ τις βαλέτω.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ͂.

Εἰ ταχὺς εἰς τὸ φαγεῖν καὶ πρὸς δρόμον ἀμβλὺς ὑπάρχεις,
Τοῖς ποσί σου τρῶγε, καὶ τρέχε τῷ ςόματι.

ΛΟΥΚΙΛΛἸΟΥ.

Οἱ συναγωνιςαὶ τὸν πυγμάχον ἐνθάδ' ἔθηκαν
Ἄπιν· οὐδένα γὰρ πώποτ' ἐτραυμάτισεν.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Πᾶσαν ὅσην Ἕλληνες ἀγωνοθετοῦσιν ἅμιλλαν
Πυγμῆς, Ἀνδρόλεως πᾶσαν ἀγωνισάμην.
Ἔσχον δ' ἐν Πίσσῃ μὲν ἓν ὠτίον· ἐν δὲ Πλαταιαῖς
Ἓν βλέφαρον· Πυθοῖ δ', ἄπνοος ἐκφέρομαι.
Δαμοτέλης δ' ὁ πατὴρ ἐκορύσσετο σὺν πολιήταις
Ἆραί μ' ἐκ ςαδίων ἢ νεκρὸν ἢ κολοβόν.

XI. Ejusdem.

Venerat ad luctae quondam Milo ſolus honores,
Praetor ei juſſit ferta repente dari.
Ivit & in coxam cecidit, negat eſſe corona
Hunc dignum populus, qui procul hoſte cadat.
Surgit & exclamat: certatur triplice caſu,
Unus hic eſt: aliquis, ſi potes, adde duos.

XII. Luciani.

Manducare celer cum ſis, & currere tardus,
Manduca pedibus, curre ſed ore tuo.

XIII. Lucillii.

Heic Apim pugilem pugiles poſuere, quibuscum
Certavit, ſic ut vulnera nulla daret.

XIV. Ejusdem.

Graecia quot validae celebrat certamina luctae
Androleos horum pars aliquanta fui.
Auriculam mihi Piſa, ſuperciliumque Plateae
Abſtulerunt: Delphis efferor exanimis.
Damoteles mihi praeco pater, cum plebe, quiritans,
Ut mutilus, ſi non mortuus, eriperer.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Β'.

Εἰς Ἀδύνατον.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰς τί μάτην νίπτεις δέμας Ἰνδικόν; ἴσχεο τέχνης,
Οὐ δύνασαι δνοφερὴν νύκτα καθηλιάσαι.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Γ'.

Εἰς Ἀνοήτους.

ἈΝΤΙΟ'ΧΟΥ.

Εἰς ἀπαίδευτον ἐπιδειξάμενον.

Βήσας, εἰ φρένας εἶχεν, ἀπήγχετο· νῦν δ' ὑπ' ἀνοίας,
Καὶ ζῇ καὶ πλουτεῖ, καὶ μετὰ τὴν πάροδον.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ἐν πᾶσιν μεθύουσιν Ἀκίνδυνος ἤθελε νήφειν,
Τοὔνεκα καὶ μεθύειν αὐτὸς ἔδοξε μόνος.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ἔσβεσε τὸν λύχνον Μῶρος ψυλλῶν ὑπὸ πολλῶν
Δακνόμενος, λέξας, οὐκ ἔτι με βλέπετε.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πάντες μὲν δειλοὶ καὶ ἀλαζόνες εἰσὶ, καὶ εἴ τι
Ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἄλλο πέφυκε πάθος·

Ἀλλ'

TITULUS II.

De eo, quod fieri nequit.

LUCIANI.

Quid lavis Aethiopem? perituro parce labori.
Noctis enim tenebras irradiare nequis.

TITULUS III.

De Inſipientibus.

I. ANTIOCHI,

in hominem ineruditum, ſua recitantem.

Beſas, ſi ſaperet, ſeſe ſuſpenderet: at nunc
Cum recitarit, adhuc vivit & auget opes.

II. INCERTI.

Sobrius in potis dum quaerit Acindynus eſſe,
Solus ab his potus cur habeatur, habet.

III. INCERTI.

Lumen ut extinxit vexatus pulice multo
Morio, jam me non invenietis, ait.

IV. PALLADAE.

Adjungit timidis jactantia ſe comes, & qui
Praeterea morbi mentibus eſſe ſolent.

Ἀλλ᾽ ὁ λογισμὸν ἔχων τῷ πλησίον οὐκ ἀναφαίνει,
Ἔνδον ἀποκρύπτων τῇ συνέσει τὸ πάθος.
Σῆς δὲ θύρα ψυχῆς ἀναπέπταται, οὐδένα λήθεις
Οὔτε καταπτήσσων, οὔτε θρασυνόμενος.

ἈΜΜΙΑΝΟΥ.

Κύλλος, καὶ Λεῦρος, δύο Θεσσαλοὶ ἐγχεσίμωροι·
Κύλλος δ᾽ ἐκ τούτων ἐγχεσιμωρότερος.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ἢν ἐσίδῃς κεφαλὴν μαδαρὰν καὶ ςέρνα καὶ ὤμους,
Μηδὲν ἐρωτήσῃς, μωρὸν ὁρᾷς φαλακρόν.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Δ'.

Εἰς Ἅρπαγας.

ἈΥΤΟΜΕ'ΔΟΝΤΟΣ.

Δέξαι, Φοῖβε, τὸ δεῖπνον ὅ σοι φέρω. ἤν τις ἐάσῃ,
Δέξομαι. εἶτα φοβῇ καὶ σύ γε Λητοΐδη;
Οὐδένα τῶν ἄλλων πλὴν Ἄῤῥιον. οὗτος ἔχει γὰρ
Ἅρπαγος ἰκτίνου χεῖρα κραταιοτέρην.
Ἀκνίσσου βωμοῖο νεωκόρος. ἢν τελέσῃ δὲ
Τὴν πομπὴν, ἄρας ᾤχεθ᾽ ἅπαντα πάλιν.
Ἐν Διὸς ἀμβροσίῃ πολλὴ χάρις. εἷς γὰρ ἂν ὑμέων
Ἤμην, εἰ λιμοῦ καὶ Θεὸς ᾔσθάνετο.

At cui ſenſus adeſt, aliis oſtendere ſeſe
  Vitat & affectum ſub ratione tegit.
Sed tibi nuda patent et cunctis undique cerni
  Obvia, ſeu timeant, pectora, ſeu tumeant.

V. Ammiani.

Deſipiunt gladiis duo Theſſala nomina, Cyllus
  Scilicet & Leurus, ſed magis ille tamen.

VI. Incerti.

Si caput absque pilis, humerosque & pectora cernas,
  Dicere ne dubites, calvus hic & fatuus.

TITULUS IV.

De Rapacibus.

I. Automedontis.

Sume tibi coenam, Latonie, quam fero. ſumo,
  Si ſinor. an quemquam tu quoque Phoebe times?
Unus quem metuam milvo furacior ille eſt
  Arrius, Autolyci more picata manus.
Ara caret fumo per quem mea; namque ubi ſacra
  Fecerit & carnem ſumit & exta ſibi.
Ambroſiae grates ago: namque heic conderer, ut vos,
  Ipſe, Deos poſſet ſi tetigiſſe fames.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Ε'.

Εἰς Ἀσελγεῖς.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ'ΟΥ.

Τὸν Φιλόπαιδα Κράτιππον ἀκούσατε· θαῦμα γὰρ ὑμῖν
 Καινὸν ἀπαγγέλλω. πλὴν μεγάλαι κμέσεις.
Τὸν Φιλόπαιδα Κράτιππον ἀνεύρομεν ἄλλο γένος. τί;
 Τῶν ἑτεροζήλων. ἤλπισα τοῦτ' ἂν ἐγὼ;
Ἤλπισα τοῦτο, Κράτιππε; μανήσομαι, εἰ λύκος εἶναι
 Πᾶσι λέγων ἐφάνης ἐξαπίνης ἔριφος.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ἀνέρας ἠρνήσαντο, καὶ οὐκ ἐγένοντο γυναῖκες·
Οὔτ' ἄνδρες γεγάασιν, ἐπεὶ πάθον ἔργα γυναικῶν·
Οὐδὲ γυναῖκες ἔασιν, ἐπεὶ φύσιν ἔλλαχον ἀνδρῶν·
Ἀνέρες εἰσὶ γυναιξὶ, καὶ ἀνδράσιν εἰσὶ γυναῖκες.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Ἐστηκὸς τὸ Κίμωνος ἰδὼν πέος, εἶφ' ὁ Πρίηπος,
 Οἴμοι, ὑπὸ θνητοῦ λείπομαι ἀθάνατος.

ΣΤΡΑ'ΤΩΝΟΣ.

Ἡ κλίνη πάσχοντας ἔχει δύο καὶ δύο δρῶντας·
 Οὓς σὺ δοκεῖς πάντως τέσσαρας· εἰσὶ δὲ τρεῖς.
Ἢν δὲ πύθῃ πῶς τοῦτο, τὸν ἐν μέσσῳ δὶς ἀρίθμει,
 Κοινὰ πρὸς ἀμφοτέρους ἔργα παλαιόμενον.

ἈΔΗ-

TITULUS V.

De Impudicis.

I. Lucillii.

Noſtis amatorem puerorum nempe Cratippum:
Hunc mira eſt (referam) poena ſecuta Deûm.
Deprenſus nuper ſtudia in contraria ferri:
Hoc ego vix oculis credo, Cratippe, meis.
Omnia jam fient fieri non credita: quando
Hoedus es, ut paret, creditus eſſe lupus.

II. Incerti.

Ejurare marem cupiunt, nec femina fiunt;
Quippe viri non ſunt muliebria facta ſecuti,
Et natura vetat fieri ne femina poſſint.
Femina, ſi vir adeſt, & adeſt ſi femina, vir ſunt.

III. Antipatri.

Ut tua forte, Cimon, ſpectavit tenta Priapus,
Clamitat, hac vincit cur homo parte Deum.

IV. Stratonis.

Cum jaceant lecto duo qui patiuntur in uno,
Et duo qui faciunt, quatuor eſſe putas.
Tres ſunt. Scire cupis quanam ratione? bis illum
Tu medium numera, qui facit & patitur.

ἌΔΗΛΟΝ.

Εἰρήνη πάντεσσιν, Ἐπίσκοπος εἶπεν ἐπελθών.
Πῶς δύναται πᾶσιν, ἣν μόνος ἔνδον ἔχει;

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Φεύγων τὴν ὑπόνοιαν Ἀπολλοφάνης ἐγάμησεν,
Καὶ διὰ τῆς ἀγορᾶς νυμφίος ἦλθε μέσης,
Αὔριον εὐθὺ, λέγων, ἕξω τέκνον· εἶτα προῆλθεν
Αὔριον, ἀντὶ τέκνου τὴν ὑπόνοιαν ἔχων.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ἀλφειοῦ στόμα φεῦγε· φιλεῖ κόλπους Ἀρεθούσης,
Πρηνὴς ἐμπίπτων ἁλμυρὸν ἐς πέλαγος.

ἈΜΜΙΑΝΟΥ.

Οὐχ ὅτι τὸν κάλαμον λείχεις, διὰ τοῦτό σε μισῶ,
Ἀλλ' ὅτι τοῦτο ποιεῖς, καὶ δίχα τοῦ καλάμου.

ἌΔΗΛΟΝ.

Χεῖλων καὶ Λείχων, ἴσα γράμματα· ἐς τί δὲ τοῦτο;
Λείχει γὰρ Χεῖλων κἂν ἴσα κἂν ἄνισα.

ἌΔΗΛΟΝ.

Υἱὸς Πατρικίου μάλα κόσμιος, ὃς διὰ Κύπριν
Οὐχ ὁσίην ἑτάρους πάντας ἀποστρέφεται.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ἂν μετ' Ἀλεξάνδρειαν ἐς Ἀντιόχειαν ἀπέλθῃς,
Καὶ μετὰ τὴν Συρίην Ἰταλίης ἐπιβῇς,

Τῶν

V. Incerti.

Irenen populo donabat Episcopus omni,
Qui pote, quam ſoleat ſolus habere domi.

VI. Lucillii.

Duxit Apollophanes, ut ſuſpicione vaçaret,
Uxorem, medio diſpatiansque foro
Cras ſoboles mihi, dixit, erit; cras venit, at illi
Nulla venit ſoboles, ſuſpicioque manet.

VII. Incerti.

Alphei fuge ab ore; ſinus inhians Arethuſae,
Si neſcis, ſalſum pronus it in pelagus.

VIII. Ammiani.

Quod calamum lingis, poteram tolerare; ſed illud
Odi, quod calamus deſit, idemque facis.

IX. Incerti.

Chilon & Lichon ſunt aequa vocabula? quorſum?
Cum lingat Chilon aequa & iniqua ſimul.

X. Incerti.

Patricii natus ſapiens averſus amicis
Omnibus eſt, urit quos ſcelerata Venus.

XI. Incerti.

Pellaeis mutes ſi moenibus Antiochiam,
E Syriaque migres rurſus in Italiam,

Τῶν δυνατῶν οὐδείς σε γαμήσει. τοῦτο γὰρ αἰεὶ
Οἰομένη, πηδᾷς εἰς πόλιν ἐκ πόλεως.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ϛ'.

Εἰς Ἀστρολόγους.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ'ΟΥ.

Τῷ πατρί μου τὸν ἀδελφὸν οἱ ἀστρολόγοι μακρόγηρων
Πάντες ἐμαντεύσανθ᾽ ὡς ἀφ᾽ ἑνὸς στόματος·
Ἀλλ᾽ Ἑρμοκλείδης αὐτὸν μόνος εἶπε πρόμοιρον,
Εἶπε δ᾽, ὅτ᾽ αὐτὸν ἔσω νεκρὸν ἐκοπτόμεθα.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Πάντες ὅσοι τὸν Ἄρη καὶ τὸν Κρόνον ὡροθετοῦσιν,
Ἄξιοί εἰσι τυχεῖν πάντες ἑνὸς τυπάνου.
Ὄψομαι οὐ μακρὰν αὐτοὺς τυχὸν εἰδότας ὄντως,
Καὶ τί ποιεῖ ταῦρος, καὶ τί λέων δύναται.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Εἶπεν ἐληλυθέναι τὸ πεπρωμένον, αὐτὸς ἑαυτοῦ
Τὴν γένεσιν διαθεὶς Αὖλος ὁ ἀστρολόγος,
Καὶ ζήσειν ὥρας ἔτι τέσσαρας· ὡς δὲ παρῆλθεν
Ἡ πέμπτη, καὶ ζῆν εἰδότα μηδὲν ἔδει,
Αἰσχυνθεὶς Πετόσιριν, ἀπήγξατο· καὶ μετέωρος
Θνήσκει μὲν, θνήσκει δ᾽ οὐδὲν ἐπιστάμενος.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Πρὸς τὸν μάντιν Ὄλυμπον Ὀνήσιμος ἦλθεν ὁ πύκτης,
Εἰ μέλλει γηρᾶν βουλόμενος προμαθεῖν.

Κἀκεῖ.

Te procerum nemo ducet ſibi. quam tibi vanam
Spem fingens animo, per loca cuncta ſalis.

TITULUS, VI.

De Aſtrologis.

I. Lucillii.

Vaticinabantur quantum fuit Aſtrologorum
Aetatis patruo tempora longa meo:
Hermogenes unus, mors, inquit, acerba notatur:
Sed tunc cum funus plangeret atra domus.

II. Ejusdem.

Qui nos triſtifico Saturni ſidere terrent
Aut Martis, domitos hos ego fuſte velim.
Aut potius videam non fictis diſcere verbis,
Quid faciat taurus, quid valeatque leo.

III. Ejusdem.

Aſtrologus quibus ortus erat cum quaereret Aulus
Sidera, non horas quatuor, inquit, ero:
Tam cita mors inſtat. Sed abivit quinta, nec illi,
Quam praeſignarat regula, mors aderat:
Ut conſtet Petoſiris honos, ſe ſtrangulat, altus
Ergo perit; vanus ſed tamen arte perit.

IV. Ejusdem.

Ad vatem pugil acer Oneſimus ibat Olympum,
An ventura ſibi longa ſenecta, rogans.

Ille,

Κἀκεῖνος, Ναὶ, φησὶν, ἐὰν ἤδη καταλύσῃς·
  Ἂν δέ γε πυκτεύῃς, ὡροθετεῖ σε Κρόνος.

ΝΙΚΑ'ΡΧΟΥ.

Εἰς Ῥόδον εἰ πλεύσοι, τὶς Ὀλυμπικὸν ἦλθεν ἐρωτῶν
  Τὸν μάντιν, καὶ πῶς πλεύσεται ἀσφαλέως.
Χὠ μάντις, πρῶτον μὲν, ἔφη, καινὴν ἔχε τὴν ναῦν,
  Καὶ μὴ χειμῶνος, τοῦ δὲ θέρους ἀνάγου.
Τοῦτο γὰρ ἂν ποιῇς, ἥξεις κἀκεῖσε καὶ ὧδε,
  Ἂν μὴ πειρατὴς ἐν πελάγει σε λάβῃ.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ'ΟΥ.

Πρὸς τὸν μάντιν Ὄλυμπον Ὀνήσιμος ἦλθ' ὁ παλαιστὴς,
  Καὶ πένταθλος Ὕλας, καὶ σταδιεὺς Μενεκλῆς,
Τίς μέλλει νικᾷν αὐτῶν τὸν ἀγῶνα, θέλοντες
  Γνῶναι. κἀκεῖνος τοῖς ἱεροῖς ἐνιδὼν,
Πάντες, ἔφη, νικᾶτε, μόνον μή τις σὲ παρέλθῃ,
  Καὶ σὲ καταστρέψῃ, καὶ σὲ παρατροχάσῃ.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εἰπὲ πόθεν σὺ μετρεῖς κόσμον καὶ πείρατα γαίης,
  Ἐξ ὀλίγης γαίης σῶμα φέρων ὀλίγον;
Σαυτὸν ἀρίθμησον πρότερον, καὶ γνῶθι σεαυτὸν,
  Καὶ τότ' ἀριθμήσεις γαῖαν ἀπειρεσίην.
Εἰ δ' ὀλίγον πηλὸν τοῦ σώματος οὐ καταριθμεῖς,
  Πῶς δύνασαι γνῶναι τῶν ἀμέτρων τὰ μέτρα;

ΦΙΛΟΔΗ'ΜΟΥ.

Ἀντικράτης ἤδει τὰ σφαιρικὰ μᾶλλον Ἀράτου
  Πολλῷ, τὴν δ' ἰδίην οὐκ ἐνόει γένεσιν.

Διςά-

Ille, ſenex fies, artem ſi deſinis; at ſi
  Pergis, Saturni te gravis hora premit.

V. Nicarchi.

Nauta, Rhodumne petam dic, inquit, Olympice Vates,
  Eſt ratio, tutum quae mihi praeſtet iter?
Reſponſum dedit ille, novam tibi quaere, nec illam
  Frigore, ſed calido ſidere ſolve ratem.
Haec bene ſi cures, huc ibis tutus & illuc,
  Dum nullus rapiat te ſibi praedo maris.

VI. Lucillii.

Ad Vatem luctator Oneſimus ivit Olympum,
  Et curſor Menecles, & jaculator Hylas.
Ex ipſis num quem maneat victoria, quaerunt:
  Ille dat inſpectis grandia verba ſacris:
Vincetis cuncti, dum nemo ſternat humi te,
  Te jaculo ſuperet, te pede praetereat.

VII. Palladae.

Quae tibi terrarum metiri extrema cupido,
  Ex modica terra qui breve corpus habes?
Cum bene te noris, cum te numeraveris ipſe,
  Incipe telluris tunc numerare globum.
Si numerare nequis tantillum in corpore limum,
  Hisne modum ponas, quae caruere modo?

VIII. Philodemi.

Anticrates melius res coeli norat Arato,
  Sed non & geneſin noverat ipſe ſuam.

Διστάζειν γὰρ ἔφη πότερ' ἐν κριῷ γεγένηται,
　Ἢ διδύμοις, ἢ τοῖς ἰχθύσιν ἀμφοτέροις.
Εὕρηται δὲ σαφῶς ἐν τοῖς τρισί. καὶ γὰρ ὀχευτὴς,
　Καὶ μωρὸς, μαλακός τ' ἐστι, καὶ ὀψοφάγος.

ἌΔΗΛΟΝ.

Καλλιγένης ἀγροῖκος ὅτε σπόρον ἔμβαλε γαίῃ,
　Οἶκον Ἀριστοφάνους ἦλθεν ἐς ἀστρολόγου,
Ἤτεε δ' ἐξερεείνων εἰ θέρος αἴσιον αὐτῷ
　Ἔσται, καὶ σταχύων ἄφθονος εὐπορίη.
Ὃς δὲ λαβὼν ψηφῖδας, ὑπὲρ πίνακός τε πυκάζων,
　Δάκτυλά τε γνάμπτων, φθέγξατο Καλλιγένει.
Εἴπερ ἐπομβρηθῇ τὸ ἀρούριον, ὅσσον ἀπόχρη,
　Μηδέ τιν' ὑλαίην τέξεται ἀνθοσύνην,
Μηδὲ πάγος ῥήξῃ τὴν αὔλακα, μηδὲ χαλάζῃ
　Ἄκρον ἀποδρυφθῇ δράγματος ὀρνυμένου,
Μηδὲ κεβροὶ κείρωσι τὰ λήϊα, μηδέ τιν' ἄλλην
　Ἠέρος ἢ γαίης ὄψεται ἀμπλακίην,
Ἐσθλόν σοι τὸ θέρος μαντεύομαι, εὖ δ' ἀποκόψεις
　Τοὺς στάχυας. μούνας δείδιθι τὰς ἀκρίδας.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Ζ'.

Εἰς Βραχεῖς.

ΤΙΜΩΝΟΣ,

Εἰς Κλεάνθην.

Τίς δ' οὗτος, κτίλος ὣς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν;
Μωλύτης, ἐπέων φίλος, Ἄσσιος, ὅλμος, ἄτολμος.

Addubitans an ſub lanato proſatus aſtro,
Sub Geminis, an ſub Piſcibus ipſe foret?
Sub tribus his genitum conſtat mihi, nam pecus ille eſt,
Et furit in piſces: dein facit & patitur.

IX. INCERTI.

Calligenes poſtquam mandarat ſemina terrae,
Ivit ad aſtrologi limen Ariſtophanis,
An ſibi felicem ſponderent ſidera meſſem!
Et jactae Cereris foenora multa, rogans.
Ille ſuper tabula ponenſque movenſque lapillos
Et digitos flectens, talia dicta dedit.
Si quantus ſatis eſt in glebas decidat imber,
Nec ſit abortivo mergite foeta ſeges,
Grandine nec dura tenerae lapidentur ariſtae,
Nec glacie ſulcos aſpera rumpat hyems,
Dente nec hinnuleus naſcentes tondeat herbas,
Nulla premant coeli ſi mala, nulla ſoli,
Proveniet felix aeſtas tibi, grande metes far,
Dum locuſtarum grex tibi non noceat.

TITULUS VII.

De Parvis.

I. TIMONIS,

De Cleanthe.

Ille quis eſt aries velut in legione virorum,
Aſſius eſt verboſus, hebes, pila ſed ſine pilo.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ,

Ἀντικένσορος.

Ἀσφαλέως οἴκησον ἐν ἄστει, μή σε κολάψῃ
Αἵματι Πυγμαίων ἡδομένη γέρανος.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ἀγρὸν Μηνοφάνης ὠνήσατο, καὶ διὰ λιμὸν
Ἐκ δρυὸς ἀλλοτρίας αὐτὸν ἀπηγχόνισεν.
Γῆν δ' αὐτῷ τεθνεῶτι βαλεῖν οὐκ ἔσχον ἄνωθεν,
Ἀλλ' ἐτάφη μισθοῦ πρός τινα τῶν ὁμόρων.
Εἰ δ' ἔγνω τὸν ἀγρὸν τὸν Μηνοφάνους Ἐπίκουρος,
Πάντα γέμειν ἀγρῶν εἶπεν ἄν, οὐκ ἀτόμων.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ὁ βραχὺς Ἑρμογένης, ὅταν ἐκβάλῃ εἰς τὰ χαμαί τι,
Ἕλκει πρὸς τὰ κάτω τοῦτο δορυδρεπάνῳ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, Η'.

Εἰς Βαλανεῖον ψυχρόν.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Λούσασθαι πεπόρευται Ὀνήσιμος εἰς βαλανεῖον
Δωδεκάτῃ Δύστρου μηνὸς, ἐπ' Ἀντιφίλου,
Παῖδα λιπὼν οἴκοις ἐπιτίτθιον, ὃν δύο τέκνων
Ἄλλων εὑρήσει λουσάμενος πατέρα.
Ἥξει δ' εἰς ὥρας ἡμῖν γράφει. οἱ βαλανεῖς γὰρ
Εἰς τότε τάσσονται τὴν κυρίαν καθελεῖν.

II. Juliani,

Anteceſſoris.

Urbe mane tutus: ne te, ſi rure vageris,
Pygmaeo gaudens ſanguine grus feriat.

III. Lucillii.

Menophani fuit emptus ager fame plenus: ob illam
Arbore ſuſpendit ſe, neque vero ſua.
Sed nec erat, miſero faceret quae terra ſepulchrum:
Conducta eſt juxta qua tegeretur humus.
Talis ager, ſi res Epicuro nota fuiſſet,
Impleviſſet agris omnia, non atomis.

IV. Incerti.

Pumilus Hermogenes ſi quicquam deſpuit, illud
Ut terram poſſit tangere, falce trahit,

TITULUS VIII.

De frigido balneo.

Nicarchi.

Iverat ad thermas loturus Oneſimus, ipſis
Idibus Aprili menſe, ſub Antiphilo:
Liquerat infantem matris ſub lacte. ſed ipſe
Dum lavat, iſte puer bis pater eſſe poteſt.
Scripſit ſaepe, brevi rediturus ſpero; miniſtri
Illo namque ignem tempore deminuent.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Θ'.

Εἰς Γραίας·

ΜΥΡΙ'ΝΟΥ.

Ὗ τετρακόσι' ἐςίν. ἔχεις δὲ σὺ τοὺς ἐνιαυτοὺς
Δὶς τόσσους τρυφερὴ πενταχόρων' Ἑκάβη.
Σισύφου ὦ μάμμη καὶ Δευκαλίωνος ἀδελφή.
Βάπτε δὲ τὰς λευκάς. καὶ λέγε πᾶσι τατᾶ.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ'ΟΥ.

Τὰς τρίχας, ὦ Νίκυλλα, τινὲς βάπτειν σε λέγουσιν,
Ἃς σὺ μελαινοτάτας ἐξ ἀγορᾶς ἐπρίω.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Τὰς πολιὰς βάψασα Θεμιςονόη τριχόρωνος,
Γίγνεται ἐξαπίνης οὐ νέα, ἀλλὰ Ῥέα.

ΛΕΩΝΙ'ΔΟΥ.

Γρηῦν ἔγημε Φιλῖνος, ὅτ' ἦν νέος· ἡνίκα πρέσβυς,
Δωδεκέτιν. Παφίῃ δ' ὥριος οὐδέποτε·
Καὶ γὰρ ἄπαις διέμεινε τότε σπείρων ἐς ἄκαρπα·
Νῦν δ' ἑτέροις γήμας, ἀμφοτέρων ςέρεται.

ΒΑ'ΣΣΟΥ.

Ἡ πολιὴ κροτάφοισι Κοτύτταρις, ἡ πολύμυθος
Γραῖα, δι' ἣν Νέςωρ οὐκ ἔτι πρεσβύτατος,
Ἡ φάος ἀθρήσασ' ἐλάφου πλέον, ἡ χερὶ λαιῇ
Γῆρας ἀριθμεῖσθαι δεύτερον ἀρξαμένη,

TITULUS, IX.

De Anubus.

I. Myrini.

Y ſunt quadringenta: duplo tibi grandior aetas;
Cornicum aut Hecubae Laida vis agere?
Deucalion frater, pronepos tibi Siſyphus, I nunc,
Canos tinge tuos, dic aliisque Tata.

II. Lucillii.

Tingere te falſo memorant, Nicylla, capillos,
Emta foro medio nam tibi nigra coma eſt.

III. Ejusdem.

Cana Themiſtonöe tingens fingensque capillos
Non juvenis facta eſt, ſed Dea, nempe Rhea.

IV. Leonidae.

Nupſit, anum juvenis qui duxerat ante, Philino,
Nunc biſſex annos nata puella, ſeni.
Vanus uterque labor: ſterilem tunc ſeverat agrum,
Sero nunc, alius quem ſerat, emit agrum.

V. Bassi, Smyrnaei.

Illa loquax annoſa Cotyttaris, alba capillos,
Neſtora quae prae ſe non ſinit eſſe ſenem,
Tempora quae cervi post terga relinquit, & annos
Nunc iterum laevis computat articulis.

Ζώει καὶ λεύσσουσα καὶ ἀρτίπος, οἷά τε νύμφη,
  Ὥστέ με διςάζειν μήτι πέπονθ' Ἀΐδης.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὴν δύσκωφον γραῖαν, Ὀνήσιμε, πρὸς Διὸς, ἔξω
  Ἔκβαλε· πολλὰ λίην πράγματά μοι παρέχει.
Ἢν αὐτῇ τυροὺς ἁπαλοὺς εἴπωμεν ἐνέγκαι,
  Οὐ τυροὺς, πυροὺς δ' ἔρχετ' ἔχουσα νέους.
Πρώην τὴν κεφαλὴν ἐπόνουν, καὶ πήγανον αὐτὴν
  Ἤτουν· ἡ δ' ἔφερεν τήγανον ὀςράκινον.
Ἢν ὄπον αἰτήσω, δοχὸν εἰσφέρει. ἂν, λάχανόν μοι,
  Εἴπω, δὸς, πεινῶν, εὐθὺ φέρει λάσανον.
Ὄξος ἂν αἰτήσω, τόξον φέρει· ἂν δέ γε τόξον,
  Ὄξος. ὅλως δ' ὃ λέγω, οὔποτ' ἐπαισθάνεται.
Αἰσχρὸν τῆς γραός με χάριν κήρυκα γενέσθαι,
  Καὶ μελετᾷν ἔξω, νυκτὸς ἐγειρόμενον.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Λούεσθαί σε λέγουσι πολὺν χρόνον, Ἡλιοδώρα,
  Γραῖαν ἐτῶν ἑκατὸν μὴ καταλυομένην.
Πλὴν ἔγνωκα τίνος ποιεῖς χάριν· ὡς ὁ παλαιὸς
  Ἐλπίζεις Πελίας ἑψομένη νεάσαι.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ.

Τῷ ψιμύθῳ μὲν ἀεὶ λιποσαρκέα τεῖνε παρειὴν,
  Λαοδίκη, λαοῖς ἔνδικα τιμωμένη.
Μή ποτε δ' εὐρύνῃς σέο χείλεα· τίς γὰρ ὀδόντων
  Ὄρχατον ἐμπήξει φαρμακόεντι δόλῳ;
Τὴν χάριν ἐξέῤῥευσας, ὅσην ἔχες· οὐκ ἀπὸ γαίης
  Ἀγλαΐη μελέων ἕλκεται ἀενάου.

Ὡς

Vivit adhuc, cernit, graditur quoque more puellae.
  Quid, tibi nunc, dicam, Pluto, quod acciderit.

VI. Ejusdem.

Exige, per ſuperos obteſtor, Oneſime, ſurdam,
  Quae mihi perpetui cauſa laboris, anum.
Caſeus ad menſam ſi forte petatur ab illa,
  Neſcio quem caſum me timuiſſe putat.
Ruta petita caput fuerat mihi forte dolenti,
  In corbi nobis attulit illa ruta.
Si ſuccis opus eſt aegro, fert anxia ſoccos,
  Et mytilum cupiam ſi mihi, fert matulam.
Pro vino vannus. pro ſeta fertur acetum.
  In vanum, quidquid dixero, verba cadunt.
Ut mediterne foris totis ego noctibus aequum eſt,
  Quid loquar, & praeco nunc ero propter anum?

VII. Lucillii.

Cum tibi jam currat centeſima bruma, lavari
  Te rumor tamen eſt, Heliodora, diu.
Jam quid agas video. calidis juveneſcere lymphis
  Speras. eveniet credo, ſed ut Peliae.

VIII. Macedonii.

Ceruſſa protende genas jam pelle carentes,
  Ad poenas populo debita Laodice.
Sed labra ne pandas eſto memor: ars tibi fucum
  Nulla dabit, dentes quo reparare queas.
Quod fuerat formae, fluxit tibi: terra decusne
  Quae manat poſſit tradere quod maneat?

Ὡς δὲ ῥόδον θαλέθεσκες ἐν εἴαρι. νῦν δ' ἐμαράνθης,
 Γήραος αὐχμηρῷ καρφομένη θέρεϊ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τὴν κεφαλὴν βάπτεις, γῆρας δὲ σὸν οὔποτε βάψεις,
 Οὐδὲ παρειάων ῥυτίδας ἐκτανύσεις.
Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλαττε,
 Ὥστε προσωπεῖον, κοὐχὶ πρόσωπον ἔχειν.
Οὐδὲν γὰρ πλέον ἐστί· τί μαίνεαι; οὔ ποτε φῦκος
 Καὶ ψίμυθος τεύξει τὴν Ἑκάβην Ἑλένην.

ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Τετράκις ἀμφορέως περὶ χείλεσι χείλεα θεῖσα
 Σειληνὶς πάσας ἐξεφόρησε τρύγας.
Εὐχαῖτα Διόνυσε, σὲ δ' ὕδασιν οὐκ ἐμίηνεν,
 Ἀλλ' οἷος πρώτης ἦλθες ἀπ' οἰνοπέδης,
Τοῖόν σε προὔπινεν ἀφειδὲς ἐς ἄγγος ἔχουσα,
 Εἰσότε καὶ νεκύων ἦλθ' ἐπὶ συμμορίην.

ΑΔΗΛΟΝ.

Τὴν γραῦν ἐκκομίσας, φρονίμως πάνυ Μόσχος ἔγημε
 Παρθένον· ἡ φερνὴ δ' ἔνδον ἔμεινεν ὅλη.
Ἄξιον αἰνῆσαι Μόσχου φρένας, ὃς μόνος οἶδε
 Καὶ τίνα δεῖ κινεῖν, καὶ τίνα κληρονομεῖν.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Ἤκμασε Νικονόη. κἀγὼ λέγω· ἤκμασε δ' αὐτὴ,
 Ἡνίκα Δευκαλίων ἄπλετον εἶδεν ὕδωρ.

Τοῦ-

Ut roſa florebas, dum ver erat, arida nunc es,
Atque eris: hoc aeſtas, nempe ſenecta, facit.

IX. Luciani.

Tinge comas ſi vis: tingi negat ipſa ſenectus.
Nec dabitur rugas explicuiſſe genis.
Parce precor vetulum ceruſſa pingere vultum:
Perſonam videor cernere, non faciem.
Stulta, labor totus perit hic tibi: fucus & omne
Hoc genus ex Hecuba non facient Helenam.

X. Gaetulici.

Cum ſua labra cadi labris quater applicuisſet,
Silenis faeces ebibit uſque merum.
Nec corrupit aquis tua pocula, maxime Liber,
Sed ſatus e vitis palmite qualis eras.
Ducere ſic purum te ſueverat. iret ad orci
Cum congerrones, tunc quoque vas tenuit.

XI. Incerti.

Quam bene Moſchus anum ſepelit, ducitque puellam?
Dos bona de tota ſola remanſit anu.
Unica pervidit Moſchi prudentia, cujus
Haeredem, cujus dulce ſit eſſe virum.

XII. Nicarchi.

Niconoë viruit: nec ego id nego; ſed puto tunc eum
Mergi Deucalion omnia vidit aquis.

Ταῦτα μὲν οὖν ἡμεῖς οὐκ οἴδαμεν, ἀλλ' ὅτι ταύτην
Οὐκ ἄνδρα ζητεῖν νῦν ἔδει, ἀλλὰ τάφον.

ἈΔΗΛΟΝ.

Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε, Μενέσθιον· οὐ γὰρ ἔγωγε
Ἐκκαιρὸν μήλων προσδέχομαι ῥυτίδα.
Ἀλλ' αἰεὶ πεπόθηκα συνακμάζουσαν ὀπώρην.
Ὥστε τί πειράζεις λευκὸν ἰδεῖν κόρακα;

ἈΔΗΛΟΝ

Γινώσκειν σὲ θέλω, Πλακιανὲ, σαφῶς, ὅτι πᾶσα
Ἔγχαλκος γραῖα, πλουσία ἐστὶ σορός.

ΝΙΚΙ'ΟΥ.

Τὴν κεφαλὴν βάπτων τὶς, ἀπώλεσε τὰς τρίχας αὐτὰς,
Καὶ δασὺς ὢν λίαν, ὠὸν ἅπας γέγονεν.
Τοῦτο βαφεὺς ἐβόησε, τὸ μηκέτι κουρέα τέμνειν
Μήτε κόμην λευκὴν, μήτε μελαινομένην.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Ι'.

Εἰς Γραμματικούς.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ'ΟΥ.

Ἂν τοῦ γραμματικοῦ μνησθῶ μόνον Ἡλιοδώρου,
Εὐθὺ σολοικίζον τὸ στόμα μου δέδεται.

Incertum ſi quis putet hoc, at certius illud:
  Non decet hanc thalamum quaerere, ſed tumulum.

XIII. Incerti.

I procul hinc, aliamque, Menesthion, excute quercum:
  Arida cum rugis non mihi poma placent.
Hos amo, quos mecum video floreſcere fructus,
  Albentem corvum non volo conſpicere.

XIV. Incerti.

Omnis anus locuples, hoc te, Placiane, monebo,
  Eſt dives tumulus, praetereaque nihil.

XV. Niciae.

Tingenti nimium cuncti periere capilli.
  Glabrior eſt ovo, qui prius hirtus erat.
Sic opera tinctoris agit miſer otia tonſor,
  Cui coma nec nigrans ulla nec alba cadit.

TITULUS X.

De Grammaticis.

I. Lucillii.

Grammatici tantum ſi ſim memor Heliodori,
  Noſtra ſoloecismum lingua repente facit.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς γραμματικὸν κερασφόρον.

Οὐδεὶς γραμματικῶν δύναται νόον ἄρτιος εἶναι,
'Οργὴν καὶ μῆνιν καὶ χόλον εὐθὺς ἔχων.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Γραμματικοὶ, Μώμου ϛυγίου τέκνα, σῆτες ἀπάντων,
Τελχῖνες βίβλων, Ζηνοδότου σκύλακες,
Καλλιμάχου ϛρατιῶται, ὃν ὡς ὅπλον ἐκτανύσαντες,
Οὐδ' αὐτοῦ κείνου γλῶσσαν ἀποϛρέφετε·
Συνδέσμων λυγρῶν θηρήτορες, οἷς τὸ μὶν ἢ σφὶν
Εὔαδε, καὶ ζητεῖν εἰ κύνας εἶχε Κύκλωψ·
Τρίβοισθ' εἰς αἰῶνα, κατατρίζοντες ἀλιτροὶ
Ἄλλων. ἐς δ' ἡμᾶς ἰὸν ἀποσβέσατε.

ἈΝΤΙΦΑ'ΝΟΥΣ.

Γραμματικῶν περίεργα γένη, ῥιζώρυχα Μούσης
'Αλλοτρίης, ἀτυχεῖς σῆτες ἀκανθοβάται,
Τῶν μεγάλων κηλῖδες, ἐπ' Ἠρίννῃ δὲ κομῶντες,
Πικροὶ καὶ ξηροὶ Καλλιμάχου πρόκυνες,
Ποιητῶν λῶβαι, παισὶ σκότος ἀρχομένοισι,
Ἔρροιτ' εὐφώνων λαθροδάκναι κόριες.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Οὐ δύναμαι γαμετῆς καὶ γραμματικῆς ἀνέχεσθαι,
Γραμματικῆς ἀπόρου, καὶ γαμετῆς μαχίμου.
'Αμφοτέρων τὰ πάθη, θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται.
Τὴν οὖν γραμματικὴν καὶ μόλις ἐξέφυγον.

Οὐ

II. Ejusdem,

in Grammaticum intractabilem.

Grammaticis quî ſit ſanum caput, his quibus artis
Auſpicium faciant lis gravis, ira, furor?

III. Philippi.

Grammatici ſtygia Momi de gente, librorum
Telchines, vermes, Zenodotique pecus.
Callimachi legio qui vobis arma miniſtrat,
Quae ſed in hunc ipſum vertitis arma ducem.
Copula quos vexat tenuis, queis res gravis hit, ſrit,
Dignaque cura, canes nutrieritne Cyclops.
Eſte diu miſeri: tum quos ſit rodere tutum
Qnaerite, nil in nos veſtra venena valent.

IV. Antiphanis.

Qui ſentes teritis vermes, qui ſcripta vetuſta
Suffoditis, plebes anxia Grammatici,
Vatum probra, facit dum vos Erinna ſuperbos,
Callimachi dociles ſemper hiare canes;
Muſarum ſcabies, pueris chaos atque tenebrae:
O culices, qui clam roditis, ite procul.

V. Palladae.

Vix tolerare queo, gemina ſub peſte laborans:
Conjuge pugnaci, paupere Grammatica.
Hinc mala quae patior, mors ſunt mera, triſte ſepulcrum:
Grammatica tandem me tamen expedii.

Non

Οὐ δύναμαι δ' ἀλόχου τῆς Ἀνδρομάχης ἀναχωρεῖν·
Εἴργει χάρτης γὰρ, καὶ νόμος Αὐσόνιος.

Ἡροδίκου Βαβυλωνίου ὡς Ἀθηναῖος
παρατίθεται.

Φεύγετ' Ἀριστάρχειοι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Ἑλλάδα τῆς ξουθῆς δειλότεροι κεμάδος.
Γωνιοβόμβυκες, μονοσύλλαβοι, οἷσι μέμηλε
Τὸ σφὶν καὶ σφῶϊν, καὶ τὸ μὶν ἠδὲ τὸ νίν.
Τοῦθ' ὑμῖν εἴη δυσπέμφελοι· Ἡροδίκῳ δὲ
Ἑλλὰς ἀεὶ μίμνοι, καὶ θεόπαις Βαβυλών.

ἈΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΥ.

Γραμματικός ποτ' ὄνῳ ἐποχούμενος ἐξεκυλίσθη,
Καὶ τῆς γραμματικῆς, ὡς λόγος, ἐξέπεσεν.
Εἶθ' ἑξῆς ἐβίου κοινὸν βίον, ὡς ἰδιώτης,
Ὧν ἐδίδασκεν ἀεὶ μηδὲν ἐπιστάμενος.
Ἀλλὰ Γλύκων ἔπαθεν τοὐναντίον· ὢν γὰρ ἄπειρος
Καὶ κοινῆς γλώττης, οὐχ ὅτι γραμματικῆς,
Νῦν Λιβυκοὺς κάνθωνας ὀχούμενος, εἶτ' ἀποπίπτων
Πολλάκις, ἐξαίφνης γραμματικὸς γέγονεν.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ἔξω παιδεύεις Πάριδος κακὰ καὶ Μενελάου,
Ἔνδον ἔχων πολλοὺς σῆς Ἑλένης Πάριδας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἵλαθι γραμματικὴ φυσίζοε, ἵλαθι Μοῦσα,
Φάρμακον εὑρομένη Μῆνιν ἄειδε Θεά.

Νηὸν

Non & ab Andromacha potui diſcedere; nam lex
Hoc Italae gentis, chartaque ſcripta vetat.

VI. Herodici Babylonii,

ut ponit Athenaeus.

Vulgus Ariſtarchi pavidum, velut hinnulus, ite
Finibus e Graecis ad vada ſalſa maris:
Angulibombices, queis ſunt monoſyllaba cordi
Gau, coel, quae Rudii gutture dura crepant.
Sint ſatis haec vobis, moroſi, dicta; ſed Hyes
Et virgo Babylon floreat Herodici.

VII. Apollinarii.

Grammaticus tardo, (ſic fama eſt) vectus aſello
Excidit, atque ejus pectore Grammatica.
Ex illo, quaecumque aliis dictaverat ante,
Neſciit, & vulgi pars rudis ipſe fuit.
Diverſam ſortem ſenſit Glyco. cum foret expers
Communis linguae, non modo Grammaticae,
Vectus & interdum Libycis delapſus aſellis
Evaſit ſubito, cernite, Grammaticus.

VIII. Lucillii.

Tu nobis Paridis mala diſſeris & Menelai,
At tua non uno cum Paride eſt Helena.

IX. Luciani.

Grammatica o ſalve, donatrix Muſa ſalutis:
Iram Diva refer, nam medicina tua eſt.

Νηὸν ἔχρῆν καὶ σοὶ περικαλλέα δωμήσασθαι,
Καὶ βωμὸν θυέων μήποτε δευόμενον.
Καὶ γὰρ σοῦ μεσταὶ μὲν ὁδοὶ, μεστὴ δὲ θάλασσα,
Καὶ λιμένες· πάντων δέκτρια γραμματική.

ἌΔΗΛΟΝ.

Τούτοις τοῖς παρὰ δεῖπνον ἀοιδομάχαις λογολέσχαις,
Ταῖς ἀπ' Ἀριστάρχου γραμματολικριφίσιν,
Οἷς οὐ σκῶμμα λέγειν, οὐ πίν' φίλον, ἀλλ' ἀνάκεινται
Νηπυτιευόμενοι Νέστορι καὶ Πριάμῳ.
Μή με βάλης κατὰ λέξιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.
Σήμερον οὐ δειπνῶ Μῆνιν ἄειδε Θεά.

ἌΔΗΛΟΝ.

Γραμματικὸς Ζήνωνος ἔχει πώγωνα Μένανδρος,
Τὸν δ' υἱὸν τούτῳ φησὶ συνεσταχέναι,
Τὰς νύκτας δ' αὐτῇ μελέτῃ οὐ παύεται οὕτως,
Πτώσεις, συνδέσμους, σχήματα, συζυγίας.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Χαίροιθ' οἱ περὶ κόσμον ἀεὶ πεπλανηκότες ὄμμα,
Οἵ τ' ἀπ' Ἀριστάρχου σῆτες ἀκανθολόγοι.
Ποῖ γὰρ ἐμοὶ ζητεῖν τίνας ἔδραμεν ἥλιος οἴμους;
Καὶ τίνος ἦν Πρωτεὺς, καὶ τίς ὁ Πυγμαλίων;
Γινώσκοιμ' ὅσα λευκὸν ἔχει στίχον· ἡ δὲ μέλαινα
Ἱστορίη τήκοι τοὺς Παρακαλλιμάχους.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ὦ τλῆμον Κυνέγειρε, καὶ ἐν ζωοῖς, καὶ ἀπελθὼν,
Ὡς αἰεὶ κόπτῃ ῥήμασι καὶ κοπίσιν.

Πρόσ-

Et tibi debuerant poni fulgentia templa,
  Araque perpetuo turis honore calens.
Nam fora plena tui, plenae ſunt aequoris undae
  Et portus, altrix optima Grammatica.

X. Incerti.

Vos quibus in coena nugae, de carmine lites,
  Et tot Ariſtarchi curva reperta placent.
Non joca, non illud ſaltem, bibe; Neſtora tantum
  Ut pueri ſemper dicitis & Priamum:
Non rogo, me gloſſis praedam facite atque rapinam,
  Iram Diva refer, non ea coena mea eſt.

XI. Incerti.

Grammaticus barba vincit Zenona Menander:
  Creditus huic abs te natus, amice, tuus.
Nunc illum inſtituit noctu quoque, copula quid ſit,
  Conjugat, & caſus ſchemataque apta facit.

XII. Philippi, Thessalonicensis.

Ite, quibus circum coeleſtia lumen oberrat,
  Atque ab Ariſtarcho vos vepritineolae:
Nam quid ſcire mea, quot ſol perfecerit orbes,
  Qua patria Proteus, quo patre Pygmalion.
Quod teretes faciat verſus, volo. Callimachaſtros
  Excruciet quicquid nox habet hiſtoriae.

XIII. Incerti.

O Cynegire miſer vivens & mortuus aeque:
  Vulnera nunc ferrum, nunc tibi lingua facit.

Πρόσθε μὲν ἐν πολέμοισι τεὴ πέσε μαρναμένη χείρ·
Νῦν δέ σ' ὁ Γραμματικὸς καὶ ποδὸς ἐςέρισεν.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ἦν ἄρα καὶ κάνθωσι τύχη χαλεπή τε καὶ ἐσθλὴ,
Καὶ Κρόνος ὡρονομεῖ τετραπόδων γένεσιν.
Ἐξότε γὰρ καὶ τοῦτον ὄνον χαλεπὸς χρόνος ἔσχεν,
Ἐξ ἀλαβαρχείης, γραμματικοῦ γέγονεν.
Τλῆθι φέρειν λοιπὸν κανθήλιε. γραμματικῶς γὰρ
Οὐδὲ τέλος κριθὴ, κρῖ δὲ μόνον λέγεται.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΙΑ'.

Εἰς Γυναῖκας.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πᾶσα γυνὴ χόλος ἐςίν· ἔχει δ' ἀγαθὰς δύο ὥρας,
Τὴν μίαν ἐν θαλάμῳ, τὴν μίαν ἐν θανάτῳ.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΙΒ'.

Εἰς Δειλούς.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ'ΟΥ.

Ἄνθρακα καὶ Δάφνην παραβύεται ὁ ςρατιώτης
Αὖλος, ἀποσφίγξας μήλινα λωμάτια.
Φείσσει καὶ τὸ μάτην ἴδιον ξίφος· ἢν δέ ποτ' εἴπῃς,
Ἔρχοντ', ἐξαπίνης ὕπτιος ἐκτέταται.
Οὐδενὶ δ', οὐ Πολέμωνι προσέρχεται, οὐ Στρατοκλείδῃ,
Ἀλλὰ Φίλῳ χρῆται πάντοτε Λυσιμάχῳ.

ΤΟΥ

In bello cecidit quondam tua dextera pugnans:
Sed nunc Grammaticus te pede diminuit.

XIV. Incerti.

Ergo ſors etiam bona vel mala verſat aſellos,
Sunt & quadrupedum quae genus aſtra regant.
Iſte Alabarchiae fuerat ſagmarius, at nunc
Paret, Saturni ſidere, Grammatico.
Reſtat, aſelle, feras quod ſors jubet: omnia curtant
Grammatici, dicunt, es, quoque, non comede.

TITULUS XI.

De Feminis.

Palladae.

Fons irae mulier: ſed habet duo tempora laeta:
Cum venit in thalamum, cumque abit in tumulum.

TITULUS XII.

De Timidis.

I. Lucillii.

Ferre nequit ſonitum laurus crepitantis in igne
Aulus, & adſtricta melina veſte fugit.
Dixeris, en veniunt, ſe projicit ipſe ſupinum,
Conſpectoque ſuo pallidus enſe tremit.
Nullus amicus adeſt Caeſo vel Martius illi,
Pacatos tantum nominat ille ſuos.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γραπτὴν ἐν τοίχῳ Καλπούρνιος ὁ στρατιώτης,
Ὡς ἔθος ἐστὶν, ἰδὼν τὴν ἐπὶ ναυσὶ μάχην,
Ἄσφυκτος καὶ χλωρὸς ὁ θούριος ἐξετανύσθη,
Ζωγρεῖτε, κράξας, Τρῶες Ἀρηΐφιλοι.
Καὶ μὴ τέτρωται κατεμάνθανε, καὶ μόλις ἔγνω
Ζῆν. τότε τοῖς τοίχοις ὡμολόγησε λύτρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, ΙΓ.

Εἰς Δυσειδεῖς.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον, Ὀλυμπικὲ, μήτ᾽ ἐπὶ κρήνην
Ἔλθῃς, μήτ᾽ ἐν ὄρει πρός τι διαυγὲς ὕδωρ.
Καὶ σὺ γὰρ, ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἐναργὲς,
Τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτου.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ῥύγχος ἔχουσα Βιττὼ τριπιθήκινον, οἷον ἰδοῦσαν
Τὴν Ἑκάτην αὐτὴν οἴομ᾽ ἀπαγχονίσαι,
Εἰμὶ, λέγει, σώφρων, Λουκίλλιε, καὶ μονοκοιτῶ.
Αἰδεῖται γὰρ ἴσως, παρθένος εἰμὶ, λέγειν.
Ὃς δὲ λέγει μισεῖν με, κακὸν τοιοῦτο γαμήσας,
Τῆς αὐτῆς σχοίη τέκνα σαοφροσύνης.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἤθελε δριμὺς ἄγαν τοπρόσθ᾽ Ἱερώνυμος εἶναι.
Νῦν δὲ τὸ δρῖ μὲν ἔχει, λος δὲ τὸ μῦς γέγονεν.

ΑΔΗ-

II. Ejusdem.

Parietibus pictam vidit Calpurnius, ut ſit,
Pugnam Graecorum, quae fuit ante rates.
Palluit & jacuit motu ſine belligerator,
Et, me captivum ſumite Troës, ait.
Vulnera nonne gero? tandem ſe vivere credens
Perſolvit vitae praemia parietibus.

TITULUS XIII.

De Deformibus.

I. Lucillii.

Cum tibi tam foedum roſtrum ſit, Olympice, fontes,
Omniaque effigiem reddere nata, fuge.
Nam tua ſi, veluti Narciſſus, videris ora,
Non eſt, ipſe odio quin moriare tui.

II. Ejusdem.

Ore Bito tali qualis ſit ſimia triplex,
Quamque videns nollet vivere Perſephone.
Lucilli, caſtis ſum moribus & cubo ſola,
Dicit: ſum virgo, dicere, credo, pudet.
Hoſtis erit quicumque mihi, ſit par, precor, illi
Uxor, & ejusdem nata pudicitiae.

III. Ejusdem.

Creditus eſſe ſibi vernans Hieronymus, illud
Ver tenuit, ſed *nans* quod fuit eſt *miculus*.

IV In-

ἌΔΗΛΟΝ.

Ἡ ῥὶς Κάστορός ἐστιν, ὅταν σκάπτῃ τὶ, δίκελλα·
  Σάλπιγξ δ', ἂν ῥέγχῃ· τῇ δὲ τρύγῃ, δρέπανον·
Ἐν πλοίοις, ἄγκυρα· κατασπείροντι δ', ἄροτρον·
  Ἄγκιστρον ναύταις, ὀψοφάγοις κρεάγρα·
Ναυπηγοῖς, κένδυλα· γεωργοῖς δὲ, πρασόκουρον·
  Τέκτοσιν, ἀξίνη· τοῖς δὲ πυλῶσι, κόραξ.
Οὕτως εὐχρήστου σκεύους Κάστωρ τετύχηκε,
  Ῥῖνα φέρων πάσης ἅρμενον ἐργασίας.

ΘΕΟΔΩ΄ΡΟΥ.

Ἑρμοκράτης τῆς ῥινός· ἐπεὶ τὴν ῥῖνα λέγοντες
  Ἑρμοκράτους, μικροῖς μακρὰ χαριζόμεθα.

ΛΕΩΝΙ΄ΔΟΥ.

Ἰχθῦν ὁ γρυπὸς Σωσίπτολις οὐκ ἀγοράζει,
  Προῖκα δ' ἔχει πολλὴν ἐξ ἁλὸς εὐβοσίην.
Οὐ λίνον, οὐ κάλαμον προσάγων, τῇ ῥινὶ δὲ προσθεὶς
  Ἄγκιστρον, σύρει πάντα τὰ νηχόμενα.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ζηνογένους οἶκος κατεκαίετο, πολλὰ δ' ἐμόχθει,
  Ἐκ θυρίδος ζητῶν αὐτὸν ὑπεκχαλάσαι.
Ἰκρία συμπήξας οὐκ ἔφθανεν, ὀψὲ δ' ἐπιγνοὺς,
  Τὴν ῥῖν' Ἀντιμάχου κλίμακα θεὶς, ἔφυγεν.

ἈΜΜΩΝΙ΄ΟΥ.

Ἀντιπάτραν γυμνὴν εἴτις Πάρθοισιν ἔδειξεν,
  Ἔκτοθεν ἂν στηλῶν Ἡρακλέους ἔφυγον.

IV. Incerti.

Caſtoris eſt naſus lituus cum ſtertit, & idem
Cum metitur falx eſt, cum foditurque ligo.
Anchora navigiis, vertendo vomer in arvo,
Hamus apud piſces, fuſcina coenipetis.
Inde dolabra rates pangentibus, aſcia fabris,
Marra eſt agricolis, marculus ante fores.
Caſtore viventum nemo eſt inſtructior, unus
Cui ſuus officium naſus ad omne valet.

V. Theodori.

Hermocratem naſi dicam. nam dicere naſum
Hermocratis, parvis ſit dare magna nimis.

VI. Leonidae.

Ut piſces habeat naſi Soſiptolis unci,
Nil numerat. gratis copia magna venit.
Non opus eſt illi calamus neque linea, naſo
Annectens hamum, quod natat, omne trahit.

VII. Ejusdem.

Zenogenes celſa cupiens exire feneſtra,
Ut raperet ſaevo ſemet ab igne domus,
Longurios jungens nequiit deſcendere, tandem
Pro ſcalis naſum repperit Antimachi.

VIII. Ammonii.

Longius Herculeis fugeres, o Parthe, columnis,
Vidiſſes nudam ſi ſemel Antipatram.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ψευδὲς ἔσοπτρον ἔχει Δημοσθενίς· εἰ γὰρ ἀληθὲς
Ἔβλεπεν, οὐκ ἂν ὅλως ἤθελεν αὐτὸ βλέπειν.

ἌΔΗΛΟΝ.

Κερκίδος οὐ χρήζεις ὁ λογιστικὸς, οὐδὲ μέλει σοι.
Καὶ γὰρ ἀβασκάντως ῥῖνα τρίπηχυν ἔχεις.

ἈΜΜΙΑΝΟΥ.

Οὐ δύναται τῇ χειρὶ Πρόκλος τὴν ῥῖν' ἀπομύσσειν,
Τῆς ῥινὸς γὰρ ἔχει τὴν χέρα μικροτέρην.
Οὐδὲ λέγει, Ζεῦ σῶσον, ἐὰν πταρῇ· οὐ γὰρ ἀκούει
Τῆς ῥινὸς, πολὺ γὰρ τῆς ἀκοῆς ἀπέχει.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ὁ τὴν γυναῖκα τὴν ἄμορφον δυστυχῶν,
Λύχνους ἀνάψας ἑσπέρας, σκότος βλέπει.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ἠγόρασας πλοκάμους, φῦκος, μέλι, κηρὸν, ὀδόντας·
Τῆς αὐτῆς δαπάνης ὄψιν ἂν ἠγόρασας.

ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ,

Ἀντικένσορος.

Ὄψιν ἔχεις στρουθῷ πανομοίϊον. ἦ ῥά σε Κίρκη
Ἐς πτηνὴν μετέθηκε φύσιν, κυκεῶνα πιόντα.

IX. Lucillii.

Mendaci ſpeculo Demosthenis utitur; eſſet
Si verax, ſpeculum nec procul aſpiceret.

X. Incerti.

Non opus eſt radio, menſor, tibi: quaerere noli:
Tres cubitos naſus qui patet, is ſatis eſt.

XI. Ammiani.

Mungendo Procli manus eſt nec idonea naſo:
Quid mirum? naſo nam minor ipſa manus.
Nec ſibi ſternutans, ſit, ait, bene: quippe nec audit
Naſum, qui tantum diſtat ab auriculis.

XII. Palladae.

Foedae maritus conjugis, cum veſpere
Accenditur fax, nil niſi tenebras videt.

XIII. Lucillii.

Cur mel emis, dentes, fucum, caeramque, comamque,
Cum perſona queat tota minoris emi.

XIV. Juliani,

Antecesſoris.

Ora geris, Libyci ſunt qualia paſſeris: an te
Monſtrifica in volucrem mutarunt pocula Circes?

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ἄμητος πολύς ἐςὶ τεὴν κατὰ δάσκιον ὄψιν.
Τῷ σε χρὴ δρεπάνοισι καὶ οὐ ψαλίδεσσι καρῆναι.

ΜΑΚΕΔΟΝΙ´ΟΥ, ὙΠΑ´ΤΟΥ.

Οὐ λαλέει τὸ κάτοπτρον, ἐγὼ δὲ πάλιν σευ ἐλέγξω
Τὴν νοθοκαλλοσύνην φύκεϊ χριομένην.
Τοῦτο καὶ ἡδυλύρης ποτὲ Πίνδαρος αὐτὸς ἐλέγχων,
Εἶπεν ἄριςον ὕδωρ, φύκεος ἐχθρότατον.

ΤΡΑΙΑΝΟΥ͂, ΒΑΣΙΛΕ´ΩΣ.

Ἀντίον ἠελίου ςήσας ῥῖνα, καὶ ςόμα χάσκων,
Δείξεις τὰς ὥρας πᾶσι παρερχομένοις.

ΠΑΛΛΑΔΑ͂.

Ῥήτορα Μαῦρον ἰδὼν ἐτεθήπεα, ῥυγχελέφαντα,
Χείλεσι τριτταίοις φθόγγον ἱέντα φόνον.

ἌΔΗΛΟΝ.

Τὴν φωνὴν ἐνοπὴν σε λέγειν ἐδίδαξεν Ὅμηρος.
Τὴν γλῶσσαν δ᾽ ἐν ὀπῇ τίς σ᾽ ἐδίδαξεν ἔχειν;

ἌΔΗΛΟΝ.

Ὤμοσα μυριάκις ἐπιγράμματα μηκέτι ποιεῖν,
Πολλῶν γὰρ μωρῶν ἔχθραν ἐπεσπασάμην.
Ἀλλ᾽ ὁπόταν κατίδω τοῦ Παφλαγόνος τὸ πρόσωπον
Πανταγάθου, ςέξαι τὴν νόσον οὐ δύναμαι.

Ἀδεσ-

XV. Ejusdem.

Tam gravis hirſuto ſurgit tibi meſſis in ore,
Ut te non valeat tondere novacula, ſed falx.

XVI. Macedonii, Consulis.

Quid ſpeculum tam multa rogas? tacet. aſt ego dicam:
Non nata eſt facies, ſed medicata tibi.
Non ego, ſed damnat te Pindarus: optima rerum,
Dixit, aqua eſt: fuci ſcilicet hoſtis aqua eſt.

XVII. Trajani, Imperatoris.

Si naſum radiis obvertas ſolis & hiſcas
Ore, videbit ibi, qui volet, hora quota eſt.

XVIII. Palladae.

Os tibi, quale furens elephas habet, & labra tripla,
Rhetor Maure, quibus verba cruenta ſonas.

XIX. Incerti.

Sunt ſua Grammaticis impura vocabula, verum
Impuram linguam te quis habere docet?

XX. Incerti.

Juravi toties poſthac epigrammata nulla
Scribere, ſtultorum nam mihi ſtant odiis.
Sed nequeo memet compeſcere, cum datur ora
Turpia Paphlagonis cernere Pantagathi.

ἈΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Κήλην κηλήτου μὴ φαινομένου προτέθεικας.
  Μή μοι τὴν κήλην· αὐτὸν ἰδεῖν ἐθέλω.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἑρμολύκου θυγάτηρ μεγάλῳ παρέλεκτο πιθήκῳ,
  Ἡ δ' ἔτεκεν πολλοὺς Ἑρμοπιθηκιάδας.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ δ' Ἑλένην ὁ Ζεὺς καὶ Κάστορα καὶ Πολυδεύκην
  Ἐκ Λήδης ἔτεκεν, κύκνον ἀμειψάμενος,
Ἑρμιόνη γε κόραξ παρελέξατο· ἡ δὲ τάλαινα,
  Φρικτῶν δαιμονίων ἑρμαγέλην ἔτεκεν.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Οὐδέ ποτ' εἰς πορθμεῖον ὁ κηλήτης ἐμβαίνει,
  Μέλλων εἰς τὸ πέραν ἀπιέναι Διοφῶν.
Τῆς κήλης δ' ἐπάνωθι τὰ φορτία πάντα τεθεικὼς,
  Καὶ τὸν ὄνον, διαπλεῖ σινδόν' ἐπαράμενος.
Ὥστε μάτην Τρίτωνες ἐν ὕδασι δόξαν ἔχουσιν,
  Εἰ καὶ κηλήτης ταὐτὸ ποιεῖν δύναται.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὁ γρυπὸς Νίκων ὀσφραίνεται οἴνου ἄριστα,
  Οὐ δύναται δ' εἰπεῖν οἷος ἂν ᾖ ταχέως.
Ἐν τρισὶν ὥραις γὰρ θεριναῖς μόλις αἰσθάνετ' αὐτὸς,
  Ὡς ἂν ἔχων πηχῶν ῥῖνα διακοσίων.

Ὡ

XXI. Incerti.

Hernia tanta mihi proponitur, ut lateat vir,
  Jam ſatis eſt; ipſum quaero videre virum.

XXII. Palladae.

Simius implevit natam puto Mercurialis,
  Unde tot enixa eſt Mercuriſimiolos.

XXIII. Ejusdem.

Caſtora ſi potuit geminum pulchramque ſororem
  Juppiter ex Leda gignere, factus olor:
Hermionae corvus fuit incubus, edidit inde
  Horrendos lemures Mercuriale pecus.

XXIV. Luciani.

Navi nil opus eſt Diophanto, ut tranſeat amnem;
  Implet enim turgens hernia navis opus.
Huic nam ſarcinulas ipſumque imponit aſellum,
  Et ſinuoſa levans lintea tranſit aquas.
Fruſtra ſe jactant igitur Tritones in undis,
  Cum Diophon magno ramice praeſtet idem.

XXV. Ejusdem.

Olfacit egregie naſatus pocula Nicon,
  Sed cito ſit vinum dicere quale nequit,
Nam tribus aeſtivis vix ipſe id percipit horis,
  Bis centum quoniam naſus it in cubitos.

Egre-

Ὦ μεγάλου μυκτῆρος· ὅταν ποταμὸν διαβαίνῃ,
Θηρεύει τούτῳ πολλάκις ἰχθύδια.

ΝΙΚΑ'ΡΧΟΥ.

Τοῦ γρυποῦ ῥητῆρος ὁρῶ τὴν ῥῖνα, Μένιππε.
Αὐτὸς δ' οὐ μακρὰν φαίνεται εἶναι ἔτι.
Πλὴν ἥξει. μείνωμεν ὅμως. εἰ γὰρ πολὺ, πέντε
Τῆς ῥινὸς ςαδίους, οἴομαι, οὐκ ἀπέχει.
Ἀλλ' αὐτὴ μὲν, ὁρᾷς, προπορεύεται· ἢν δ' ἐπὶ βουνὸν
Ὑψηλὸν ςῶμεν, κᾀυτὸν ἐσοψόμεθα.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΙΔ'.

Εἰς Δυςώδεις.

'ΑΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Οὐ προσέχω. καίτοι πιςοί τινες. ἀλλὰ μεταξὺ,
Πρὸς Διὸς, εἴ με φιλεῖς, Πάμφιλε, μή με φίλει.

ΝΙΚΑ'ΡΧΟΥ.

Εἴ με φιλεῖς, μισεῖς με· καὶ εἰ μισεῖς σὺ, φιλεῖς με·
Εἰ δέ με μὴ μισεῖς, φίλτατε, μή με φίλει.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Δαίμονα πολλὰ λαλῶν ὀζόςομος ἐξορκιςὴς
Ἐξέβαλ', οὐχ ὅρκων, ἀλλὰ κόπρων δυνάμει.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ'ΟΥ.

Οὔτε Χίμαιρα τοιοῦτον ἔπνει κακὸν, ἡ καθ' Ὅμηρον,
Οὐκ ἀγέλη ταύρων (ὡς ὁ λόγος) πυρίπνους,

Οὐ

Egregius naſus, qui, ſi quem forte per amnem
Ducat iter, piſces non ſemel ipſe capit.

XXVI. Nicarchi.

Conſpicio noſtro magnum de rhetore naſum,
Utque reor, non eſt ipſe, Menippe, procul;
Jam veniet: maneamus adhuc; nam quinque profecto
Non hinc jam ſtadiis longius eſſe poteſt.
Nonne vides ut jam procedat naſus? & ipſum
Cernere ſit celſa, ſi lubet, e ſpecula.

TITULUS, XIV.

De male Olentibus.

I. Antipatri.

Non credo, dicant multi licet: attamen oro,
Pamphile, ne mihi des baſia, ſi quid amas.

II. Nicarchi.

Inſuavis tibi ſum, ſi das mihi ſuavia, ſuavis
Si tibi ſum, quaeſo, ſuavia parce dare.

III. Luciani.

Daemonas haud paucos olidus fugat exorciſta,
Non oris ſancta voce, ſed illuvie.

IV. Lucillii.

Non oluit pejus Smyrnaeo nota Chimaera
Carmine, nec flammas qui vomuere, boves;

Οὐ Λῆμνος σύμπασ', οὐχ Ἁρπυιῶν τὰ περισσὰ,
Οὐδ' ὁ Φιλοκτήτου πούς ἀποσηπόμενος·
Ὥστε σε παμψηφεὶ νικᾷν, Τελέσιλλα, Χιμαίρας,
Σηπεδόνας, ταύρους, ὄρνεα, Λημνιάδας.

TOΥ̃ ΑΥΤΟΥ̃.

Οὐ μόνον αὐτὴ πνεῖ Δημοςρατὶς, ἀλλὰ δι' αὐτῆς
Τοὺς ὀσμησαμένους πνεῖν πεποίηκε τράγου.

ΝΙΚΑ΄ΡΧΟΥ.

Τὸ ςόμα χὡ πρωκτὸς ταυτὸν, Θεόδωρέ, σου ὄζει,
Ὥστε διαγνῶναι τοῖς φυσικοῖς καλὸν ἦν·
Ἢ γράψαι σε ἔδει ποῖον ςόμα, ποῖος ὁ πρωκτός.
Νῦν δὲ λαλοῦντός σου, κἄμμιγα περδομένου,
Οὐ δύναμαι γνῶναι πότερον ἔχανεν Θεόδωρος,
Ἢ βδέσ'. ἔχει γὰρ, ἔχει πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω.

ἈΝΤΙΠΑ΄ΤΡΟΥ, οἱ δὲ, ΝΙΚΑ΄ΡΧΟΥ.

Τίς σου, Μεντορίδη, προφανῶς οὕτω μετέθηκεν
Τὴν πυγὴν, οὗπερ τὸ ςόμ' ἔκειτο προτοῦ;
Βδεῖς γὰρ, κοὐκ ἀναπνεῖς· φθέγγῃ δ' ἐκ τῶν καταγείων.
Θαῦμα μ' ἔχει, τὰ κάτω πῶς σου ἄνω γέγονεν.

ΚΕΦΑ΄ΛΑΙΟΝ, ΙΕ΄.

Εἰς Δολιούς.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ΄ΟΥ.

Εἴ με φιλεῖς, ἔργῳ με φίλει, καὶ μή μ' ἀδίκει σὺ,
Ἀρχὴν τοῦ βλάπτειν τὴν φιλίην θέμενος.

Πα-

Nec Paeantiadae putre crus, nec foetida Lemni
Ora, nec Harpyiae quas tetigere dapes.
Judice ſub quovis vincis, Teleſilla, Chimaeras,
Et pariter tauros, Lemnidas, ulcus, aves.

V. Ejusdem.

Non modo viroſum ſpirat Demoſtratis ore;
Sed qui ſe olfaciunt, illud olere facit.

VI. Nicarchi.

Non culo, Theodore, minus tibi foetida bucca eſt,
Noſcere diſcrimen ſit ſapientis opus.
Scribere debueras, heic podex eſt meus, heic os,
Nunc, tu cum pedas atque loquare ſimul,
Discere non valeo, quid venerit inde vel inde:
Vipera namque infra ſibilat atque ſupra.

VII. Antipatri, *aut ut alii volunt*, Nicarchi.

Quis tibi, Mentoride, poſuit, quibus artibus, anum,
Dic precor, os fuerat qua tibi parte prius?
Non ibi reſpiras, ſed pedis, podice ſaris.
Mirum! quae fuerant infera ſunt ſupera.

TITULUS XV.

De Doloſis.

I. Lucillii.

Si mihi tu bene vis, bene fac, vel non male ſaltem:
Ne damno cauſam praeſtet amicitia.

Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐγὼ πολὺ κρέσσονα φημὶ
  Τὴν φανερὰν ἔχθραν τῆς δολερῆς φιλίης.
Φασὶ δὲ καὶ νήεσσιν ἀλιπλανέεσσι χερείους
  Τὰς ὑφάλους πέτρας τῶν φανερῶν σπιλάδων.

ἈΠΟΛΛΙΝΑΡΙΌΥ.

Ἂν μὲν ἀπόντα λέγῃς με κακῶς, οὐδὲν ἀδικεῖς με·
  Ἂν δὲ παρόντα, καλῶς, ἴσθι κακῶς με λέγων.

ΤΟΥ͂ ἈΥΤΟΥ͂.

Μέχρι τίνος, Πολύκαρπε, κενῆς παράσιτε τραπέζης,
  Λήσεις, κερματίοις ψευδόμεν' ἀλλοτρίοις;
Οὐ γὰρ ἔτ' εἰν ἀγορῇ σε βλέπω πολὺν, ἀλλ' ὑποκάμπτεις
  Ἤδη, καὶ ζητεῖς ποῦ σε φέρωσι πόδες.
Πᾶσιν ἐπαγγέλλῃ, κόμισαι τὸ σὸν αὔριον, ἔρχου,
  Καὶ λάβε. κοὐδ' ὀμόσας, οὐκ ἔτι πίστιν ἔχεις.
Κυζικόθεν σε φέρων ἄνεμος Σαμόθραξι πέλασσεν.
  Τοῦτό σε τοῦ λοιποῦ τέρμα μένει βιότου.

ΚΕΦΆΛΑΙΟΝ, Ιϛʹ.

Εἰς Δούλους.

ἈΔΗΛΟΝ.

Τοῦτο τὸ βούλευμ' εἶχες πάλαι· ἀλλὰ τὸ Βῆτα
  Οὐκ ἐπιγιγνώσκω, Δέλτα γὰρ ἐγράφετο.

ἈΔΗΛΟΝ.

Βουλεύεις, Ἀγαθῖνε· τὸ Βῆτα δὲ τοῦτ' ἐπρίω νῦν·
  Εἰπὲ πόσης τιμῆς· Δέλτα γὰρ ἦν πρότερον.

Omnibus hoc dictum mortalibus eſto: profeſſum
  Eſt odium melius, quam ſimulatus amor.
Sic etiam ſcopulis, pelagi qui fluctibus exſtant,
  Plus ratibus ſub aquis abdita ſaxa nocent.

II. Apollinarii.

Si de me abſenti loqueris male, nil nocet: at ſi
  Praeſentem laudas, te male ſcito loqui.

III. Ejusdem.

Quam, Polycarpe, diu vacuae dapis affecla menſae
  Emunges mendax quos potes aere ſuo?
Ecce foro non multus ades; ſubducere ſed te
  Incipis, atque pedum jam tibi viſa via eſt.
Omnibus hoc dicis, cras, ſi cupis, accipe. quamvis
  Sed tibi jurato credere nemo cupit.
Cyzicia fert te notus ad Samothracas ab urbe:
  Hoc, quae vita tibi reſtat, agenda loco.

TITULUS XVI.

De Servis.

I. Incerti.

Paſtorem populi ſcribi te praecipis: illud
  A non agnoſco: ſed fac I quod fuerat.

II. Incerti.

Primus in hac aula dici cupis, at tibi quanti
  I, precor, hoc conſtat? nam fuit O: memini.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΙΖ'.

Εἰς Δῶρα.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ'ΟΥ.

Εἰς οἶνον φαυλότατον, ςαλέντα αὐτῷ.

Εἴ τιν' ἔχεις Διόνυσον ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι,
Τὸν κισσὸν ἀφελὼν, θριδάκων φύλλοις ςεφάνωσον.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂

Εἴς τινα, πέμψαντα αὐτῷ ἰσχάδας.

Βρώματά μοι χοίρων συκαζομένων προέθηκας,
Ξηρῶν, διψαλέων, Κυπρόθεν ἐρχομένων.
'Αλλ' ἐμὲ συκαθέντα μαθὼν, ἢ σφάξον ἑτοίμως,
Ἢ σβέσον ἐκ δίψης νάματι τῷ Κυπρίῳ

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂

'Αντίσπαςον ἐμοί τις ὄνον μακρόθυμον ἔδωκεν,
Τῶν βαςαζομένων ὅρμον ὁδοιπορίης.
Υἱὸν τῆς βραδυτῆτος, ὄνον, πόνον, ὄκνον, ὄνειρον,
Τῶν ἀνακαμπτόντων ὑςάτιον, πρότερον.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂

εἰς τινα πέμψαντα αὐτῷ σιτεύσιμα.

'Ασκὸν τῶν ἀνέμων ἔλαβεν ποτὲ δῶρον 'Οδυσσεὺς
Πόντον ἐπιπλώων· χρῆμα γὰρ ἦν τι μέγα.

'Αλλ'

TITULUS XVII.

De Donis.

I. Lucillii,

de vino peſſimo, ipſi miſſo.

Si quis conſpicitur ſubter tua tecta Lyaeus,
Illum pro foliis hederae lactuca coronet.

II. Ejusdem,

cum miſſae ipſi ficus eſſent.

Sicca mihi fragmenta, ſitim facientia, donas
De Cypriis, ficus quas aluere, ſubus.
Aut igitur moriar ficatus & hoſtia fiam,
Aut mihi tu Cyprio nectare pelle ſitim.

III. Ejusdem.

Qui datus eſt aſinus nuper mihi durus & exlex,
Optima clitellis, quas vehit, eſt ſtatio.
Pigritiae ſoboles, ſerpens, mera taedia, ſomnus:
Si flectenda retro ſit via, primus erit.

IV. Ejusdem,

de eo, qui ipſi iſicia miſerat.

Dulichius quondam ventorum acceperat utrem,
Quo mare tranſiret: nec leve munus erat.

Acce-

Ἀλλ' ἐμὸς Αἴολος οὗτος, ἔχων ἀνέμων πλέον ἴτρον,
Ὀρνέον ἐκπέμπει τῶν ἀνέμων γεμίσας.
Πνεύματά μοι πτερόεντα Φίλος, καὶ πνεύματα πέμπεις·
Οὐ δύναμαι δὲ Φαγεῖν θλιβομένους ἀνέμους.

ΤΟΥ̃ ΑΥ̓ΤΟΥ̃

Εἰς τὸ αὐτό.

Τὴν πήραν τὴν αὐτὸς ἀποσφίγξας ἀποπέμπεις,
Εὗρεν ὁ παῖς, λύσας Φῦσαν ὑπηνέμιον.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΙΗ'.

Εἰς Ἐρῶντας.

ἈΡΓΕΝΤΑΡΙ'ΟΥ.

Ἀντιγόνην ἔστεργε Φιλόστρατος· ἦν δὲ παλαισταῖς
Ὁ τλήμων Ἴρου πέντε πενιχρότερος,
Εὗρε δ' ὑπὸ κρυμοῦ γλυκὺ Φάρμακον· ἀντία γὰρ σχὼν
Γούνατ' ἐκοιμήθη, ξεῖνε, μετ' Ἀντιγόνης.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΙΘ'.

Εἰς Ζωγράφους.

ΛΕΩΝΙ'ΔΟΥ.

Εἰκόνα Μηνοδότου γράψας Διόδωρος, ἔθηκε,
Πλὴν τοῦ Μηνοδότου, πᾶσιν ὁμοιοτάτην.

ΛΟΥ-

Aeolus at meus hic, vento cui, credo, tumet cor,
Ventorum tumidam dat mihi largus avem.
Quid mihi das, quaeſo, volucres, nihil amplius, auras?
Crede, meus non ſunt flamina preſſa cibus.

V. EJUSDEM,

De eodem.

Quod mihi mittebas clauſum iſiciumque vocabas,
Solvens veſicam repperit eſſe puer.

TITULUS XVIII.

De Amantibus.

ARGENTARII.

Luctator miſer ille Philoſtratus arſit amore
Antigones, Iro quintupla pauperior.
Frigus ei medicina fuit: genubusque cubaret
Cum contra poſitis, haec, ait, Antigone eſt.

TITULUS XIX.

De Pictoribus.

I. LEONIDAE.

Pingere Menodotum voluit Diodorus: at illa
Omnes, Menodotum praeter, imago refert.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Γράψας Δευκαλίωνα, Μενέϛρατε, καὶ Φαέθοντα,
  Ζητεῖς τίς τούτων ἄξιός ἐϛι τίνος.
Τοῖς ἰδίοις αὐτοὺς τιμήσομεν· ἄξιος ὄντως
  Ἐϛὶ πυρὸς Φαέθων, Δευκαλίων δ' ὕδατος.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἴκοσι γεννήσας ὁ ζώγραφος Εὔτυχος υἱοὺς,
  Οὐδ' ἐπὶ τῶν τέκνων οὐδὲν ὅμοιον ἔχει.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ζωγράφε, τὰς μορφὰς κλέπτεις μόνον· οὐ δύνασαι δὲ
  Φωνὴν συλῆσαι χρώματι πειθομένην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, Κ.

Εἰς Ἡγεμόνας.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εἰς Δημόνικον Ὕπαρχον.

Πολλοὶ πολλὰ λέγουσιν, ὅμως δ' οὐ πάντα δύνανται
  Ῥήμασιν ἐξειπεῖν ῥεύματα σῶν παθέων.
Ἓν δ' ἐπὶ σοὶ παράδοξον ἐθαυμάσαμεν καὶ ἄπιϛον,
  Δάκρυα πῶς κλέπτων εἶχες ἑτοιμότατα.
Χαλκίδος ἐκ γαίης ἀπεχάλκωσε τὴν πόλιν ἡμῶν,
  Κλέπτων, καὶ κλαίων δάκρυσι κερδαλέοις.

ΤΟΥ

II. Lucillii.

Pictus Deucalion, Phaëthonque, Meneſtrate, pictus
Eſt tibi, quo dignus, quaeris, uterque labor;
Ut quod cuique ſuum eſt illis tribuatur, habento
Et flammas Phaëthon, & mare Deucalion.

III. Ejusdem.

Viginti pictor natos habet Eutychus; unde eſt
Facta nec ex illis ulla figura refert.

IV. Luciani.

Surripis, o pictor, formam; at vox ſola recuſat
Artificis dextram victa colore ſequi.

TITULUS, XX.

De Ducibus.

I. Palladae,

De Demonico Praeſide.

Multa quidem dicunt multi: ſed cuncta malorum
Dicere queis raperis flumina nemo poteſt.
At res una fidem ſuperat, quod, maxime furum,
Quas poſſis lacrymas fundere, ſemper habes.
Chalcide natus homo calcat res & bona noſtra,
Tamque nocet lacrymis quam rapiente manu.

II. Ejus-

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἐκ γῆς Λωτοφάγων μέγας ὄρχαμος ἦλθε Λυκάων,
Χαλκίδος ἐκ γαίης Ἀντιοχευόμενος.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂

εἰς τὸ αὐτό.

Θηλυφανὲς παράδοξον ἐθαυμάσαμεν πάθος ἄλλο,
Ἔκλαιε κλέπτων, κλεπτομένους ἐλεῶν·
Ὃς κλέπτων ἥγνευε, καὶ ἀγνεύων ἀπεσύλα,
Μηδὲν ἔχων καθαρὸν, μηδὲ τὸ σῶμα ῥύπου.

ΑΥΤΟΜΕ΄ΔΟΝΤΟΣ.

Ἀνθρακίων δέκα μέτρα φέρων, ἔσο καὶ σὺ πολίτης.
Ἦν δὲ καὶ ὗν ἀγάγῃς, αὐτὸς ὁ Τριπτόλεμος.
Δεῖ δὲ καὶ Ἡρακλείδῃ ὑφηγητῆρι δοθῆναι.
Ἢ καυλὸν κράμβης, ἢ φακὸν, ἢ κοχλίας.
Ταῦτ' ἔχε, καὶ λέγε σαυτὸν Ἐρεχθέα, Κέκροπα, Κόδρον,
Ὅν κε θέλῃς· οὐδεὶς οὐδὲν ἐπιστρέφεται.

ΚΕΦΑ΄ΛΑΙΟΝ, ΚΑ΄.

Εἰς Θυγατέρας.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ΄ΟΥ.

Οὐκ ἔστι θυγατρὸς μεῖζον βάρος· εἰ δὲ δοκεῖ σοι,
Εὐκτήμων, εἶναι κοῦφον, ἄκουσον ἐμοῦ.
Ἔστιν σοὶ κήλη, κἀμοὶ θυγάτηρ· λάβε ταύτην,
Καὶ δὸς μοι κήλας ἀντὶ μιᾶς ἑκατόν.

ΚΕ-

II. Ejusdem,

De eodem.

Lotophagûm de gente venit novus ecce Lycäon,
Chalcide qui natus ſe facit Antiochum.

III. Ejusdem,

De eodem.

Feminei ſpectare datur miracula morbi,
Indolet, illacrymat fur quibus ipſe nocet.
Sacra colens rapit & rapiendo ſacra celebrat,
Non animo, ſed nec corpore ſorde carens.

IV. Automedontis.

Da denos modios carbonum & ſcribere civis:
Triptolemus fieri ſi cupis, adde ſuem.
Dum tamen & Scribae ſit honor ſuus Heraclidae,
Cui lens ſufficiet, braſſica vel cochlea.
Haec fac & eſto Cecrops, Codrus, vel denique Erichtheus.
Nemo eſt qui curae quid putet eſſe ſuae.

TITULUS XXI.

De Filiabus.

Lucillii.

Nullum majus onus quam filia: ſi leve credis,
Euctemon, audi quae tibi vera loquar.
Hernia magna tibi: nata eſt mihi, tu cape natam,
Et mihi vel ramex centuplus adveniat.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΚΒ'.

Εἰς Ἰατρούς.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ'ΟΥ.

Πρίν σ' ἐναλείψασθαι, Δημόστρατε, χαῖρ' ἱερὸν φῶς,
Εἶπε τάλαν. οὕτως εὔσκοπός ἐστι Δίων.
Οὐ μόνον ἐξετύφλωσεν Ὀλυμπικὸν, ἀλλὰ δι' αὐτοῦ
Εἰκόνος ἧς εἶχεν τὰ βλέφαρ' ἐξέβαλεν.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂.

Τοῦ λιθίνου Διὸς ἐχθὲς ὁ κλινικὸς ἥψατο Μάρκος·
Καὶ λίθος ὢν, καὶ Ζεὺς, σήμερον ἐκφέρεται.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂.

Ἑρμογένη τὸν ἰατρὸν ὁ ἀστρολόγος Διόφαντος
Εἶπε μόνους ζωῆς ἐννέα μῆνας ἔχειν·
Κἀκεῖνος γελάσας, τί μὲν ὁ Κρόνος ἐννέα μηνῶν
Φησὶ, λέγει, σὺ νόει· τἀμὰ δὲ σύντομά σοι.
Εἶπε, καὶ ἐκτείνας, μόνον ἥψατο· καὶ Διόφαντος,
Ἄλλον ἀπελπίζων, αὐτὸς ἀπεσκάρισεν.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂.

Ἤν τιν' ἔχῃς ἐχθρὸν, Διονύσιε, μὴ καταράσῃ
Τὴν Ἶσιν τούτῳ, μηδὲ τὸν Ἀμφικράτη,
Μηδ' εἴτις τυφλοὺς ποιεῖ, Θεόν· ἀλλὰ Σίμωνα·
Καὶ γνώσῃ τί Θεὸς καὶ τί Σίμων δύναται.

ΤΟΥ͂

TITULUS, XXII.

De Medicis.

I. Lucillii.

Dic, lux alma vale, Demoſtrate, ſi cupis, ungat
Ut te (tam multum pollet in arte) Dion.
Non ab eo caecus modo factus Olympicus; orba
Facta ſed eſt oculis ipſa quoque effigies.

II. Ejusdem.

A medico tactus Marco eſt here Juppiter: & nunc
Effertur, quamvis & lapis & Deus eſt.

III. Ejusdem.

Hermogeni Diophantus, adhuc te vivere menſes
Crede novem, medico dixerat aſtrologus.
Ridens ille, mihi Saturnus tarda minatur
Sicut ais: citius ſed tibi ſidus ego,
Aſtrologumque manu tangit: collabitur ille,
Atque aliis lethi nuntius, ipſe perit.

IV. Ejusdem.

Si cuiquam male vis, Dionyſie, parce precari
Infeſtos illis Iſin & Amphicratem.
Pro Dîs qui caecos faciunt ſuppone Simonem:
Cernes quid valeant numina, quidque Simon.

V. Ejus-

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Εἰς ἄϊδος κατέπεμψε πάλαι ποτὲ, δέσποτα Καῖσαρ,
　Ὡς λόγος, Εὐρυσθεὺς τὸν μέγαν Ἡρακλέα·
Νῦν δ' ἐμὲ Μηνοφάνης ὁ κλινικός. ὥστε λεγέσθω
　Κλινικὸς Εὐρυσθεὺς, μηκέτι Μηνοφάνης.

ΣΤΡΆΤΩΝΟΣ.

Ἰητρὸς Καπίτων Χρύσην ἐνέχρισεν, ὁρῶντα
　Οκτὼ μὲν μακρὸν πύργον ἀπὸ ϛαδίων,
Ἄνδρα δ' ἀπὸ ϛαδίου, διὰ δώδεκα δ' ὄρτυγα πηχῶν·
　Φθεῖρα δ' ἀπὸ σπιθαμῶν καὶ δύο δερκόμενον.
Νῦν δ' ἀπὸ μὲν ϛαδίου πόλιν οὐ βλέπει, ἐκ δὲ διπλέθρου
　Καιόμενον κατιδεῖν τὸν Φάρον οὐ δύναται.
Ἵππον ἀπὸ σπιθαμῆς δὲ μόλις βλέπει, ἀντὶ δὲ τοῦ πρὶν
　Ὄρτυγος, οὐδὲ μέγαν ϛρουθὸν ἰδεῖν δύναται.
Ἂν δὲ προσεγχρίσας αὐτὸν φθάσῃ, οὐδ' ἐλέφαντα
　Οὐκ ἔτι μήποτ' ἴδῃ πλησίον ἑϛαότα·

ΝΙΚΆΡΧΟΥ.

Οὔτ' ἔκλυσεν Φείδων μ', οὔτ' ἥψατο· ἀλλὰ πυρέξας
　Ἐμνήσθην αὐτοῦ τοὔνομα, κἀπέθανον.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ἰητρὸς τὴν γραῦν εἴτ' ἔκλυσεν, εἴτ' ἀπέπνιξεν,
　Οὐδεὶς γινώσκει· δαιμόνιον τὸ τάχος.
Ὁ ψόφος ἦν κλυϛῆρος ἐν οὔασι, καὶ ϛεφανοῦτο
　Ἡ σορός. οἱ δ' ἄλλοι τὸν τάφον ἠυτρέπισαν.

ΤΟΥ͂

V. Ejusdem.

Euryſtheus olim, ſic dicitur, optime Caeſar,
 Miſerat ad manes Amphitryoniaden.
At nunc Menophanes me clinicus; ergo vocetur
 Clinicus Euryſtheus, non, rogo, Menophanes.

VI. Stratonis.

A medico Chryſes nondum Capitone perunctus
 Octonis turrim viderat a ſtadiis.
A ſtadio vir notus ei, cubitisque coturnix
 Biſſex, a palmis lensque duobus erat.
Unctus ut eſt miſer, a ſtadio non reſpicit urbem,
 Sed neque diſtantem jugera bina Pharum.
Unus equum palmus cerni vetat: unde coturnix
 Parebat, jam vix Afra videtur avis.
Ultra ſi Chryſes foret a Capitone perunctus,
 Se prope nec lucam cerneret ille bovem.

VII. Nicarchi.

Me non attigerat Phidon neque laverat alvum:
 In febre ſed memini nomen, & hinc perii.

VIII. Ejusdem.

Aegrotam medicus non certum eſt laverit, anne
 Suffocarit anum: tam breve fecit opus.
Clyſteris ſentitur adhuc ſonus; arca coronis
 Cingitur; & tumulum ſedula turba parat.

ΤΟΥ͂ ΑΎΤΟΥ͂.

Ὀρθῶσαι τὸν κυρτὸν ὑποσχόμενος Διόδωρον
  Σωκλῆς, τετραπέδους τρεῖς ἐπέθηκε λίθους
Τοῦ κυρτοῦ στιβαροὺς ἐπὶ τὴν ῥάχιν· ἀλλὰ πιεσθεὶς
  Τέθνηκεν, γέγονεν δ' ὀρθότερος κανόνος.

ΤΟΥ͂ ΑΎΤΟΥ͂.

Χειρουργῶν ἔσφαξεν Ἀκεστορίδην Ἀγέλαος.
  Ζῶν γὰρ χωλεύειν, φησὶν, ἔμελλε τάλας.

ΤΟΥ͂ ΑΎΤΟΥ͂.

Πέντ' ἰητρὸς Ἄλεξις ἅμ' ἔκλυσε, πέντ' ἐκάθηρε,
  Πέντ' ἴδεν ἀρρώστους, πέντ' ἐνέχρισε πάλιν·
Καὶ πᾶσιν μία νὺξ, ἓν φάρμακον, εἷς σοροπηγὸς,
  Εἷς τάφος, εἷς ἀΐδης, εἷς κοπετὸς γέγονεν.

ἩΔΎΛΟΥ.

Ἆγις Ἀρισταγόρην οὔτ' ἔκλυσεν, οὔτ' ἔθιγ' αὐτοῦ,
  Ἀλλ' ὅσον εἰσῆλθεν, κᾤχετ' Ἀρισταγόρης.
Ποῦ τοίην ἀκόνιτον ἔχει φύσιν; ὦ σοροπηγοὶ,
  Ἆγιν καὶ μίτραις βάλλετε καὶ στεφάνοις.

ΝΙΚΆΡΧΟΥ.

Ξεῖνε, τί μὰν πεύθῃ; τίνες ἐν χθονὶ τοῖσδ' ὑπὸ τύμβοις,
  Οὓς γλυκεροῦ φέγγους Ζώπυρος ἐστέρισε;
Δᾶμις, Ἀριστοτέλης, Δημήτριος, Ἀρκεσίλαος,
  Σώστρατος, οἵτ' ὀπίσω, μέχρι Παραιτονίου.
Κηρύκιον γὰρ ἔχων ξύλινον, καὶ πλαστὰ πέδιλα,
  Ὡς Ἑρμῆς, κατάγει τοὺς θεραπευομένους.

ἈΔΕ'Σ-

IX. Ejusdem.

Corrigat ut Socles Diodori in corpore gibbum,
Trina ſimul dorſo ſaxa quadrata locat.
Ille gravi preſſus poſuit ſub pondere vitam,
Rectus ita, ut non ſit regula recta magis.

X. Ejusdem.

Occidit chirurgus Aceſtoriden Agelaus.
Nam, ſi vixiſſet, claudus iiſſet, ait.

XI. Ejusdem.

Lavit quinque alvo, totidem purgavit Alexis,
Quinque domi vidit, quinque perunxit item.
His nox una fuit medicina, arcarius unus,
Arcaque, Dis unus, naeniaque & tumulus.

XII. Hedyli.

Proh nec Ariſtagoram tetigit nec proluit Agis;
Intravit, vitam liquit Ariſtagoras.
Quae tam praeſenti rapiunt aconita veneno?
Vos veſpillones Agidi ſerta date.

XIII. Nicarchi.

Quaeris in his tumulis condat quos terra, viator?
Funera quae fecit Zopyrus, hic ſita ſunt.
Damis, Ariſtoteles, Demetrius, Arceſilaus,
Soſtratus & ſoboles usque Paraetonium.
Virgam namque regens, & habens talaria, terram
Aegros, Mercurii more, ſubire facit.

Ἀ Δ Ε' Σ Π Ο Τ Ο Ν.

Ἰητρὸς Κρατέας καὶ Δάμων ἐνταφιαστὴς
Κοινὴν ἀλλήλοις θέντο συνωμοσίην·
Καὶ ῥ' ὁ μὲν, οὓς κλέπτεσκεν ἀπ' ἐνταφίων τελαμῶνας
Εἰς ἐπιδεσμεύειν πέμπε φίλῳ Κρατέᾳ·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος Κρατέας, εἰς ἐνταφιάζειν
Πέμπεν ὅλους αὐτῷ τοὺς θεραπευομένους.

Ἄ Δ Η Λ Ο Ν.

Οὐ μήλῃ, τριόδοντι δ' ἐνήλειψέν με Χαρῖνος,
Σπόγγον ἔχων κενεὸν τῶν γραφικῶν πινάκων.
Τὴν μήλην δ' ἕλκων, ἐξέσπασε τὸ βλέφαρόν μου
Ριζόθεν, ἡ μήλη δ' ἔνδον ἔμεινεν ὅλη.
Ἂν δὲ δὶς ἐγχρίσῃ με, πονῶν πάλιν οὐκ ἐνοχλήσω
Ὀφθαλμοὺς αὐτῷ· πῶς γαρ; ὁ μηκέτ' ἔχων;

Λ Ο Υ Κ Ι Λ Λ Ι' Ο Υ.

Ἑρμογένη τὸν ἰατρὸν ἰδὼν Διόφαντος ἐν ὕπνοις,
Οὐκ ἔτ' ἀνηγέρθη, καὶ περίαμμα φέρων.

Π Α Λ Λ Α Δ Α̃.

Βέλτερον ἡγεμόνος ληστοκτόνου ἐς κρίσιν ἐλθεῖν,
Ἢ τοῦ χειρουργοῦ Γενναδίου παλάμας.
Ὃς μὲν γὰρ φονέας ὁσίως στυγέων, κατατέμνει.
Ὃς δὲ, λαβὼν μισθοὺς, εἰς ἀΐδην κατάγει.

Π Ι' Ο Υ.

Φαρμακίησι Ῥόδων λέπραν καὶ χοιράδας αἵρει,
Τἄλλα δὲ πάντ' αἵρει καὶ δίχα φαρμακιῶν.

XIV. Incerti.

Cum medico Cratea pollinctor Damo ligarunt
Inter ſe pacti relligione fidem.
Hic quas fasciolas tumulis rapiebat ab ipſis,
Has Crateae, laeſis vincla futura, dabat.
Qui referens Damoni vicem mittebat ad ipſum
Aegrotos, poſſet quos ſepelire, ſuos.

XV. Incerti.

Non ligula me unxit, ſed atroce tridente Charinus,
Cui vacua ex abaco ſpongia juncta fuit,
Dumque trahit ligulam, trahitur radicitus omnis
Palpebra, ſed ferrum manſit in orbe mihi.
Unxerit ille iterum, non illi noſtra laborem
Aegra dabunt poſthac lumina: nam nec erunt.

XVI. Lucillii.

Amuleta ferens moritur Diophantus. at unde?
In ſomnis medicum viderat Hermogenem.

XVII. Palladae.

Dextera Gennadii magis eſt metuenda chirurgi,
Quam ſcelerum in poenas quae tonat ira ducis.
Afficit haec merita crudeles morte latrones:
Illa & mercedes accipit & jugulat.

XVIII. Pii.

Herbis tollenti ſtrumam ſcabiemque Rhodoni,
Herbis, ut tollat caetera, non opus eſt.

ʼΑ Γ Α Θ Ι′ Ο Υ.

Κεῖτο μὲν ʼΑλκιμένης κεκακωμένος ἐκ πυρετοῖο,
Καὶ περὶ λευκανίην βραγχὰ λαρυγγιόων·
Νυσσόμενός τε τὸ πλευρὸν, ἅτε ξιφέεσσιν ἀμυχθὲν,
Καὶ θαμὰ δυσκελάδοις ἄσθμασι πνευστιόων.
Ἦλθε δὲ Καλλίγνωτος ὁ Κώϊος, ὁ πλατυλέσχης,
Τῆς Παιωνίδος πληθόμενος σοφίης,
Πᾶσαν ἔχων πρόγνωσιν ἐν ἄλγεσιν, οὔτι περισσὸν
Ἄλλο προαγγέλλων, ἢ τὸ γενησόμενον.
ʼΑλκιμένους δ᾽ ἐδόκευεν ἀνάκλισιν, ἔκ τε προσώπου
Φράζετο, καὶ παλάμης ψαῦεν ἐπισταμένως.
Καὶ τὸ περὶ κρισίμων φαέων ἐλογίζετο γράμμα,
Πάντ᾽ ἀναπεμπάζων, οὐχ ἑκὰς Ἱπποκράτους.
Καὶ τότε τὴν πρόγνωσιν ἐς ʼΑλκιμένην ἀνεφώνει,
Σεμνοπροσωπήσας καὶ σοβαρευσάμενος.
Εἴγε φάρυγξ βομβεῦσα, καὶ ἄγρια τύμματα πλευροῦ,
Καὶ πυρετῷ λήξει πνεῦμα δασυνόμενον,
Οὐκ ἔτι τεθνήξῃ πλευρίτιδι. τοῦτο γὰρ ἡμῖν
Σύμβολον ἐσσομένης ἐστὶν ἀπημοσύνης.
Θάρσει· τὸν νομικὸν δὲ κάλει, καὶ χρήματα σαυτοῦ
Εὖ διαθεὶς, βιότου λῆγε μεριμνοτόκου·
Καί με τὸν ἰητρὸν, προῤῥήσιος εἵνεκεν ἐσθλῆς,
ʼΕν τριτάτῃ μοίρῃ κάλλιπε κληρονόμον.

ΤΟΥ͂ ΑʼΥΤΟΥ͂.

Ἰητὴρ τις ἐμοὶ τὸν ἑὸν φίλον υἱὸν ἔπεμψεν,
Ὥστε μαθεῖν παρ᾽ ἐμοὶ ταῦτα τὰ γραμματικά.
Ὡς δὲ τὸ, Μῆνιν ἄειδε, καὶ, Ἄλγεα μυρί᾽ ἔθηκεν,
Ἔγνω, καὶ τὸ τρίτον τοῖς δ᾽ ἀκόλουθον ἔπος,

Παλ-

XIX. Agathiae.

In febre Alcimenes torrenti membra jacebat,
Et ſonus anguſto gutture raucus erat;
Et latus haud aliter quam ferri cuſpide punctum,
Spiritus & duris creber anhelitibus;
Callignotus adeſt Cous, cui garrula lingua,
Et cui Paeoniae maximus artis honos.
Omnia morborum cui mens tam certa videbat,
Diceret ut praeter fata futura nihil.
Alcimenis vultum videt hic, habitumque jacentis,
Utitur & venas experiente manu,
Judiciique dies, veterum quos ſcripta celebrant,
Computat: & normas praedicat Hippocratis.
Omnibus expenſis tandem reſponſa profari
Incipit, attollens grande ſupercilium.
Si lateris ceſſet dolor, & ravis aſpera fauces
Deſerat, atque abeat febris anhela tibi,
Non tibi mors veniet morbo pleuritidis: iſta
Quippe reverſurae ſigna ſalutis erunt.
Pone metum: tabulas legum dictante perito
Confice: nec vitae ſit tibi cura ſuper,
Et medicum propter bona me reſponſa memento
Haeredem quarta ſcribere parte tuum.

XX. Ejusdem.

Natus erat medico carus, qui mittitur ad me
Totum Grammaticae diſcat ut artis opus.
Iram Muſa refer, jam noverat, atque *Dolores*
Mille dedit, ſed & hoc quod ſolet inde ſequi,

Mul-

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἀΐδι προΐαψεν,
Οὐκ ἔτι μιν πέμπει πρός με μαθησόμενον.
Ἀλλά μ' ἰδὼν ὁ πατὴρ, Σοὶ μὲν χάρις, εἶπεν, ἑταῖρε·
Αὐτὰρ ὁ παῖς παρ' ἐμοὶ ταῦτα μαθεῖν δύναται.
Καὶ γὰρ ἐγὼ πολλὰς ψυχὰς ἀΐδι προϊάπτω,
Καὶ πρὸς τοῦτ' οὐδὲν γραμματικοῦ δέομαι.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΚΓ'.

Εἰς Ἵππους.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ'ΟΥ.

Θέσσαλον ἵππον ἔχεις, Ἐρασίϛρατε, ἀλλὰ σαλεῦσαι
Οὐ δύνατ' αὐτὸν ὅλης φάρμακα Θεσσαλίης·
Ὄντως δούριον ἵππον, ὃν εἰ Φρύγες εἷλκον ἅπαντες
Σὺν Δαναοῖς, Σκαιὰς οὐκ ἂν ἐσῆλθε πύλας.
Ον ϛήσας ἀνάθημα Θεοῦ τινος, εἰ προσέχεις μοι,
Τὰς κριθὰς ποίει τοῖς τεκνίοις πτισάνην.

ΤΟΥ῀ Α'ΥΤΟΥ῀.

Ἵππον ὑποσχόμενός μοι Ὀλύμπιος, ἤγαγεν οὐρὴν,
Ἧς ὀλιγοδρανέων ἵππος ἀπεκρέματο.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΚΔ'.

Εἰς Κιθαρῳδοὺς καὶ Τραγῳδούς.

ΛΟΥ ΙΛΛΙ'ΟΥ῀.

Νυκτικόραξ ᾄδει θανατηφόρον· ἀλλ' ὅταν ᾄσῃ
Δημόφιλος, θνήσκει κᾀυτὸς ὁ νυκτικόραξ.

ΤΟΥ῀

Multasque illuſtres animas demiſit ad Orcum.
Mittere diſcipulum deſiit ille mihi,
Meque videns genitor, tibi gratia, dixit, amice eſt,
Diſcere ſed de me filius iſta poteſt.
Multae quippe animae per me mittuntur ad Orcum;
Grammaticum nec ob id quaero Magiſterium.

TITULUS XXIII.

De Equis.

I. Lucillii.

Eſt, Eraſiſtrate, equus tibi Theſſalus: hunc tamen ipſum
Omnia non moveant gramina Theſſaliae.
Ligneus hic equus eſt, qui Scaeae limina nunquam
Tranſeat a Phrygibus tractus & a Danais.
Hunc alicui Divûm fer donum, ſuadeo, quaeque
Ille ederet, pueris hordea cocta dato.

II. Ejusdem.

Pollicitatus equum, mihi mittis, Olympice, caudam,
Ex qua vix facies languida pendet equi.

TITULUS XXIV.

De Citharoedis & Tragoedis.

I. Lucillii.

Perniciale canit bubo: ſed Demophili vox
Ipſi buboni perniciale canit.

ΛΕΩΝΙ΄ΔΟΥ.

Σιμύλος ὁ ψάλτης τοὺς γείτονας ἔκτανε πάντας,
Νυκτὸς ὅλης ψάλλων, πλὴν ἑνὸς Ὠριγένους.
Κωφὸν γὰρ Φύσις αὐτὸν ἐθήκατο· τοὔνεκεν αὐτῷ
Ζωὴν ἀντ' ἀκοῆς δῶκε περισσοτέρην.

ἈΜΜΙΑΝΟΥ.

Νικήτης ᾄδων, τῶν ὤτων ἐςὶν Ἀπόλλων.
Ἂν δὲ ἰατρεύῃ, τῶν θεραπευομένων.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ΄ΟΥ.

Πέντ' ὀβολῶν πέπρακεν Ἀπολλοφάνης ὁ τραγῳδὸς
Πέντε Θεῶν σκευὴν, Ἡρακλέους ῥόπαλον,
Τισιφόνης τὰ φόβητρα, Ποσειδῶνος δὲ τρίαιναν,
Ὅπλον Ἀθηναίης, Ἀρτέμιδος φαρέτρην.
Οἱ δὲ Θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἐξεδύθησαν
Εἰς βραχὺ σιταρίου κέρμα καὶ οἰναρίου.

ΔΙΟΣΚΟΡΙ΄ΔΟΥ.

Γάλλον Ἀριςαγόρης ὠρχήσατο· τοὺς δὲ Φιλόπλους
Τημενίδας ὁ καμὼν πολλὰ διῆλθον ἐγώ.
Χ' ὁ μὲν, τιμηθεὶς ἀπεπέμπετο· τὴν δὲ τάλαιναν
Ὑρνηθὼ κροτάλων εἷς ψόφος ἐξέβαλεν.
Εἰς πῦρ ἡρώων ἴτε πρήξιες. ἐν γὰρ ἀμούσοις
Καὶ κόρυδος κύκνου φθέγξατ' ἀοιδότερον.

II. Leonidae.

Nocte canens tota vicinos Simylus omnes,
Omnes extra unum perdidit Origenem.
Hunc natura parens ſurdum quia fecerat, aures
Compenſans, vitae tempora plura dedit.

III. Ammiani.

Nicetas Paean vere eſt novus, ut citharoedus
Aures, aegrotos enecat ut medicus.

IV. Lucillii.

Actor Apollophanes ornatum quinque Deorum
Emit quinque obolis. Pallados aegis ibi,
Neptunique tridens fuit, atque pharetra Dianae,
Clava quoque Alcidae, monſtraque Tiſiphones.
Ne deſit villum farrisque ſelibra tragoedo,
Nudatos cernit jam Jovis aula Deos.

V. Dioscoridae.

Fortes Temenidas multum meditatus agebam
Nuper, dum Gallum ſaltat Ariſtagoras.
Illi ſurgit honos & gloria: ſed male felix
Hyrnetto crotalis omnibus excipitur.
Heroum res ite procul. ſi judice bardo
Certet, olorinos vincat alauda ſonos.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΚΕ'.

Εἰς Κλεπτάς.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ'ΟΥ.

Τὴν ἀναδυομένην ἀπὸ μητέρος ἄρτι θαλάσσης
Κύπριν ὅλην χρυσῆν ἐχθὲς ἔκλεψε Δίων·
Καὶ χερὶ προσκατέσυρεν ὁλοσφύριςον Ἄδωνιν,
Καὶ τὸ παρεςηκὸς μικρὸν Ἐρωτάριον.
Αὐτοὶ νῦν ἐρέουσιν ὅσοι ποτὲ Φῶρες ἄριςοι,
Οὐκ ἔτι σοι χειρῶν εἰς ἔριν ἐρχόμεθα.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂.

Τὸν Θεὸν αὐτὸν ἔκλεψεν ὃν ὁρκίζεσθαι ἔμελλεν
Εὐτυχίδης, εἰπὼν, οὐ δύναμαι σ' ὀμόσαι.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂.

Τὸν πτηνὸν Ἑρμῆν, τὸν Θεῶν ὑπηρέτην,
Τὸν Ἀρκάδων ἄνακτα, τὸν βοηλάτην,
Ἑςῶτα τῶνδε γυμνασίων ἐπίσκοπον,
Ὁ νυκτοκλέπτης Αὖλος εἶπε βαςάσας.
Πολλοὶ μαθηταὶ κρείττονες διδασκάλων.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂.

Τὸν τῶν κλεπτόντων μηνύτορα Φοῖβον ἔκλεψεν
Εὐτυχίδης, εἰπὼν, μὴ πάνυ πολλὰ λάλει·
Σύγκρινον δὲ τέχνῃ τέχνην, καὶ χείρεσι χρησμοὺς,
Καὶ μάντιν κλέπτῃ, καὶ Θεὸν Εὐτυχίδῃ.
Τῶν δ' ἀχαλινώτων ςομάτων χάριν αὐτίκα πραθεὶς,
Τοῖς ὠνησαμένοις πᾶν ὃ θέλεις με λέγε.

TITULUS XXV.

De Furibus.

I. Lucillii.

Aurea maternis qualis Venus exit ab undis,
Eſt furace manu rapta Dionis heri.
Nec ſatis hoc: ſolidum pariter ſed clepſit Adonim,
Acceſſit matrem ſtans prope parvus Amor.
Acclamant omnes, penes eſt quos palma Lavernae,
Non eſt quod certet jam tibi noſtra manus.

II. Ejusdem.

Relligio jurare mihi cum diceret, aufert
Quem jurare Deum debuit Eutychides.

III. Ejusdem.

Divûm volucrem nuntium Maja ſatum,
Doctum boves abigere, rectorem Arcadum,
Haec quem palaeſtra praeſidem noſcit ſuum,
Cum nocte raptum ferret Aulus, addidit,
Vincit magiſtrum ſaepe diſcipuli labor.

IV. Ejusdem.

Cum raperet Phoebum, ſolitum deferre rapinas,
Eutychides, ne tam multa loquaris, ait.
Si placet ars arti, manibusque oracula certent,
Et furi vates, & Deus Eutychidi.
Nunc ego te vendam, dabit hoc tibi garrula lingua:
Mox apud emptorem dic mala cuncta mihi.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Βουκόλε, τὴν ἀγέλην πόῤῥω νέμε, μή σε Περικλῆς
'Ο κλέπτης αὐταῖς βουσὶ συνεξελάσῃ.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Εἰ πόδας εἶχε Δίων οἵας χέρας, οὐκ ἔτ' ἂν Ἑρμῆς
Πτηνὸς ἐν ἀνθρώποις, ἀλλὰ Δίων ἐκρίθη.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Τὴν γένεσιν λυποῦντα μαθὼν Κρόνον Ἡλιόδωρος,
Νύκτωρ ἐκ ναοῦ χρύσεον ἦρε Κρόνον,
Τίς πρῶτος κακοποιὸς ἐλήλυθε, πείρασον, εἰπὼν,
Δέσποτα, καὶ γνώσῃ τίς τίνος ἐςὶ Κρόνος.
Ὃς δ' ἄλλῳ κακὰ τεύχει, ἑῷ κακὸν ἥπατι τεύχει.
Εὑρὼν μοι τιμὴν, πᾶν ἀνάτελλ' ὃ θέλεις.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ἐκ τῶν Ἑσπερίδων τῶν τοῦ Διὸς ἦρε Μενίσκος,
Ὡς τὸ πρὶν Ἡρακλέης, χρύσεα μῆλα τρία.
Καὶ τί γάρ; ὡς ἑάλω, γέγονεν μέγα πᾶσι θέαμα,
Ὡς τὸ πρὶν Ἡρακλέης, ζῶν κατακαιόμενος.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Εἴσιδεν Ἀντίοχος τὴν Λυσιμάχου ποτὲ τύλην.
Κοὐκ ἔτι τὴν τύλην εἴσιδε Λυσιμάχος.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Χοῖρι μὲν, οὐκ ἴδιον δέ με θύετε. καί με καλεῖτε
Χοιρίδιον, φανερῶς εἰδότες οὐκ ἴδιον.

ἈΔΗ-

V. Ejusdem.

Armentum paſtor procul hinc age, ne Pericles fur
Ipſum cum bubus te quoque mox abigat.

VI. Ejusdem.

Si manibus ſimilis pes eſſet uterque Dioni,
Jam pro Mercurio penniger ipſe foret.

VII. Ejusdem.

Saturnum triſtem ſibi noverat Heliodorus;
Nocte ſed hunc (auro ſtabat) ab aede rapit.
Spectas, dixit, uter damnum prius attulit utri,
Dic ego Saturnus ſim tibi, tune mihi.
Quae mala vult aliis accerſit ſaepe quis in ſe.
Significa quidvis, dum mihi lucra feras.

VIII. Ejusdem.

Ut prius Alcides, ſic nunc tria mala Meniscus
Aurea de ramis ſustulit Heſperidum.
Sed deprenſus in hoc populo miracula praebet,
Ut prius Alcides vivus in igne rogi.

IX. Ejusdem.

Lyſimachi ſemel Antiochus modo ſtragula vidit;
Poſtea non vidit ſtragula Lyſimachus.

X. Ejusdem.

Corpora magna ſuum quidam ſine fronte metuque
Mactat, in his norit cum nihil eſſe ſuum.

XI. In-

ἌΔΗΛΟΝ.

Ἤδειμεν, Πολέμων, Ἀντώνιον ὄντα σε πάντες,
Ἐξαπίνης τρία σοι γράμματα πῶς ἔλιπεν;

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Κϛ'.

Εἰς Κουρέας.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ'ΟΥ.

Τὸν δασὺν Ἑρμογένην ζητεῖ πόθεν ἄρξεθ' ὁ κουρεὺς
Κείρειν τὴν κεφαλὴν, ὅνθ' ὅλον ὡς κεφαλήν.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂.

Ἄρες Ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, παύεο κουρεῦ
Τέμνων, οὐ γὰρ ἔχεις οὐκ ἔτι ποῦ με τάμῃς.
Ἀλλ' ἤδη μεταβὰς ἐπὶ τοὺς μύας, ἢ τὰ κάτωθεν
Τῶν γονάτων, οὕτω τέμνε με, καὶ παρέχω.
Νῦν μὲν γὰρ μυιῶν ὁ τόπος γέμει· ἢν δ' ἐπιμείνῃς,
Ὄψει καὶ γυπῶν ἔθνεα καὶ κοράκων.

ἌΔΗΛΟΝ.

Κουρεὺς καὶ ῥαφιδεὺς κατεναντίον ἦλθον ἀγῶνος,
Καὶ τάχα νικῶσιν τὸν ξυρὸν αἱ ῥαφίδες.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΚΖ'.

Εἰς Κυβευτάς.

ΠΑΛΛΑΔΑ͂.

Πάντων μουσοπόλων ἡ Καλλιόπη Θεός ἐϛιν.
Σεῖο δὲ Καλλιόπη, Ταβλιόπη λέγεται.

ΚΕ-

XI. Incerti.

Quam ſubito, fueras nobis qui Servius ante,
Deſtituit nomen littera quinta tuum.

TITULUS XXVI.

De Tonſoribus.

I. Lucillii.

Hermogenem tondere paret qua parte piloſum
Neſcit tonſor. homo totus enim caput eſt.

II. Ejusdem.

Mars, Mars ſanguinolente ſat eſt: jam deſine tonſor
Scindere, non reperit jam nova plaga locum.
Sume toros potius, vel quae ſunt poplite ſubter
Quae laceres; patiens membra ſecanda dabo.
Jam muſcis ſcatet ecce locus. Si pergis, & ipſi
Cum corvis venient huc puto vulturii.

III. Incerti.

Commiſſi pariter ſutor tonſorque fuerunt,
Vincet in hoc cultros ſubula, credo, pari.

TITULUS XXVII.

De Aleatoribus.

Palladae.

Excultos animos delectat fabula vatum:
At tibi non cordi fabula, ſed tabula eſt.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΚΗ'.

Εἰς Κυνηγούς.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ'ΟΥ.

Πανὶ φιλοσπήλυγγι, καὶ οὐρεοφοιτάσι Νύμφαις,
Καὶ Σατύροις, ἱεραῖς τ' ἔνδον Ἁμαδρυάσι,
Σὺν κυσὶ, καὶ λόγχαις ταῖς πρὶν συοφόντισι, Μάρκος,
Μηδὲν ἑλὼν, αὐτοὺς τοὺς κύνας ἐκρέμασεν.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΚΘ'.

Εἰς Κωμῳδούς.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Παύλῳ κωμῳδῷ κατ' ὄναρ σὰς εἶπε Μένανδρος,
Οὐδὲν ἐγὼ κατὰ σοῦ, καὶ σὺ κακῶς με λέγεις.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Λ'.

Εἰς Κωφούς.

ΝΙΚΑ'ΡΧΟΥ.

Δυσκώφῳ δύσκωφος ἐκρίνετο· καὶ πολὺ μᾶλλον
Ἦν ὁ κριτὴς τούτων τῶν δύο κωφότερος.
Ὧν ὁ μὲν ἀντέλεγεν τὸ ἐνοίκιον αὐτὸν ὀφείλειν
Μηνῶν πένθ'· ὁ δ' ἔφη νυκτὸς ἀληλεκέναι.
Ἐμβλέψας δ' αὐτοῖς ὁ κριτὴς λέγει· ἐς τί μάχεσθε;
Μήτηρ ἔσθ' ὑμῖν, ἀμφότεροι τρέφετε.

ΚΕ.

TITULUS XXVIII.

De Venatoribus.

LUCILLII.

Montivagis Nymphis, Sylvanoque antra colenti,
Et Satyris, & quae propter Hamadryaſin,
Irrita cum canibus referens venabula Marcus
Suſpendens ipſos hic ſacrat eſſe canes.

TITULUS, XXIX.

De Comoedis.

PALLADAE.

Comoedo viſus Paulo de nocte Menander:
Cur me, ait, infamas, qui tibi nil nocui?

TITULUS XXX.

De Surdis.

NICARCHI.

Lis erat inter ſe ſurdis ſub judice ſurdo:
Actor ſe memorat tecta locaſſe ſua;
Mercedemque petit menſes in quinque, ſed omnem
Reſpondet noctem ſe moluiſſe reus.
At judex, facilis ſententia, dixit, alenda
Eſt vobis pariter, cum ſit utrique, parens.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, ΛΑ΄.

Εἰς Λαιμάργους.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Οὐδὲν ἀφῆκεν ὅλως, Διονύσιε, λείψανον Αὔλῳ
  Εὐτυχίδης δειπνῶν, ἦρε δὲ πάντ' ὀπίσω·
Καὶ νῦν Εὐτυχίδης μὲν ἔχει μέγα δεῖπνον ἐν οἴκῳ,
  Μὴ κληθεὶς δ' Αὖλος ξηροφαγεῖ καθίσας.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὕτω σοι πέψαι, Διονύσιε, ταῦτα γένοιτο
  Πάντα· νόμου δὲ χάριν, δός τι καὶ ὧδε φαγεῖν.
Κἀγὼ κέκλημαι, κἀμοὶ παρέθηκέ τι τούτων
  Γεύσασθαι Πόπλιος· κἀμὸν ἔπεστι μέρος.
Εἰ μὴ λεπτὸν ἰδών με, δοκεῖς κατακεῖσθαι ἄρωστον,
  Εἶθ' οὕτω τηρεῖς, μή σε λαθών τι φάγω.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καὶ τρώγεις ὅσα πέντε λύκοι, Γάμε, καὶ τὰ περισσὰ,
  Οὐ τὰ σὰ, τῶν δὲ πέριξ, πάντα δίδως ὀπίσω.
Πλὴν μετὰ τοῦ κοφίνου τοῦ πρὸς πόδας αὔριον ἔρχου,
  Πρίσματα καὶ σπόγγον καὶ σαρὸν εὐθὺς ἔχων.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦν βραδὺς Εὐτυχίδης σταδιοδρόμος, ἀλλ' ἐπὶ δεῖπνον
  Ἔτρεχεν, ὥστε λέγειν, Εὐτυχίδης πέταται.

ΑΓΑ-

TITULUS XXXI.

De Guloſis.

I. LUCILLII.

Nil dapis Eutychides Aulo conviva reliquit,
  Omnia ſed puero poſt ſua terga dedit.
At nunc Eutychides convivas ipſe vocavit;
  Aulum ſed patitur quod velit eſſe domi.

II. EJUSDEM.

Sic bene ventre coquas quod edis, Dionyſie, partem
  Huc quoque mitte aliquam, vel quia moris ita eſt.
Publius haec nobis poſuit quoque, noſque vocavit
  Tecum, & tantundem juris habere dedit.
Ni, quia ſum gracilis, tu me aegrotare putaſti,
  Et ſervas ne quid forte latenter edam.

III. EJUSDEM.

Quantum quinque lupi comedis; tum relliqua donas
  Non tua (nam non ſunt) verum aliena retro.
Iſtum ſed cophinum cras adfer, & accipe jam nunc
  Quod fragmenta tibi, ſpongia, ſcopa dabunt.

IV. EJUSDEM.

Eutychides curſor tardus fuit; at celer idem
  Coenipeta, ut dicas, en volat Eutychides.

ἈΓΑΘΙΟΥ, Σχολαστικοῦ.

Οὔτις ἀλοιητῆρας ἰδεῖν τέτληκεν ὀδόντας
Ὑμετέρους, ἵνα σοῖς ἐν μεγάροις πελάσῃ·
Εἰ γὰρ ἀεὶ βούβρωστιν ἔχεις Ἐρυσίχθονος αὐτοῦ,
Ναὶ τάχα, δαρδάψεις καὶ φίλον ὃν καλέεις.
Ἀλλ' οὐ σεῖο μέλαθρά με δέξεται. οὐ γὰρ ἔγωγε
Βήσομ' ὑφ' ὑμετέρῃ γαστρὶ λαφυξόμενος.
Εἰ δέ ποτ' ἐς τεὸν οἶκον ἐλεύσομαι, οὐ μέγ' ἀνύσσεις
Λαρτιάδης Σκύλλης χάσμασιν ἀντιάσας·
Ἀλλ' ἔσομαι πολύτλας τις ἐγὼ πλέον, εἴ σε παρήσω,
Κύκλωπος κρυεροῦ μηδὲν ἐλαφρότερον.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Υἱὸς καὶ γενετὴρ δῆριν φιλόνεικον ἔθεντο,
Τίς πλέον ἐκδαπανῶν, κλῆρον ἅπαντα φάγοι.
Καὶ μετὰ τὴν βρῶσιν τὴν χρηματικὴν μάλα πᾶσαν,
Ὕστατον ἀλλήλους λοιπὸν ἔχουσι φαγεῖν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὄρνεον ἠσθίομεν κεκλημένοι ἄθλιον ἄνδρες,
Ἄλλων ὀρνίθων βρώματα γιγνόμενοι.
Καὶ τὸν μὲν Τιτυὸν κατὰ γῆς δύο γῦπες ἔδουσιν,
Ἡμᾶς δὲ ζῶντας τέσσαρες αἰγυπιοί.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Μηδείς μοι ταύτην, Ἐρασίστρατε, τὴν σπατάλην σου
Ποιήσειε Θεῶν, ἣ σὺ κατασπαταλᾷς.

Ἐσ-

V. Agathiae, *Scholaſtici.*

Nemo tuos audet ſaevos ſpectare molares,
Et tua propterea limina quisque fugit.
Nam regnet cum dira fames Eryſichtonis in te,
Quis ſcit convivis parcat an illa tuis?
Me certe capient nunquam tua tecta, nec alvum
Ingrediar vaſtam dilaceratus ego.
Ad te ſi veniam, prae me nihil eſſet Ulyſſes,
Qui Scyllae contra ſe trucis ora tulit.
Juſtius & dicar ſollers, evaſero ſi te,
Non levius monſtrum, quam Polyphemus erat.

VI. Palladae.

Filius & genitor mirum certamen habebant,
Amplius ex cenſu perdere poſſet uter.
Nunc igitur postquam patrimonia tota vorarunt,
Alter ut alterius corpora reſtat edant.

VII. Ejusdem.

Convivas paſcebat avis nos forte vocatos,
At miſeros aliae nos epulantur aves.
Qui Tityum lacerant apud orcum ſunt duo, ſed nos
Vivi vulturiis quattuor esca ſumus.

VIII. Luciani.

Delicias a me faciant, Eraſiſtrate, longe
Illas dico tuas, quaeſo rogoque Deos.

Nam-

Ἔσθων ἐκτραπέλως ςομάχων κακὰ, χείρονα λιμοῦ,
Οἶα φάγοιεν ἐμῶν ἀντιδίκων τεκνία.
Πεινάσαιμι γὰρ αὖθις ἔτι πλέον ἢ πρὶν, ἐκείνης
Εἰ χορτασθείην τῆς παρά σοι σπατάλης.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΛΒ'.

Εἰς Λεπτούς.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ'ΟΥ.

Τὴν μικρὴν παίζουσαν Ἐρώτιον ἥρπασε κώνωψ.
Ἡ δὲ τί φησιν; δῶ Ζεῦ πάτερ, εἴ μ' ἐθέλεις.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂.

Τῷ πατρὶ θυμωθεὶς, Διονύσιε, Μάρκος ὁ μικρὸς,
Πυῤῥῆνα ςήσας, αὐτὸν ἀπηγχόνισε.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂

Ἐν καλάμῳ πήξας ἀθέρα Στρατόνικος ὁ λεπτὸς,
Καὶ τριχὸς ἐκδήσας, αὐτὸν ἀπηγχόνισε.
Καὶ τί γὰρ, οὐχὶ κάτω βρῖσεν βαρὺς, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτῶν,
Νηνεμίας οὔσης, νεκρὸς ἄνω πέταται.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂

Γάϊος ἐκπνεύσας τὸ πανύςατον ἐχθὲς ὁ λεπτὸς,
Εἰς τὴν ἐκκομιδὴν οὐδὲν ἀφῆκεν ὅλως.
Καὶ πέρας εἰς ἀΐδην καταβὰς οἷός περ ὅτ' ἔζη
Τῶν ὑπὸ γῆν σκελετῶν λεπτότερος πέταται.

Namque horrenda voras ſtomachi mala, quod fame pejus
Has cupiam noſtris hoſtibus eſſe dapes.
Quin optem tolerare famem, quae maxima; dum ne
Cogar deliciis me ſatiare tuis.

TITULUS XXXII.

De Macris.

I. LUCILLII.

Quid facies Superûm mihi rector? Erotion inquit,
Cum raperet parvam parvus in aſtra culex.

II. EJUSDEM.

Iratus patri, Dionyſie, puſio Marcus
Defixo ſemet ſtrangulat ex nucleo.

III. EJUSDEM.

Fixerat in culmo parvus Stratonicus ariſtam,
Suſpenditque ibi ſe colla ligante pilo:
Nec ſic ad terram vergit tamen: aëre fertur:
Et quamvis ſpirent flamina nulla, volat.

IV. EJUSDEM.

Exſpiravit heri macies mera Caïus, & quod
Efferri poſſet nil ſuper ejus erat.
Jamque petens Orcum qualis modo vixerat, umbris,
Tenuior includit quas Stygis unda, volat.

Τὴν δὲ κενὴν κλίνην οἱ Φράτορες ἦραν ἐπ' ὤμων,
  Ἐγγράψαντες ἄνω, Γάϊος ἐκφέρεται.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ποτὲ Μάρκος ὁ μικρὸς,
  Τῇ κεφαλῇ τρήσας, εἰς τὸ μέσον διέβη.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂

Εἰς σάλπιγγ' ἐνέπνευσεν ὅσον βραχὺ Μάρκος ὁ λεπτὸς,
  Καὶ κατὰ τῆς κεφαλῆς εὐθὺς ἀπῆλθε κάτω.

ἈΜΜΙΑΝΟΥ͂.

Τὸν μικρὸν Μάκρωνα θέρους κοιμώμενον εὑρὼν,
  Εἰς τρώγλην μικροῦ τοῦ ποδὸς εἵλκυσε μῦς.
Ὃς δ' ἐν τῇ τρώγλῃ ψιλὸς τὸν μῦν ἀποπνίξας,
  Ζεῦ πάτερ, εἶπεν, ἔχεις δεύτερον Ἡρακλέα.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ἔστω μητρόπολις, πρῶτον πόλις, εἶτα λεγέσθω
  Μητρόπολις· μὴ νῦν, ἥνικα μηδὲ πόλις.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ'ΟΥ.

Τὸν λεπτὸν φυσῶντα τὸ πῦρ Πρόκλον ἦρεν ὁ καπνὸς,
  Καὶ διὰ τῶν θυρίδων ἔνθεν ἀπῆλθεν ἔχων.
Ἀλλὰ μόλις νεφέλῃ προσενήξατο, καὶ δι' ἐκείνης
  Προσκατέβη τρωθεὶς μυρία ταῖς ἀτόμοις.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Οὕτως κουφότατος πέλε Γάϊος, ὥστ' ἐκολύμβα
  Τοῦ ποδὸς ἐκκρεμάσας ἢ λίθον ἢ μόλιβον.

At vicina manus feretrum cum ferret inane,
Inſcripſit: fertur Caïus hoc feretro.

V. Ejusdem.

Ex Epicureis atomis perfoderat unam
Vertice: ſic reperit puſio Marcus iter.

VI. Ejusdem.

In lituum leviter Marcus ſufflaverat, ille
Pumilus, inque ſuum concidit inde caput.

VII. Ammiani.

Exiguus cum Macro gravi dormiret in aeſtu,
In ſua mus illum pertrahit antra pede.
Hunc in ſpelunca Macro ſuffocavit inermis,
Seque Jovi Alciden praedicat eſſe novum.

VIII. Incerti.

Urbs ut ſit matrix, urbs ſit prius ipſa neceſſe eſt;
Haec vero dici jure nec urbs valeat.

IX. Lucillii.

Abripitur (tam parvus erat) per aperta feneſtrae
Vi fumi, tepido dum flat in igne, Proclus.
Euge quod in nubem mox incidit, atque per ipſam
Deſcendit, quamquam ſaucius ex atomis.

X. Ejusdem.

Caïus usque adeo levis eſt; non mergitur, & ſi
Suſpendat plumbum de pede vel lapidem.

ἈΜΜΙΑΝΟΥ, οἱ δὲ, ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Ἐξαίρων ποτ' ἄκανθαν ὁ λεπτακινὸς Διόδωρος,
   Αὐτὸς ἐτρύπησε τῷ ποδὶ τὴν βελόνην.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ἐξ ἀτόμων Ἐπίκουρος ὅλον τὸν κόσμον ἔγραψεν
   Εἶναι, τοῦτο δοκῶν, Ἄλκιμε, λεπτότατον.
Εἰ δὲ τότ' ἦν Διόφαντος, ἔγραψεν ἂν ἐκ Διοφάντου,
   Τοῦ καὶ τῶν ἀτόμων πουλύ τι λεπτοτέρου.
Ἢ τὰ μὲν ἀλλ' ἔγραψε συνεστάναι ἐξ ἀτόμων ἂν,
   Ἐκ τούτου δ' αὐτὰς, Ἄλκιμε, τὰς ἀτόμους.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἱππεύων μύρμηκι Μενέστρατος, ὡς ἐλέφαντι,
   Δύσμορος ἐξαπίνης ὕπτιος ἐξετάθη·
Λακτισθεὶς δ' ὡς εἶχε τὸ καίριον, ὦ Φθόνε, φησὶν,
   Οὕτως ἱππεύων ὤλετο καὶ Φαέθων.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν μέγαν ἐζήτουν Εὐμήκιον· ὁ δ' ἐκάθευδε
   Μικρῷ ὑπ' ὀξυβάφῳ τὰς χέρας ἐκτανύσας.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀρθεὶς ἐξ αὔρης λεπτῆς ἐποτᾶτο δι' αἴθρης
   Χαιρήμων, ἀχύρου πολλὸν ἐλαφρότερος·

XI. Ammiani, *ſecundum alios* Nicarchi.

Dum tenuis ſpinam Diodorus vellere tentat,
Ecce pede ipſe ſuo perterebravit acum.

XII. Lucillii.

Ex atomis Epicurus ait conſiſtere mundum,
Alcime, nil atomis dum minus eſſe putat.
Viveret at ſi nunc, componeret ex Diophanto
Omnia; namque atomis omnibus ille minor.
Cuncta vel ex atomis componeret, ex Diophanto
Ut tamen eſſe ipſas diceret has atomos.

XIII. Ejusdem.

Formica vehitur dum forte Meneſtratus, inde
Lapſus ceu Luca de bove plangit humum.
Calcibus ad mortem perpeſſus vulnera, quid nunc,
Invidia? eſt Phaëton ſic quoque lapſus, ait.

XIV. Ejusdem.

Quaerebatur Atlas Eumecion, ille cubabat
Sub parvo oxybapho paſſus utramque manum.

XV. Ejusdem.

Sublatus tenui volitabat in aëre vento
Chæremon, prae quo res gravis eſt palea.

Καὶ τάχ' ἂν ἐῤῥοίζητο δι' αἰθέρος, εἰ μὴ ἀράχνη
Τοὺς πόδας ἐμπλεχθεὶς ὕπτιος ἐκρέματο.
Αὐτοῦ δὴ νύκτας τε καὶ ἤματα πέντε κρεμασθεὶς,
Ἑκταῖος κατέβη νήματι τῆς ἀράχνης.

ΤΟΥ̃ Α'ΥΤΟΥ̃.

Αἰγείρου φύλλῳ πεφορημένῳ ἐξ ἀνέμοιο
Πληγεὶς Χαιρήμων, ὕπτιος ἐξετάθη.
Κεῖται δ' ἢ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἢ παλικάμπη,
Ἁπλώσας κατὰ γῆς σῶμα τὸ καννάβινον.

Ν Ι Κ Α' Ρ Χ Ο Υ.

Τρεῖς λεπτοὶ πρώην περὶ λεπτοσύνης ἐμάχοντο,
Τίς προκριθεὶς εἴη λεπτεπιλεπτότερος.
Ὧν ὁ μὲν εἷς, Ἕρμων, μεγάλην ἐνεδείξατο τέχνην,
Καὶ διέδυ ῥαφίδος τρῆμα, λίνον κατέχων.
Δημᾶς δ' ἐκ τρώγλης βαίνων, ἐς ἀράχνιον ἔστη,
Ἡ δ' ἀράχνη νήθουσ' αὐτὸν ἀπεκρέμασεν.
Σωσίπατρος δ' ἐβόησεν, ἐμὲ στεφανώσατ'· ἐγὼ γὰρ
Εἰ βλέπομ', ἥττημαι· πνεῦμα γάρ εἰμι μόνον.

Λ Ο Υ Κ Ι Λ Λ Ι' Ο Υ.

Βουλόμενός ποθ' ὁ λεπτὸς ἀπάγξασθαι Διόφαντος,
Νῆμα λαβὼν ἀράχνης, αὐτὸν ἀπηγχόνισεν.

Ἀ Γ Α Θ Ι' Ο Υ.

Σῶμα φέρων σκιοειδὲς, ἀειδεῖ σύμπνοον αὔρῃ,
Μήποτε θαρσήσῃς ἄγχι τινὸς πελάσαι.

Μή

Et cum ſideribus nunc ſe puto volveret, ipſum,
Ni pede vinxiſſet textus araneolae.
Hinc ubi quinque dies & noctes quinque pependit,
Repperit ad terras fila per illa viam.

XVI. Ejusdem.

Chæremon foliis vento volitantibus ictus,
Populea cecidit fronde ſupinus humi:
Qualiter aut Tityus jacet, aut eruca per herbam,
Sic metitur humum corpore cannabino.

XVII. Nicarchi.

Certavere leves tres de levitatis honore,
Vinceret eximia quis levitate leves.
Hermon ante alios inſignem prodidit artem,
Tranſivitque trahens fila foramen acus.
Exoriens Demas, quam fecit aranea, telae
Inſtitit, atque illa nente pependit ibi.
At mihi, Soſipater, palmam date: quippe ego tantum
Spiritus: & cerni ſi queo, vincor, ait.

XVIII. Lucillii.

Cum cuperet tenuis Diophantus rumpere vitam,
Vinxit araneoli ſtamine colla ſibi.

XIX. Agathiae.

Par tenui vento vereque umbratile corpus,
Ne propius quemquam conſpiciare, cave.

Μή τις ἔσω μυκτῆρος ἀναπνείων σε κομίσσῃ,
  Ἄσθματος ἠερίου πολλὸν ἐλαφρότερον.
Οὐ σὺ μόρον τρομέεις. τότε γὰρ πάλιν οὐδὲν ἀμείψας,
  Ἔσσεαι ὡσαύτως φάσμα, τό περ τελέθεις.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Μύρμηκος πτερόεντος ὑπὲρ νώτοιο καθεσθεὶς
  Ἄδραστος ῥήτωρ τοῖον ἔλεξεν ἔπος,
Ἵπτασο, τὸν σὸν ἔχεις, ὦ Πήγασε, Βελλεροφόντην,
  Φέρτατον ἡρώων, ἡμιθανῆ σκελετόν.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ῥιπίζων ἐν ὕπνοις Δημήτριος Ἀρτεμίδωραν
  Τὴν λεπτὴν, ἐκ τοῦ δώματος ἐξέβαλεν.

ΝΙΚΑ΄ΡΧΟΥ.

Ἀρκάδας οὐχ οὕτω Στυμφαλίδες, ὡς ἐμὲ κίχλαι
  Αἱ νέκυες ξηροῖς ἤκαχον ὀσταρίοις,
Ἅρπυιαι, δραχμῆς ξηρὴ δεκάς· ὦ ἐλεειναὶ,
  Λειμώνων ἐτύμως ἔῤῥετε νυκτερίδες.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ΄ΟΥ.

Τὸν πόδα τῇ βελόνῃ τρυπῶν Διόφαντος ὁ λεπτὸς,
  Αὐτὸς ἐτρύπησε τῷ ποδὶ τὴν βελόνην.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Εἰ μὲν ἐπ' ἀττελάβους ἄγεται στρατὸς, ἢ κυνομυίας,
  Ἢ μύας, ἢ ψυλλῶν ἱππικὸν, ἢ βατράχων,
Γάϊε, καὶ σὺ φοβοῦ μὴ καί σέ τις ἐγκαταλέξῃ,
  Ὡς ἂν τῆς τούτων ἄξιον ὄντα μάχης·

Εἰ

Ne ſi reſpiret trahat & te naribus intro,
Cum collata tibi nulla ſit aura levis.
Nec tibi mors metuenda; tibi nil auferet illa:
Nam ſpectrum nunc es, tunc quoque rurſus eris.

XX. Lucillii.

Formicae cum terga premens equitaret Adraſtus
Rhetor, jam volita, Pegaſe noſter, ait.
Quippe & Bellerophon tuus eſt tibi, maximus heros,
Qui ſua femineci vix tegit oſſa cute.

XXI. Ejusdem.

In ſomno ſufflans Demetrius Atemidoram
Ejecit (tenuis tam fuit illa) domo.

XXII. Nicarchi.

Arcadiam non tam Stymphalides, arida quam me
Turdorum cruciant oſſa, ſed exanima.
Harpyïae, quas drachma decem parat, ah miſerandae!
Pratenſis veſtrum noctua nomen erit.

XXIII. Lucillii.

Tam macer eſt Diophantus, acus non, nuper ab illo
Tacta pedem, ſed pes ipſe foravit acum.

XXIV. Ejusdem.

Si bruchus, ſi rana loquax, ſi muſca canina,
Si mus, ſi pulex hoſtis habendus erit.
Dilector ne te rapiat circumſpice Caï:
Talia nam manibus praelia digna tuis.

Εἰ δ' ἀρετῆς ἀνδρῶν ἄγεται ϛρατὸς, ἀτρέμας ἦσο·
  Ῥωμαίοις οὐδεὶς πρὸς γεράνους πόλεμος.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΛΓ'.

Εἰς Μακρούς.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ'ΟΥ.

Τιμόμαχον τὸν μακρὸν ὁ πεντόργυιος ἐχώρει
  Οἶκος, ὑπὲρ γαίης πάντοτε κεκλιμένον·
Στῆναι δ' εἴποτ' ἔχρηζεν, ἔδει τοὺς παῖδας ἀπ' ὄρθρου
  Τὴν ὀροφὴν τρῆσαι πέντ' ἐπὶ πέντε πόδας.

ἈΜΜΙΑΝΟΥ.

Τῷ Στρατονικείῳ πόλιν ἄλλην οἰκοδομεῖτε,
  Ἢ τούτοις ἄλλην οἰκοδομεῖτε πόλιν.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΛΔ'.

Εἰς Μεθύσους.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Σιλβανὸς δύο παῖδας ἔχων, οἶνόν τε καὶ ὕπνον,
  Οὐκ ἔτι τὰς Μούσας οὐδὲ φίλους φιλέει.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐκ λεχέων νιν εὔῤῥοος ἐς φρένα θέλγει,
  Ἄλλος δ' ἐν θαλάμοις ῥεγχόμενον κατέχει.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ἡ γραῦς ἡ Βάκχου, κυλίκων σποδὸς, ἔν ποτε κώσῳ
  Κεκλιμένη, Ζωὴ τοῖον ἔλεξεν ἔπος,

Ἠ.

Sin virtus ſpectanda virûm, res haec nihil ad te,
Romanus contra non movet arma grues.

TITULUS XXXIII.

De Longis.

I. Lucillii.

Timomachi cum quinque domus ſe tollat in ulnas,
Longus ubi ſtratus membra quieſcit humi,
Nam cum ſtare lubet, pueri jam mane rubente
Debent in denos tecta forare pedes.

II. Ammiani.

Aut Stratoniceo fiant nova moenia ſoli,
Aut urbem reliquis aedificate novam.

TITULUS XXXIV.

De Ebrioſis.

I. Palladae.

Quod nec amat Muſas, nec jam Silvanus amicos,
Cauſa duo nati ſunt ſopor atque calix.
Hic etenim vigilem Lenaeo nectare mulcet,
Stertentem molli detinet ille toro.

II. Incerti.

Peſtis anus calicum cum morbo forte cubaret,
Tales ore preces concipit ante Jovem:

 Si

Ἢν ὀλοοῦ διάκαυμα φύγω πυρὸς, εἰς ἑκατόν σοι
 Ἡλίους δροσερᾶς πίομαι ἐκ λιβάδος,
Ἀβρόμιος καὶ ἄοινος. ἐπεὶ δ' ὑπάλυξεν ἀνάγκην,
 Αὐτῆμαρ τοῖον μῆχος ἐπεφράσατο·
Τρητὸν γὰρ θεμένη χερὶ κόσκινον, εὖ διὰ πυκνῶν
 Σχοίνων ἠελίους πλείονας ἠὐγάσατο.

ἌΔΗΛΟΝ.

Πῶς φιλέεις, ὦ μῆτερ, ἐμοῦ πλέον υἱέος οἶνον;
Δὸς πιέειν οἴνοιο, ἐπεὶ γάλα τὸ πρὶν ἔδωκας.
Ὦ παῖ, σὴν μὲν δίψαν ἐμὸν γάλα τὸ πρὶν ἔπαυσε·
Νῦν δ' ἴθι, πῖνε ὕδωρ, καὶ σβέννυ τὴν σέο δίψαν.

ἌΔΗΛΟΝ.

Δέρκεο πῶς διψῶν υἱὸς χέρα μητέρι τείνει.
Ἡ δὲ γυνὴ, ἅτε πᾶσα γυνὴ κεκρατημένη οἴνῳ,
Ἐν λαγύνῳ πίνουσα, τόδ' ἔννεπε λοξὸν ἰδοῦσα,
Ἐκ δὴ βρόχθου ἐμεῖο τί σοι δῶ, τέκνον ἐμεῖο;
Ξέστας γὰρ τριάκοντα μόνους λάγυνος τόδε χωρεῖ.

Τεκνίου ἔπη.

Μῆτερ, μητρυιῆς χαλεπὸν τρόπον ἀντικρατοῦσα,
Ἀμπέλου ἡδυτάτης τάδε δάκρυα δός μοι ἀφύσσειν.

Εἰς Ἀπιανὸν ἡγεμόνα πότην.

Γράμμα περισσὸν ἔχεις τὸ προκείμενον· ἢν ἀφέλῃ τις
 Ταὐτό σοι, οἰκεῖον κτήσῃ ἁπλῶς ὄνομα.

ΚΕ-

Si ſuperare mihi datur haec incendia, centum
  Pura mihi ſoles, pura bibetur aqua.
Longe Liber erit. Sed ubi diſcrimen abivit,
  Invenit quali falleret arte Deum.
Illico nam cribri per mille foramina ſoles
  Mille videns, voti ſe negat eſſe ream.

III. Incerti.

Cara parens, vini cur prae me diligis hauſtum?
Da potare merum mihi, quae lac ante dediſti:
Lacte ſitim noſtro quondam tibi, nate, fugavi,
Nunc puro de fonte tibi ſuffecerit humor.

IV. Incerti.

Ecce manum tendit ſitiens puer iſte parenti:
At mulier, tanquam mulier vinoſa, lagenam
Ore trahens, puerumque tuens obliqua, profatur:
Quid tibi, parve, dari de noſtro gutture poſcis?
Non bene triginta ſextas capit iſta lagena.

Pueri Verba.

Mater ne nimium ſaevas imitere novercas;
De vitis placidae lachrymis da ſumere partem.

V. *In Vinnium, Praeſidem ebrioſum.*

Vinnius eſſe cupis. Si verum vis tibi nomen,
  Sola ſuo cedat litera quarta loco.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΛΕ'.

Εἰς Μιλιάριον ψυχρόν.

ΝΙΚΑ'ΡΧΟΥ.

Ἠγόρασας χαλκοῦν μιλιάριον, Ἡλιόδωρε,
Τοῦ περὶ τὴν Θράκην ψυχρότερον Βορέου,
Μὴ φύσα, μὴ κάμνε· μάτην τὸν καπνὸν ἐγείρεις.
Εἰς τὸ θέρος χαλκῆν βαύκαλιν ἠγόρασας.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Λϛ'.

Εἰς Νομικούς.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ'ΟΥ.

Φαῖδρος πραγματικὸς καὶ ζωγράφος ἤρισε Ῥοῦφος
Τίς θᾶσσον γράψει, καὶ τίς ὁμοιότερον.
Ἀλλ' ἐν ὅσῳ Ῥοῦφος τρίβειν τὰ χρώματ' ἔμελλε,
Φαῖδρος ἔγραψε λαβὼν εἰκονικὴν ἀποχήν.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Τοὺς πόδας εἰ Κρατερὸς καὶ τὰς χέρας εἶχ' ὁλοκλήρους,
Οὐκ ἂν τὴν κεφαλὴν εἶχε, τοιαῦτα γράφων.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΛΖ'.

Εἰς Ὀκνηρούς.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ'ΟΥ.

Εἰς φυλακὴν βληθείς ποτε Μάρκος ὁ ἀργὸς, ἑκοντὶ,
Ὀκνῶν ἐξελθεῖν, ὡμολόγησε φόνον.

ΤΟΥ͂

TITULUS XXXV.

De Miliario frigido.

NICARCHI.

Ex aere emiſti miliarion, Heliodore,
Frigore quod Boreae vincere flabra poteſt.
Ne flato fumumve move: neque ſume laborem:
Aerea in aeſtatem baucalis emta tibi eſt.

TITULUS XXXVI.

De Juriſconſultis.

I. LUCILLII.

Certarunt Rufus pictor Phaedrusque peritus
Juris, utri citius perficeretur opus,
Et propius vero. ſed dum terit ille colores,
Hic apocham, ſed erat quae ſimulata, facit.

II. EJUSDEM.

Forte pedes habuit Craterus cum ſcriberet iſta,
Forte manus: verum cor, puto, non habuit.

TITULUS XXXVII.

De Pigris.

I. LUCILLII.

Tam piger eſt Marcus, ne vinclis exeat, ultro
Caede ſibi impuras dicat ut eſſe manus.

II. Ejus-

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂.

Τῆς νυκτὸς τροχάσας ἐν ὕπνοις ποτὲ Μαρκὸς ὁ ἀργὸς,
Οὐκ ἔτ' ἐκοιμήθη, μὴ πάλι που τροχάσῃ.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂.

Οὕτως ἐςʼ ἀργὸς Πανταίνετος, ὥστε πυρέξας,
Μηκέτ' ἀναςῆναι παντὸς ἐδεῖτο Θεοῦ.
Καὶ νῦν οὐκ ἐθέλων μὲν ἐγείρεται, ἐν δέ οἱ αὐτῷ
Κωφὰ Θεῶν ἀδίκων οὔατα μεμφόμενος.

ΝΙΚΑ'ΡΧΟΥ.

Ἐκλήθην ἐχθὲς, Δημήτριε, σήμερον ἦλθον
Δειπνεῖν· μὴ μέμψῃ, κλίμαξ' ἔχεις μεγάλην.
Ἐν ταύτῃ πεπόνηκα πολὺν χρόνον· οὐδ' ἂν ἐσώθην
Σήμερον, ἀλλ' ἀνέβην κέρκον ὄνου κατέχων.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΛΗ'.

Εἰς Ὀρχηςάς.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ'ΟΥ.

Ἐκ ποίων ὁ πατήρ σε δρυῶν τέτμηκεν, Ἀρίςων,
Ἢ ποίου σε μύλου κόψατο λατομιῶν;
Ἢ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἐσσὶ παλαιφάτου, ἢ ἀπὸ πέτρης,
Ὀρχηςὴς, Νιόβης ἔμπνοον ἀρχέτυπον.
Ὥστέ με θαυμάζοντα λέγειν, ὅτι καὶ σύ τι Λητοῖ
Ἤρισας· οὐ γὰρ ἂν ἦς αὐτομάτως λίθινος.

ΤΟΥ͂

II. Ejusdem.

Marcus iners ſemel in ſomno ſibi currere viſus,
Nunc non it cubitum, ne patiatur idem.

III. Ejusdem.

Tam piger eſt, ut febre calens Pantænetus omnes
Orarit, nunquam ſurgere poſſe, Deos.
Nunc quoque quod ſurgit procul eſt ut gaudeat; ipſa
Incuſat precibus numina ſurda ſuis.

IV. Nicarchi.

Ad coenam quod heri, Demetrie parce, vocatus
Nunc venio, in ſcalis eſt ea culpa tuis.
Longa via & durus labor eſt: aſinique tenerem
Cum caudam, ſcandi ſic quoque vix hodie.

TITULUS XXXVIII.

De Saltatoribus.

I. Lucillii.

Qua pater e quercu te, quaeſo, dolauit, Ariſton,
Aut ſumtum de qua te ſcidit ille mola?
Arbore namque venis ſatus aut e rupe vetuſta
Saltator. Nioben tam bene quippe refers.
Quid tibi Latonae libuit certare, rogamus,
Nam caſu factus non potes eſſe lapis.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Πάντα καθ' ἱστορίην ὀρχούμενος, ἓν τὸ μέγιστον
Τῶν ἔργων παριδὼν, ἠνίασας μεγάλως.
Τὴν μὲν γὰρ Νιόβην ὀρχούμενος, ὡς λίθος ἔστης,
Καὶ πάλιν ὡς Καπανεὺς, ἐξαπίνης ἔπεσες.
Ἀλλ' ἐπὶ τῆς Κανάκης ἀφυῶς, ὅτι καὶ ξίφος ἦν σοι;
Καὶ ζῶν ἐξῆλθες· τοῦτο παρ' ἱστορίην.

ΠΑΛΛΑΔΑ͂.

Δάφνην καὶ Νιόβην ὠρχήσατο Μέμφις ὁ σιμός.
Ὡς ξύλινος Δάφνην· ὡς λίθινος Νιόβην.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΛΘ'.

Εἰς Παχεῖς.

Ἀ ΔΕ'ΣΠΟΤΟΝ.

Τὸν παχὺν εὖ ἔγραψεν ὁ ζωγράφος· ἀλλ' ἀπόλοιτο,
Εἰ δύο μισητοὺς ἀνθ' ἑνὸς ὀψόμεθα.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Μ'.

Εἰς Ποιητάς.

ΠΟΛΛΙΑΝΟΥ͂.

Εἰσὶ καὶ ἐν Μούσῃσιν Ἐρίννυες, αἵ σε ποιοῦσι
Ποιητὴν, ἀνθ' ὧν πολλὰ γράφεις ἀκρίτως.
Τοίνυν σοῦ δέομαι, γράφε πλείονα. μείζονα γάρ σοι
Εὔξασθαι ταύτης οὐ δύναμαι μανίην.

II. Ejusdem.

Hiſtorias geſtu bene qui ſimulare ſolebas,
  Unum, miramur, ſed grave crimen habes.
Saltabas Nioben, ſtabas ut ſaxeus: idem
  Es collapſus, agis dum Capanea ducem.
Sed male proceſſit Canace; tibi cum foret enſis,
  Vivis adhuc. hoc non convenit hiſtoriae.

III. Palladae.

Daphnen & Nioben Memphis ſimunculus egit;
  Ligneus in Daphne, ſaxeus in Niobe.

TITULUS XXXIX.

De Obeſis.

Incerti.

Hunc pinguem pictor poſuit bene: ſed male vortat,
  Cernere erit peſtes, quae fuit una, duas.

TITULUS XL.

De Poëtis.

I. Polliani.

Sunt inter Muſas Furiae quoque & inde poëta es:
  Nam tua judicio carmina cuncta vacant.
Plurima te quaeſo ſcribas: veſania mentis
  Optari major nam tibi nulla poteſt.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Εἰ μὴ χαίρω, Φλῶρε, γενοίμην δάκτυλος, ἢ πούς
Εἷς τῶν σῶν τούτων τῶν κατατεινομένων.
Χαίρω, νὴ τὸν κλῆρον, ὃν εὐκλήρησας ἐν ἄθλοις,
Ὡς περὶ χηρείας τοῦ ϛεφάνου μερίδος·
Τοί γαρ θάρσει, Φλῶρε, καὶ εὔθυμος πάλι γίγνου.
Οὕτω νικῆσαι καὶ Δόλιχον δύνασαι.

*ΑΔΗΛΟΝ.

Τοὺς κυκλίους τούτους, τοὺς Αὐτὰρ ἔπειτα λέγοντας,
Μισῶ, λωποδύτας ἀλλοτρίων ἐπέων.
Καὶ διὰ τοῦτ' ἐλέγοις προσέχω πλέον· οὐδὲν ἔχω γὰρ
Παρθενίου κλέπτειν, ἢ πάλι Καλλιμάχου.
Θηρὶ μὲν οὐατόεντι γενοίμην, εἴποτε γράψω,
Εἴκελος, Ἐκ ποταμῶν χλωρὰ χελιδόνια.
Οἱ δ' οὕτως τὸν Ὅμηρον ἀναιδῶς λωποδυτοῦσιν,
Ὥστε γράφειν ἤδη, Μῆνιν ἄειδε Θεά.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ'ΟΥ.

Οὔτ' ἐπὶ Δευκαλίωνος, ὕδωρ ὅτε πάντ' ἐγενήθη,
Οὔθ' ὁ καταπρήσας τοὺς ἐπὶ γῆς Φαέθων,
Ἀθρώπους ἔκτεινεν ὅσους Ποτάμων ὁ ποιητὴς,
Καὶ χειρουργήσας ὤλεσεν Ἑρμογένης.
Ὥστ' ἐξ αἰῶνος κακὰ τέσσαρα ταῦτ' ἐγενήθη,
Δευκαλίων, Φαέθων, Ἑρμογένης, Ποτάμων.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Τέθνηκ' Εὐτυχίδης ὁ μελογράφος· οἱ κατὰ γαῖαν
Φεύγετ', ἔχων ᾠδὰς ἔρχεται Εὐτυχίδης.

Καὶ

II. Ejusdem.

Ipſe ego pes unus fiam vel dactylus horum,
In longum quos tu tendere, Flore, ſoles:
Ni tibi de tali certamine gratulor, etſi
Contigerit meritis nulla corona tuis.
Tu ne cede malis, ſed contra audentior ito.
Sic age: ſic poteris vincere vel Dolichum.

III. Incerti.

Hos epicos odi, qui dicunt *inſit* & *olli*,
Furari nunquam quos aliena pudet.
Plus elegos laudo, neque enim ſubducere poſſim
Naſonis numeros, ſive Tibulle tuos.
Quin pecus auritum dicar, ſi forſitan auſim
Scribere, *dividua colla tegente coma.*
Illi Virgilium tam depraedantur aperte,
Ut ſint qui ſcribant, *Arma virumque cano.*

IV. Lucillii.

Non Phaëthon, uſſit qui flammis omnia, non quae
Omnia merſerunt Deucalionis aquae,
Tot rapuere viros, Potamo quot voce poëta,
Aut medicante manu perdidit Hermogenes.
Hactenus a primo ſic ſunt mala quattuor aevo,
Deucalion, Phaëthon, Hermogenes, Potamo.

V. Ejusdem.

Occidit Eutychides lyricus: fugite ocyus umbrae.
Jam veniens modulos adferet Eutychides.

Καὶ κιθάρας αὐτῷ διετάξατο συγκατακαῦσαι
 Δώδεκα, καὶ κίςας εἰκοσιπέντε νόμων.
Νῦν ὑμῖν ὁ Χάρων ἐπελήλυθε. ποῦ τις ἀπέλθῃ
 Λοιπὸν, ἐπεὶ καὶ γῆν Εὐτυχίδης κατέχει;

ΤΟΥ˜ Α'ΥΤΟΥ˜.

'Αρχόμεθ', Ἡλιόδωρε, ποιήματα παίζομεν οὕτω
 Ταῦτα πρὸς ἀλλήλους, Ἡλιόδωρε, θέλεις;
Ἄσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου. καὶ γὰρ ἔμ' ὄψει
 Μακροφλυαρητὴν Ἡλιοδωρότερον.

ΤΟΥ˜ Α'ΥΤΟΥ˜.

Μηκέτι, μηκέτι, Μάρκε, τὸ παιδίον, ἀλλ' ἐμὲ κόπτου,
 Τὸν πολὺ τοῦ παρὰ σοῦ νεκρότερον τεκνίου.
Εἰς ἐμὲ νῦν ἐλέγους ποίει πάλιν, εἰς ἐμὲ θρήνους,
 Δήμιε, τὸν ςιχίνῳ σφαζόμενον θανάτῳ.
Τοῦ σοῦ γὰρ πάσχω νεκροῦ χάριν, οἷα πάθωσι
 Οἱ καταδείξαντες βιβλία καὶ καλάμους.

ΤΟΥ˜ Α'ΥΤΟΥ˜.

Οὐχ οὕτω κακοεργὸν ἐχαλκεύσαντο μάχαιραν
 Ἄνθρωποι, διὰ τὰς ἐξαπίνης ἐνέδρας,
Οἷον ἀκήρυκτον, Καλλίςρατε, καὶ σὺ προελθὼν
 Ποιεῖς μοι Φοινικῶν ἑξαμέτρων πόλεμον.
Σάλπιγξον ταχέως ἀνακλητικόν· εἰς ἀνοχὰς γὰρ
 Καὶ Πρίαμος κλαύσας ἡμερίων ἔτυχεν.

ΤΟΥ˜ Α'ΥΤΟΥ˜.

Οὐδενὸς ἐνθάδε νῦν τεθνηκότος, ὦ παροδῖτα,
 Μάρκος ὁ ποιητὴς ᾠκοδόμησε τάφον·

Καὶ

Odarum ciſtas viginti quinque lyraſque
Biſſex imponi juſſit in igne ſuo.
En novus ille Charon: ah quem ſperare receptum
Jam datur, Eutychide Ditis habente loca.

VI. Ejusdem.

Incipimus, ſi vis alterno ludere verſu,
Et mihi quod tu vis, Heliodore, lubet.
I citus ut citius pereas. nam te magis ipſo
Nugirepertor, id eſt, Heliodorus ero.

VII. Ejusdem.

Ne puero da, Marce, tuo, ſed da mihi planctus,
Ut qui ſim puero mortuus ipſe magis.
In me nunc elegos lamentaque triſtia funde,
Verſibus occiſum quippe, cruente, tuis;
Namque tuo patior pro funere talia, ferrent
Qualia qui calamos ſcriptaque tota vorant.

VIII. Ejusdem.

Non quae funeſtum fecit fabricarier enſem
Latronum usque adeo vis inopina fuit;
Quam tu non miſſo, Calliſtrate, patre patrato
Infers hexametro carmine bella mihi.
Jam ſi quid miſerere; canant tua ſigna receptum:
Obtinuit bellis otia flens Priamus.

IX. Ejusdem.

Quem cernis tumulum, ne quid fallare, viator,
Vatis opus Marci nullius oſſa tegit.

Sed

Καὶ γράψας ἐπίγραμμα μονόστιχον, ὧδ' ἐχάραξε,
Κλαύσατε δωδεκέτη Μάξιμον ἐξ Ἐφέσου.
Οὐδὲ γὰρ εἶδον ἐγώ τινα Μάξιμον· εἰς δ' ἐπίδειξιν
Ποιητοῦ, κλαίειν τοῖς παριοῦσι λέγει.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ποιητὴς πανάριστος ἀληθῶς ἐστὶν ἐκεῖνος,
Ὅστις δειπνίζει τοὺς ἀκροασαμένους.
Ἢν δ' ἀναγιγνώσκῃ, καὶ νήστιας οἴκαδε πέμπῃ,
Εἰς αὑτὸν τρεπέτω τὴν ἰδίην μανίην.

ἈΡΆΤΟΥ.

Αἰάζω Διότιμον, ὃς ἐν πέτραισι κάθηται,
Γαργαρέων παισὶν βῆτα καὶ ἄλφα λέγων.

ΛΟΥΚΙΛΛΊΟΥ.

Μισῶ, δέσποτα Καῖσαρ, ὅσοις νέος οὐδέποτ' οὐδεὶς
Ἤρεσε, κἂν εἴπω, Μῆνιν ἄειδε Θεά.
Ἀλλ' ἢν μὴ Πριάμου τὶς ἔχῃ χρόνον ἡμιφάλακρος,
Ἢ καὶ κυρτὸς ἄγαν, οὐ δύνατ' ἄλφα γράφειν.
Εἰ δ' ὄντως οὕτω τοῦτ' ἔστ' ἔχον, ὦ ὕπατε Ζεῦ,
Εἰς τοὺς κηλήτας ἔρχεται ἡ σοφία.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ͂.

Ποιητὴς ἐλθὼν εἰς Ἴσθμια πρὸς τὸν ἀγῶνα,
Εὑρὼν ποιητὰς, εἶπε Παρίσθμι' ἔχειν.
Μέλλει δ' ἐξορμᾶν εἰς Πύθια· κἂν πάλιν εὕρῃ,
Εἰπεῖν οὐ δύναται, καὶ Παραπύθι' ἔχω.

ΛΟΥ-

Sed tanti Marco fuit unum ſcribere verſum;
  Flete: ſitus puer hic Maximus ex Epheſo.
Maximus hic notus nulli: ſed ut ipſe poëta
  Credatur, fruſtra nos lachrimare jubet.

X. Ejusdem.

Ille poëtarum clarisſimus eſt mihi, cujus
  Larga auditores paſcere menſa poteſt.
At ſi quis recitat, jejunantesque remittit,
  In dominum vertat ſe precor iſte furor.

XI. Arati.

Lugeo te, Diotime, cui ſaxa horrida ſedes,
  Gargaridum pueros unde elementa doces.

XII. Lucillii.

Non fero qui juvenes quales libet, optime Caeſar,
  Deſpiciunt, quamvis Arma Virumque canant:
Qui niſi quis calvus Priamique evectus ad annos
  Curvus it, Alpha probe ſcribere poſſe negat.
Si verum memorant, o maxime rector, habetque
  Res ita, jam doctos hernia ſola facit.

XIII. Luciani.

Iſthmia conſpexit, ſed habere pariſthmia dixit,
  Quando alios illic eſſe poëta videt.
Numquid & hic ſeſe parapythia dicit habere,
  Si vates alios Pythia ſacra dabunt?

Ppp XIV. Lu-

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ὠμοβοείου μοι παραθεὶς τόμον, Ἡλιόδωρε,
Καὶ τρία μοι κεράσας ὠμοβοειότερα,
Εὐθὺ κατακλύζεις ἐπιγράμμασιν. εἰ δ' ἀσεβήσας
Βεβρώκειν τινὰ βοῦν τῶν ἀπὸ Τρινακρίας,
Βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανεῖν. εἰ δ' ἐςὶ τὸ κῦμα
Ἔνθεν μακρὰν, ἄρας εἰς τὸ Φρέαρ με βάλε.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Τί ὠφελήσας τὴν πόλιν ςίχους γράφων,
Χρυσὸν τοσοῦτον λαμβάνων βλασφημίας,
Πωλῶν ἰάμβους, ὡς ἔλαιον ἔμπορος;

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ, πρὸς τὸν εἰπόντα,

Εἰ μὴ πότνια Δίκη χρυσὸν ἀπεςρέφετο.

Παρθένος εὐπατέρεια Δίκη, πρέσβειρα πολήων,
Οὐ τὸν ἐν εὐσεβίῃ χρυσὸν ἀποςρέφεται,
Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τάλαντα Διὸς πάγχρυσα τελέσθη,
Οἷσι ταλαντεύει πάντα νόμον βιότου.
Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα,
Εἰ μὴ Ὁμηρείων ἐξελάθου Χαρίτων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, ΜΑ'.

Εἰς Πλοῖα.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Οἱ τοῖχοι, Διόφαντε, τὰ κύματα πάντα δέχονται,
Καὶ διὰ τῶν θυρίδων Ὠκεανὸς φέρεται.

Δελφί-

XIV. Lucillii.

Das mihi fragmentum crudae bovis, Heliodore,
Et tria propinas pocula cruda magis.
Mox Epigrammatibus miſerum me mergis; an edi,
Quos aluit Soli Trinacris ora, boves?
Si ſic eſt, vada ſalſa bibam ſemel: aut procul hinc eſt
Si mare, me miſerans injice vel puteo.

XV. Palladae.

Quid profuerunt publico verſus tui.
Tantum quod auri pro mala lingua capis,
Vendens ïambos velut olivum circitor.

XVI. Macedonii, *ad eum, qui dixerat,*

Aurum ni juris ſperneret alma Dea.

Magni nata Jovis, juris Dea, quae regit urbes,
Aurum non ſpernit cum pietate datum.
Quid ni? quando etiam Jovis ipſius aurea libra eſt,
Arbitriis vitam quae regit aequa ſuis.
Juppiter ex auro lances examinat ambas:
Maeonidae non haec dulcia mente tenes?

TITULUS XLI.

De Navigiis.

I. Lucillii.

Omne latus, Diophante, truces maris accipit undas,
Seque feneſtellis inſerit Oceanus:

 Del-

Δελφίνων δ' ἀγέλαι καὶ Νηρέος ἀγλαὰ τέκνα
Ἐν τῷ πλοίῳ σοῦ νηχόμενα βλέπεται.
Ἂν δ' ἀναμείνωμεν, τάχα πλεύσει καί τις ἐν ἡμῖν.
Οὐδὲ γάρ ἐστιν ὕδωρ οὐκ ἔτι τῷ πελάγει.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς πέλαγος πλέομεν, Διονύσιε, καὶ γεγέμισται
Τὸ πλοῖον παντὸς πανταχόθεν πελάγους.
Ἀντλεῖται δ' Ἀδρίας, Τυῤῥηνικὸν, Ἰστρικὸν Αἴγαιν,
Οὐ πλοῖον, πηγὴ δ' Ὠκεανοῦ ξυλίνη·
Ὁπλίζου Καῖσαρ· Διονύσιος ἔρχεται ἤδη,
Οὐκ ἔτι ναυκληρεῖν, ἀλλὰ θαλασσοκρατεῖν.

ΒΙΑ'ΝΟΡΟΣ.

Τὸ σκάφος οὐ βυθὸς εἷλε· (πόθεν βυθός; οὐ γὰρ ἔπλωσεν.)
Οὐδὲ νότος· πρὸ νότου δ' ὤλετο καὶ πελάγους.
Ἤδη γάρ μιν ἅπασαν ἐπὶ ζυγὰ γομφωθεῖσαν
Ἤλειφον πεύκης τῇ λιπαρῇ νοτίδι·
Πίσσα δ' ὑπερβρασθεῖσα πυρὸς φλογὶ, τὴν ἁλὶ πιστὴν
Τευχομένην, γαίῃ δεῖξεν ἀπιστοτέρην.

ΝΙΚΑ'ΡΧΟΥ.

Εἶχε Φίλων λέμβον Σωτήριχον, ἀλλ' ἐν ἐκείνῳ
Σωθῆν' οὐδὲ Ζεὺς αὐτὸς ἴσως δύναται.
Οὔνομα γὰρ μόνον ἦν Σωτήριχος· οἱ δ' ἐπιβάντες
Ἔπλεον ἢ παρὰ γῆν, ἢ παρὰ Περσεφόνην.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ'ΟΥ.

Ἐκ ποίων ἔταμες, Διονύσιε, τὰ ξύλα ταῦτα
Λατομιῶν; ποίων τὸ σκάφος ἐστὶ μύλων;

Delphinumque cohors & caerula Nereïdum gens
  Cernitur in tranſtris tota natare tuis.
Reſtat ut in nobis aliquis, ſi nave manemus,
  Naviget: in pelago namque aqua nulla ſuper.

II. Ejusdem.

In mare jam ferimur, Dionyſie, nec ſatis hoc eſt,
  Quippe in nave tua verius omne mare eſt.
Adria, Tyrrhenum, fluctusque Aegaeus, & Iſter;
  Nec ratis eſt, ſed fons ligneus Oceani.
Caeſar ades jamque arma para. Dionyſius audet
  Non navi ſed jam ponere jura mari.

III. Bianoris.

Non rapuit navem mare, (nam neque viderat undas)
  Nec notus; ante notum ſed perit atque mare.
Compactum validis nam tranſtra per omnia clavis
  Unxerat e picea qui fluit alter adeps.
Concita pix flammis oſtendit, quam neque terris
  Tuta ſit, illa ſatis tuta putata mari.

IV. Nicarchi.

Eſt tibi cymba, Philon, Servatrix dicta, ſed in qua
  Servari nequeat Juppiter ipſe, puto.
Nomen inane gerit. nam fertur quisquis in illa eſt,
  Aut ubi littus adeſt, aut ubi Perſephone.

V. Lucillii.

Ex qua ſumta tibi ſunt haec, Dionyſie, rupe
  Ligna, vel exciſa eſt qua ratis iſta mola?

Εἰ γὰρ ἐγώ τι νοῶ, μολίβου γένος, οὐ δρυός ἐστιν,
  Οὐδ' ἐλάτης· μικροῦ ῥιζοβολεῖ τὰ κάτω.
Καὶ τυχὸν ἐξαπίνης ἔσομαι λίθος. εἶτα τὸ χεῖρον,
  Γράψει μ' ὡς Νιόβην δρᾶμα σαπρὸν Μελίτων.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΜΒ'.

Εἰς Πολυτεχνεῖς.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Τέκνον ἀπαιδείης ἀμαθέστατε, θρέμμα μορίης,
  Εἰπὲ, τί βρενθύῃ, μηδὲν ἐπιστάμενος;
Ἐν μὲν γραμματικοῖς, ὁ Πλατωνικός· ἂν δὲ Πλάτωνος
  Δόγματά τις ζητῇ, γραμματικὸς σὺ πάλιν.
Ἐξ ἑτέρου φεύγεις ἐπὶ θάτερον· οὔτε δὲ τέχνην
  Οἶσθα γραμματικὴν, οὔτε Πλατωνικὸς εἶ.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂.

Πάντα μὲν οἶδα, λέγεις, ἀτελὴς δ' ἐν πᾶσιν ὑπάρχεις.
  Γευόμενος πάντων οὐδὲν ἔχεις ἴδιον.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΜΓ'.

Εἰς Πονηρούς.

ἈΜΜΙΑΝΟΥ͂.

Εἴη σοι κατὰ γῆς κούφη κόνις, οἰκτρὲ Νέαρχε,
  Ὄφρα σε ῥηϊδίως ἐξερύσωσι κύνες.

ΤΟΥ͂

Non abiegna puto nec quercea; plumbea tota eſt.
  Infera radices pars cito quippe jacit.
Credo lapis fiam mox, & quod triſtius, in me
  Drama malum Melito ſcribet ut in Nioben.

TITULUS XLII.

De Ardelionibus.

I. PALLADAE.

Stultitiae ſoboles, cui nec frons ulla nec eſt cor,
  Cum bene nil noris, faſtus hic unde tibi?
Grammatica ſi ſis in plebe, Platonicus audis:
  Socratico ſi ſis in grege, Grammaticus.
Hinc illuc, huc inde fugis. ſed tene magiſtrum
  Grammatica agnoſcat, vel Plato diſcipulum!

II. EJUSDEM.

Omnia ſcire quidem jactas, ſed in omnibus haeres;
  Et tibi, guſtanti ſingula, nil proprium eſt.

TITULUS, XLIII.

De Improbis.

I. AMMIANI.

Sit levis, infelix, tandem tibi terra, Nearche:
  Promtius effodiant ut tua membra canes.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂.

Θᾶττον ποιήσει μέλι κάνθαρος, ἢ γάλα κώνωψ;
 Ἢ σύ τι ποιήσεις, σκορπίος ὤν, ἀγαθόν.
Οὔτε γὰρ αὐτὸς ἑκὼν τι ποιεῖς, οὔτ' ἄλλον ἀφίης,
 Ὡς ἀστὴρ Κρονικὸς πᾶσιν ἀπεχθόμενος.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂

Μητέρα τὶς, πατέρ' ἄλλος ἀπέκτανεν, ἄλλος ἀδελφόν·
 Πολλιανὸς τοὺς τρεῖς, πρῶτος ἀπ' Οἰδίποδος.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂.

Ὀψέ ποθ' ἡ ποδάγρα τὸν ἑαυτῆς ἄξιον εὗρεν,
 Ὃν ποδαγρᾷν πρὸ ἐτῶν ἄξιον ἦν ἑκατόν.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂.

Μαστaύρων ἀφελὼν δύο γράμματα, Μάρκε, τὰ πρῶτα,
 Ἄξιος εἶ πολλῶν τῶν ὑπολειπομένων.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂.

Θηρίον εἶ παρὰ γράμμα καὶ ἄνθρωπος διὰ γράμμα,
 Ἄξιος εἶ πολλῶν, ὧν παρὰ γράμμα γράφῃ.

ΚΑΛΛΙ'ΟΥ 'ΑΡΓΕΙ'ΟΥ.

Αἰεὶ θηρίον ἦσθα, Πολύκριτε· νῦν δὲ πεπωκὼς,
 Ἐξαπίνης ἐγένου λυσσομανές τι κακόν.
Αἰεί μοι δοκέεις κακὸς ἔμμεναι· οἶνος ἐλέγχει
 Τὸν τρόπον· οὐκ ἐγένου νῦν κακὸς, ἀλλ' ἐφάνης.

ΔΗΜΟ-

II. Ejusdem.

Lacte fluent culices, ſcarabaei melle, priusquam
Tu facias aliquid, ſcorpio nate, boni.
Non modo nil facis ipſe, ſed & facientibus obſtas,
Saturnique velut ſidus ubique noces.

III. Ejusdem.

Ille patre eſt, hic matre nocens, hic fratre peremto:
Pollianus tribus his, proximus Oedipodi.

IV. Ejusdem.

Dignum ſe reperit nodoſa podagra, ſed ille
Hanc annis centum debuit ante pati.

V. Ejusdem.

Vis Crucius dici, ſed ſyllaba finis abito,
Et debes illi, quod manet ipſe, dari.

VI. Ejusdem.

Nunc homo es: una ſinat ſi litera, jam fera fias:
Quodque fere es, multas dignus & ipſe feras.

VII. Calliae Argivi.

Aurea cum fueris pecus ante, Polycrite, potus
Nunc ſubito nobis bellua factus ades.
Tu ſed & ante malus fueras puto: pocula nudant
Ingenium: non ſis ille, ſed eſſe pates.

ΔΗΜΟΔΟ'ΚΟΥ.

Καὶ τόδε Δημοδόκου. Χῖοι κακοί· οὐχ ὁ μὲν, ὃς δ' οὐ.
Πάντες πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης δὲ Χίος.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Καππαδόκην ποτ' ἔχιδνα κακὴ δάκεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
Κάτθανε γευσαμένη αἵματος ἰοβόλου.

ΤΟΥ͂ ΑΥ'ΤΟΥ͂.

Καππαδόκαι, φαῦλοι μὲν ἀεί· ζώνης δὲ τυχόντες,
Φαυλότεροι· κέρδους δ' εἵνεκα, φαυλότατοι·
Ἢν δ' ἄρα δὶς καὶ τρὶς μεγάλης δράξωνται ἀπήνης,
Δὴ τότε γίγνονται φαυλεπιφαυλότατοι.
Μὴ, λίτομαι βασιλεῦ, μὴ τετράκις, ὄφρα μὴ αὐτὸς
Κόσμος ὀλισθήσῃ Καππαδοκιζόμενος.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ͂.

Εἰπέ μοι εἰρομένῳ, Κυλλήνιε, πῶς κατέδυνε
Λολλιανοῦ ψυχὴ δῶμα τὸ Φερσεφόνης.
Θαῦμα μὲν, εἰ σιγῶσα, τυχὸν δέ τι καὶ σὲ διδάσκειν
Ἤθελε· φεῦ, κείνου καὶ νέκυν ἀντιάσαι.

'ΑΔΕ'ΣΠΟΤΟΝ.

Δαμαγόραν, καὶ λοιμὸν ἰσόψηφόν τις ἀκούσας,
Ἔστησ' ἀμφοτέρων τὸν τρόπον ἐκ κανόνος.
Εἰς τὸ μέρος δὲ καθείλκετ' ἀνελκυσθὲν τὸ τάλαντον
Δαμαγόρου, λοιμὸν δ' εὗρεν ἐλαφρότερον.

'AN-

VIII. Demodoci.

Hoc quoque Demodoci: Chius malus omnis, hic, ille;
Excipio Proclem: Chius & iſte tamen.

IX. Ejusdem,

Cappadocem morſu petiit fera beſtia, verum
Ipſa venenifero ſanguine tacta perit.

X. Ejusdem.

Gens mala Cappadocum: ſumat ſi cingula, pejor.
Peſſima, cum lucri naribus adflat odor.
Quod ſi praeterea ſumat bis terve curules,
Ilicet evadit peſſimipeſſimina.
Ne quater hoc fiat, Caeſar te poſcimus, omne
Ne genus humanum Cappadocaturiat.

XI. Luciani.

Dic mihi quaerenti, Maja fate, ductus ad Orcum
Lollianus tecum quomodo fecit iter:
Mirum ſi tacuit: quin te quid, credo, docere
Geſtiit: o comitem poſt quoque fata malum.

XII. Incerti.

Quidam Graeca pares numeros quod peſtis haberet
Damagorae, juſta pendit utrumque libra:
Damagorae partem ſed multum vergere vidit.
Qualis homo eſt, peſtem qui facit eſſe levem.

ἈΝΤΙΟ'ΧΟΥ.

Ψυχὴν μὲν γράψαι χαλεπὸν, μορφὴν δὲ χαράξαι
 Ῥᾴδιον· ἀλλ' ἐπὶ σοὶ τοὔμπαλιν ἀμφότερα.
Τῆς μὲν γὰρ ψυχῆς τὸ διάστροφον ἔξω ἄγουσα
 Ἐν τοῖς φαινομένοις ἡ φύσις εἰργάσατο·
Τὸν δ' ἐπὶ τῆς μορφῆς θόρυβον, καὶ σώματος ὕβριν,
 Πῶς ἄν τις γράψῃ, μηδ' ἐσιδεῖν ἐθέλων;

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γαίης ἐκ Γαλατῶν μηδ' ἄνθεα· ἧς ἀπὸ κόλπων,
 Ἀνθρώπων ὀλέτειραι Ἐριννύες ἐβλάστησαν.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΜΔ'.

Εἰς Πορδήν.

ΝΙΚΑ'ΡΧΟΥ.

Πορδὴ ἀποκτείνει πολλοὺς ἀδιέξοδος οὖσα·
 Πορδὴ καὶ σώζει, τραυλὸν ἱεῖσα μέλος.
Οὐκοῦν εἰ σώζει καὶ ἀποκτείνει πάλι πορδὴ,
 Τοῖς βασιλεῦσιν ἴσην πορδὴ ἔχει δύναμιν.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΜΕ'.

Εἰς Παροριστάς.

ἈΜΜΙΑΝΟΥ.

Κἂν μέχρις Ἡρακλέους στηλῶν ἔλθῃς παρορίζων,
 Γῆς μέρος ἀνθρώποις πᾶσιν ἴσον σε μένει·

Κἂν

XIII. Antiochi.

Ardua res animum, facilis depingere formam,
In te ſed ſe rem conſtat habere ſecus.
Nam pravos animi mores natura latere,
Exponens oculis obvia ſigna, vetat.
Sed foedum corpus, confuſa ſed ora videre
Cum metuant omnes, pingere nemo poteſt.

XIV. Ejusdem.

Nec flores cupiam, profert quos Gallia, cujus
Ex gremio Furiae mortalia ſaecula vaſtant.

TITULUS XLIV.

De Crepitu.

Nicarchi.

Occidit crepitus clauſis egreſſibus: idem
Eſt aliis, tremulum cum canit, ipſa ſalus.
Qui ſervare poteſt multos, occidere multos,
Quis neget hunc magnis regibus eſſe parem?

TITULUS XLV.

De Terminorum motoribus.

Ammiani.

Promoveas fines licet Herculis usque columnas,
Quantula nos omnes, te quoque terra manet.

Κείσῃ δ' Ἴρῳ ὁμοῖος, ἔχων ὀβολοῦ πλέον οὐδὲν,
Εἰς τὴν οὐκ ἔτι σὴν γῆν ἀναλυόμενος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, Μϛ'.

Εἰς Ῥήτορας.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Χοιρίδιον καὶ βοῦν ἀπολώλεκα, καὶ μίαν αἶγα,
Ὧν χάριν εἴληφας μισθάριον, Μενέκλεις.
Οὔτε δέ μοι κοινόν τι πρὸς Ὀθρυάδαν γεγένηται,
Οὔτ' ἀπάγω κλέπτας τοὺς ἀπὸ Θερμοπυλῶν·
Ἀλλὰ πρὸς Εὐτυχίδην ἔχομεν κρίσιν· ὥστε τί ποιεῖ
Ἐνθάδε μοι Ξέρξης καὶ Λακεδαιμόνιοι;
Πλὴν κἀμοῦ μνήσθητι νόμου χάριν· ἢ μέγα κράξω,
Ἄλλα λέγει Μενεκλῆς, ἄλλα τὸ χοιρίδιον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ δέχεται Μάρκον τὸν ῥήτορα νεκρὸν ὁ Πλούτων,
Εἰπὼν, ἀρκείτω Κέρβερος ὧδε κύων.
Εἰ δ' ἐθέλεις πάντως, Ἰξίονι καὶ Μελίτωνι
Τῷ μελοποιητῇ, καὶ Τιτύῳ μελέτω.
Οὐδὲν γάρ σου χεῖρον ἔχω κακὸν, ἄχρις ἂν ἐλθὼν
Ὧδε σολοικίζῃ Ῥοῦφος ὁ γραμματικός.

ΚΕΡΕΑΛΙΟΥ.

Σὺ τὸ λέγειν παράσημα καὶ Ἀττικὰ ῥήματα πέντε,
Εὐζήλως ἐστὶν καὶ φρονίμως μελετᾶν.
Οὐδὲ γὰρ εἰ Κάρκαιρε, καὶ εἰ Κοναβεῖ, τό, τε Σίζει,
Καὶ Κελάρυζε, λέγεις, εὐθὺς Ὅμηρος ἔσῃ.

Νοῦν

Par Iro non plus obolo defunctus habebis,
Terraque cum fies, non erit illa tua.

TITULUS XLVI.

De Rhetoribus.

I. Lucillii.

Deperiere mihi bos, ſucula, deinde capella:
Conduxi ſuper his dicere te, Menecles.
Non ad Thermopylas qui pugnavere Laconas
Accuſo: furti nec reus Othryades.
In jus Eutychidem ſcis me duxiſſe; quid ergo
Hic mihi cum Xerxe vel Lacedaemoniis?
De me dic aliquid: lex imperat: aut ego non hoc,
Clamabo, dicit ſucula, quod Menecles.

II. Ejusdem.

Hoſpitio Pluton admittere Rhetora Marcum
Non voluit; ſatis eſt Cerberus unus, ait.
Aut age, ſi perſtas, Ixion praebeat aures,
Et Tityus lyrico cum Melitone tibi.
Nam te nil habeo pejus, dum lingua venire
Differet huc Ruffi barbara Grammatici.

III. Cerealis.

Itala protuleris ſi quinque recondita verba,
Non ideo prudens atque diſertus eris:
Nec Maro continuo fiet qui dicat *aquaï*,
Et *cujum*, *quianam*, *forſit*, & *indigetes*.

Men-

Νοῦν ὑποκεῖσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι, καὶ φράσιν αὐτῶν
Εἶναι κοινοτέραν, ὥστε νοεῖν ἃ λέγεις.

ἌΔΗΛΟΝ.

Εἰκὼν ἡ Σέξτου μελετᾷ, Σέξτος δὲ σιωπᾷ.
Ῥήτωρ ἦν εἰκών· ὁ δὲ ῥήτωρ, εἰκόνος εἰκών.

ἈΜΜΙΑΝΟΥ͂.

Ἑπτὰ σολοικισμοὺς Φλάκκῳ τῷ ῥήτορι δῶρον
Πέμψας, ἀντέλαβον πέντε διακοσίους,
Καὶ, νῦν μέν, φησιν, τούτους ἀριθμῷ σοι ἔπεμψα,
Τοῦ λοιποῦ δὲ μέτρῳ, πρὸς Κύπρον ἐρχόμενος.

ΤΟΥ͂ ἈΥΤΟΥ͂

Ῥήτωρ ἐξαπίνης Ἀσιατικός· οὐδὲν ἄπιστον·
Καὶ τοῦτ' ἐν Θήβαις νῦν γέγονεν τὸ τέρας.

ΛΟΥΚΙΛΛΊΟΥ.

Μηδὲ λαλῶν, πρώην ἐσολοίκισε Φλάκκος ὁ ῥήτωρ,
Καὶ μέλλων χαίνειν, εὐθὺς ἐβαρβάρισε,
Καὶ τῇ χειρὶ τὰ λοιπὰ σολοικίζει διανεύων.
Κἀγὼ δ' αὐτὸν ἰδών,, τὸ στόμα μου δέδεται.

ΑΜΜΙΑΝΟΥ͂.

Ἀρκαδικὸν πῖλον κατ' ἐνύπνιον Ἀρκάδι δῶρον
Ἑρμείῃ ῥήτωρ θῆκεν Ἀθηναγόρας.
Εἰ μὲν καὶ ῥήτωρ κατ' ἐνύπνιον, οἴσομεν Ἑρμῆ·
Εἰ δ' ὕπαρ, ἀρκείτω, θῆκεν Ἀθηναγόρας.

ΤΟΥ͂

Mentem praecipue poſcit ſibi pagina; verba
Talia, quae poſſint absque labore capi.

IV. Incerti.

Ipſe tacet Sextus: Sexti declamat imago,
Haec Rhetor: ſed Rhetor imaginis hujus imago eſt.

V. Ammiani.

Pro ſeptem Flaccus rhetor mihi quinque ducentos
Ipſe ſoloecismos reddit, aitque, parum eſt:
Hos tibi nunc numero, ſed poſtquàm venero Cyprum,
Tunc admenſa tibi talia plura dabo.

VI. Ejusdem.

Quid non credibile eſt? Aſiaticus ecce repente
Rhetor, & hoc Thebes addite prodigiis.

VII. Lucillii.

Saepe tacens Flaccus rhetor ſolet eſſe ſoloecus:
Sed neque barbariem vitat hiare volens.
Nunc loquitur nutu, neque ſic tamen absque ſoloeco.
Os mihi, cum Flaccum ſpecto, repente coit.

VIII. Ammiani.

Arcadi Mercurio petaſum dedit Arcada munus,
Vovit ut in ſomnis rhetor Athenagoras.
Si ſic, in ſomnis rhetor, mittamus ad aedem:
Sin aliter, ſatis eſt, vovit Athenagoras.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Εἰ βούλει τὸν παῖδα διδάξαι ῥήτορα, Παῦλε,
Ὡς οὗτοι πάντες, γράμματα μὴ μαθέτω.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ῥήτορα Μαῦρον ἰδὼν, ἀπεθαύμασα, τὸν βαρύχειλον,
Τέχνης ῥητορικῆς δαίμονα λευκοφόρον

ἌΔΗΛΟΝ.

Αὐτὸν ὁρῶ σε, Μέδων, τὸν ῥήτορα· Φεῦ, τί τὸ θαῦμα.
Στειλάμενος σιγᾷς; οὐδὲν ὁμοιότερον.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ῥήτορος ἅδ' εἰκών· ὁ δὲ ῥήτωρ, ῥήτορος εἰκών.
Καὶ πῶς; οὐ λαλέει. οὐδὲν ὁμοιότερον.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ͂ΟΥ.

Πολλοῦ δεῖ, καὶ Σφὶν, καὶ, Τρίς παρ' ἕκαστα, Δικασταὶ
Ἄνδρες· καὶ, Λέγε δὴ τὸν νόμον ἐνθάδε μοι,
Καὶ Ταυτὶ, καὶ Μῶν, καὶ Τετταράκοντα, καὶ Ἄττα
Σκεψάμενος· καί τα Νὴ Δία, καὶ Μὰ Δία,
Ῥήτωρ ἐστὶ Κρίτων, καὶ παιδία πολλὰ διδάσκει·
Προσθήσει δ' αὐτοῖς Γρῦ, Φάθι, καὶ Μὶν ἔτι.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Νήπιε, πῶς σε λέληθε δίκης ζυγὸς, οὐ νόεις δὲ
Ἀνδράσιν οὐχ ὁσίοις ψῆφον ὀφειλομένην;
Ῥήτρῃ πιστεύεις πυκινόφρονι, σῇ τε μενοινῇ,
Ποικίλον αὐδῆσαι μῦθον ἐπισταμένῃ.

Ἐλπί-

IX. Ejusdem.

Inſtitui puerum ſi vis a rhetore, Paule,
Nil legat: illorum more diſertus erit.

X. Ejusdem.

Obſtupui ſpectans Labeonem rhetora Maurum:
Rhetorica albatum daemona, miror, habet.

XI. Incerti.

Ipſum te video, rhetor Medo: tu quoque pulchra
Cultus veſte taces: nil tibi tam ſimile.

XII. Incerti.

Rhetoris haec: rhetor ſed imago rhetoris ipſe eſt.
Cur? quia non loquitur. nil magis eſt ſimile.

XIII. Lucillii.

Oppido & Aerumnas & ad omnia ſenſa Quirites,
Nec minus Eſſe comes cui videatur adeſt,
Exantlaviſſet, proles, reor, autumo, quaeſo,
Cum didiciſſet, adhaec Medius & Fidius;
Ecce Crito pueros docet, & ſe rhetora dicit:
Hic cras adjiciet Pol puto, mox Edepol.

XIV. Ejusdem.

Stulte, malos qualis maneat ſententia neſcis,
Nec quam Juſtitiae libra ſit aequa vides,
Ingenio fidis linguaeque volubilis arti,
Quae varios falſo temperet ore ſonos.

Spem

Ἐλπίζειν δ' ἔξεςι· Θέμιν δ' οὐκ οἶδεν ἀμεῖψαι
Τῆς σῆς κλεμματικῆς παίγνια Φαντασίης.

ἈΓΑΘΙΌΥ.

Ῥήτορα πρὸς Διόδωρον ἀνὴρ δείλαιος ἀπελθὼν,
Ἤρετό μιν τοίης ἀμφὶ δικασπολίης.
Ἡμετέρη θεράπαινα φύγεν ποτέ· τὴν δέ τις εὑρὼν,
Ἀλλοτρίην τ' εἶναι λάτριν ἐπιςάμενος,
Ζεῦξεν ἑῷ θεράποντι· τέκεν δ' ὑπὸ παῖδας ἐκείνῳ.
Καὶ τίνι δουλεύειν εἰσὶ δικαιότεροι;
Ὃς δ' ὅτε μερμήριξε, καὶ ἔδρακε βίβλον ἑκάςην,
Εἶπεν ἐπιςρέψας γυρὸν ἐπισκύνιον.
Ἢ σοι, ἢ τῷ ἑλόντι τεὴν θεράπαιναν, ἀνάγκη
Δουλεύειν κείνους, ὧν χάριν ἐξερέεις.
Δίζεο δ' εὐμενέοντα δικασπόλον· αἶψα δ' ἀποίσῃ
Ψῆφον ἀρειοτέρην, εἴ γε δίκαια λέγοις.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΌΥ.

Θαυμάζειν μοι ἔπεισιν, ὅπως Βύτος ἐςὶ σοφιςὴς,
Μήτε λόγον κοινὸν, μήτε λογισμὸν ἔχων.

ΤΟΥ͂ ἈΥΤΟΥ͂.

Θᾶττον ἔην λευκοὺς κόρακας, πτηνάς τε χελώνας
Εὑρεῖν, ἢ δόκιμον ῥήτορα Καππαδόκην.

ΚΕΦΆΛΑΙΟΝ, ΜΖ΄.

Συμποτικὰ ἀςεΐσματα.

ἌΔΗΛΟΝ.

Ἤθελον ἂν πλουτεῖν, ὡς πλούσιος ἦν ποτε Κροῖσος,
Καὶ βασιλεὺς εἶναι τῆς μεγάλης Ἀσίης·

Ἀλλ

Spem non invideo. ſed nunquam ludicra mentis
Furta tuae Juris vertere vim poterunt.

XV. Agathiae Oratoris.

Accedens quidam Diodorum rhetora, factum
Proponit, Juris quid foret, inde rogat.
Ancillam, de me quae fugerat, excipit alter,
Utque ſuo ſervo ſit quaſi nupta, facit.
Sed gnarus non eſſe ſuam: parit illa marito,
Illius ad partus jus habet, inquit, uter?
Ille diu curas & multa volumina verſans
Sic ait, adducens curva ſupercilia:
Hos, de queis agitur, vel ei ſervire neceſſe eſt,
Quem penes ipſa fuit ſerva, vel eſſe tuos.
Effice ſit judex tibi qui ſit amicus: abibis
Victor ab hac cauſſa, ſi modo juſta petis.

XVI. Lucillii.

Miramur rhetor qui factus ſit Bytus, is quem
Communis ſenſus deficit & ratio.

XVII. Ejusdem.

Albus erit corvus prius & teſtudo volabit,
Quam doctum videas rhetora Cappadocem.

TITULUS XLVII.

Joci Convivales.

I. Incerti.

Et mihi divitias cuperem, quas Croeſus habebat,
Et populos Aſiae juris habere mei:

Ἀλλ' ὅταν ἐμβλέψω Νικάνορα τὸν σοροπηγὸν,
Καὶ γνῶ πρὸς τί ποιεῖ ταῦτα τὰ γλωσσόκομα,
Ἀκτὴν που πάσσας, καὶ ταῖς κοτύλαις ὑποβρέξας,
Τὴν Ἀσίαν πωλῶ πρὸς μύρα καὶ στεφάνους.

ΝΙΚΑ'ΡΧΟΥ.

Οὐδεὶς τὴν ἰδίην συνεχῶς, Χαρίδημε, γυναῖκα
Αἰνεῖν ἐκ ψυχῆς τερπόμενος δύναται·
Οὕτως ἡ φύσις ἐστὶ φιλόκνισος, ἀλλοτρίοις χρώς·
Καὶ ζητεῖ διόλου τὴν ξενακυσταπάτην.

ἌΔΗΛΟΝ

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίναις στήλαισι χαρίζου,
Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξῃς· εἰς κενὸν ἡ δαπάνη·
Ζῶντί μοι εἴ τι θέλεις χαρίσαι· τέφρην δὲ μεθύσκων,
Πηλὸν ποιήσεις, κοὐχ ὁ θανὼν πίεται.

ΛΕΩΝΙ'ΔΟΥ.

Μὴ πάλι μοι μετὰ δόρπον, ὅτ' οὐκ ἔτι γαστέρα πείθω,
Οὔθατα, καὶ χοίρων ἄρτι τίθει τεμάχη.
Οὐδὲ γὰρ ἐργοπόνοισι μετὰ στάχυν ὄμβρος ἄκαιρος
Χρήσιμος, οὐ ναύταις ἐν λιμένι Ζέφυρος.

ἈΛΚΑ'ΙΟΥ.

Πίομαι, ὦ Ληναῖε, πολὺ πλέον ἢ πίε Κύκλωψ,
Νηδὺν ἀνδρομέων πλησάμενος κρεάων.
Πίομαι· ὡς ὄφελόν γε καὶ ἔγκαρον ἐχθροῦ ἀράξας,
Βρέγμα Φιλιππείης ἐξέπιον κεφαλῆς.
Ὅσπερ ἑταιρείοιο παρὰ κρητῆρι φόνια
Γεύσατ', ἐν ἀκρίτῳ φάρμακα χευάμενος.

ἈΜ-

Sed veſpillonem quoties Nicanora cerno,
Atque illas arcas cogito cur faciat.
Tunc littus foliis ſpargens & munere Bacchi
Omnem Aſiam vendo floribus & balano.

II. Nicarchi.

Crede mihi, nemo propriam, Charideme, maritam
Ex animi ſenſu ſemper amare poteſt.
Sic homini ingenium eſt: alienos prurit ad artus,
Et veſica placet, non ſua, capta dolo.

III. Incerti.

Parce rogo unguentum cippo dare, parce corollas,
Et flammas flammis. ſumtus inanis erit.
Laudo dari vivis: cineri data vina luteſcunt:
Et bibit ex illis mortuus inde nihil.

IV. Leonidae.

Pranſum jam ſatis eſt: non amplius ilia latrant:
Ne botulos, ne jam ſumina pone mihi.
Serus ad agricolas poſt meſſem decidit imber,
Nec nautam, portum cum tenet, aura juvat.

V. Alcaei.

Plus ego, Bacche, bibo, quam vaſto corpore Cyclops,
Sumſit ab humana cum ſibi carne dapes.
Quum bibo, tum vellem ſceleratum hoſtile cerebrum
Omne Philippeo ſugere de capite.
Ille etenim menſas & pocula caede ſodalis
Polluit, infundens mixta venena mero.

ʼΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Ἐχθὲς ἐπὶ ξενίαν κληθεὶς, ὅτε καιρὸς ὕπνου μοι,
Τύλῃ ἐπεκλίνθην Γοργόνος ἢ Νιόβης.
Ἣν οὐδεὶς μὲν ὕφηνεν, ἀπέπρισε δ᾽ ἢ πελεκήσας,
Ἐκ τῶν λατομιῶν ἤγαγεν εἰς τὰ Πρόκλου.
Ἐξ ἧς εἰ μὴ θᾶττον ἐπηγέρθην, Πρόκλος ἄν μοι
Τὴν τύλην στήλην, ἢ σορὸν εἰργάσατο.

ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Καὶ πῖνε καὶ τέρπου, Δημόκρατες· οὐ γὰρ ἐς αἰεὶ
Πιόμεθ᾽, οὐδ᾽ αἰεὶ τέρψιος ἑξόμεθα.
Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα, καὶ μυρίσωμεν
Αὐτοὺς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἑτέρους.
Νῦν ἐν ἐμοὶ πιέτω μέθυ τὸ πλέον ὀστέα τἀμὰ,
Νεκρὰ δὲ Δευκαλίων αὐτὰ κατακλυσάτω.

ʼΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ, ΘΕΤΤΑΛΟΥ.

Φεύγετ᾽ ὅσοι λόκκας, ἢ λοφνίδας, ἢ χαμασήνας
Ἄδετε, ποιητῶν φῦλον ἀκανθολόγων·
Οἵτ᾽ ἐπέων κόσμον λελιγυσμένον ἀσκήσαντες,
Κρήνης ἐξ ἱερᾶς πίνετε λιτὸν ὕδωρ.
Σήμερον Ἀρχιλόχοιο καὶ Ἄρσενος ἦμαρ Ὁμήρου
Σπένδομεν· ὁ κρατὴρ οὐ δέχεθ᾽ ὑδροπότας.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὦ Ἑλικὼν Βοιωτὲ, σὺ μέν ποτε πολλάκις ὕδωρ
Εὐεπὲς ἐκ πηγέων ἔβλυσας Ἡσιόδῳ·
Νῦν δ᾽ ἡμῖν ἔθ᾽ ὁ κοῦρος ὁμώνυμος, Αὔσονα Βάκχον
Οἰνοχόει κρήνης ἐξ ἀμεριμνοτέρης.

Βου-

VI. Ammiani.

Forte vocatus heri conviva, ſoporis in hora,
Incubui ſtrato Gorgonis aut Niobes:
Texuit hoc nemo: ſed ſerra vel aſpra ſecuris
Ex dura ſecuit rupe, Procloque tulit.
Et ſurrexiſſem niſi ſat cito, Procle, pararas
Pro ſtrato cippum tu mihi, vel tumulum.

VII. Stratonis.

Pocula non ſemper, neque nos aeterna ſequentur
Gaudia: nunc gaude, nunc bibe, Democrates.
Quin capiti flores damus & nos unguimus, ante
Quam faciat tumulis hoc aliena manus.
Oſſa merum potent mecum mea: ſed ſimul ac ſint
Mortua, perfundat, non veto, Deucalion.

VIII. Antipatri Thessalonicensis.

Qui canitis topper, qui betere, quique ceruſes,
Vates impliciti ſentibus, ite procul.
Et quorum tenui ſudans in carmine cura
Ex ſacris ſolas fontibus haurit aquas.
Iſta dies agitur Flacco magnoque Maroni:
Non amat hic crater queis levat unda ſitim.

IX. Ejusdem.

O Helicon Baeote, tuis e fontibus olim
Heſiodo fluxit carmine dives aqua:
At nunc vina tibi cognominis Itala nobis
De vena fundit liberiore puer.

Βουλοίμην δ' ἂν ἔγωγε πιεῖν παρὰ τοῦδε κύπελλον
Ἓν μόνον, ἢ παρά σευ χίλια Πηγασίδος.

ἈΠΟΛΛΩΝΊΔΟΥ.

Ὑπνώεις, ὦ ἑταῖρε, τὸ δὲ σκύφος αὐτὸ βοᾷ σε·
Ἔγρεο, μὴ τέρπου μοιριδίῃ μελέτῃ·
Μὴ φείσῃ, Διόδωρε· λάβρος δ' ἐς Βάκχον ὀλισθὼν,
Ἄχρις ἐπὶ σφαλεροῦ ζωροπότει γόνατος.
Ἔσσεθ' ὅτ' οὐ πιόμεσθα πολὺς χρόνος· ἀλλὰ γ' ἐπείγου
Ἡ πολιὴ κροτάφων ἅπτεται ἡμετέρων.

ἈΡΓΕΝΤΑΡΊΟΥ.

Σφάλλομαι ἀκρήτῳ μεμεθυσμένος· ἀλλὰ τίς ἄρα
Σώσει μ' ἐκ Βρομίου γυῖα σαλευόμενον;
Ὡς ἄδικον Θεὸν εὗρον, ὅθ' οὕνεκεν αὐτὸς ἐγώ σε,
Βάκχε, φέρων, ὑπὸ σοῦ τοὔμπαλι παρφέρομαι.

ἈΝΤΙΠΆΤΡΟΥ.

Οὔ μοι Πληϊάδων φοβερὴ δύσις, οὐδὲ θαλάσσης
Ὀρνύμενον στυφέλῳ κῦμα περὶ σκοπέλῳ,
Οὐδ' ὅταν ἀστράπτῃ μέγας οὐρανός· ὡς κακὸν ἄνδρα
Ταρβῶ, καὶ μύθων μνήμονας ὑδροπότας.

ὈΝΈΣΤΟΥ.

Μούσης νουθεσίην φιλοπαίγμονος εὕρετο Βάκχος,
Ὦ Σικυὼν, ἐν σοὶ κῶμον ἄγων Χαρίτων.
Δὴ γὰρ ἔλεγχον ἔχει γλυκερώτατον, ἔν τε γέλωτι
Κέντρον· χὠ μεθύων ἀστὸν ἐσωφρόνισεν.

ΦΙΛΙΠ-

Hinc unum multo cyathum mihi ſumere malim,
Quam de Pegaſeo mille liquore tuo.

X. Apollonidae.

Stertis amice? vocat jam te ſcyphus: erige temet,
Nec gelidae placeat mortis imago tibi.
Parce nihil, totus, Diodore, ſed irrue vino,
Et bibe, dum genibus deſtituare, merum.
Tempus erit longum, quod nos potare vetabit.
Nunc propera: veniunt ad caput ecce nives.

XI. Argentarii.

Victus flore meri titubo pater Evie: quis me
Servabit quaſſum membra calore tuo?
Injuſtus Deus es; toto te ferre paratum
Corpore transverſum tu, violente, rapis.

XII. Antipatri.

Non fugiens tantus terror mihi Pleiados aſtrum,
Horrida nec ſcopulum quae ferit ira maris,
Nec coelum cum triſte tonat, quam vir malus & qui,
Dicta memor ſervans ſingula, potat aquam.

XIII. Onestae.

Urbe tua, Sicyon, lepidae praecepta Camoenae
Cum Bromio ludens Gratia terna dedit.
Riſus acumen habet; caſtigaturque jocando
Vita; bonos mores ebria turba docet.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Λάθριον ἑρπηστὴν σκολιὸν πόδα, κισσὲ, χορεύσας,
Ἄγχεις τὴν Βρομίου βοτρυόπαιδα χάριν.
Δεσμεῖς δ' οὐχ ἡμᾶς, ὀλέκεις δέ σε. τίς γὰρ ἕλοιτο
Κισσὸν ἐπὶ κροτάφοις, μὴ κεράσας Βρόμιον.

ΟΝΕΣΤΟΥ.

Αὐτοθελὴς ἥδιστος ἀεὶ πότος· ὃς δέ κ' ἀνάγκῃ,
Ὑβριστὴς οἴνῳ τ' ἐστὶ καὶ οἰνοπότῃ.
Τὸν μὲν γὰρ γαίῃ προχέει κρύφα· τὸν δ' ὑπὸ γαίῃ
Πολλάκι πρὸς λήθης ἤγαγε πικρὸν ὕδωρ.
Πουλυμεθεῖς χαίροιτε· τὸ δ' ὁππόσον ἡδὺ ποθῆναι
Μέτρον ἐμοὶ πάσης ἄρκιον εὐφροσύνης.

ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ ΚΥΖΙΚΗΝΟΥ.

Ἄνθρωποι δείλης, ὅτ' ἐπίνομεν. ἢν δὲ γένηται
Ὄρθρος, ἐπ' ἀλλήλους θῆρες ἐγειρόμεθα.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Οὔ μοι μέλει Γύγαο,
Τοῦ Σαρδίων ἄνακτος·
Οὔθ' αἱρέει με χρυσὸς,
Οὐδὲ Φθονῶ τυράννοις.
Ἐμοὶ μέλει μύροισι
Καταβρέχειν ὑπήνην,
Ἐμοὶ μέλει ῥόδοισι
Καταστέφειν κάρηνα.
Τὸ σήμερον μέλει μοι,
Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδε;

ΤΟΥ

XIV. Philippi.

Laeta racemiferi ſuffocas munera Bacchi,
Arrepens curvis ſaltibus, o hedera.
Fers tibi perniciem, non nobis vincula! nam te
Temporibus geſtet quis niſi vina bibens?

XV. Onestae.

Dulcia ſunt quae ſponte capit quis pocula: vino
Potorique ſimul pocla coacta nocent.
In terram ſiquidem diffunditur illud, at iſte
Sub terra Lethes pocula ſaepe bibit.
Vinoſi procul hinc: mihi quantum dulce bibenti
Sit ſatis, hic portat gaudia vera modus.

XVI. Aytomedontis Cyziceni.

Veſpera potantes homines nos viderat: at cras
Cum venit, infeſtas nos videt eſſe feras.

XVII. Anacreontis.

De rege Sardiano
Gyge, nihil laboro,
Nec me laceſſit aurum,
Nec livor in tyrannos.
Mihi fragrante nardo
Libet rigare barbam,
Roſaque purpurante
Caput tenere vinctum.
Haec haec dies agatur:
Ventura nota nulli.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν ἄργυρον τορεύσας,
Ἥφαιστέ, μοι ποίησον,
Πανοπλίαν μὲν οὐχί.
Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;
Ποτήριον δὲ κοῖλον
Ὅσον δύνῃ βάθυνον·
Ποίει δέ μοι κατ' αὐτοῦ
Μήδ' ἄστρα, μήδ' Ἀμάξας,
Μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα.
Ἀλλ' ἀμπέλους χλοώσας,
Καὶ βότρυας γελῶντας,
Σὺν τῷ καλῷ Λυαίῳ

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Γηραλέον με γυναῖκες ἀποσκώπτουσι, λέγουσαι
Εἰς τὸ κάτοπτρον ὁρᾷν λείψανον ἡλικίης.
Ἀλλ' ἐγὼ, εἰ λευκὰς φορέω τρίχας, εἴτε μελαίνας,
Οὐκ ἀλέγω, βιότου πρὸς τέλος ἐρχόμενος.
Εὐόδμοις δὲ μύροισι καὶ εὐπετάλοις στεφάνοισι,
Καὶ Βρομίῳ παύω φροντίδας ἀργαλέας.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δὸς πιέειν, ἵνα Βάκχος ἀποσκεδάσειε μερίμνας,
Ῥηγνυμένας καθαροῖς εὐϋάλοις φιάλαις.

ΑΔΗΛΟΝ.

Πῖνε καὶ εὐφραίνευ. τί γὰρ αὔριον, ἢ τί τὸ μέλλον,
Οὐδεὶς γιγνώσκει. μὴ τρέχε, μὴ κοπία.

Ὡς

XVIII. Ejusdem.

Argenteum toreuma,
Vulcane, fac poëtae,
Non militis paratum,
(Quid Mars cruentus ad nos?)
Sed poculum profunde
Quantum potes cavato:
Se dent ubi videndos
Non Luna, Sol, & Urſae,
Non enſe trux Orion,
Sed pampinoſa vitis
Ridentibus racemis,
Juxtaque pulcher Evan.

XIX. Palladae.

Ridet me vetulum muliebris turba, jubetque
In ſpeculo vitae cernere quod reliquum eſt.
Aſt ego, nigrantes mihi ſint albine capilli,
Nil moror, ad metam cui prope vita venit:
Sed Bromio ſertisque virentibus ac bene olenti
Unguento curas pellere cura mihi.

XX. Ejusdem.

Da mihi quod potem. curarum taedia Bacchus
(Quis putet hoc?) vitrea frangere ſcit phiala.

XXI. Incerti.

Ne ſatage & ſuda, ſed gaude, ſed bibe: neſcit
Namque homo, quid cras ſit, quidve futura dies.

Paſcere,

Ὡς δύνασαι χάρισαι, μετάδος, φάγε, θνητὰ λογίζου.
Τὸ ζῆν τοῦ μὴ ζῆν οὐδὲν ὅλως ἀπέχει.
Πᾶς ὁ βίος τοιόσδε, ῥοπὴν μόνον ἂν προλάβῃ τις·
Ἂν δὲ θάνῃς, ἑτέρου πάντα· σὺ δ' οὐδὲν ἔχεις.

ἈΓΑΘΊΟΥ, Σχολαστικοῦ.

Γαστέρα μὲν σεσάλακτο γέρων εὐώδεϊ Βάκχῳ
Οἰνοπίων, ἔμπης δ' οὐκ ἀπέθηκε δέπας·
Ἀλλ' ἔτι διψώων, ἰδίῃ κατεμέμφετο χειρὶ
Ὡς ἀπὸ κρητῆρος μηδὲν ἀφυσσαμένῃ.
Οἱ δὲ νέοι ῥέγχουσι, καὶ οὐ σθένος οὐδ' ἀπ' ἀριθμοῦ
Τὰς κύλικας γνῶναι τὰς ἔτι πινομένας.
Πῖνε γέρον, καὶ ζῆθι· μάτην δ' ἄρα θεῖος Ὅμηρος
Τείρεσθαι πολιὴν ἐκ νεότητος ἔφη.

ΜΑΚΕΔΟΝΊΟΥ, ὙΠΆΤΟΥ.

Ἤθελον οὐ χρυσόν τε καὶ ἄστεα μυρία γαίης,
Οὐδ' ὅσα τὰς Θήβας εἶπεν Ὅμηρος ἔχειν,
Ἀλλ' ἵνα μοι τροχόεσσα κύλιξ βλύσσειε Λυαίῳ,
Χείλεος ἀενάῳ νάματι λουομένου,
Καὶ γεραρῶν συνέπινε φίλων χορός· οἱ δὲ περισσοὶ
Ἀνέρες ἐργατίναι κάμνον ἐφ' ἡμερίσιν.
Οὗτος ἐμοὶ πολὺς ὄλβος, ἀεὶ φίλος· οὐδ' ἀλεγίζω
Τῶν χρυσέων ὑπάτων, τὴν φιάλην κατέχων.

ΤΟΥ͂ ἈΥΤΟΥ͂.

Χανδοπόται, βασιλῆος ἀεθλητῆρες Ἰάκχου,
Ἔργα κυπελλομάχου στήσομεν εἰλαπίνης,
Ἰκαρίου σπένδοντες ἀφειδέα δῶρα Λυαίου.
Ἄλλοισιν μελέτω Τριπτολέμοιο γέρα,

Ἤχοι

Paſcere, da, largire, vide mortalia quae ſint:
Nil refert vivas an moriare tuâ.
Sic eſt vita: tua eſt, rapias ſi tempus: at eſt nil,
Cum moriere, tuum: quod fuit alter habet.

XXII. Agathii Scholastici.

Jam ſenior Bromio totam compleverat alvum
Oenopion, pateram ſed tenet ille tamen.
Quin etiam ſitiens dicit mala plurima dextrae,
De cupâ quod non hauriat illa merum.
Interea ſtertunt juvenes, aut ſi vigil eſt quis,
Epotos calices nec numerare valet.
Jam bibe, vive ſenex: non vere dixit Homerus
Vexari juvenum robore canitiem.

XXIII. Macedonii, Consulis.

Pondera non auri cupio mihi, mille nec urbes,
Nec quas Thebarum cantat Homerus opes.
Plena ſed ut veteri ſpument mihi pocula Baccho,
Et mea perpetuus proluat ora liquor:
Compotetque ſenum mihi circumfuſa corona;
Qui volet, in craſſa ſudet ephemeride.
Hae mihi divitiae, meus hic honor. Ite curules
Et faſces: phialam ſat ſit habere mihi.

XXIV. Ejusdem.

Heus Bacchi pugiles ad praelia ſemper hiantes,
Inſtaurat calicum praelia feſta dies.
Largiter Icarii libemus dona Lyaei,
Sint aliis curae munera Triptolemi.

Ἦχι βόες, καὶ ἄροτρα, καὶ ἱϛοβοεὺς, καὶ ἐχέτλη,
Καὶ ϛάχυς, ἁρπαμένης ἴχνια Φερσεφόνης.
Εἴποτε δὲ ϛομάτεσσι βαλεῖν τινα βρῶσιν ἀνάγκη,
Ἀϛαφὶς οἰνοπόταις ἄρχιος ἡ Βρομίου.

ΠΑΥ'ΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙ'ΟΥ.

Σπείσομεν οἰνοποτῆρες ἐγερσιγέλωτι Λυαίῳ,
Ὤσομεν ἀνδροφόνον φροντίδα ταῖς φιάλαις.
Σιτοδόκῳ δ' ἄγραυλος ἀνὴρ βαρύμοχθος ἰάλλοι
Γαϛρὶ μελαμπέπλου μητέρα Φερσεφόνης.
Ταυροφόνων δ' ἀμέγαρτα καὶ αἱμαλέων κρέα δόρπων
Θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς λείψομεν ὠμοβόροις.
Ὀϛέα δ' αὖ νεπόδων ταμεσίχροα χείλεσι φωτῶν
Εἰξάτω, οἷς Ἀΐδης φίλτερος ἠελίου.
Ἡμῖν δ' ὀλβιόδωρον ἀεὶ μέθυ, καὶ βόσις ἔϛω
Καὶ ποτόν· ἀμβροσίην δ' ἄλλος ἔχειν ἐθέλοι.

ΜΑΚΕΔΟΝΙ'ΟΥ, ΥΠΑ'ΤΟΥ.

Χθιζὸν ἐμοὶ νοσέοντι παρίϛατο δήϊος ἀνὴρ
Ἰητρὸς, δεπάων νέκταρ ἀπειπάμενος·
Εἶπε δ' ὕδωρ πίνειν ἀνεμώλιως· οὐδ' ἐδιδάχθη,
Ὅττι μένος μερόπων οἶνον Ὅμηρος ἔφη.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πᾶσι θανεῖν μερόπεσσιν ὀφείλεται· οὐδέ τις ἐϛὶν
Αὔριον εἰ ζήσει θνητὸς ἐπιϛάμενος.
Τοῦτο σαφῶς, ἄνθρωπε, μαθὼν, εὔφραινε σεαυτὸν,
Λήθην τοῦ θανάτου τὸν Βρόμιον κατέχων.
Τέρπεο, καὶ σκίρτα, τὸν ἐφημέριον βίον ἕλκων·
Τἆλλα δὲ πάντα τύχῃ πράγματα δὸς διέπειν.

MAKE-

Temo, ſtiva, boves & dens incurvus aratri,
  Spica ſimul, raptae pignora Perſephones.
Quippe etiam nobis os ſi quid poſcat ad eſcam,
  Conſobrina meri paſſula ſufficiet.

XXV. Pauli Silentiarii.

Riſori Bromio mecum libate, ſodales,
  Et phialis curas trudite carnifices.
Agricolae laxam patientis farciat alvum
  Mater regnantis trans Styga Perſephones.
Quid mihi cum carne eſt? paſcant volucresque ferasque
  Prandia de caeſo ſanguinolenta bove.
Laedere nata cutim de piſcibus oſſa relinquo,
  His qui plus Orcum lumine ſolis amant.
Dulce merum nobis pariter potusque cibusque,
  Hoc ſatis eſt: quaerat qui volet Ambroſiam.

XXVI. Macedonii, Consulis.

Durus heri medicus propter me conſtitit aegrum,
  Meque uti vetuit munere, Bacche, tuo.
Vanus homo de fonte bibam jubet: immemor ipſum
  Maeoniden hominis vim vocitaſſe merum.

XXVII. Palladae.

Debemur morti nos noſtraque: nemo beatus
  Usque adeo cui ſit craſtina certa dies.
Haec homo cum noris, temet recreare memento,
  Et Lethes Lethe ſit tibi dulce merum.
Vive in quemque diem ludens, ſaltansque, jocansque,
  Caetera Fortunae, crede, ſed iſta tua.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΌΥ, ὙΠΑ΄ΤΟΥ.

Ἀνέρες οἷσι μέμηλεν ἀπήμονος ὄργια Βάκχου
  Ἐλπίσιν ἡμερίδων ῥίψατε τὴν πενίην.
Αὐτὰρ ἐμοὶ κρητὴρ μὲν ἔοι δέπας. ἄγχι δὲ ληνὸς,
  Ἄγχι πίθος, λιπαρῆς ἔνδον εὐφροσύνης.
Αὐτίκα δ' ἡμετέροιο πιὼν κρητῆρα Λυαίου,
  Παισὶ Καναστραίοις μαρναμένειν ἐθέλω.
Οὐ τρομέω δὲ θάλασσαν ἀμείλιχον, οὐδὲ κεραυνοὺς,
  Πιστὸν ἀταρβήτου θάρσος ἔχων Βρομίου.

ἈΓΑΘΙΌΥ Σχολαστικοῦ.

Ἡμεῖς μὲν πατέοντες ἀπείρονα καρπὸν Ἰάκχου,
  Ἄμμιγα βακχευτὴν ῥυθμὸν ἀνεπλέκομεν·
Ἤδη δ' ἄσπετον οἶδμα κατέῤῥεεν· οἷα δὲ λέμβοι,
  Κισσύβια γλυκερῶν νήχεθ' ὑπὲρ ῥοθίων·
Οἷσιν ἀρυσσάμενοι, σχέδιον ποτὸν ἤνομεν ἤδη,
  Θερμῶν Νηϊάδων οὐ μάλα δευόμενοι.
Ἡ δὲ καλὴ ποτὶ ληνὸν ὑπερκύπτουσα Ῥοδάνθη
  Μαρμαρυγῇ κάλλους νᾶμα κατηγλάϊσεν.
Πάντων δ' ἐκδεδόνητο θοαὶ φρένες, οὐδέ τις ἡμέων
  Ἦεν, ὃς οὐ Βάκχῳ δάμνατο καὶ Παφίῃ.
Τλήμονες· ἀλλ' ὁ μὲν εἶρπε παραὶ ποσὶν ἄφθονος ἡμῖν,
  Τῆς δ' ἄρ' ὑπ' ἐλπωρῇ μοῦνον ἐπαιζόμεθα.

ἌΔΗΛΟΝ, οἱ δὲ,

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Οὐδὲν ἁμαρτήσας γενόμην παρὰ τῶν με τεκόντων·
  Γεννηθεὶς δ' ὁ τάλας ἔρχομαι εἰς ἀΐδην.

Ὦ μέν-

XXVIII. Macedonii, Consulis.

O ſecura quibus curae ſunt orgia Bacchi,
Spes de vite fuget pectore pauperiem.
Sit mihi pro patera crater; ſint dolia juxta
Praelaque, laetitiae dulce miniſterium.
Unde mihi venas cum ſpumeus imbuit humor,
Bella Canaſtraeis horrida bella paro.
Aequora nec metuo, trifidi nec fulminis ignes,
Armatus mentem robore, Bacche, tuo.

XXIX. Agathii Scholastici.

Maxima dum nobis teritur vindemia, dum grex
In Bacchi numeros fertque refertque pedes:
Ingens unda meri dum profluit, inque Lyaei
Amne, velut lembi, lignea pócla natant.
Unde rudis vini nobis ſuffecerat hauſtus,
Ut jam nil calidae Naïdos eſſet opus.
Torcular ſuper incumbens formoſa Rhodanthe
Irradiat roſeo muſta decore ſuo.
Mota ſimul cunctis praecordia, nec fuit ullus,
Non & Lenaeo ſaucius & Venere.
Ex his ille quidem ſe ſuppeditabat abunde;
Haec ſpem dat tantum, praetereaque nihil.

XXX. Incerti, *ſecundum quosdam*, Palladae.

Nil ego peccaram, cum me genuere parentes,
Jam genitus Ditis limina verſus eo.

Ὦ μίξις γενεῶν θανατηφόρος· ὤμοι ἀνάγκης
Ἥ με προσπελάσει τῷ στυγερῷ θανάτῳ.
Οὐδὲν ἐὼν, γενόμην· πάλιν ἔσσομαι, ὡς πάρος, οὐδέν.
Οὐδὲν καὶ μηδὲν τῶν μερόπων τὸ γένος·
Λοιπόν μοι τὸ κύπελλον ἀποστίλβωσον, ἑταῖρε,
Καὶ λύπης λήθην τὸν Βρόμιον πάρεχε.

ΜΑ'ΡΚΟΥ 'ΑΡΓΕΝΤΑΡΙ'ΟΥ,

εἰς Κοτύλην.

Ἀρχαίη σύνδειπνε, καπηλικὰ μέτρα φιλεῦσα,
Εὔλαλε, πρηΰγελως, εὔστομε, μακροφάρυγξ,
Αἰὲν ἐμῆς πενίης βραχυσύμβολε, μυστιλάγυνε,
Ἦλθες ὅμως ὑπ' ἐμὴν χεῖρά ποτε χρόνιος.
Αἴθ' ὄφελες καὶ ἄμικτος ἀνύμφευτός τε παρεῖναι,
Ἄφθονος, ὡς κούρη πρὸς πόσιν ἐρχομένη.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Τάνταλος οὐδὲν ἔτρωγε· τινασσομένων γὰρ ὕπερθεν
Καρπὸς ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτὸν ἔφευγε φυτῶν·
Καὶ διὰ τοῦτο τροφῆς κεχρημένος, ἧττον ἐδίψα.
Εἰ δὲ καὶ ἔτρωγεν σῦκα πεπαινόμενα,
Καὶ βραβίλους, καὶ μῆλα, τί τηλίκον ἀνδράσι νεκροῖς
Δίψος ἀπὸ χλωρῶν γίγνεται ἀκροδρύων;
Ἡμεῖς δ' ἐσθίομεν κεκλημένοι ἁλμυρὰ πάντα,
Χέννια, καὶ τυροὺς, χηνὸς ἄλιστα λίπη,
Ὄρνια, καὶ μόσχεια· μίαν δ' ἐπιπίνομεν αὐτοῖς·
Πάσχομεν οὐκοῦν σεῦ, Τάνταλε, πικρότερα.

Gignere principium lethi fuit: inde neceſſe eſt,
  Me magis atque magis mortis inire viam.
Qui nihil ante fui, fiam nil rurſus ut ante:
  Res hominum ventus ſunt levis, umbra, nihil.
Quod reſtat, cyathum mihi fac ſplendere, ſodalis,
  Daque merum, curas quod meminiſſe vetat.

XXXI. Marci Argentarii,

ad Lagenam.

Menſuram cauponis amas, vetus hoſpita noſtra,
  Ore bono, ridens, gutture longa, loquax:
Myſtica, pauperiem ſolari fida lagena,
  Poſt mihi tu longo tempore grata redis.
Pura mihi venias atque incorrupta, puellae
  More, datur cupido quae nova nupta viro.

XXXII. Palladae.

Nil apud infernos comedebat Tantalus, arbor
  Impendens traheret cum ſua poma retro.
Nec mirum ſi non ſitiit defectus ab eſca.
  Fac ediſſe tamen praecoqua, cruſtumia,
Caeruleas ficus: quae tandem exſanguibus umbris
  Ex pomis potuit ſurgere tanta ſitis?
Nos hic convivae mera ſalſamenta voramus.
  Salſa hic coturnix, caſeus, anſer, avis;
Salſa caro vituli. bibitur ſuper omnibus iſtis,
  Sed ſemel. hoc gravius, Tantale, ſorte tua.

XXXIII. An-

ἈΝΤΙΦΑ'ΝΟΥΣ.

Ἀνθρώποις ὀλίγος μὲν ὁ πᾶς χρόνος, ὃν ποτε δειλοὶ
Ζῶμεν, κἢν πολιὸν γῆρας ἅπασι μένῃ·
Τῆς δ' ἀκμῆς καὶ μᾶλλον· ὅτ' οὖν χρόνος ὥριος ἡμῖν,
Πάντα χύδην ἔςω, ψαλμὸς, ἔρως, προπόσεις.
Χειμὼν τοὐντεῦθεν, γῆρως, βάρος· οὐδὲ δέκα μνῶν
Στήσεις. τοιαύτη σ' ἐκδέχετ' ὀρχιπέδη.

Ἄ Δ Η Λ Ο Ν, οἱ δὲ, Π Α Λ Λ Α Δ Α̃.

Πῶς γενόμην; πόθεν εἰμί; τίνος χάριν ἦλθον; ἀπελθεῖν.
Πῶς δύναμαί τι μαθεῖν, μηδὲν ἐπιςάμενος;
Οὐδὲν ἐὼν γενόμην· πάλιν ἔσσομαι, ὡς πάρος ἦα.
Οὐδὲν καὶ μηδὲν τῶν μερόπων τὸ γένος.
Ἀλλὰ σύ μοι Βάκχοιο φιλήδονον ἔντυνε νᾶμα.
Τοῦτο γάρ ἐςι κακῶν φάρμακον ἀντίδοτον.

ΝΙΚΑ'ΡΧΟΥ.

Ἑρμαίοις, ἡμῖν Ἀφροδίσιος ἓξ χόας οἴνου
Αἴρων, προσκόψας, πένθος ἔθηκε μέγα.
Οἶνος καὶ Κένταυρον ἀπώλεσεν, ὡς ὄφελεν δὲ
Χἠμᾶς· νῦν δ' ἡμεῖς τοῦτον ἀπωλέσαμεν.

ΚΑΛΛΙΑΤΗ͂ΡΟΣ ΜΑΝΤΗΣΙ'ΟΥ.

Ὅστις ἔσω πυροὺς καταλαμβάνει οὐκ ἀγοράζων,
Κείνου Ἀμαλθείας ἡ γυνή ἐςι κέρας.

ΛΟΥ-

XXXIII. Antiphanis.

Exigua eſt nobis, miſeri qua vivimus, aetas:
Duret ut ad canos, eſt tamen illa brevis.
Flos aevi multo brevior: ſed dum fluit ille,
Denſa fluant nobis cantica, Bacchus, amor.
Bruma ſenectutis veniet cito: ſemitalento
Nil facies: nervos contrahet illa tuos.

XXXIV. Incerti, *juxta quosdam*, Palladae.

Unde ego ſum factus, cur, quomodo? quisve receptus?
Ut diſcam, ſcierim qui nihil, unde mihi?
Olim nullus eram: quod eram prius, hoc ero rurſus,
Vita quid eſt hominum? fabula, bulla, nihil.
Exhilarans animos vos o mihi fundite vinum:
Haec natura tuis eſt medicina malis.

XXXV. Nicarchi.

Idibus effudit Majis Aphrodiſius urnam,
Quae fuerat, damnum non leve, plena mero.
Centaurum quondam vis vini perdidit. o ſi
Nos quoque; ſed vinum nos male perdidimus.

XXXVI. Callicteris Mantisii.

Cui non emta domi ſemper ſunt tritica, cornu
Illud Amaltheae, quod dedit uxor, habet.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τὸν τοῦ δειπναρίου νόμον οἴδατε· σήμερον ὑμᾶς,
Αὖλε, καλῶ καινοῖς δόγμασι συμποσίου.
Οὐ μελοποιὸς ἐρεῖ κατακείμενος· οὔτε παρέξεις,
Οὔθ' ἕξεις αὐτὸς πράγματα γραμματικά.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Ἦν Στέφανος πτωχὸς, καὶ παῖς ἅμα· νῦν δὲ προκόψας,
Πλουτεῖ, καὶ γεγένητ' εὐθὺ Φιλοστέφανος,
Τέσσαρα τῷ πρώτῳ Στεφάνῳ καλὰ γράμματα προσθείς·
Ἔσται δ' εἰς ὥρας Ἱπποκρατιππιάδας,
Ἢ διὰ τὴν σπατάλην Διονυσιοπηγανόδωρος·
Ἐν δ' ἀγορανομίῳ πάντι μένει Στέφανος.

ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ὠκύμορόν με λέγουσι δαήμονες ἀνέρες ἄστρων·
Εἰμὶ μὲν, ἀλλ' οὔ μοι τοῦτο, Σέλευκε, μέλει.
Εἰς ἀΐδην πάντεσσι καταίβασις· εἰ δὲ τάχιον
Ἡμετέρη, Μίνω θᾶσσον ἐποψόμεθα.
Πίνωμεν. καὶ γὰρ δὴ ἐτήτυμον, εἰς ὁδὸν ἵππος
Οἶνος· ἐπεὶ πεζοῖς ἀτραπὸς εἰς ἀΐδην.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Πέντε θανὼν κείσῃ κατέχων πόδας· οὐδὲ τὰ τερπνὰ
Ζωῆς, οὐδ' αὐγὰς ὄψεαι ἠελίου.
Ὥστε λαβὼν Βάκχου ζωρὸν δέπας ἕλκε γεγηθὼς,
Κίγκιε, καλλίστην ἀγκὰς ἔχων ἄλοχον.
Εἰ δέ σοι ἀθάνατος σοφίης νόμος, ἴσθι Κλεάνθης
Καὶ Ζήνων ἀΐδην τὸν βαθὺν ὡς ἔμολον.

XXXVII. Lucillii.

Si quid noſtra placet tibi coenula, veſpere nobis,
  Sed conviva novis legibus, Aule, veni.
Non volumus recitet qui carmina: nulla movebis
  De re Grammatica jurgia, nemo tibi.

XXXVIII. Nicarchi.

Qui Stephanus fuerat puer in re paupere, nunc vir
  Et dives gaudet voce Philoſtephani.
Ad vetus acceſſit quadruplex nova litera nomen:
  Eſſe volet jam mox Hippocratippidias.
Aut prae luxuria Dionyſiopeganodorus.
  Nunc quoque ſed Stephanum nominat omne forum.

XXXIX. Antipatri.

Dicunt Aſtrologi periturum me cito. quid tum?
  Haec curae pars eſt nulla, Seleuce, meae.
Omnes ad Ditem ſua fert via: ſi cito noſtra,
  Spectandum Minos ſe dabit ergo cito.
Potemus: valet hic ſententia, Bacchus eunti
  Eſt equus: ad Manes nam pede ducit iter.

XL. Argentarii.

Quinque pedes capies a funere, nec tibi vitae
  Dulcia, nec radios cernere ſolis erit.
Propterea pulchrae complexibus utere, Cinci,
  Conjugis, atque educ pocula plena mero.
Libera ſed, dices, ſapientia morte. Cleanthes
  Et Zeno Ditis non adiere domos?

ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

Ἡ πτωχῶν χαρίεσσα πανοπλίη ἀρτολάγυνος
Αὕτη, καὶ δροσερῶν ἐκ πετάλων στέφανος,
Καὶ τοῦτο φθιμένοιο προάστιον ἱερὸν ὀστεῦν,
Ἐγκεφάλου ψυχῆς φρούριον ἀκρότατον,
Πῖνε, λέγει τὸ γλύμμα, καὶ ἔσθιε, καὶ περίκεισο
Ἄνθεα. τοιοῦτοι γιγνόμεθ᾽ ἐξαπίνης.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ ΘΕΤΤΑΛΟΥ.

Ἐχθές μοι συνέπινε γυνή, περὶ ἧς λόγος ἔῤῥει
Οὐχ ὑγιής· παῖδες, θραύσατε τὰς κύλικας.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ἑπτὰ τριηκόντεσσιν ἐπέρχονται λυκάβαντες
Ἤδη μοι βιότου σχιζομέναι σελίδες.
Ἤδη καὶ λευκαί με κατασπείρουσιν ἔθειραι,
Ξανθίππη, συνετῆς ἄγγελοι ἡλικίης.
Ἀλλ᾽ ἔτι μοι ψαλμός τε λάλος κῶμοί τε μέλονται,
Καὶ πῦρ ἀπλήστῳ τύφετ᾽ ἐνὶ κραδίῃ

ΖΩΝΟΥ.

Δός μοι τοὐκ γαίης πεποιημένον ἁδὺ κύπελλον,
Ἃς γενόμην, καὶ ὑφ᾽ ᾇ κείσομ᾽ ἀποφθίμενος.

ΕΥΗΝΟΥ.

Βάκχου μέτρον ἄριστον, ὃ μὴ πολὺ, μηδ᾽ ἐλάχιστον.
Ἐστὶ γὰρ ἢ λύπης αἴτιος ἢ μανίης.
Χαίρει κιρνάμενος τρισὶ Νύμφαις τέτρατος αὐτός·
Τῆμος καὶ θαλάμοις ἐστὶν ἑτοιμότατος·

XLI. Polemonis Regis.

Pauperis haec res tota ſimul cum pace lagena,
 Et quae de tepido rore corona madet,
Quique receptus erat mentis, tutela cerebri,
 At nunc exanimis frigida teſta viri:
Dum licet, es, pota, vinci tibi flore capillos:
 Nam tales erimus dicit, imago, brevi.

XLII. Macedonii Thessalonicensis.

Compotavit heri mihi femina, non bona de qua
 Fabula. proin calices hos mihi frange, puer.

XLIII. Incerti.

Jam poſt triginta mihi ſeptimus additur annus.
 Pagina jam vitae dimidiata mea eſt.
Conſpergens caput ipſa nives imitante capillo
 Aetas, Xantippe, me monet ut ſapiam.
Et tamen ecce chori mihi ſunt & cantica cordi,
 Semper & in cupido pectore flamma recens.

XLIV. *Z*onae.

Da mihi limoſa conſtant quae pocula terra:
 Hinc ego ſum primum proſatus, hoc & ero.

XLV. Eveni.

Lenaei modus eſt inter nimiumqe parumque
 Optimus, hinc moeror nam venit, inde furor.
Nempe tribus Nymphis quartus cupit ipſe jugari,
 Tunc etiam thalamis aptior ille venit.

Εἰ δὲ πολὺς πνεύσειε, ἀπέστραπται μὲν ἔρωτας,
Βαπτίζεται δ' ὕπνῳ γείτονι τοῦ θανάτου.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΜΗ'.

Εἰς Τολμηρούς.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Μηδὲν ἄγαν, τῶν ἑπτὰ σοφῶν ὁ σοφώτατος εἶπεν·
'Αλλὰ σὺ μὴ πεισθεὶς, Γέσσιε, τοῦτ' ἔπαθες.
Καὶ λόγιός περ ἐὼν, ἀλογώτατον ἔσχες ὄνειδος,
'Ως ἐπιθυμήσας οὐρανίης ἀνόδου.
Οὕτω Πήγασος ἵππος ἀπώλεσε Βελλεροφόντην,
Βουληθέντα μαθεῖν ἀστραθέτους κανόνας.
'Αλλ' ὁ μὲν, ἵππον ἔχων, καὶ θαρσαλέον σθένος ἥβης·
Γέσσιος, οὐδὲ χέσειν εὔτονον ἦτορ ἔχων.

ΤΟΥ' ΑΥ'ΤΟΥ.

Μηδεὶς ζητήσῃ μερόπων ποτὲ καὶ Θεὸς εἶναι,
Μηδ' ἀρχῆς μεγάλης κόμπον ὑπερφίαλον,
Γέσσιος αὐτὸς ἔδειξε· κατηνέχθη γὰρ ἐπαρθεὶς,
Θνητῆς εὐτυχίης μηδὲν ἀνασχόμενος.

ΤΟΥ' ΑΥ'ΤΟΥ.

Γέσσιον ὡς ἐνόησεν ὁ Βαύκαλος ἄρτι θανόντα,
Χωλεύοντα πλέον, τοῖον ἔλεξεν ἔπος.
Γέσσιε, πῶς, τί παθὼν κατέβης δόμον εἰς ἀΐδαο,
Γυμνὸς, ἀκήδεστος, σχήματι καινοτάφῳ;

Τὸν

At nimius cum ſpirat, amor fugit: ipſe ſopore
Nos mergit. ſopor hic quid niſi mors alia eſt?

TITULUS XLVIII.

De Audacibus.

I. Palladae Alexandrini.

Ne quid agas nimium, ſapientum maximus inquit:
Geſſi, non pares: hinc tibi grande malum;
Virque diu prudens imprudens probra ſubiſti,
Tanquam qui cuperes ſcandere templa poli;
Sic & ſidereas ſtudioſum diſcere leges
Pegaſus illiſit Bellerophonta ſolo.
Ille tamen fidebat equo, viridique juventa:
Tu nec ad egeſtum ſat, puto, cordis habes.

II. Ejusdem.

Nemo natus homo poſthac Deus eſſe cupiſcat,
Summa nec ad rerum culmina vanus hiet.
Geſſius exemplo eſt, graviter qui lapſus ab alto
Fortuna retinet de meliore nihil.

III. Ejusdem.

Plus ſolito claudus cum Geſſius attigit orcum,
Vidit & hos fudit Baucalus ore ſonos.
Unde quod es nudus, Geſſi? cur forma ſepulchri
Tam nova? defuncto cur tibi luctus abeſt?

In-

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσεφώνει Γέσσιος εὐθύς,
Βαύκαλε, τὸ ϛρῆνος καὶ θάνατον παρέχει.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂.

Οἱ δύο Κάλχαντες τὸν Γέσσιον ὤλεσαν ὅρκοις,
Τῶν μεγάλων ὑπάτων θῶκον ὑποσχόμενοι;
Ὦ γένος ἀνθρώπων ἀνεμώλιον, αὐτοχόλωτον,
Μέχρι τέλους βιότου μηδὲν ἐπιϛάμενον.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂.

Τὴν Ἀμμωνακὴν ἀπάτην ὅτε Γέσσιος ἔγνω,
Τοῦ ξεινικοῦ θανάτου ἐγγύθεν ἐρχόμενος,
Τὴν ἰδίην γνώμην κατεμέμψατο, καὶ τὸ μάθημα,
Καὶ τοὺς πειθομένους ἀϛρολόγοις ἀλόγοις.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, ΜΘ'.

Εἰς Ὑβριϛάς.

ΠΑΛΛΑΔΑ͂.

Ὑβρίζεις; τί τὸ θαῦμα; τί δυσχερές; ἀλλὰ φέρω σε.
Τῶν γὰρ ὑβριζόντων ἡ θρασύτης κόλασις.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂.

Πολλὰ λαλεῖς, ἄνθρωπε, χαμαὶ δὲ τίθῃ μετὰ μικρόν.
Σίγα, καὶ μελέτα ζῶν ἔτι τὸν θάνατον.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂.

Ἥλιος ἀνθρώποις αὐγῆς Θεός· εἰ δὲ καὶ αὐτὸς
Ὕβριζεν φαίνων, οὐδὲ τὸ φῶς ἐπόθουν.

Indignabundus reſpondit Geſſius illi:
Faſtus & ad mortem, Baucale, ferre ſolet.

IV. Ejusdem.

Jurati faſces dum pollicitantur & annum,
Calchantes, Geſſi, te duo perdiderunt.
Gens hominum vento ſimilis, ſibi noxia, quid ſit
Utile, ſupremum neſcit adusque diem.

V. Ejusdem.

Cum prope jam mortem ſentiret Geſſius exſul:
Atque Ammoniacos in ſua damna dolos:
Conſilium tunc ipſe ſuum damnavit & artem,
Et ſi quis vanis crederet Aſtrologis.

TITULUS XLIX.

De Contumelioſis.

I. Palladae.

Es petulans, fero te. nec miror. nec mihi durum eſt.
Eſſe ferox animus nam ſibi poena ſolet.

II. Ejusdem.

Multa profaris homo, ſed enim cinis ipſe futurus
Quin mortem vivens ut meditere taces?

III. Ejusdem.

Sol lucis Deus eſt: ſed danda in luce ſuperbus
Si foret, ipſa foret lux odioſa mihi.

ΤΟΥ̃ ΑΥ̓ΤΟΥ̃.

Οὐκ ἐμὲ, τὴν πενίην δὲ καθύβρισας· εἰ δὲ καὶ ὁ Ζεὺς
Ἦν ἐπὶ γῆς πτωχὸς, κ' αὐτὸς ἔπασχεν ὕβριν.

ΤΟΥ̃ ΑΥ̓ΤΟΥ̃.

Εἰ πένομαι, τί πάθω; τί με μισεῖς οὐκ ἀδικοῦντα;
Πταῖσμα τόδ' ἐϛὶ τύχης, οὐκ ἀδίκημα τρόπων.

ΤΟΥ̃ ΑΥ̓ΤΟΥ̃.

Αἰνίζειν μὲν ἄριϛον, ὁ δὲ ψόγος ἔχθεος ἀρχή·
Ἀλλὰ κακῶς εἰπεῖν, Ἀττικόν ἐϛι μέλι.

ΤΟΥ̃ ΑΥ̓ΤΟΥ̃.

Τῷ πτισάνην πωλοῦντι τὸ κελλίον ἐχθὲς ἔδωκα,
Καὶ φοβερὸν πύκτην σήμερον εὗρον ἔσω.
Ὡς δ' ἔλεγον, σὺ τίς εἶ; πόθεν ἤλυθες ἡμέτερον δῶ;
Πυγμαχίης κατ' ἐμοῦ χεῖρας ἀνέσχεν ἄνω.
Ψύττα δ' ἐγὼ κατέτεινα, φοβούμενος ἄγριον ἄνδρα,
Τὸν πτισάνην πύκτην ἐξαπίνης ὁρόων.
Ἀλλά σε, πρὸς πύκτου Πολυδεύκεος ἠδὲ καὶ αὐτοῦ
Κάϛορος, ἱκνοῦμαι, καὶ Διὸς ἱκεσίου,
Τὸν πύκτην ἀπόκρουσον ἐμὸν χόλον. οὐ δύναμαι γὰρ
Πυκτεύειν καθάπαξ μηνὸς ἐπερχομένου.

ΚΕΦΑ'ΛΑΙΟΝ, Ν'.

Εἰς Φειδωλούς.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ'ΟΥ.

Οὐ γλήχωνι Κρίτων ὁ Φιλάργυρος, ἀλλὰ διχάλκῳ
Αὐτὸν ἀποσφραίνει, θλιβομένου ϛομάχου.

ἈΔΗ-

IV. Ejusdem.

Pauperiem feriunt, non me, tua probra, Jovique,
Si foret in terris pauper, idem faceres.

V. Ejusdem.

Pauper ſum, quid tum? num vis odiſſe nocentem
Nil tibi? crimen habet ſors mea, vita caret.

VI. Ejusdem.

Optima res laudes: odii maledicere fons eſt;
Attamen Actaei mellis id inſtar habes.

VII. Ejusdem.

Coctor heri ptiſanae cellam conduxerat a me:
Apparet ſed nunc cum venit eſſe pugil.
Ut dixi, quis es? unde venis ad limina noſtra?
In me belligeras ſuſtulit ille manus:
Absque mora fugi, metuens trucis hoſpitis iram,
Cui ptiſane nulla eſt, ſed furiata manus.
Per te Pollucem pugilem, per Caſtora, perque
Supplicibus facilem, te precor, ajo, Jovem.
Has mihi tolle manus. toties pugnare, Calendae
Quot venient, tecum non libet, & nimium eſt.

TITULUS, L.

De Praeparcis.

I. Lucillii.

Puleium Criton non olfacit: aeris odore
Languentis curat taedia ventriculi.

ἌΔΗΛΟΝ.

Πλουτεῖν φασί σε πάντες, ἐγὼ δέ σε φημὶ πένεσθαι.
Χρῆσις γὰρ, πλούτου μάρτυς, Ἀπολλόφανες.
Ἂν μετέχῃς αὐτῶν σὺ, σὰ γίγνεται· ἂν δὲ φυλάττῃς
Κληρονόμοις, ἀπὸ νῦν γίγνεται ἀλλότρια.

ἈΝΤΙΦΑ'ΝΟΥΣ.

Ψηφίζεις κακόδαιμον· ὁ δὲ χρόνος ὡς τόκον, οὕτω
Καὶ πολιὸν τίκτει γῆρας ἐπερχόμενος.
Κοὔτε πιὼν, οὔτ' ἄνθος ἐπὶ κροτάφοις ἀναθήσας,
Οὐ μύρον, οὐ γλαφυρὸν γνούς τι μελισμάτιον,
Τεθνήξῃ, πλουτοῦσαν ἀφεὶς μεγάλην διαθήκην,
Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μοῦνον ἐνεγκάμενος.

ΠΩΛΙΑΝΟΥ͂.

Χαλκὸν ἔχων, πῶς οὐδὲν ἔχεις, μάθε. πάντα δανείζεις·
Οὕτως οὐδὲν ἔχεις αὐτὸς, ἵν' ἄλλος ἔχῃ.

ΝΙΚΑ'ΡΧΟΥ.

Ἐχθὲς ἀπάγχεσθαι μέλλων Δείναρχος ὁ Φείδων,
Γλαῦκε, δι' ἓξ χαλκοὺς δύσμορος οὐκ ἔθανεν.
Ἓξ χαλκῶν ἦν γὰρ τὸ σχοινίον· ἀλλ' ἐδυσώνει,
Εὔωνον ζητῶν ἄλλον ἴσως θάνατον.
Τοῦτο φιλαργυρίας δυνῆς ὅρος, ὅς τ' ἀποθνήσκων,
Γλαῦκε, δι' ἓξ χαλκοὺς δύσμορος οὐκ ἔθανεν.

ΤΟΥ͂ ἈΥΤΟΥ͂.

Δακρύει Φείδων ὁ φιλάργυρος, οὐχ ὅτι θνήσκει,
Ἀλλ' ὅτι πέντε μνῶν τὴν σορὸν ἐπρίατο.

II. Incerti.

Sis aliis dives: certe mihi pauper haberis:
  Divitias uſus monſtrat, Apollophanes.
Uteris ipſe bonis? tua ſunt. haeredibus autem
  Quae ſervas jam nunc haec aliena puto.

III. Antiphanis.

Pergis adhuc numerare miſer, non foenora tantum
  Longa dies novit ferre, ſed. & ſenium.
Non liquor unguenti, non circum tempora flores,
  Non calices, non te pulchra puella juvat.
Diſcedis tabulis locupletibus, & tibi ſumes
  Unum congeſtis ex obolis obolum.

IV. Polliani.

Aes quod habes nec habes, poſitis in foenore nummis.
  Quod facis alterius quis putet eſſe tuum?

V. Nicarchi.

Suſpenſurus heri Dinarchus ſe fuit ille,
  Glauce, tenax: oboli ſex vetuere necem.
Namque hoc reſtis erat pretium: deterruit ingens
  Sumtus, &, heus, tanti non moriemur, ait.
Summus avaritiae modus eſt poſt taedia vitae,
  Propter ſex obolos non voluiſſe mori.

VI. Ejusdem.

Non quia mors inſtat, ſed quod ſibi Phido paravit
  Quinque minis loculum, plorat avarus homo.

Ταῦτ' αὐτῷ χαρίσασθε· καὶ ὡς τόπος ἐςὶν ἐν αὐτῇ,
Τῶν πολλῶν τεκνίων ἕν τι προσεμβάλετε.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Θνήσκων Ἑρμοκράτης ὁ Φιλάργυρος, ἐν διαθήκαις
Αὐτὸν τῶν ἰδίων ἔγραφε κληρονόμον.
Ψηφίζων δ' ἀνέκειτο πόσαν δώσει διεγερθεὶς
Ἰητροῖς μισθοῦ, καὶ τί νοσῶν δαπανᾷ·
Ὡς δ' εὗρε πλείω δραχμὴν μίαν, ἣν διασωθῇ,
Λυσιτελεῖ θνήσκειν, εἶπε· καὶ ἐξετάθη.
Κεῖτο δέ τ' οὐδὲν ἔχων ὀβολοῦ πλέον· οἱ δὲ τὰ κείνου
Χρήματα κληρονόμοι ἥρπασαν ἀσπασίως.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γεννηθὲν τὸ τέκνον κατεπόντισεν Αὖλος ὁ κνιπὸς,
Ψηφίζων αὐτοῦ σωζομένου δαπάνας.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ τὸ μὲν ἐκδεδάνεικας, ὃ δ' ἄρτι δίδως, ὃ δὲ μέλλεις,
Οὐδέποτ' εἶ τοῦ σοῦ κύριος ἀργυρίου.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ὦ τῆς ταχίςης ἁρπαγῆς τῆς τοῦ βίου,
Ἀνὴρ δανειςὴς, τῶν χρόνων γλύφων τόκους,
Τέθνηκεν εὐθὺς ἐν ῥοπῆς καιρῷ βραχεῖ,
Ἐν δακτύλοισι τοὺς τόκους σφίγγων ἔτι.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δακτυλικὴν ψῆφόν τις ἔχων περὶ δάκτυλα χειρῶν,
Ψήφῳ τοῦ θανάτου προὔλαβεν εἰς ἀΐδην.

At ſatis ille capax. ſolari quaeritis umbram?
Unum ex natorum plebe ſuperjacite.

VII. Lucillii.

Hermocrates aeger, ſignatis rite tabellis,
Haeredem ſeſe ſcripſerat ipſe ſibi.
Tum, ſi iterum valeat, quae ſint impendia morbi,
Quae medici, trepidis computat articulis:
Solvendosque decem poſtquam ſibi repperit aſſes,
Utilior nobis mors, ait, & moritur.
Uno nunc obolo dives jacet. omne quod ultra eſt
Haeredes rapiunt & ſatis eſſe negant.

VIII. Ejusdem.

In mare prognatam ſobolem ſibi projicit Aulus,
Staturum quanti vivere dum numerat.

IX. Ejusdem.

Cum tua foenoribus dederis, des, ſisve daturus
Omnia, non novit res tua te dominum.

X. Palladae.

Heu vita raptu quam repentino peris!
Foecunda ſignans foenerator tempora
Fraudatur alma luce momento brevi,
Dum circulante verſat uſuras manu.

XI. Ejusdem.

Dum numerat digitis quod habet, quod ſperat avarus,
Mors illum numeris praevenit atra ſuis.

Nunc

Ζῇ δ' ἡ ψῆφος νῦν τοῦ ψηφίζοντος ἑταίρη,
Ψυχῆς ἁρπαγίμης ἔνθεν ἐλαυνομένης.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Πλοῦτον μὲν πλουτοῦντος ἔχεις, ψυχὴν δὲ πένητος.
Ὦ τοῖς κληρονόμοις πλούσιε, σοὶ δὲ πένης.

ΛΟΥΚΙΛΛΊΟΥ.

Θαρσύμαχε, πλοῦτον πολὺν ὤλεσας ἐξ ἐπιβουλῆς,
Εἰς οὐδὲν δ' ἥκεις ἄθλιος ἐξαπίνης,
Φεισάμενος, δανίσας, τοκίσας τόκον, ὑδροποτήσας·
Πολλάκι μηδὲ φαγὼν, ὥστέ τι πλεῖον ἔχειν.
Ἀλλ' εἴ μοι λογίσαιο τὸ πίνειν καὶ τότε καὶ νῦν,
Οὐδὲν ἔλαττον ἔχεις ὧν τότ' ἔδοξας ἔχειν.

ΑΥ̓ΤΟΜΈΔΟΝΤΟΣ.

Ἐχθὲς δειπνήσας τράγεον πόδα, καὶ δεκαταῖον
Κανναβίνης κράμβης μήλινον ἀσπάραγον,
Εἰπεῖν τὸν καλέσαντα φυλάσσομαι. ἔστι γὰρ ὀξύς·
Καὶ φόβος οὐχ ὁ τυχὼν, μή με πάλιν καλέσῃ.

ΜΑΚΕΔΟΝΊΟΥ, ὙΠΆΤΟΥ.

Φειδωλός τις ἀνὴρ, ἀφόων θησαυρὸν ὀνείρῳ,
Ἤθελ' ἀποθνήσκειν, πλούσιον ὕπνον ἔχων·
Ὡς δ' ἴδε τὴν προτέρην, σκιόειν μετὰ κέρδος ὀνείρου,
Ἐξ ὕπνου πενίην, ἀντικάθευδε πάλιν.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Πάντες ἅπαξ τρώγουσιν· ὅταν δὲ τρέφῃ Σαλαμῖνος,
Οἴκαδ' ἀριστῶμεν δεύτερον ἐρχόμενοι.

ἈΜ-

Nunc numeri vivunt, quos hic numerator amavit,
Ipſe ſed infernis annumerandus abit.

XII. Ejusdem.

Divitiis locuples, animo ſed paupere vivis,
Heredi dives, pauper at ipſe tibi.

XIII. Lucillii.

Tharſymache hoſtili (doleo quoque) fraude petitus
Qui fueras dives, factus es ecce nihil.
Dum parcis, numeras, in foenore foenora ponis,
Deducens ventri pabula, potor aquae.
Sed ſi pocla, bibis quae nunc, quaeque ante bibiſti,
Confers, invenies nil periiſſe tibi.

XIV. Automedontis.

Pes capri mihi coena fuit, tum cannabis inſtar
Braſſica, tum flavens unciola aſparagi:
Convivatorem non indico: pronus ad iram eſt:
Hinc metuo ne me ſaepius ille vocet.

XV. Macedonii Consularis.

Theſaurum reperit per ſomnia nuper avarus,
Concupiitque mori dives imaginibus.
At poſtquam veterem, lucri fugientibus umbris,
Pauperiem agnovit, dormit ut ante ſolet.

XVI. Ejusdem.

Mos ſemel eſt prandere, vocat niſi cum Salaminus;
Altera tunc facimus prandia namque domi.

ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Ὡς κῆπον τεθυκὼς, δεῖπνον παρέθηκεν Ἀπελλῆς,
Οἰόμενος βόσκειν ἀντὶ φίλων πρόβατα.
Ἦν ῥαφανὶς, σέρις ἦν, τῆλις, θρίδακες, πράσα, βολβοὶ,
Ὤκιμον, ἡδύοσμον, πήγανον, ἀσπάραγος.
Δείσας δ' ἐκ τούτων μὴ καὶ χόρτον παραθῇ μοι,
Δειπνήσας θέρμους ἡμιβρεχεῖς ἔφυγον.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ποιήσας δαπάνην ἐν ὕπνοις ὁ φιλάργυρος Ἕρμων,
Ἐκ περιωδυνίας αὐτὸν ἀπηγχόνισεν.

Εἰς εἰκόνα Ἀναστασίου Βασιλέως
ἐν τῷ Εὐρίπῳ.

Εἰκόνα σοὶ, Βασιλεῦ κοσμοφθόρε, τήνδε σιδήρου
Ἄνθεσαν, ὡς χαλκοῦ πολλὸν ἀτιμοτέρην,
Ἀντὶ φόνου, πενίης τ' ὀλοῆς, λιμοῦ τε, καὶ ὀργῆς,
Οἷς πάντας φθείρεις ἐκ φιλοχρημοσύνης.

Εἰς τὸ αὐτό.

Ἐγγύθι τῆς Σκύλλης χαλεπὴν στήσαντο Χάρυβδιν,
Ἄγριον ὠμηστὴν τοῦτον Ἀναστάσιον.
Δείδιθι καὶ σὺ Σκύλλα τεαῖς φρεσὶ, μή σε καὶ αὐτὴν
Βρώξῃ, χαλκείην δαίμονα κερματίσας.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Εἰ μὲν ζῇς ἐλάφου τανάον χρόνον, ἢ κοράκης,
Συγγνώμη πλεῖστον πλοῦτον ἀγειρομένῳ·

Εἰ

XVII. Ammiani.

Convivas hortum quaſi ſacrificaſſet Apelles
  Excipit. an ſolas forte vocavit oves?
Ponit enim mentam, lactucas, ocyma, bulbos,
  Incubaque & raphanos, allia & aſparagos.
Aufugi paſtus male ſemimadente lupino,
  Sollicitus foenum ne daret ille mihi.

XVIII. Lucillii.

In ſomnis aliquid ſumtus quia fecerat Hermon,
  Suſpendit ſeſe moeſtus avaritia.

XIX. *De Imagine Anaſtaſii Imperatoris in Euripo.*

Effigiem ferro populus tibi, peſſime regum,
  Hanc locat (aere foret nam pretioſa nimis)
Sanguine pro fuſo, pro paupertate fameque,
  Quae mala cuncta tuae debet avaritiae

XX. *De eodem.*

Hic ubi Scylla vorax, juxta poſuere Charybdim,
  Illum dico ferae mentis Anaſtaſium.
At tu Scylla vide ne te quoque devoret ipſam,
  Deque tuo fiant aere pecuniolae.

XXI. Lucillii.

Tantas unus opes? ſed poſſem ignoſcere, corvi
  Cornicisve dies ſi tibi fata darent.

Εἰ δέ τις ἐσσὶ βροτῶν οὓς αὐτίκα γῆρας ἰάπτει,
  Μή σέ γ' ἀπειρεσίων οἶστρος ἕλῃ κτεάνων.
Μὴ σὺ μὲν ἀτλήτοισιν ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀλέσσῃς,
  Χρήσονται δ' ἄλλοι σοῖς ἀγαθοῖς ἀνέδην.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Μῦν Ἀσκληπιάδης ὁ φιλάργυρος εἶδεν ἐν οἴκῳ,
  Καί, τί ποιεῖς, φησίν, φίλτατε μῦ παρ' ἐμοί;
Ἡδὺ δ' ὁ μῦς γελάσας, μηδέν, φίλε, φησί, φοβηθῇς·
  Οὐχὶ τροφῆς παρὰ σοὶ χρῄζομεν, ἀλλὰ μονῆς.

ΤΟΥ͂ ΑΥ̓ΤΟΥ͂.

Ἀργυρέῃ λιμῷ τις, ἐς εἰλαπίνην με καλέσσας,
  Ἔκτανε, πειναλέους τοὺς πίνακας προφέρων.
Ὀχθήσας δ' ἄρ' ἔειπον ἐν ἀργυροφεγγέϊ λιμῷ,
  Ποῦ μοι χορτασίῃ ὀστρακίνων πινάκων;
Ἐζήτουν πινάκων πόθεν οὔνομα τοῦτο καλέσσαι,
  Καὶ παρὰ σοὶ κληθείς, εὗρον ὅθεν λέγεται.
Πείνης γὰρ μεγάλης μεγάλους πίνακας παρέθηκας,
  Ὄργανα τοῦ λιμοῦ πειναλέους πίνακας.

Εἰς τὸ αὐτό.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Μή με πάλιν δίσκων ἐπιΐστορα λιμοφορήων,
  Βρωτήν μοι φορέων τὴν κολοκυνθιάδα.
Ἀργυρέην ὕλην οὐ τρωγομένην παραβάλλεις,
  Λιμῷ κρητίζων τοὺς μελέους πίνακας.

Ζῆν

At ſi hominum e numero es, quibus eſt feſtina ſenectus,
  Diſtendi immenſis parce cupidinibus.
Ne tua carnifices conſumant corda dolores,
  Deque tuis partis vivere des aliis.

XXII. Ejusdem.

Murem Aſclepiades cum conſpexiſſet avarus,
  Quid facis ah noſtrae, dixit, amice domi?
Cui mus, parce metu reſpondit dulce renidens,
  Heic ego non victum quaero, ſed hoſpitium.

XXIII. Ejusdem.

Orbibus argento factis coenavimus; at nil
  Appoſitum. torſit nos pretioſa fames.
Tam nitidum eſuriens tacitus ſuſpiria miſi
  Et dixi, felix fictilium ſatias.
Quaeſivi dubius, quae nominis eſſet origo
  Orbibus: hoc tandem me tua coena docet.
Namque orbes nobis poſuiſti, ſed dapis orbos,
  Inſtrumenta famis, ſplendida, ſed vacua.

XXIV. *De eodem.*

Palladae.

Eſuriem noli facientes tu mihi lances
  Ponere. vis ne vorem, ſaeve, cucurbitulas?
Argentum ſpectare facis? non paſcor ab illo:
  Mendaces diſci ſunt tibi, vaſa famis.

Ζῆτα πεσόντας ἐς ἀργαλέην ἐπίδειξιν,
Καὶ τότε θαυμάσσῃ, κοῦφον ἄσημον ἔχων.

Ἄ Δ Η Λ Ο Ν.

Πολλὰς μυριάδας ψηφίζει Ἀρτεμίδωρος,
Καὶ μηδὲν δαπανῶν, ζῇ βίον ἡμιόνων,
Πολλάκις αἳ χρυσοῦ τιμαλφέα φόρτον ἔχουσαι
Πολλὸν ὑπὲρ νώτου, χόρτον ἔδουσι μόνον.

Κ Ε Φ Α' Λ Α Ι Ο Ν, ΝΑ'.

Εἰς Φθονερούς.

Λ Ο Υ Κ Ι Λ Λ Ι' Ο Υ.

Μακροτέρῳ σταυρῷ σταυρούμενον ἄλλον ἑαυτοῦ
Ὁ φθονερὸς Διοφῶν ἐγγὺς ἰδὼν ἐτάκη.

Κ Ε Φ Α' Λ Α Ι Ο Ν, ΝΒ'.

Εἰς Φιλοσόφους.

Λ Ο Υ Κ Ι Λ Λ Ι' Ο Υ.

Εἶναι μὲν Κυνικόν σε, Μενέστρατε, κἀνυπόδητον,
Καὶ ῥιγοῦν, οὐδεὶς ἀντιλέγει καθόλου·
Ἂν δὲ παραρπάζῃς ἄρτους καὶ κλάσματ᾽ ἀναιδῶς,
Κἀγὼ ῥάβδον ἔχω, καὶ σὲ λέγουσι Κύνα.

ΤΟΥ͂ Α'ΥΤΟΥ͂.

Πᾶς ὃς ἂν ᾖ πτωχὸς καὶ ἀγράμματος, οὐκ ἔτ᾽ ἀλήθει,
Ὡς τοπρὶν, οὐδ᾽ αἴρει φορτία μισθαρίου·

'Αλλ

Collectis celebrant ſacra qui jejunia, tantum
Eſſe tibi maſſae teſtificare rudis.

XXV. Incerti.

Artemidorus habet decies quod computet, & nil
Erogat: haud aliter vivere mula ſolet
Bajula, quae multo cum ſudet preſſa ſub auro,
Tam pretioſa gerens pondera, gramen edit.

TITULUS LI.

De Invidis.

Lucillii.

Cum cruce vicinum figi majore videret
Quam ſeſe Diophon, tabuit invidia.

TITULUS LII.

De Philoſophis.

I. Lucillii.

Dici te Cynicum, pedibusque, Meneſtrate, nudis
Ire, ſimulque uri frigore, nemo vetat.
Sed ſi fruſta rapis poſito panemque pudore,
Eſt & virga mihi, tuque vocare canis.

II. Ejusdem.

Qui nec ſcit, nec habet, non jam mercede per urbem
Fert onus, aut ſcabram verſat, ut ante, molam:

Sed

'Αλλὰ τρέφει πώγωνα, καὶ ἐκ τριόδου ξύλον ἄρας,
  Τῆς ἀρετῆς εἶναι φησὶν ὁ πρωτοκύων.
Ἑρμοδότου τόδε δόγμα τὸ πάνσοφον· εἴ τις ἀχαλκεῖ,
  Μηκέτι πεινάτω, θεὶς τὸ χιτωνάριον.

ΤΟΥ̃ Α'ΥΤΟΥ̃.

Οὗτος ὁ τῆς ἀρετῆς ἀδάμας βαρὺς, οὗτος ὁ πάντη
  Πᾶσιν ἐπιπλήσσων, οὗτος ὁ ῥιγομάχας,
Καὶ πώγωνα τρέφων, ἑάλω· τί γάρ; ἀπρεπὲς εἰπεῖν;
  'Αλλ' ἑάλω, ποιῶν ἔργα κακοστομάχων.

ΤΟΥ̃ Α'ΥΤΟΥ̃.

Οἴει τὸν πώγωνα φρενῶν ποιητικὸν εἶναι,
  Καὶ διὰ τοῦτο τρέφεις, φίλτατε, μυιοσόβην·
Κεῖρον, ἐμοὶ πεισθεὶς, ταχέως. ὅυτος γὰρ ὁ πώγων,
  Φθειρῶν ποιητὴς, οὐχὶ φρενῶν γέγονεν.

ΤΟΥ̃ Α'ΥΤΟΥ̃.

Ὦ 'γαθὲ, καὶ μῶν οὖν, καὶ ποῖ δὴ καὶ πόθεν ὦ τᾶν;
  Καὶ θαμὰ, καὶ φέρε δὴ, καὶ κομιδῆ, καὶ ἴθι,
Καὶ ςόλιον, μάλιον, πωγώνιον, ὤμιον ἔξω,
  'Εκ τούτων ἡ νῦν εὐδοκιμεῖ σοφία.

'ΑΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Αἰάζει πήρη τε καὶ Ἡράκλειον ἄριςον
  Βριθυσινωπίτου Διογένευς ῥόπαλον,
Καὶ τὸ χύδην ῥυπόωντι πίνῳ πεπαλαγμένον ἔσθος
  Διπλάσιον, κρυερῶν ἀντίπαλον νιφάδων,
Ὅττι τεοῖς ὤμοισι μιαίνεται· ἦ γὰρ ὁ μέν που,
  Οὐράνιος· σὺ δ' ἔφυς ὄυν σποδίῃσι κύων.

'Αλλὰ

Sed baculum ſumens, & alens ad pectora barbam
  Virtutis primus praedicat eſſe canis.
Hoc docet Hermodotus: cuicumque pecunia deſit
  Deponat tunicam, ne ferat eſuriem.

III. Ejusdem.

Caſtigare ſolens alios, de frigore victor,
  Virtutisque adamas, barbigerumque caput,
Deprenſus ſubito eſt. In qua re? dicere turpe eſt.
  Fecit quod faciunt queis malus eſt ſtomachus.

IV. Ejusdem.

Qualia ſunt aliis muſcaria, talis, amice,
  Barba tibi eſt. mentem credis ineſſe pilis?
Tonderi properes, mea fert ſententia. barba,
  Non tibi cor, multos ſed dabit iſta pedes.

V. Ejusdem.

Conſtat, enimvero, quorſum, nihilominus, horſum,
  Autumat, interea, vir bone, quid ſequitur?
Barbula & axillae nudantia brachiolumque
  Palliola, haec faciunt nunc ſapientis opus.

VI. Antipatri.

Pera, nec immerito, nunc flet, parque Herculis armis
  Clava Sinopitæ maſcula Diogenis,
Palliolumque duplex, ſquallens quo ſordè lutoque,
  Sub mediâ brumâ non timet ille nives.
Quippe humeros velare tuos pudet: ille ſupernus
  Quadam parte canis, tu ſatus in cinere.

Στεγνοφυὴς, ἢ ἄυλος· ὅταν δ' Ἀχέροντα περήσῃς,
  Κεῖθι τὸ νημερτὲς γνώσεαι, ὡς ὁ Πλάτων.
Εἰ δ' ἐθέλεις, τὸν παῖδα Κλεόμβροτον Ἀμβρακιώτην
  Μιμοῦ, καὶ τεγέων σὸν δέμας ἐκχάλασον·
Καίκεν ἐπιγνοίης δίχα σώματος αὐτίκα σαυτὸν,
  Μοῦνον ὅπερ ζητεῖς, τοῦθ' ὑπολειπόμενος.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εἰ Μοναχοὶ, τί τόσοιδε; τόσοιδέ τε, πῶς πάλι μοῦνοι;
  Ὦ πληθὺς Μοναχῶν, ψευσαμένη μονάδα.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τοῦ πωγωνοφόρου Κυνικοῦ, τοῦ βακτροπροσαίτου
  Εἴδομεν ἐν δείπνῳ τὴν μεγάλην σοφίην.
Θέρμων μὲν γὰρ πρῶτον ἀπέσχετο καὶ ῥαφανίδων,
  Μὴ δεῖν δουλεύειν γαστρὶ λέγων ἀρετήν·
Εὖτε δ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδεν χιονώδεα βολβὸν
  Στρυφνὴν, ὃς πινυτὸν ἤδη ἔκλεπτε νόον·
Ἤτησεν παρὰ προσδοκίαν, καὶ ἔτρωγεν ἀληθῶς,
  Κοὐδὲν ἔφη βολβὸν τὴν ἀρετὴν ἀδικεῖν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, ΝΓ΄.

Εἰς Χωλούς.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Χωλὸν ἔχεις τὸν νοῦν, ὡς τὸν πόδα· καὶ γὰρ ἀληθῶς
  Εἰκόνα τῶν ἐντὸς σὴ φύσις ἐκτὸς ἔχει.

ΤΟΥ

Materieque caret, vel habet. Sed cum Styga viſes,
  Verum quid ſit, eris gnarus, ut ipſe Plato.
Aut ſi vis, imitare Cleombroton Ambracioten,
  Et tua de celſa dejice membra domo:
Invenies tunc te ſubito ſine corpore, & unum
  Illud, quod cupide nunc ita quaeris, eris.

X. PALLADAE.

Si Monachi, cur tot? ſi tot, cur nomine tali?
  Solos ſe dici non bene turba volunt.

II. LUCIANI.

Mendici quae ſit Cynici ſapientia (barba
  Quid facit aut baculus?) coena videre dedit.
Caulibus abſtinuit primum, tenuique lupino:
  Nam, virtus ventri non famulatur, ait:
At poſtquam vulvam vidit niveamque bonamque,
  Clam vires animi noluit eſſe ſui.
Nam nec opinato petiit, vereque comedit:
  Virtuti vulvam poſſe nocere, negans.

TITULUS LIII.

De Claudis.

I. PALLADAE.

Non pede tu claudus tantum, natura ſed, intus
  Quae fuerant, extra conſpicienda dedit.

 II. Ejus.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Υἱὸν ἔχεις τὸν Ἔρωτα, γυναῖκα δὲ τὴν Ἀφροδίτην·
Οὐκ ἀδίκως, χαλκεῦ, τὸν πόδα χωλὸν ἔχεις.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Μισόπτωχε Θεὰ, μούνη πλούτου δαμάτειρα,
Ἡ τὸ καλῶς ζῆσαι πάντοτ' ἐπιςαμένη.
Εἰ δὲ καὶ ἀλλοτρίοις ἐπιϊζομένη ποσὶ χαίρεις,
Ὁπλοφορεῖν τ' οἶδας, καὶ μύρα σοὶ μέλεται.
Τέρπει καὶ ςέφανός σε, καὶ Αὐσονίου πόμα Βάκχου.
Ταῦτα παρὰ πτωχοῖς γίγνεται οὐδέποτε.
Τοὔνεκα καὶ φεύγεις πενίης τὸν χάλκεον οὐδὸν,
Τέρπη δ' εἰς πλούτου πρὸς πόδας ἐρχομένη.

ἩΔΥΛΟΥ.

Λυσιμελοῦς Βάκχου καὶ λυσιμελοῦς Ἀφροδίτης
Γεννᾶται θυγάτηρ λυσιμελὴς Ποδάγρα.

Τέλος τοῦ δευτέρου τμήματος τῆς Ἀνθολογίας
διαφόρων Ἐπιγραμμάτων.

II. Ejusdem.

Dic mihi cum ſit Amor tibi filius, & Venus uxor,
  Quis merito claudum te neget eſſe, faber?

III. Luciani.

Mendicos fugiens domitrix Dea divitiarum,
  Exemplum vitae tu potes eſſe bonae:
Alterius pedibus nam quamquam inſidere gaudes,
  Sunt unguenta tuis crinibus, arma manu,
Serta nec, Auſonii nec deſit copia Bacchi,
  Mendici praebet qualia nulla domus.
Unde & egeſtatis ferratum limen abhorres,
  Ad dominique venis in lare dite pedes.

IV. Hedylae.

Solvere membra Venus, Bacchus quoque ſolvere membra,
  Solvere & ex illis nata podagra ſolet.

EXPLICIT LIBER SECUNDUS.

– rssi –

14 DAY USE
RETURN TO DESK FROM WHICH BORROWED

LOAN DEPT.

This book is due on the last date stamped below, or on the date to which renewed. Renewals only:
Tel. No. 642-3405
Renewals may be made 4 days prior to date due.
Renewed books are subject to immediate recall.

SANTA BARBARA
INTERLIBRARY LOAN

THREE WEEKS AFTER RECEIPT
NON-RENEWABLE
3-26-83

0344

FEB 26 1973

APR 30 1983
May 30 1987
June 30 1983

REC. CIR. JUN 29 '83

JUL 22 2002

LD21A-40m-8,'72
(Q1173s10)476-A-32

General Library
University of California
Berkeley